VEIT ETZOLD

TĂIETURA FINALĂ

Ai 438
de prieteni
pe Facebook.

Și un dușman.

VEIT ETZOLD

TĂIETURA FINALĂ

Original: *Final Cut* (2012)

Traducere din limba germană de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2014

Dacă aș avea libertatea de a-mi decide liber reședința, alegerea mea s-ar îndrepta către un astfel de oraș din carne în descompunere și oase putrede, căci apropierea sa îmi transmite fiori de extaz în suflet, îmi face sângele să alerge prin vine și inima să-mi bubuie de fericire – căci doar apropierea morții reprezintă pentru mine viață.

H.P. Lovecraft,
Morții iubiți

PROLOG

Numărul 12! El puse ambele canistre cu lichidul roșu-închis pe podeaua năpădită de mucegai a pivniței, scoase costumul din cauciuc negru, îl făcu ghem și îl azvârli în foc. Plasticul făcu bășici, care se umflară plescăind și șuierând, apoi se micșorară, în vreme ce flăcările mistuiau cauciucul, umplând încăperea cu tavan înalt cu un miros penetrant.

Aruncă în foc tot ce purtase pe el: masca, ochelarii, pantofii.

12 costume.

12 victime.

12 vieți.

Îi bubuia capul. În creierul său se dezlănțuise o durere teribilă. Stomacul îl ardea ca un tăciune aprins.

Dinaintea sa vedea coșciugul – și ceea ce se afla deasupra. El văzuse asta de o mie de ori. Și de fiecare dată avea senzația că era scuturat de șocuri electrice. Amintirea celor petrecute îl izbi și de data asta ca o lovitură de ciocan, îl făcu să îngenuncheze, așa gol cum era, în vreme ce vomita un crescendo de greață și disperare într-un șuvoi de fiere verde.

Apoi se prăbuși, rămase gemând și tremurând pe podeaua din piatră, în vreme ce focul îi distrugea hainele, iar ochii lui erau ațintiți asupra sarcofagului care se înălța deasupra sa în lumina difuză a bolții din pivniță.

Iar acolo se afla întinsă ea.

De ani întregi.

De decenii întregi.

•

Pierdută, dar nu trecută. Ascunsă, dar nu uitată. Moartă, dar visând.

Iar el era întins în pielea goală pe podeaua umedă, tresărind, zăcând în propria mizerie, iar în interiorul său se aduna ceva, așa cum se adunase mai devreme voma care până la urmă își croise drum spre exterior. Apoi un urlet sfâșie liniștea, un urlet atât de îngrozitor, cum numai Lucifer ar fi putut să-l scoată, după ce fusese aruncat de Dumnezeu în abisul fără sfârșit. Un urlet de teamă animalică și de o lipsă sufocantă de speranță.

El făcuse ce nu ar fi avut voie niciun om să facă. Ceva ce îl condamna să ardă pentru vecie în focurile iadului. Ceva ce nu avea să-și ierte niciodată.

Îl ucisese pe singurul om pe care îl iubise vreodată.

Își pierdu cunoștința și fu cuprins de întuneric.

PARTEA ÎNTÂI

SÂNGE

Și sufletul tău va fi străpuns de sabie.

Luca, 2, 35

1.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, șopti tânăra femeie care îngenunchease în confesional.

Vocea îi tremura, anunțând un șuvoi de lacrimi.

— Dumnezeu, Cel care ne luminează inimile, să-ți dăruiască în mila Sa înțelegerea păcatelor tale, zise preotul cu voce calmă și sonoră.

Femeia nu-i putea decât întrezări chipul printre gratiile din lemn ale ferestruicii care-i separa pe păcătoși de cel care le dădea absoluțiunea păcatelor.

Nu știa nici ea prea bine ce o aducea în fiecare an aici, mereu pe 23 octombrie, de mulți ani. Să fi fost credința? Nu, cu siguranță nu. Mai degrabă vina, care se tot aduna în ea și de care simțea nevoia să se elibereze, pentru că o apăsa ca un bolovan greu de mai multe tone.

În fiecare an își spunea cât de inutilă era spovedania. Căci cine îi putea ei garanta că astfel era absolvită de vină? Că avea să găsească iertarea? Promisiunea vagă a lui Isus Cristos, sub înfățișarea unui preot, de a o elibera de povara vinei, Fiul Domnului oricum nu o respecta mai niciodată. După o spovedanie își găsea liniștea doar pentru puțin timp și asta doar pentru că putuse să povestească cuiva istoria ei. Dar coșmarurile și temerile fără nume o bântuiau în continuare.

Încercase toate metodele posibile: terapie conversațională, tratament psihologic, yoga, tai-chi, cursuri de meditație. Nimic

din toate astea nu o ajutase – așa că tot spovedania era mai bună.

Cu fiecare an care trecea, vina devenea mai greu de suportat. Era ceva sumbru, rău, nimic palpabil, care se aduna în ea și urca la suprafață ca un cadavru de înecat plin cu gaze puturoase înălțându-se încet și fantomatic dintr-o mlaștină pestilențială. Acest ceva din interiorul ei devenea tot mai mare și mai amenințător, până când ea nu mai putea suporta și trebuia să înțepe bășica umflată a vinei ei, pentru ca acele gaze puturoase să se elimine.

Doar că nu dura mult și putoarea îngrozitoare se răspândea din nou în ea și o apăsa pe suflet.

Așa că în fiecare an pe 23 octombrie se regăsea într-un confesional al catedralei Sfânta Hedwig din Berlin. Este biserica arhiepiscopului de Berlin; mulți preoți spovedeau aici cu schimbul. Câteodată, se confesa unor preoți care îi cunoșteau deja povestea. Dar pe acest preot, care o asculta acum, nu-l mai văzuse.

— Am venit să-mi mărturisesc păcatele. Ultima mea spovadă a fost acum… acum un an. Cel mai mult mă preocupă… sora mea… începu ea ezitant, căci, ca de fiecare dată, nu știa cum să înceapă. Sora mea avea opt ani când a fost răpită. Făptașul… a violat-o și a ucis-o. Și a fost vina mea.

— Cât timp a trecut de atunci? întrebă preotul.

— Douăzeci de ani.

Pe 23 octombrie 1990, într-o miercuri, își văzuse sora pentru ultima oară. Exact la ora 16:00.

— Voiam să o iau de la școală… de la școala de muzică. Ea se bazase pe mine, dar eu nu am venit. De aceea i-a căzut bestiei în mâini.

Ea începu să plângă încetișor.

— A ținut-o prizonieră zile în șir și a violat… a violat-o în repetate rânduri. Iar la sfârșit, acum vocea ei era doar o șoaptă, a ucis-o.

Acum lacrimile îi curgeau deja pe față ca un șuvoi al disperării.

— A făcut și fotografii… despre cum a…

Preotul rămase o vreme tăcut. În cele din urmă își drese vocea:

— Este o întâmplare îngrozitoare. E bine că ați venit să vă spovediți la mine. El făcu o pauză. L-au prins pe făptaș?

Ce întrebare stranie pentru un preot care ascultă o spovedanie!

Femeia scutură din cap.

— Nu. Cei de la poliție spuneau atunci că vor face tot ce le stătea în putință. Astăzi știu că nu au făcut nimic, absolut nimic. Și-au băut cafelele din pahare de carton și s-au tot uitat la ceas până se crăpa de patru ca să poată pleca acasă, în vreme ce sora mea înnebunea de durere și de spaimă. Știu asta sigur.

— De unde?

— Pentru că fac și eu parte din același grup. Dar eu sunt altfel decât acei ratați de atunci. Căci eu chiar vânez astfel de monștri precum ucigașul surorii mele. Îi vânez și îi ucid.

— Sunteți polițistă și vânați criminali?

— Ucigași în serie. Ea înghiți în sec. Câteodată nu știu dacă fac bine, căci așa îmi amintesc de fiecare dată cum am eșuat în primul și cel mai teribil caz al meu. Dar acesta a fost destinul meu. Trebuie să vânez astfel de bestii… trebuie să le găsesc și trebuie să le ucid…

Ea începu din nou să plângă.

Văzu cum preotul dădea din cap de partea cealaltă a ferestruicii.

— Ura pe care o simțiți e de înțeles. Dar nu trebuie să răspundeți la moarte prin moarte. Isus ne învață să dăm dovadă de milă. Pentru a putea găsi iertarea trebuie să învățăm să iertăm.

— Chiar și pe ucigașul surorii mele?

— Chiar și pe el.

Ea făcu o pauză lungă. Iertare pentru acel violator? Acel măcelar? Imposibil. Ura ei pentru acea creatură era nețărmurită. Ar fi vrut să-l sfâșie în bucăți, să-l stoarcă de sânge și să-l transforme în pulbere, ca să nu mai rămână din el nimic altceva decât o negură roșiatică.

Ea așteptă până când revolta lăuntrică i se mai domoli.

— Ce se întâmplă cu criminalul după ce moare? întrebă ea. Ce credeți?

Preotul își încrucișă degetele.

— Omorul încalcă a cincea poruncă. Și este un păcat de moarte. Dacă nu-și mărturisește vina și nu dă dovadă de căință reală, va fi osândit pentru vecie.

— Iadul, zise ea.

Înghiți și își șterse lacrimile cu mâna.

— N-am să pot dormi în liniște decât după ce îl voi fi trimis acolo. Va suferi în iad?

— Copiii de la Fatima au avut la începutul secolului trecut o viziune a iadului, pe care le-a dezvăluit-o Sfânta Fecioară.

Preotul cită din viziunea despre iad, pe care se părea că o știa pe dinafară.

— Pluteau în acel foc din cauza flăcărilor care ieșeau din ei, fără greutate sau echilibru, în mijlocul țipetelor și gemetelor de durere și disperare, care ne-au îngrozit și ne-au făcut să tremurăm de frică.

— Asta e bine, făcu femeia. Altceva nici nu a meritat.

— Nu trebuie să gândiți așa, zise preotul. Mânia este și ea un păcat. Iar iadul înseamnă cazne veșnice. Niciun creștin nu ar trebui să-și dorească să ajungă cineva acolo.

— Sper să-i ia pielea de pe el, să-l castreze, să-l taie în bucăți și să fie supus la cazne și torturat până la sfârșitul veacurilor! șuieră ea și strânse pumnii. Și nu-mi pasă dacă voi ajunge și eu în iad pentru asta.

— Cum vă numiți?

— Clara.

— Constat, Clara, că durerea vă e foarte mare, iar ura vă îneacă sufletul. Preotul făcu semnul crucii. Dar Dumnezeu Tatăl, în nețărmurita Sa îndurare, ni L-a trimis pe Isus Cristos, pentru iertarea păcatelor noastre.

El o privi pe Clara.

În ciuda grilajului care-i despărțea, ea recunoscu compasiunea din ochii săi când rosti cuvintele de absoluțiune.

— În numele Bisericii te absolv de păcate, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Preotul făcu din nou semnul crucii. Rostește un *Ave Maria* în fața Maicii Domnului și încearcă să-ți alungi amărăciunea din inimă. Maica Domnului se va ruga pentru tine. El se uită la ea. Și mă voi ruga și eu.

Clara se ridică.

— Merită toată osteneala asta cu mine?

— Nimeni nu e pierdut, zise preotul. Nu pot să las de izbelişte un suflet chinuit. Te voi include în rugăciunile mele. Iar Domnul te va ierta.

— Bine, răspunse Clara. Dar, când îl voi întâlni pe făptaș, cu siguranță că nu-l voi ierta.

Ea se ridică în timp ce preotul o privea atent.

— O să-l ucid.

Clara Vidalis, comisar principal la departamentul omucideri de la LKA din Berlin și expert forensic și în patopsihologie se ridică și se îndepărtă de confesional cu pași repezi înainte ca lacrimile să-i înece din nou vocea.

2.

Internetul este o rețea atotcuprinzătoare și globală, care permite comunicarea cu oricine și cu toată lumea, schimbul instantaneu de informații, care reducea lumea la dimensiunea unui chip de calculator. Oamenii nu mai vorbesc unii cu alții, ci cu pagini web, nu se mai întâlnesc, ci se văd pe rețelele sociale. Se expun unor stimuli care au asupra creierului același efect precum nicotină și cocaina. Drogurile electronice. 60 de miliarde de mailuri sunt expediate în fiecare zi în lume, viața omului se transferă tot mai mult din realitate în lumea artificială formată din bits și bytes.

Calculatoarele vechi erau acționate cu butoane mari, în vreme ce azi iPhone-urile și iPad-urile vor să fie mângâiate și dezmierdate ca o iubită geloasă, care nu tolerează pe nimeni lângă ea.

Și la fel cum fiecare cer are și iadul său, internetul își creează propria lume a umbrelor și propria negație a societății conectate și aparent luminate.

Căci internetul nu este doar cel mai mare mijloc de comunicare din lume și cel mai cuprinzător acumulator de cunoștințe din toate timpurile. Internetul este în același timp și cel mai mare loc al faptei din lume. De la pornografie infantilă până la clipuri horror – reale sau jucate – de la instrucțiuni pentru sinucidere, până la indicații pentru construirea de bombe, de la filme cu happy slapping la înregistrarea de

accidente mortale și catastrofe, până la imagini cu tineri în stare de ebrietate, prăbușiți în cine știe ce colț în pielea goală în propriile excremente, vizibili pentru toată lumea, internetul este un stâlp al infamiei modern, plin de obscenități și anomalii, o lume a umbrelor în care se manifestă cele mai întunecate pofte, cele mai perverse abisuri și cele mai crude fantezii.

Adresa de internet giftgiver.de era o astfel de pagină. În cercurile homosexuale SM, un „giftgiver” este un bărbat care infectează pe cineva cu virusul HIV în timpul unui act sexual anal efectuat fără protecție. Faptul de a purta în sine boala, de a o da mai departe și a-i infecta pe alții – în sine o infracțiune – este considerat la giftgivers o virtute. O avalanșă a perversiunii, în care nu faci decât să dai mai departe, dar din care nu ești salvat niciodată.

Jakob era unul dintre userii care își trăia aproape zilnic bizarele fantezii pe giftgiver.de, stabilea legături și își dădea întâlniri pentru orgii sexuale sau pentru sordide acțiuni în cine știe ce cotlon de parcare. Jakob fusese „înțepat” demult, așa cum este numită dezvirginarea de către bărbații din acel cerc. La un moment dat, se infectase cu virusul HIV la un contact sexual anal neprotejat la o petrecere dintr-o pivniță întunecată. De atunci era și el un giftgiver, care nu doar purta virusul, ci devenise unul dintre cei care-l răspândea.

Jakob era și un „sub” sau „bottom” – unul care se lăsa folosit, chinuit, umilit. El juca rolul „femeii” la pește, îi satisfăcea pe ceilalți cu gura și se lăsa lovit, legat și scuipat. Ba chiar îl stârnea când alții urinau pe el. Ceilalți erau „dominatorii”, „doms” sau „tops”.

Dar, la un moment dat, nici măcar asta nu îi mai ajungea. După ce trăise cele mai variate fantezii sado-masochiste, voia acum să meargă până la limită. Voia să se lase legat și tăiat cu un bisturiu. Jakob nu știa nici el prea sigur dacă această fantezie pândise dintotdeauna în adâncurile sale, ca un demon ascuns și pervers, sau dacă preocuparea permanentă cu iadul virtual al paginilor SM îi trezise această poftă.

În cele din urmă postă pe giftgiver.de următorul anunț:

Boy pasional, 31, 182, 78. Ras, zvelt. Coada 17/5. Ar dori să fie chinuit de dom atractiv, poate cu cuțite?

Particip la orice, doar fără amputații sau desfigurări. Caută-mă.

•

Primi răspuns chiar în aceeași zi:

Dom, 39, 191, 90. Leagă-te cu cătușe de pat, apoi îți arăt cum stă treaba cu bisturiele. Poți să le comanzi pe un website. (*Anexă*). *Îți place poza mea*?

Străinul îi trimise lui Jakob o fotografie care înfățișa doar corpul său antrenat; chipul îi era ascuns de o mască neagră. Dar corpul atletic îi plăcu lui Jakob. În afară de asta, el îi trimise lui Jakob un formular din care reieșea că era medic și client pe mai multe site-uri medicale, astfel încât putea comanda bisturiele pentru uz chirurgical. Jakob se decise pentru bisturie de unică folosință cu mâner verde.

Îl cuprinse un amestec excitant de teamă și poftă când apăsă butonul de comandă pe pagina de internet, după ce își dăduse numărul cardului. Dar ce se întâmpla dacă străinul nu respecta limitele? Dacă Jakob se trezea complet la mâna lui? În mod ciudat acest gând îl excită chiar mai tare.

Când după patru zile sosiră și bisturiele, Jakob trimise un mesaj:

Au sosit bisturiele. Tu când vii?

Răspunsul îl primi rapid.

Ajung în jumătate de oră la tine. Lasă ușa deschisă ca să pot să intru. Leagă-te cu o cătușă de pat. De restul am eu grijă. Fă o poză cu tine și trimite-o pe numărul meu, ca să mă conving că ai respectat instrucțiunile.

Jakob își făcu o poză și o trimise la adresa de mail pe care o primise.

După câteva minute, pregătise deja totul și se legase cu o mână de pat. Ușa de la apartament o lăsase deschisă. Bisturiele erau pregătite.

Apoi începu așteptarea.

În cele din urmă auzi pași pe coridor.
Fu cuprins de un amestec de dorință, excitare și teamă.

3.

Albert Torino își setă BlackBerry-ul pentru recepție, își îndesă hârtiile și laptopul în geanta sa din piele de șarpe și porni nesigur pe picioare pe culoarul Boeing-ului 747 care tocmai aterizase la München, venind din Sao Paolo.

Își trase trolerul din compartimentul de bagaje și își luă de la însoțitoarea de zbor sacoul cu dungi fine, în timp ce mesteca și înghițea o aspirină fără apă. Abia dacă dormise, la fel ca întotdeauna când își petrecea noaptea în avion. Și asta chiar dacă la Business Class îți puteai transforma scaunul într-un pat și primeai pernă și pătură și cosmetice plus alte farafastâcuri de care oaspeții din spate de la transportul pentru vite nu se puteau bucura.

„Poate că e din cauză că, se gândi Torino, dacă te setezi pentru somn dai naștere unei așteptări care nu permite să obții ce-ți dorești, adică somnul.”

În rest, Torino putea să doarmă bine absolut oriunde, în special la prezentările de marketing ale cine știe cărui maimuțoi de la vreo firmă de publicitate, care doreau să-l convingă să achiziționeze pentru firma lui tot felul de campanii inutile de branding.

Savură gustul amar al aspirinei, care i se răspândi în gură. Durerea de cap părea că începea să cedeze un pic.

Albert Torino era media-manager. După ce lucrase timp de câțiva ani pentru posturi private mari și răspunsese acolo pentru formate pe cât de controversate, pe atât de succes, el își înființase propria firmă, Integrated Entertainment, unde niciun consiliu de administrație lipsit de creier și niciun controler impotent nu putea să-i spună ce avea de făcut. El era șeful; finanțarea pentru următorul său proiect exista deja în proporție de 80 la sută, iar ideea sa era strălucită: căutau copii de pe stradă din mahalalele din Sao Paolo, îi antrenau și îi stârneau la luptă în cuști, unii împotriva celorlalți în Ultimate Fighting.

Spectatorii își puteau alege favoriții și stabili cine cu cine trebuia să lupte.

Același lucru, decisese Torino, se putea face și cu un format cu superstaruri. Armele copiilor străzii sunt pumnii, ale femeilor, felul în care arată. Fetele puteau să lupte cu armele lor unele împotriva celorlalte, la fel ca Ultimate Fighter din mahalale, doar că utilizând frumusețea și viclenia feminină în locul pumnilor. Iar spectatorul care alegea femeia potrivită putea câștiga ceva neobișnuit.

Ce?

Ei, ce credeți?

Ideea lui Torino avea să cutremure lumea mass-mediei. Germania era New Orleans, iar el era uraganul Katrina.

Stewardesa de la ieșire îl salută din cap, în timp ce îl studia de sus până jos. „Drăgălașă, se gândi el, chiar dacă nu se putea compara cu ce se găsea în Brazilia. Dar oricum noi trăim în Germania, care e mai rigidă."

Traversă culoarul, trăgând după sine trolerul și geanta din piele, în vreme ce gustul aspirinei îi dispărea treptat din gură. Cu bărbia împinsă înainte, cu ochii căprui alergând neliniștiți de colo-colo, Albert Torino îți dădea impresia că voia să fie peste tot, de teamă să nu piardă ceva important.

Se mișca cu o eleganță aproape grațioasă și o ușurință caracteristică multor oameni de statură mai mică. Părul său negru era dat cu gel și pieptănat pe spate, pielea bronzată și puteai să-l iei drept un sunnyboy, dacă nu ar fi avut câteva kilograme prea mult, care semnalau victoria vinului și meselor bune asupra dietelor și sălilor de fitness.

Scoase cu mâna stângă casca telefonului său BlackBerry din buzunar și și-o puse la ureche. Cincisprezece mesaje noi. Ca de fiecare dată după un zbor de douăsprezece ore. După ce ascultă ultimul mesaj, chipul i se lumină. Venise Tom Myers.

Torino grăbi pasul, înălțându-și bărbia și mai sus și se îndreptă spre Senator Lounge de la Lufthansa.

4.

Bărbatul era îmbrăcat din cap până în picioare într-un costum din latex negru. Pe deasupra purta un palton negru. Era înalt, cel puțin un metru nouăzeci, cu alură sportivă. Mișcările sale erau suple și aproape silențioase, așa cum le puteai observa la un sportiv care practica artele marțiale – o grație de panteră, care se poate transforma într-o clipită în brutalitate explozivă. Peste masca neagră de latex purta ochelari din cauciuc; în mâinile îmbrăcate cu mănuși de cauciuc ducea două genți sport mari și negre.

Închise ușa cu piciorul și traversă coridorul cu pași repezi.

Jakob era întins pe pat cu mâna stângă prinsă în cătușe. Din combina muzicală se auzea Sweep de Blue Foundation.

— O să-ți asigur un orgasm cum nu l-ai mai trăit niciodată, zise bărbatul care se așează pe pat cu repeziciunea unei insecte și închise a doua cătușă pe încheietura liberă a lui Jakob. Privirea i se plimbă prin încăperea mare. Mai întâi se uită la laptopul care se afla pe birou. Pagina giftgiver era deschisă, la fel și profilul lui Jakob. Bărbatul se duse la combină, dădu muzica mai tare și apoi se întoarse lângă pat și îi lipi lui Jakob o bandă lată de scotch pe gură, înainte ca acesta să-și dea seama ce i se întâmpla.

Jakob simți că îl cuprinde frica. Dacă nu nimerise pe cine trebuie? În același timp, această nesiguranță îl excita, iar valurile de adrenalină care îi treceau prin corp îi dădeau o senzație de extaz.

Bărbatul se duse la birou și scoase unul dintre bisturiele de unică folosință din ambalajul său de plastic. Apoi deschise una din gențile negre și scoase un castronel din oțel inoxidabil, de genul celor folosite la spital, plus două găleți de plastic.

„Ce se petrece aici? se întrebă Jakob, pe jumătate înspăimântat, pe jumătate excitat. Jocuri de clinică? Erotică cu fecale? Ce vrea să facă tipul cu gălețile?”

Jakob nici nu apucase să se întrebe bine asta, când străinul îi fixă cu o îndemânare îngrijorătoare și picioarele cu cătușele de pat.

Din combină se auzea o altă melodie, *Poker Face,* de Lady Gaga. Auzi prima strofa.

Russian Roulette is not the same without a gun.

El se apropie de Jakob cu bisturiul în mâna dreaptă și castronul metalic în stânga. Trecu partea boantă peste bustul gol al lui Jakob. Acesta gemu surd și se trezi cu o erecție incredibilă. Apoi străinul întoarse cuțitul și îl trecu apăsând ușor peste bustul lui Jakob, lăsând în urmă o dâră subțire de sânge. Jakob trepida de excitație.

And baby when it's love, if it's not rough, it isnt't fun.

— O să-ți amintești mereu de mine, zise bărbatul.

Înainte ca Jakob să se poată întreba ce ar putea să însemne această remarcă, străinul făcu o tăietură și mai adâncă și mai însângerată pe pieptul lui Jakob. Acesta urlă de plăcere. Când străinul efectuă a treia tăietură și își trecu în același timp mâna peste umflătura zdravănă din pantalonii lui Jakob, acesta avu un orgasm cutremurător.

— Căci eu voi fi ultimul lucru pe care îl vei vedea, continuă străinul.

În timp ce rostea aceste cuvinte, iar Jakob ejacula extatic în pantaloni, aproape pierzându-și cunoștința, străinul mișcă iute bisturiul în sus și îi tăie lui Jakob artera carotidă. Acesta privi nedumerit într-o parte, surprins și șocat în același timp. Sângele țâșni ca o arteziană în sus, un nou orgasm al morții, care îi urmă celuilalt la secundă, în vreme ce Jakob scotea sunete guturale pe sub banda adezivă, care generau împreună cu muzica un fundal sonor bizar. El încercă să se ridice, dar străinul îi împinse corpul cu o putere incredibilă înapoi pe pat. Sângele țâșni pe covor și pe noptieră, pe care se aflau o revistă porno jerpelită și câteva DVD-uri. Apoi, el îi răsuci lui Jakob capul într-o parte cu o energie brutală și lăsă sângele să curgă în castronul de metal.

Când castronul și gălețile de plastic erau aproape pline, corpul scuturat de spasme al lui Jakob se lăsă moale. Viața se stinse din ochii larg deschiși în care se reflectaseră surpriza și spaima deopotrivă.

Străinul se duse la laptop, clică prin pagini, își făcu niște însemnări, apoi închise calculatorul, îl puse într-una din cele două genți sport negre, împreună cu acumulatorul și modemul wireless. Deschise a doua geantă sport și scoase două recipiente din plastic. Apoi luă din nou bisturiul și se apropie de cadavrul de pe pat.

Treaba nu se terminase.

Dimpotrivă.
Ea abia începuse.

5.

Clara răsuflă adânc privind în sus spre cupola uriașă care se arcuia sus deasupra ei și care îi conferea o senzație de libertate, dar și de protecție în același timp. Ea mîji ochii pentru a putea vedea limpede în ciuda lacrimilor, în vreme ce cuvintele preotului îi răsunau în minte: *Pentru a putea găsi iertarea, trebuie să învățăm să iertăm.*

Câte spovedanii trebuie să fi ascultat până acum acest preot, spovedanii care trebuiau să rămână pe vecie încuiate în inima sa și pe care le împărtășea doar cu Isus și Dumnezeu, așa cum cerea secretul spovedaniei? Clara se întrebă în treacăt dacă și ucigașul surorii ei se spovedise. Atunci ar trebui să existe un preot care știa cum arată criminalul, ce făcuse el și poate unde era de găsit. Oare exista cu adevărat cineva care știa totul, dar care nu avea să mărturisească asta niciodată?

Clara alungă gândul ca pe o insectă supărătoare: o bestie precum ucigașul surorii lui nu avea nimic în comun cu Dumnezeu, cu siguranță.

Statuia Fecioarei, în fața căreia ardeau zeci de lumânări, se afla în stânga altarului. Maria îl purta în brațe pe Pruncul Isus; sub ea strălucea secera lunii, în vreme ce deasupra ei străluceau razele soarelui. Prietenul unei prietene, un istoric de artă, îi explicase odată Clarei că Maria cea fără de păcat ședea pe o seceră de lună în Apocalipsa după Ioan:

> *Și s-a arătat din cer un semn mare*: *o femeie învesmântată cu soarele și luna era sub picioarele ei și pe cap purta cunună din douăsprezece stele. Și era însărcinată și striga, chinuindu-se și muncindu-se ca să nască. Și alt semn s-a arătat în cer*: *iată un balaur mare, roșu, având șapte capete și zece coarne, și pe capetele lui, șapte cununi împărătești. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe*

pământ. Și balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naște.

În mod straniu, Clara reținuse acest fragment. Nu doar pentru că imaginea unui balaur înfometat care vrea să înghită un Prunc nevinovat era așa de înspăimântător, ci pentru că îi amintea Clarei constant de propria situație, de sora ei Claudia, asupra căreia se năpustise tot un balaur al răului. Dar, în vreme ce în Biblie copilul este salvat de arhanghelul Mihail, care învinge balaurul, pe Satana, balaurul Clarei îi luase totul.

„Dacă Dumnezeu e într-adevăr atât de milostiv precum susține Biserica, atunci de ce îl interesăm noi, oamenii, atât de puțin? se întrebă Clara. Unde e Dumnezeu când ai nevoie de El? Viața e mereu o suferință? Și dacă viața este tortura trupului, atunci iadul este tortura sufletului?”

Clara rămase tăcută în fața stelei cu Fecioara, în timp ce lumânările transformau semiîntunericul din biserică într-un covor cu picățele de lumină și întuneric.

„Maria”, se gândi ea. Singurul om din istoria creației, care a trăit aparent fără pată și prihană. Iar promovarea a venit prompt: mama Fiului lui Dumnezeu, regina cerurilor.

Dar dacă peste tot ar exista atâta puritate, Clara ar trebui să-și găsească o altă slujbă.

Ea aruncă un euro în recipientul din alamă și aprinse două lumânări pentru Claudia. „N-o să te uit niciodată”, zise ea în gând, în timp ce alte două luminițe se alăturau covorului amestecat de culori și lumină din arcada semiîntunecată.

Un sunet metalic o făcu să tresară. Un bărbat mare, puternic, aruncase și el monede în recipient și aprinse o lumânare. Mișcările sale aveau o suplețe pe care Clara o observase la membrii trupelor de comando. Avea părul blond, tuns scurt și purta o pereche de ochelari din oțel inoxidabil mai.

— Frumusețea adevărată e mereu de neatins, nu-i așa? zise el, se uită apoi la chipul Maicii Domnului și din nou la Clara.

Mâna sa stângă tremură un pic când așeză lumânarea pe podea.

Clara aprobă doar din cap. Tipul nu era dezagreabil, dar ea nu avea chef de vorbă.

Bărbatul părea să fi observat asta.

— Îmi cer scuze, zise el și se retrase. N-am vrut să vă deranjez. La revedere.

Clara rămase în fața statuii și privi în urma străinului, în timp ce lumânările pe care le aprinsese ea aruncau lumină și umbre tremurătoare pe chipul Mariei.

6.

Totul îmi face greață. Oamenii, viața și eu însumi. Câteodată am impresia că am murit de ani de zile și că doar au uitat să mă îngroape. Poate că ar fi fost mai bine dacă m-aș fi sinucis atunci când mi-am simulat moartea lângă lac. Atunci scrisesem o scrisoare de adio, am intrat în apă, am înotat departe în larg și mi-am lăsat jacheta acolo. Apoi m-am întors la mal și nu am mai văzut căminul niciodată. De atunci toți mă cred mort și așa și trebuie să fie.

Poate că am murit cu adevărat. Poate că ceea ce consider acum a fi realitatea e doar un vis. Și dacă încă mai trăiesc, oare să o fac acum de-adevăratelea? O supradoză de insulină sau somnifere, o bârnă stabilă și o funie de tavan, o tăietură rapidă cu lama de ras?

Dar eu am o misiune de îndeplinit. Fata se numește Jasmin. A anunțat azi pe Facebook întreaga lume că se duce în weekend la Hanovra. Așadar, pot să pregătesc nestingherit totul în locuința ei. Am văzut-o în Gara Centrală. Mulți au văzut-o și mulți s-au uitat după ea cu priviri pofticioase. Căci ea arăta ca Elisabeth pe vremuri. Frumoasă, blondă și strălucitoare.

Și tipul de vreo douăzeci și ceva de ani cu care se așezase să bea cafeaua în gară o dorea. În ochii acestui tip am văzut că o voia pe blondă, neapărat, dar în disperarea surdă care se ascundea în spatele privirii pofticioase se vedea lipsa de speranță. Tipul știa că nu urma s-o aibă niciodată pe blondă. Știa că ea probabil era bucuroasă că trebuia să prindă trenul și că avea un motiv să scape de el.

Dar de ce se întâlnise oare tipul cu ea? El ar fi trebuit să știe că întâlnirea nu avea decât să-i stârnească o dorință care nu avea să fie ostoită niciodată și care avea să-l facă nefericit pentru multă vreme.

Poate că îi ajungea să se consoleze cu iluzia că întâlnise femeia visurilor sale – chiar dacă știa că nu urma s-o aibă niciodată. Sau poate că nu voia să creadă că era un laș care lăsa o șansă să treacă pe lângă el fără să o folosească, oricât de mică ar fi fost. Probabil că își dăduse întâlnire cu ea pentru ca atunci când se va masturba mai târziu să aibă din nou o imagine clară în fața ochilor.

Oare tipul va deveni și el un ucigaș în viitor? *Unul care schimbă o femeie vie dintr-o cafenea pe un cadavru despicat și eviscerat, pentru că femeile moarte nu spun nu*? *Nu aveam să aflu niciodată, dar gândul era interesant.*

Jasmin se întoarce duminică seară. Asta nu scrie pe Facebook, ci pe contul ei de la căile ferate, pe care l-am spart. De aceea o să plec duminică de acasă. O s-o aștept pe Jasmin în fața locuinței ei. Și o s-o ucid.

7.

Înserarea transformase cerul într-o mare de culori, asemănătoare cu bolta catedralei Sfânta Hedwig în care se reflectau lumânările. Clara se sui în mașina de serviciu, un Audi destul de vechi, porni pe bulevardul Unter den Linden și o coti la dreapta pe Friedrichstraße, înspre Tempelhof, spre centrala LKA[1] Berlin.

Clara lucra la criminalistică, în secția forensică și de patopsihologie, care fusese reechipată de curând. Cu cât orașul era mai mare, cu atât existau mai mulți nebuni, iar Berlinul nu era o excepție. Așadar, Senatul nu voia să pară că nu acordă destulă importanță subiectului.

Clara avea să mai petreacă fix două ore la birou, să se întâlnească cu un coleg, să rezolve niște acte pentru un dosar mai vechi și apoi se va duce acasă. Până pe 23 octombrie, care îi dăduse de furcă și în zilele trecute, săptămâna decursese destul de relaxat, ceea ce chiar fusese necesar. Ultimul caz, la care lucrase împreună cu directorul criminalist Winterfeld, șeful și superiorul ei de la departamentul de criminalistică, fusese căutarea „vârcolacului”, un ucigaș psihopat care lăsase o dâră

[1] Landeskriminalamt – Oficiul poliției judiciare a landului Berlin.

însângerată prin Berlin. Acesta ucisese cu bestialitate șapte femei, le violase înainte și după moarte. Cazul întinsese la maximum nervii tuturor, cu atât mai mult cu cât șeful poliției dăduse ordin strict ca nicio informație să nu ajungă la presă, ceea ce nu ușura defel lucrurile.

Clara își conduse mașina pe Friedrichstraße și se îndreptă spre clădirea pătrățoasă care se înălța între fațadele clasice ale vechilor case de oraș.

Clara mai lucrase de destule ori cu Winterfeld. Acesta avea 59 de ani și era divorțat de două ori, dar ea încă nu reușea să-l înțeleagă pe deplin. Pe de o parte, tipul era un pragmatic dur, care nu suporta aiureli și susținea cu toată seriozitatea că avea ceva precum al șaselea simț. Piesa sa de rezistență era – se întâmplase mai demult la Hamburg – că îl prinsese pe „criminalul cu pungă”, un pederast care le trăgea copiilor pungi de plastic peste cap în timp ce îi viola. Asta era ce îl excita, zvârcoleala copiilor care se atenua pe măsură ce rămâneau fără oxigen, își pierdeau cunoștința și mureau în vreme ce el se consuma în ei. Bărbatul era profesor de meserie, unul din acei tipi care organiza la școală concertul de Crăciun și era primul la dat zăpada în fața casei. Un tip extrem de pedant.

Hannah Arendt fusese cea care instituise termenul de „banalitatea răului”. John Wayne Gacy fusese un astfel de reprezentat șters. Heinrich Himmler – la fel. Și Klaus Beckmann, criminalul cu pungă, făcea parte din aceeași categorie.

Winterfeld o luase atunci pe Clara sub aripa lui împreună cu Sarah Jakobs, o tânără comisară talentată, care începuse să lucreze la LKA cu câțiva ani mai târziu decât Clara, dar care apoi se mutase la departamentul de infracțiuni economice. Clara nu o mai văzuse de multă vreme. Se zvonea că Sarah descoperise o chestie cu adevărat importantă și se mutase în alt loc și cu altă identitate până se liniștea lucrurile.

Sarah fusese ca o soră mai mică pentru Clara, dar un fel de „soră mică mare”. Tânăra femeie, blondă și cu ochi căprui, era exact opusul Clarei care era brunetă, cu ochi albaștri și ten cu influențe mediteraneene. Adevărul era că prin venele ei curgea sânge italian, spaniol și german.

Îi lipsea Sarah în acea lume dominată de bărbați, în care lucra. Cei mai mulți comisari și polițiști cu funcție de conducere erau bărbați, la fel și majoritatea infractorilor. Clara petrecuse

multe seri cu Sarah pe balconul ei din Schönhauser Allee, la un pahar de vin, povestind în vreme ce jos viața trepida. Nimic nu sugera mai mult vara decât culoarea unui vin alb rece într-un pahar aburit, privită în fața soarelui la apus, iar pentru Clara asta însemna relaxare pură. Fără chelneri care te lăsau să aștepți cu orele. Fără turiști care se înghesuiau cu rucsacurile pline și fundurile late pe scaunele din cafenele. Fără muzica enervantă cu care barmanul simțea nevoia să-și distreze clienții. Doar o masă, două scaune și vin alb, în vreme ce dedesubt, pe stradă, oamenii alergau într-o direcție sau alta, vecinii discutau și bicicliștii își sunau soneriile. Pe geamurile deschise ale mașinilor duduia muzica, iar aceasta se estompa de îndată ce mașinile porneau de la stop și totul pe fundalul ciripitului vrăbiilor și al uguitului porumbeilor.

Obișnuiau să vorbească despre cazurile lor, despre corupția din economie, rețele de traficanți și de trafic de persoane, despre crime, crime pasionale și ucigași în serie. Dar de multe ori vorbeau și despre lucruri obișnuite precum cărțile pe care le citeau, despre expozițiile care erau în oraș și, desigur, despre bărbați. Cei drăguți care erau plicticoși de cele mai multe ori și cei care nu erau drăguți și care erau mereu cu un picior în patul alteia.

De la înălțimea Chorinerstraße, unde locuia Clara, din când în când apărea din subteran un metrou, care rula apoi câteva sute de metri pe o schelă metalică, transformându-se scurt din metrou subteran în metrou de suprafață înainte să dispară din nou sub pământ la înălțimea Bornholmerstraße.

Clara se gândi la Vincent, prietenul lui Sarah, care îi povestise într-una din serile de vară petrecute împreună o poveste horror scrisă de H.P. Lovecraft: în Antarctica, un cercetător descoperă într-o peșteră subterană un vierme gigantic care se târăște printr-un tunel săpat prin gheață, iar numai din cauza dimensiunilor sale uriașe mai mulți colegi de echipă sunt dați dispăruți. „Lucrul care nu ar trebui să existe”, numise Lovecraft viermele. Unul dintre cercetători, care la sfârșitul poveștii sfârșește într-un azil de nebuni, nu a mai putut, până la sfârșitul vieții, decât să recite la nesfârșit stațiile de metrou dintre Battery Park până la Central Park din New York. Dar nu viermele e ciudat până la urmă, spusese Vincent, ci metroul. Lumea

modernă încearcă să treacă peste monstruozitățile trecutului, dar creează noi fantome, care sunt poate și mai îngrozitoare.

Clara înțelese la ce se referea Vincent, când un nou metrou ieși bubuind din regatul subteran asemenea unui țipar gigantic care vrea să înghită o insectă de la suprafața apei. Arhetipurile, spusese Vincent, sunt adânc înrădăcinate în noi. Știm că nu există monștri, dar tot ne temem de ei, pentru că această teamă primordială este la fel de veche ca însăși omenirea.

Clara își conduse mașina pe lângă Tempelhofer Ufer, se îndreptă pe Mehringdamm spre marginea orașului, parcă mașina în parcarea subterană de la LKA și intră în lift. În vreme ce parcurgea coridorul de la etajul trei, își ascultă mesajele pe telefon. Din fericire, nu era nimic important.

Ea intră în bucătărie și își turnă un pahar de cafea din cafetiera veche și pufăitoare. Se obișnuise să-și bea cafeaua neagră, cel puțin cât era la serviciu. Cafea neagră exista peste tot; nu trebuia să ceri mereu lapte, care de cele mai multe ori era acru, iar zahărul și îndulcitorul fie îți stricau dinții, fie silueta sau ambele. Ceea ce nu însemna că nu-și permitea din când în când de la Starbucks câte un caramel-macchiato super dulce și cremos, dar serviciul era serviciu, iar Starbucks era Starbucks.

Clara tocmai voia să iasă din bucătărie când auzi pași grei pe coridor. Directorul criminalist Winterfeld îi ieși în întâmpinare, cu primul nasture de la cămașă desfăcut, cravata lărgită și în mână cu un pachet de trabucuri La Paz, pe care le deschise cu greu, în vreme ce nasul lui coroiat tăia coridorul precum carena unei nave apa, iar privirea ochilor săi albaștri era ațintită pe Clara.

— A, señora Vidalis, zise el și își trecu mâna prin părul cărunt, tuns scurt, în timp ce deschidea tacticos fereastra mare de vizavi de bucătărie, pentru a „fuma din nou spre afară”, cum zicea el. Era mereu ceva ceremonios în felul în care deschidea Winterfeld fereastra, aproape că aducea cu un preot care deschide tabernacolul, ca să scoată hostiile sfințite pentru euharistie. Haideți să țineți companie unui om bătrân, continuă el în timp ce deschidea complet fereastra și vântul rece de toamnă pătrundea înăuntru.

Winterfeld trase aerul proaspăt, care mirosea deja a zăpadă și a iarnă, în piept, pentru a-și aprinde imediat o țigară și a sufla vălătuci de fum în aerul înserării.

Ei rămaseră o vreme unul lângă celălalt. Clara ținea paharul de cafea cu ambele mâini și savura căldura plăcută, căci vântul de toamnă o înfrigurase puțin. Winterfeld sufla aproape meditativ, la intervale scurte, câte un nor de fum pe fereastră.

— Astăzi e 23, zise el în cele din urmă fără să se uite la Clara. Nu trebuie să vorbiți despre asta, dar sper doar că vă este cât de cât bine.

Winterfeld cunoștea povestea Clarei.

— Da, am fost iar să mă spovedesc, zise Clara și sorbi din cafea cu înghițituri mici. Nici nu știu de ce fac asta mereu, dar după aceea mă simt într-adevăr un pic mai bine. În orice caz mă ajută mai mult decât yoga pe care o practic.

Ea își mișcă umerii în sus și în jos.

— La yoga am ajuns în faza în care aproape că pot să-mi disloc brațul din umăr, dar de calmat nu mă calmează.

— Asta cu dislocatul brațului poate fi utilă, dar ideea cu spovedania nu e nici ea rea, zise Winterfeld.

— Într-un fel*, frații,* și când spunea asta, se referea la Biserica Catolică, au inventat psihanaliza. Asta s-ar putea să nu le convină agnosticilor, dar așa e. E bine să spui tot ce ai pe suflet – așa funcționează lucrurile la biserică și la fel funcționează și la Freud. Trebuie să verbalizezi, să rostești ce ai pe suflet și apoi îți e mai bine. El se uită la Clara. De câte ori nu am avut criminali care s-au predat singuri, pentru că nu au mai suportat să fie singuri cu vina lor?

Clara dădu din cap.

— Cum ne-a spus colegul de la FBI, care ne-a vizitat anul trecut? *Not everyone is built for guilt*.[2]

— Când are dreptate, are dreptate, zise Winterfeld și trase din țigară.

Tăcură iarăși o bună bucată de timp.

— Am mai vrut să vă spun… Winterfeld își trecu mâna prin păr și pufăi din trabuc. Ați făcut treabă excelentă în cazul cu vârcolacul. Nu mi-a mai fost dat să întâlnesc un infractor atât de dezorganizat și animalic. Nici nu vreau să știu cum s-ar fi desfășurat procesul.

Winterfeld ridică din umeri.

— Ei bine, acum prietenul nostru se află în frigiderul din Moabit și săptămâna viitoare va fi la doi metri sub pământ.

[2] Nu oricine e făcut să se simtă vinovat. (engl.).

Acolo poate să se cerceteze singur. Pe buzele lui apăru un zâmbet ușor, când se întoarse din nou spre Clara. Trebuie să vă transmit felicitări și din partea lui Bellman. Știți vechiul proverb: „Când apa curge la deal, cineva mulțumește pentru un favor”, iar Bellman nu e deloc excepția, dar de data aceasta pare să fie serios. Vrea neapărat să vorbească cu dumneavoastră și să vă felicite personal pentru munca excelentă. Cât mai stați pe aici?

— Până vineri, zise Clara.

Încă două zile ca să închidă cazul și să rezolve cu documentele, apoi venea concediul. Două săptămâni. Nu știa încotro. Probabil ceva Last Minute. Undeva. Cumva.

— O să mai treacă pe aici. Până mâine la prânz e la Wiesbaden la BKA[3], dar apoi sunteți sus de tot pe lista sa de priorități.

— Mă bucur, zise Clara, care avusese întotdeauna sentimente amestecate față de Bellman, șeful LKA Berlin.

Era un organizator foarte bun, dar, când lucrurile nu mergeau cum trebuie sau cum și-ar fi dorit el, putea deveni foarte neplăcut, mai ales dacă afla ulterior despre neajunsuri.

— Și? întrebă ea și se uită șmecherește la Winterfeld. Ce face al șaselea simț? Eu socoteam că nu vă place liniștea, pentru că nu e liniște, ci doar calmul dinaintea furtunii. Sau de data asta chiar avem liniște?

Winterfeld ridică din umeri și scutură scrumul două etaje mai jos, unde se dezintegră printre tufe și țevi de încălzire.

— Câteodată liniștea chiar e liniște. Dar aveți dreptate. De cele mai multe ori e liniștea cătării cu laser, înainte să urmeze împușcătura. El trase adânc aer în piept și își puse trabucurile în buzunar. Dar poate avem noroc. Poate chiar avem parte de un pic de liniște. Oricum plecați în concediu, iar eu și Hermann o să ne ocupăm de toată hârțogăria, să vorbim cu cei de la psihologic cu privire la profilul de infractor al vârcolacului și apoi vom avea, sper, un weekend liniștit.

Hermann era asistentul lui Winterfeld și, de asemenea, expert în infracțiunile computerizate, un bărbat înalt și tăcut, tuns chilug, și care era întotdeauna prezent sută la sută când era nevoie de el. Putea să arate înspăimântător și chiar era. Clarei i se părea ca un urs grizzly căruia trebuia să-i dai mereu suficientă miere ca să rămână blând ca un ursuleț de pluș.

[3] Bundeskriminalamt – Oficiul poliției judiciare federale.

Winterfeld mai pufăi o singură dată, strivi trabucul de marginea ferestrei și azvârli chiștocul jos, în întuneric.

— Apropo, cei de la departamentul psihologic, zise el în timp ce închidea fereastra, Martin Friedrich mai e la birou. Mâine pleacă la Wiesbaden, ca să țină un discurs la sesiunea de toamnă a BKA, și nu știu dacă se întoarce înainte de plecarea dumneavoastră în concediu.

— Ei, atunci o să-i fac o vizită, zise Clara și își termină cafeaua. La etajul patru?

— Unde altundeva?

— Asta sună de parcă ar aparține locului.

Winterfeld o privi din nou, maestrul experimentat care fusese și pe perioada pregătirii ei.

— Pentru chinezi, cifra patru e număr cu ghinion, pentru că sună la fel cu cuvântul pentru moarte.

— Am mai învățat ceva, zâmbi Clara. A fost greu să faceți legătura asta?

— Simplu nu a fost. Winterfeld zâmbi. Vă doresc o seară frumoasă.

Cu asta se întoarse și o porni în jos pe coridor.

8.

— Scuze, zise domnișoara de la ghișeul Senator Lounge, după ce Torino făcuse deja trei, patru pași pe lângă ea. Pot să vă văd cardul? Sunteți senator?

— Ce aș putea fi altceva? întrebă Torino agresiv și flutură cardul de parcă ar fi vrut să alunge o muscă. Un îmblânzitor de șerpi?

Intră în noua Senator Lounge. După ce Lufthansa și administrația aeroportului zăvorâseră șantierul timp de doi ani, făcând-o pe misterioșii, acum Torino era dezamăgit la vederea noului salon. Ce naiba făcuseră idioții aceia în tot acest timp? Pufnind, își lăsă trolerul și geanta și studie locul din privire. Asta numai muncitorii germani își puteau permite. Să facă gălăgie de la șapte dimineața, să rasolească totul și la sfârșit să prezinte o factură pe care ar fi invidiat-o orice bancher de investiții.

Se uită în jur și își descoperi partenerul de discuții. Tom Myers, Managing Director al *Xenotech,* coborâse din Olimpul HON Travelers, rezervat pentru cei mai buni clienți ai Lufthansa, în micimea Senator Lounge, pe de o parte, pentru că Albert Torino era „doar” Senator și, pe de altă parte, pentru că numărul VIP-urilor care ar fi putut prinde frânturi de discuții era mult mai redus aici. Dacă voiai să discuți nestingherit, cel mai bine te așezai în Business Lounge. Acolo se aflau doar șefuleți și practicanți de la cine știe ce firme de consiliere care nu prea contau.

Tom Myers era răspunzător pentru strategia globală a *Xenotech,* cel mai mare portal Web din lume. *Xenotube,* canalul video al gigantului de pe internet, era cea mai vizitată pagină cu video din lume – un canal la care doar Myers avea cheia, ca un fel de Sfântul Petru al internetului.

Torino pusese ochii pe *Xenotube* pentru un nou format de show. Acum trebuia să-l prelucreze pe Myers, deoarece acesta nu punea prea mare preț pe piața de acțiuni cu starlete porno, chiar dacă în principiu ideea i se părea a fi „în regulă”, așa cum sublinia el. Dar, era de părere Torino, de înțeles nu o înțelesese.

Myers – cu părul blond roșcat, ochi albaștri și bărbie proeminentă care se întindea în lounge ca o stâncă – își ascunsese fața în *Financial Times,* pe deasupra căruia privea din când în când spre intrare și spre tabelul electronic cu timpurile de decolare ale zborurilor.

— Albert, zise el și se ridică la vederea lui Torino. *Here you are*! *How was your flight*?

— *Work and pleasure in good measure,* zise Torino și continuă în engleză. Aproape am terminat prezentarea pentru investitori, mâncarea a fost OK, dar de dormit nu am prea putut dormi.

Myers arătă spre fotoliul de lângă el, Torino își lăsă trolerul și geanta, își luă un cappuccino de la automat și se așeză lângă Myers.

— Așadar, făcu Myers. Hai să trecem la treabă, în douăzeci de minute trebuie să fiu în avionul de Frankfurt. Vrei să faci un fel de *American Idol* sau *Germania caută un superstar*?

— Aiurea, zise Torino și își puse zahăr în cappuccino, amestecând mai greu cu o linguriță lungă în pahar. Astea sunt fumate. Toate emisiunile cu staruri sunt făcute de tot soiul de

încuiați, pentru care e un scandal și dacă cineva face sex înainte de căsătorie.

— Asta spun toți. Myers luă o înghițitură de apă. M-am uitat doar în fugă pe e-mailul de la tine, dar am înțeles măcar atât că utilizatorul își poate alege singur superstarul.

— Corect, zise Torino. În formatele obișnuite, spectatorului i se pun sub nas candidații, care află apoi de la jurați că nu sunt decât niște celule embrionare inutile și că ar trebui să se arunce cât mai repede de pe pod. Dar pentru un mic procent, asta nu e valabil – iar aceștia devin noile staruri.

— Funcționează în continuare, observă Myers.

— Da, pentru că toate legumele care stau pe canapea și se uită la televizor, de acolo, din Zombieland – și făcu un gest spre ușa de la Senator Lounge, de parcă dincolo de ea ar începe o altă lume – ăștia înghit orice. Câtă vreme nimeni nu le servește ceva cu adevărat nou, toți se mulțumesc cu același rahat, chiar dacă e vechi și a fost deja folosit și răs-folosit.

— Și?

— Și? îi întoarse Torino întrebarea. Asta nu mai are nimic de a face cu cultura participativă a noilor medii de comunicare. Spectatorilor li se oferă în mod dictatorial ceva ce poate nici nu vor să vadă. Doar pentru că le place producătorilor ceva nu înseamnă că și spectatorii apreciază aceleași lucruri. Viermele, zise Torino în continuare, ridicând degetul arătător, trebuie să-i placă peștelui, nu pescarului.

— Drăguță comparație, zise Myers. Și mai departe?

— Contraîntrebare, replică Torino. Ce părere ai avea tu ca spectator căruia îi plac modelele slabe dacă postul TV te-ar asalta cu tot felul de rotofeie de la Weight Watchers? Sau dacă ție îți plac grăsunele și la televizor vezi doar fete de genul Miss Etiopia?

Myers își ridică gânditor bărbia și își mușcă buza de jos.

— Poate că mi-ar veni ideea că aș vrea să hotărăsc singur cine apare la televizor.

— Exact, zise Torino. Tu, ca spectator, vrei să-ți poți alege singur top modelul.

— Asta înseamnă că spectatorii pariază pe modele adevărate? Ca la cursele de cai?

— Corect. Torino aprobă din cap în timp ce amesteca în cappuccino și privea în urma unei cete de afaceriști chinezi care

se îndreptau spre ieșire. Modelele își pot face pe platformă o pagină proprie de internet, pe care să se prezinte spectatorilor – ca în acele forumuri de contact unde poți căuta prietenii, sex sau orice altceva. În același timp, spectatorii își pot alege favorita prin intermediul acestei platforme și să acorde puncte.

— Și de pariat, se pariază cu bani?

— Cu ce altceva? Trăim în lumea reală. Cine investește mulți bani într-o acțiune pune cursul în mișcare, la fel va crește și în emisiune cursul respectivului model. Cele douăzeci de femei care au la final cursul cel mai mare sunt invitate la castingul pentru emisiune.

— De asta se cheamă emisiunea *Shebay*? Pentru că se poate licita pe femei?

— Printre altele, aprobă Torino. Spectatorii compun portofoliul de femei care ajunge în emisiune. Dintre aceste femei va fi apoi aleasă Miss *Shebay.* Spectatorul este astfel implicat în selecția câștigătoarei. Dacă avem noroc, totul nu va fi nici măcar considerat joc de noroc și putem să conducem totul, server, marketing și restul comod din Germania.

Myers mai luă o înghițitură de apă și împături ziarul *Financial Times.*

— Ai zis, printre altele. Ce ar mai fi?

— Tocmai am discutat, rânji Torino, despre faptul că în calitate de spectator te enervezi când la televizor îți sunt servite cine știe ce păpușele de care nu te-ai atinge nici cu cleștele după trei ani de stat la mănăstire.

— Da, am înțeles, zise Myers și puse ziarul și laptopul în servietă. De asta te-ai gândit la o licitație ca la bursa de acțiuni.

— Exact, făcu Torino. Aceasta este oferta pe care și-o alege spectatorul singur.

— Mai lipsește numai cererea.

— Corect, zise Torino și se aplecă înainte. Sau mai bine dorința. El lăsă linguriță din mână și își apropie vârfurile degetelor. Tom, de câte ori nu ai văzut într-un astfel de show o femeie care ți s-a părut atât de sexy, încât îți venea să te bagi cu ea direct în pat?

— După cum știi, sunt căsătorit și de aceea…

— Haide, nu mă aburi. Toți pățim asta. Și exact aici e problema. Vezi cele mai tari puicuțe la TV și cele mai sexy profiluri pe cine știe ce forumuri de contact – dar câtă vreme tu

ești Mister 08/15 care aduce acasă doar 1 300 de bani în mână, nu o să câștigi niciuna dintre ele.

— Sigur că nu, zise Myers. E oricum doar o emisiune TV, și nu o vizită la bordel.

— Dar de fapt, de ce nu? întrebă Torino aparent nevinovat și neștiutor.

— Pentru că ecranul e ecran și bordelul, bordel.

Torino bătu ușor din palme.

— Iar aici intervenim noi. Femei sau bursa de acțiuni, ecran sau bordel – la noi sunt amândouă!

Myers își mușcă din nou buza de jos.

— Vrei să zici că spectatorii vor avea șansa de a ajunge în pat cu una dintre păpușele?

— Bingo. Oricine poate câștiga o noapte cu favorita sa, indiferent dacă devine sau nu Miss *Shebay,* și fiecare poate câștiga o noapte cu învingătoarea.

— Iar cei care plătesc cel mai mult au șansele cele mai mari?

— Da. Dar mai rămâne o șansă mică și pentru cei care nu au atâția biștari. Torino zâmbi. Spectatorul mediu din Zombieland nu are chiar atâția bani. Dacă ar avea, nu și-ar petrece atâta timp în fața televizorului, ci s-ar agita ca să câștige și mai mulți bani, așa ca noi. La noi, chiar și cei cu venituri mici pot să se culce cu un superstar. Drepturi egale pentru toți.

Myers bău restul de apă și își închise servieta.

— Ești cam la fel de marxist ca Ronald Reagan. Iar fetele știu la ce să se aștepte?

— Ce crezi? Totul e etanș. Trebuie să semneze contracte de confidențialitate și apoi mai sunt obligate legal și în alte moduri. Avocații lucrează la ultimele formulări.

— Și dacă apare cine știe ce împuțit, fata tot trebuie să se lase încălecată de el?

— Ei bine, există anumite cerințe minime cu privire la igienă. Dar în principiu e valabil: cine vrea să fie frumos trebuie să sufere. Iar cine vrea să ajungă celebru, Torino zâmbi în timp ce îl studia pe Myers neîntrerupt, trebuie să sufere și mai mult.

•

Myers rămase tăcut o vreme.

— O idee destul de stranie, zise el apoi. Dar se potrivește cu vremurile noastre bolnave. Trebuie să aveți grijă să nu existe lacune legale. Sau emiteți din Olanda.

Torino îl privi pe Myers cu atenție.

— Câți vizitatori ați avut pe site luna trecută doar din Germania?

— Circa zece milioane.

— Atunci este foarte simplu. Torino își termină cappuccino și trânti paharul pe masă. Emitem prima dată pe TV. Dacă apar probleme legale, atunci facem livestream – pe *landing page* la *Xenotube.*

— Voi vreți cei zece milioane de utilizatori pentru porcăria voastră?

Myers se ridică și se uită la ceas.

Era limpede că găsea ideea lui Torino fascinantă, dar și puțin revoltătoare.

— O porcărie care o să facă furori, zise Torino și care va transforma dintr-o lovitură cei zece milioane de utilizatori în douăzeci de milioane.

Myers își puse servieta de piele pe umăr.

— Nu știu zău…

— Ba știi, făcu Torino. Iar acum ai timp o oră până la Frankfurt ca să te hotărăști.

— O să mă gândesc.

El dădu mâna cu Torino.

— Dar nu prea mult, aprobă acesta din cap. Viața e scurtă. Timpul înseamnă bani. Și un an…

— Știu, zise Myers și se putea vedea cum i se învârteau deja rotițele. Un an înseamnă cinci ani de internet.

9.

Profesor doctor Martin Friedrich, șeful secției pentru analiza operativă a cazurilor din LKA, era un corifeu. Studiase medicina și psihiatria la Clinica Universitară a Charité și la Johns Hopkins din Baltimore, audiase la Universitatea din Virginia și în Quantico cursuri de științe forensice și ținuse prelegeri la Harvard, Londra și Berlin despre „Profilul unui ucigaș în serie”. Friedrich era un workaholic, care nu știa ce înseamnă timpul liber.

După studiul de medicină și specializarea ca psihiatru, învățase arta profilingului – analiza personalității unui ucigaș în serie – la FBI, la nimeni altul decât Robert Ressler, bărbatul care îl ajutase pe Thomas Harris să scrie *Tăcerea mieilor.* Ressler nu doar că dusese profilingul la perfecțiune, ba chiar instituise termenul de „ucigaș în serie”. Înainte de asta se vorbea despre „ucigaș în masă”, dar acest termen nu era tocmai corect: ucigașul clasic în masă vrea doar să ucidă cât mai mulți oameni, în vreme ce ucigașul în serie ucide în mod repetat.

Clara citise mai multe cărți ale lui Ressler, printre ele și *Cine se luptă cu monștrii* și *Am trăit în interiorul monstrului.* Citise și interviurile lui Ressler pe care acesta le purtase cu renumiți ucigași în serie, printre ei John Wayne Gacy, care negase până la executarea sa că ucisese treizeci și trei de bărbați tineri, pentru că la ritmul său de lucru de optzeci de ore pe săptămână ca antreprenor „nici nu ar fi avut timp pentru așa ceva” – aici apărând, desigur, întrebarea de unde apăruseră cele peste douăzeci de cadavre descompuse de adolescenți descoperite sub pivnița casei sale.

Ressler făcuse un interviu și cu Jeffrey Dahmer, „canibalul din Milwaukee”, care agăța homosexuali prin baruri, îi ducea la el acasă, îi narcotiza, viola, ucidea și diseca. Apoi fierbea cadavrele și construia din oase și cranii altare în sufragerie. Pe unii îi torturase, altora le deschisese craniul pe viu și le picurase acid pe creier pentru a-i transforma astfel în zombi ai plăcerii. Dahmer susținuse că se simțea singur și că bănuia că nu va găsi pe nimeni care să vrea să trăiască cu el – cel puțin nu pe cineva în viață. De aceea decisese să păstreze morții lângă el sau, mai bine zis, resturile acestora. Dahmer a murit în închisoare, ucis de un alt deținut, care i-a înfipt o coadă de mătură în creier, direct prin ochi.

Dar Gacy și Dahmer erau excepții. Cei mai mulți ucigași în serie ucideau corespunzător cu preferințele lor sexuale. Și pentru că majoritatea ucigașilor în serie sunt bărbați și cei mai mulți bărbați sunt heterosexuali, victimele tipice ale ucigașilor în serie sunt femeile!

„Wow, se gândise Clara pe atunci, am nimerit la serviciul potrivit!”

Clara nu avusese până atunci de a face decât indirect cu Martin Friedrich: acesta realizase, pentru echipa comisarului

Winterfeld, un profil detaliat al criminalului „vârcolac”, fără ca Winterfeld sau Clara să fi știut că Friedrich lucra deja pentru ei: Bellman și șeful poliției consideraseră important să nu implice presa în acest caz și de aceea fuseseră ridicate ziduri chinezești chiar în interiorul departamentelor. Și cum Martin Friedrich nu lucra pentru LKA, Berlin decât de câteva săptămâni și nimeni nu știa încă dacă „cel nou” sosise deja sau nu, totul decurgea conform planului.

Friedrich, aflase Clara, avea o pasiune pentru Scoția. Acolo își petrecea de regulă concediile, în general cu un geamantan plin cu cărți, printre ele mereu și un exemplar cu operele complete ale lui Shakespeare. În analiza forensică despre „Vârcolac”, pe care Friedrich o scrisese pentru investigații, le ceruse tuturor celor din echipă să-l citească pe Shakespeare, „cel mai bun psiholog din istoria omenirii”. „Dacă îl citiți pe Shakespeare, notase el, veți găsi toate suișurile și coborâșurile sufletului omenesc. Râsul și veselia, comicul și absurdul, dar și ascunzișurile, cruzimea și lucrurile de nerostit.” El era deosebit de impresionat de figura tragică a lui Macbeth, care fusese instigat de soția sa diabolică să-l ucidă pe regele Scoției.

Având în vedere fascinația pentru Shakespeare, pasiunea pentru Scoția, whisky-ul scoțian și domeniul său de lucru în care Friedrich era un expert absolut, nu e de mirare că primise în SUA cu câțiva ani în urmă, o poreclă care i se potrivea de minune și pe care o tolera foarte bine: MacDeath.

MacDeath își luase în primire noul birou abia săptămâna trecută. Acum ședea la biroul elegant din lemn de stejar cu ochelarii negri de baga pe nasul aflat în mijlocul feței sale prelungi și puțin palide, și clămpănea un mail în calculator. Clara păși în cadrul ușii și bătu ușor în tocul acesteia. Friedrich ridică privirea. Avea trăsături fine, încadrate de un păr negru, tuns scurt, cu ușoare accente cărunte la tâmple, ceea ce îi conferea aerul unui bărbat cu spirit frumos, căruia nu-i puteai bănui interesul pentru abisurile naturii umane. Dar așa se întâmpla adesea. Ce spunea Foucault? Nebunia și acțiunea se exclud reciproc. Sau, după cum spunea Winterfeld: cine scrie despre tranșarea femeilor, de regulă nu se apucă să le tranșeze el însuși.

— Bună seara.

Friedrich se ridică și se apropie cu pași săltăreți de Clara.

Purta o cămașă albă și un pulover albastru-închis pe sub care legase, în manieră tipică de Harvard, o cravată roșie.

— Dumneavoastră sunteți doamna cu fantoma, corect? El miji ochii. Am lucrat împreună în ultimele săptămâni fără să o știm.

Avea o strângere de mână fermă. Zdravănă, uscată și prietenoasă.

— Ziduri chinezești, după cum se spune.

Clara îi ținu mâna o vreme, apoi îi dădu drumul.

— Winterfeld tocmai m-a învățat că cifra patru aduce ghinion în tradiția chineză, pentru că sună aproape la fel cu cuvântul pentru moarte.

— Aha! Friedrich își băgă mâinile în buzunare. Așadar, eu m-am nimerit bine aici la etajul patru?

— Se prea poate, zise Clara și se uită prin încăpere.

În spatele biroului era un dulap din lemn de stejar în care rafturile se curbaseră sub greutatea cărților. Pe dulap se afla o servietă veche de medic, din piele scorojită, alături un craniu de om. Pe peretele de vizavi de dulap atârnau două postere înrămate cu grijă. Unul înfățișa *Judecata de Apoi,* fresca lui Michelangelo din Capela Sixtină; celălalt era un afiș al filmului *Titus,* ecranizarea după Shakespeare de Julie Taymor. Pe afiș apărea Anthony Hopkins în rolul lui Titus Andronicus.

— Este o ecranizare excepțională a piesei lui Shakespeare, zise Friedrich văzând că privirea Clarei adăsta asupra afișului care îl înfățișa pe Hopkins ca general roman. Destul de sângeroasă și nu neapărat așa cum te-ai fi așteptat din partea unei regizoare care a regizat și *Regele leu,* dar e un eveniment să-l vezi pe Hopkins în rolul lui Titus Andronicus. Cunoașteți piesa?

Clara ridică din umeri, ceea ce însemna „am auzit de ea, dar să spun că o cunosc ar fi o exagerare”.

— Titus Andronicus, zise Friedrich și își dădu jos ochelarii de baga, este un vasal fidel al împăratului de la Roma, dar soarta lui e crudă. Aproape toți fiii lui pier în război, iar împăratul cade în mrejele decadentei regine a goților, Tamora. La solicitarea acesteia sunt uciși și ultimii fii ai lui Titus, iar el e nevoit să-și taie o mână pentru a-l salva pe unul dintre fii, care până la urmă tot este omorât. În afară de asta, fiica lui Titus, Lavinia, este violată de Chiron și Demetrius, cei doi fii ai reginei goților. Pe

urmă duc treaba la bun sfârșit, tăindu-i brațele și smulgându-i limba.

— Încântător, zise Clara. Și asta se poate numi „bun sfârșit”?

Friedrich își duse ochelarii la gură, stând cu brațele încrucișate în fața afișului.

— La sfârșit, Titus îi invită pe regina goților și pe împărat la un banchet la care se servește pateu. Un pateu special pentru regină, pateu constând din oasele măcinate și scăldate în sânge ale fiilor ei.

— Înseamnă că nu a fost un banchet de împăcare, observă Clara.

— Iată-i deja gata mărunțiți și copți într-un aluat pe care mama cu poftă l-a mâncat, devorând carnea propriilor progenituri, cită Friedrich din marele poet englez. Canibalism, nu sunteți de aceeași părere?

Clara aprobă din cap.

— Sună a Hannibal Lecter. Mai lipsesc doar bobul și vinul Chianti.

— Asta e genial la filmul ăsta, completă Friedrich. Hopkins îl joacă pe Titus Andronicus nu ca Anthony Hopkins, el îl joacă în rolul cu care va fi asociat și după moarte, Hannibal, canibalul.

El își scoase mâinile din buzunare și se duse înapoi la birou, arătând spre unul dintre scaunele din piele.

— Luați loc.

Clara se așeză.

— Trebuie să mă iertați, zise Friedrich și se așeză și el la birou, lăsându-se pe spate. Pe vremuri voiam să mă fac profesor de engleză și nu mă pot abține să nu reacționez pedagogic. Tot timpul simt nevoia să-i îndemn pe oameni să citească Shakespeare. Căci cine face asta învață să-i cunoască pe oameni. Binele și răul sunt în noi toți.

— Răul l-ați clasificat excelent în ultimul caz, zise Clara. Cu ajutorul dumneavoastră am reușit să-l prindem pe Bernhard Trebcken, Vârcolacul.

— Ce om bolnav! Friedrich făcu o grimasă. Un astfel de om nu am mai întâlnit de multă vreme, desigur, dacă mai putem să-l numim om.

El se uită spre plafon.

— Tipul exploatator al violatorului și criminalului. Fără planificare, dezorganizat și necalculat – și de aceea foarte

periculos. Îl interesează numai să domine complet victima, să o înjosească și să o transforme în obiect: un corp mort... materie moartă. O privi pe Clara în ochi. Știți că termenul de „Vârcolac” înseamnă de fapt să înhami calul cu spatele?

— În ce sens?

— În întreaga istorie a omenirii au existat ucigași în serie, chiar dacă acest termen încă nu era folosit. Bărbați, foarte rar și femei, care și-au ucis și mutilat victimele. Populația nu-și poate explica în mod normal cum poate fi un om în stare de așa ceva. S-a ajuns la concluzia că o astfel de faptă o poate săvârși numai un demon, un monstru în forma unui om și cu puterea unei bestii, un amestec între om și lup-vârcolac.

El se aplecă pentru a ajusta înălțimea scaunului.

— Dacă citim rapoarte despre atacurile vârcolacilor din secolul al XVI-lea, continuă el, ajungem la o asemănare surprinzătoare cu ucigașul nostru. O încurcătură contradictorie. În Evul Mediu și în Renaștere, aveam un vârcolac care în realitate era ucigaș în serie, iar în secolul XXI avem un ucigaș în serie căruia i se spune Vârcolacul. Și asta pe bună dreptate, nu-i așa?

— Pe bună dreptate.

Clara puse picior peste picior și se lăsă pe spate, privind craniul de pe dulapul de stejar din spatele biroului.

— Vârcolacul, continuă Friedrich, a tranșat câteva femei după violul care s-a petrecut înainte de moarte sau chiar post-mortem, cu un topor. A lovit cadavrele cu atâta furie oarbă, încât loviturile nu au desprins doar membre, ci au trecut prin salteaua patului și au distrus parchetul de dedesubt. Asta au stabilit cei de la medicină legală.

— Cunosc dosarul, aprobă Clara din cap. S-a montat într-o asemenea furie, încât a azvârlit bucăți din cadavre cu o ură incontrolabilă prin toată casa. Și apoi le-a lăsat să zacă acolo.

— Visul oricărui proprietar de locuință. Friedrich își țuguie buzele. Semn de tulburare schizoidă de personalitate, alăturată unor fantezii patologice de putere absolută.

El se uită la Clara.

— Cum ați avut de a face cu criminalul?

— Eu l-am împușcat.

— Oh. El ridică din sprâncene. L-ați surprins în locuința uneia dintre victime, nu-i așa?

Clara dădu din cap.

— Un semn clar că această forță animalică de distrugere era legată de o ură sadică, așa cum doar oamenii o pot avea. El scoase o hârtie din sertar și o privi pe Clara. Voiați să știți cum am ajuns la el?

Clara aprobă din nou.

— Sunt lucruri extreme la care trebuie cercetate caracteristici extreme. Caracteristici care nu au la început legătură cu faptele în sine. El frunzări mai departe. Unele din lucrurile pe care le-a făcut sunt foarte neobișnuite și denotă voința absolută de a-și umili complet victimele. Iar după modul de acționare extrem nu a fost prea greu să delimitez profilul criminalului și să îmi fac o idee despre cum arată și acționează acest om în viața normală.

Privirea i se îndreptă din nou spre document.

— Viața lui „anormală” permite deducții cu privire la viața lui „normală” și la felul în care trăiește și arată, în ceea ce privește viața anormală, continuă el, nu mai trebuie să intrăm în detalii, doar cunoașteți deja cazul.

Clara știa chiar prea bine ce mai făcuse Vârcolacul. Unora dintre femei le despicase burta, înainte sau după moarte și le mânjise cu propriile lor fecale. Dominație absolută, umilire absolută. Doar că, unde rămânea legătura cu viața lui „normală”?

Friedrich își strânse buzele, de parcă i-ar fi citit Clarei gândurile.

— Pe baza bestialității crimelor ai tinde să-l consideri un tip dezavuat, pierdut. Dar nu e așa. Friedrich molfăi rama ochelarilor. Acest tip de violator pune preț pe aspectul său exterior. Vrea să pară un tip grozav, un tip dur. Atunci când le umilește și le torturează pe femeile pe care le urăște pentru că nu are succes la ele, când le violează și le ucide, stima sa de sine crește.

— L-ați identificat datorită mașinii sale, nu-i așa? întrebă Clara.

Friedrich aprobă din cap.

— O Corvette. În tot cartierul unde bănuiam că se ținea ucigașul nu era înmatriculată decât o singură Corvette. Iar aceasta îi aparținea lui Bernhard Trebcken.

— Așadar, putem identifica ucigași în serie cu ajutorul mașinilor lor?

— *A Corvette makes a girl wet,* cum zic americanii, replică Friedrich. Îmi cer scuze pentru formularea sexistă, dar exemplifică la ce mă refeream. Ca să vă răspund la întrebare: da, poți deduce un ucigaș în baza mașinii sale sau cel puțin mașina poate fi un indiciu. Așa cum dansezi tangou, așa ești și în pat. Așa cum își alege un bărbat mașina, așa tratează și femeile.

— Asta nu sună cam a clișeu?

— A funcționat? întrebă Friedrich, ridicând din sprâncene.

Clara zâmbi. Își aminti din nou de confesiunea ei și de statuia Fecioarei din catedrala Sfânta Hedwig și privirea i se opri pe *Judecata de Apoi.*

— Trebuie să-mi mai răspundeți măcar la o întrebare, zise ea.

— Oricare, replică el și adăugă zâmbind șmecherește: Aproape oricare.

— De ce aveți un Michelangelo în birou?

— Asta vă explic altă dată, când avem un pic mai mult timp. La un drink, în ordine?

„Drăguță încercare”, se gândi Clara.

— Sunt în concediu în următoarele două săptămâni, dar după aceea putem încerca.

— Așa ar trebui, zise Friedrich.

Pe coridor se auziră pași. În ușă apăru un chip. Silvia, secretara Clarei. Avea ochii mari și vocea îi tremura.

— Clara… mai mult nu reuși să zică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta alarmată.

— A venit ceva în poștă pentru dumneavoastră. Silvia înghiți în sec. Ar trebui să vedeți. Nu arată bine.

10.

Însoțită de Friedrich, Clara intră în birou, unde directorul Winterfeld o aștepta. Ceva îi spunea că deja concediul ei era în mare pericol.

— Uite, zise Silvia și arătă spre biroul Clarei.

Acolo se afla un plic A5 maro. Pe el fusese scris cu marker negru doar un nume: CLARA VIDALIS. Alături, se aflau câteva picături dintr-o substanță roșu maronie.

Clara se uită la plic și, preț de o clipă, privirea i se împăienjeni. Câteodată unele lucruri banale au ceva neobișnuit: poți simți că va urma ceva teribil sau că în ele se află ceva îngrozitor, chiar dacă sunt lucruri obișnuite: o sufragerie normală în care a fost comisă o crimă are o anumită aură. Sau un baros cu care i-a fost strivit cuiva craniul.

Sau acest plic.

Clara scoase mănuși de plastic dintr-un sertar.

— Am găsit plicul în cutia poștală, zise Silvia și vocea îi tremură ușor. Fără timbru, fără ștampilă. Probabil că a fost adus.

— Petele astea roșii mi se par suspecte, zise Winterfeld. Haideți să vedem ce e în plic, apoi îl trimitem direct la laborator.

— Să-l deschid? întrebă Clara.

— Da, spuse Winterfeld trecându-și mâna prin păr. Noi am scanat plicul, nu conține explozibil, nu are miros de migdale ca bombele la plic. Înăuntru pare să fie ceva plat.

— Ei bine, zise Clara și deschise plicul. Din el căzu ceva pe masă. Ea trase aer în piept atât de tare încât fu nevoită să tușească.

Un CD. Pe acesta erau scrise cu ruj doar două cuvinte:

„Distracție plăcută”.

— La naiba, ce e asta? întrebă ea.

Winterfeld stătea lângă ea cu brațele încrucișate.

— Silvia, zise Clara. Aduceți-ne, vă rog, unul dintre laptopurile de exercițiu de la IT. Cu CD-ROM deschis, ca să nu se șteargă rujul. Și să fie un aparat ieftin, offline, la care nu contează dacă CD-ul e infectat cu viruși.

— Mă întorc imediat, zise Silvia și dispăru.

Toți se uitară la CD ca la un copil descoperit în mod neașteptat pe pragul ușii, cu care nimeni nu știa ce să facă.

— Ce ar putea să fie? întrebă Clara.

Friedrich se apropie de birou și studie CD-ul cu atenție.

Winterfeld era deja la telefon și vorbea cu cei de la investigații.

— Puteți să veniți la etajul trei? întrebă el. Trebuie să luați ceva și să mergeți imediat cu el în laborator. Da. Analiză de sânge.

Închise telefonul.

— Fie e cu adevărat un virus, zise Friedrich, sau vreo glumă proastă. Sau…

— Sau? se uită Clara la el.

— Sau e ceva foarte rău cu adevărat.

Silvia se întoarse după două minute cu un laptop.

— Uitați, zise ea. E offline, iar W-LAN-ul nu funcționează. CD-ROM deschis.

Clara se întoarse spre secretară.

— Nu știu ce e pe el și mai ales nu știu dacă ați vrea să vedeți asta, Silvia, zise ea.

— Aceasta este și slujba mea.

— Cum doriți.

Clara se uită la Winterfeld.

— Să încep?

Winterfeld aprobă din cap și își trecu iar degetele prin păr.

Clara puse CD-ul în calculator și făcu clic pe My Computer. Calculatorul recunoscu CD-ul după câteva secunde. Clara clică pe Deschidere. Pe CD se afla un fișier video:

JASMIN. MPG

„Ce o fi asta? se întrebă Clara. Un film porno? Un chat? Un film de amatori cu care cineva vrea să se dea mare?”

Ușa se deschise și apăru un lucrător de la investigații cu o pungă pentru probe în mână.

— Plicul?

Clara îi întinse plicul cu mâna dreaptă pe care avea mănușă și îl puse în pungă.

— Decupăm o bucățică și o punem imediat sub microscop. Putem să facem o pre-verificare direct aici, dar dacă vreți grupă de sânge și altele de genul ăsta, e treaba băieților din Moabit.

Băieții din Moabit erau cei de la medicină legală. Clara aprobă din cap.

— E în regulă. Un da sau nu e suficient, deocamdată.

— În ordine. Mă întorc imediat.

Bărbatul dispăru pe ușă cu plicul.

Winterfeld trase aer în piept și își aranjă cravata.

— Așadar, dăm drumul la film?

Clara își strânse buzele.

— Dăm drumul.

Dădu clic de două ori pe fișier și media playerul se deschise. Apoi dădu sonorul mai tare pe laptop și apăsă pe PLAY.

11.

Era deja ora 19:00 când Albert Torino își părăsi biroul de la *Integrated Entertainment* de pe Friedrichstraße pentru a se îndrepta spre studiourile de înregistrare din Potsdam, unde urma să aibă loc primul casting. Avusese diverse discuții și întâlniri cu avocați și cu directorul executiv de la *Pegasus Capital.* Acesta investise deja mai multe milioane în *Integrated Entertainment* și acum voia să afle mereu de la Torino ce avea de gând să facă mai departe. Investitorii pot fi uneori foarte enervanți. Pe de o parte, vor ca afacerea operativă să progreseze și să aducă profit, pe de altă parte, te împiedică să faci asta, ținându-te toată ziua ocupat la telefon.

Foarte simplu, îi spusese Torino omului. Exact astăzi se continua afacerea. Începând cu ora 22:00. Destul de târziu, pentru că atunci taxa de folosire a studiourilor era mai mică.

Prima versiune dummy a paginii de internet pentru *Shebay* fusese deja pusă online. Se înscriseseră 500 de candidate, dintre care utilizatorii aleseseră 40 de favorite. Dintre aceste 40 de favorite aveau să fie selectate într-un casting live primele zece, din care va fi aleasă Miss *Shebay.*

Torino se sui în mașina sa, un Porsche Boxter, aflat în parcarea subterană, activă difuzorul telefonului și îl sună pe Jochen, șeful de producție de la fața locului.

— E toată lumea acolo?

— Da. Pupezele te așteaptă deja cu nerăbdare. Trebuie să ajungi imediat. Mai trebuie să rezolvăm cu machiajul și toate cele. Ai primit *speaking notes*?

— Da, le știu aproape pe dinafară. Torino rânji, când se gândi la textele cu care avea să le mitralieze pe candidate în seara asta. Emisiunea era înregistrată, în funcție de cât de bine mergea, aveau să pornească mașinăria de marketing și să transmită totul ca o emisiune aparent live. Deși *Xenotech* nu își asigurase încă toți partenerii, investitorii furnizaseră câteva sute de mii pentru publicitate. Emisiunea avea să fie anunțată pe

posturile TV private, pe internet și prin intermediul mai mult sau mai puțin subtilei propagande orale: „Știi că acum există o emisiune cu păpuși tare bune, cu care poți să te bagi și în pat”.

— Cu cele cu adevărat drăguțe, trebuie să te porți mai drăguț, zise Jochen, dar să fii sever. Noi suntem șefii. Noi decidem succesul sau eșecul. Fetele trebuie să înțeleagă asta, bine?

— OK.

— *Fortune is a woman*, continuă Jochen*, you've got to beat her.*

— Asta e Shakespeare? întrebă Torino în vreme ce Boxterul său gonea pe strada 17 iunie.

— E o realitate, zise Jochen. Fă-o așa cum scrie în scenariu, dar un pic mai agresiv. Știu că te pricepi. Trebuie să fim duri și răi și să le arătăm idioților de la casting de pe lumea asta cine se pricepe cu adevărat la treabă.

Torino aprobă în timp ce trecea pe lângă Coloana Victoriei. „Să sperăm că o să ne aducă noroc”, se gândi el.

— Ca la marină, zise Jochen. Doar cine este redus la zero poate să crească până la 100. Pe lângă noi, concurența ar arăta ca un hotline pentru sinucigași.

— Așa va fi, zise Torino, în vreme ce își accelera Boxterul spre Kaiserdamm. Trebuie să mai dau un telefon, tipul se suie în curând în avion.

— OK, zise Jochen. Ne vedem în studio.

Torino încheie convorbirea ca să-l sune pe Tom Myers.

12.

Monitorul laptopului rămase multă vreme întunecat. Clara se întreba deja dacă totul nu fusese decât o glumă.

Rămase întunecat.

Zece secunde.

Treizeci de secunde.

Un minut.

Winterfeld se uită la ceas.

— Să dăm mai înainte?

Friedrich scutură din cap.

— Ar putea să fie cu intenție. Poate ratăm ceva sau chestia poate fi vizionată doar o dată.

Continuă să se uite concentrat în monitorul negru, în vreme ce camera mică din fundal filma ecranul.

Deodată apăru și imaginea.

Atât de brusc și atât de șocant, încât Silvia scoase un mic țipăt, iar Winterfeld șuieră printre dinți.

Nu era o glumă. Era cruda realitate.

Pe ecran se vedea acum o fată tânără, blondă, cu ochii înspăimântați de moarte și fața mânjită de lacrimi. Mascara neagră i se scurgea pe față ca o stranie pictură de război. Părea să fie legată de un scaun și privea când spre cameră, când spre stânga sau spre dreapta. Câteodată încerca să își întoarcă ușor capul spre spate, de parcă de acolo ar fi pândit-o ceva, cineva răspunzător pentru această înscenare demonică.

Apoi apărură mâinile. Două mâini mari în mănuși negre de cauciuc, care se așezară pe umerii fetei. Într-o mână sclipea o lamă.

Obrajii fetei se umplură de ceva, iar ea scuipă pe jos, în vreme ce corpul îi tremura, iar mâinile mari în mănuși de cauciuc rămâneau ca mâinile unei statui pe umerii ei.

Clara simți că o arde ceva acru, scârbos pe esofag. Apoi fata începu să vorbească.

— Eu… sunt Jasmin, zise ea ezitant, de parcă ar fi citit un text, iar tremuratul corpului i se simți în glasul care suna ca un tremolo sacadat. Eu… am murit deja, dar haosul va continua.

Silvia își duse mâna la gură și fugi din birou.

— Eu nu sunt prima… Fata miji ochii și se uită o ultimă dată aproape cu speranță în cameră, de parcă cei care o vedeau ar fi putut-o salva.

Clara avea impresia că fata o privea direct în ochi. Simți acidul din stomac în esofag, simți cum o mână deformată se întindea spre sufletul ei, pentru a i-l zdrobi între degetele ca niște gheare.

Apoi cu privirea fetei se întâmplă ceva. Se goli, rămase complet fără speranță. Ca ochii unui om care a murit demult.

— … iar eu nu sunt ultima.

Lama sclipi și tăie cu mare precizie gâtul fetei. Ea făcu ochii mari, șocată, având o expresie între uimire și eliberare. Apoi rana tăiată de bisturiul criminalului se deschise, o deschidere de

doar câțiva milimetri, arătând la început ca o denivelare cosmetică, în vreme ce ochii fetei priveau prin cameră direct spre eternitate.

În birou timpul păru să stea în loc. Nu se auzi niciun sunet, până la foșnetul pachetului de trabucuri pe care Winterfeld îl zdrobise în pumn.

Apoi țâșni sângele. Acesta nu venea imediat, venea cu un pic de întârziere, dar venea. Șiroi preț de jumătate de minut în vreme ce mâinile negre rămaseră nemișcate. Capul fetei se lăsă în piept.

Ecranul se întunecă.

13.

Cea mai lungă secundă era cea în care așteptai oroarea, înainte ca ea să se manifeste.

Secunda care trece după ce omul a văzut ceva îngrozitor și înainte ca el să accepte oroarea cu adevărat. Secunda după ce primul avion s-a înfipt în World Trade Center, până când a izbucnit în partea cealaltă a clădirii uriașa bilă de foc.

Sau secunda după ce lama a tăiat gâtul și înainte ca sângele să țâșnească din rană ca un fluviu al groazei.

Se făcuse întuneric. Ședeau în biroul lui Winterfeld și tăceau. Clara, Winterfeld și Friedrich. O copie a filmului fusese deja trimisă în versiune electronică la Wiesbaden. Acolo aveau să fie analizate datele cu privire la fizionomia fetei. Cu ceva timp înainte, cei de la investigații confirmaseră că pe plic se afla într-adevăr sânge. Clara s-ar fi mirat să fi fost altceva. Acum plicul era în drum spre medicina legală, la fel și CD-ul, după care cei de la departamentul de IT făcuseră mai multe copii. După ce se termina investigația forensică, cei de la IT vor studia CD-ul ca să vadă dacă nu mai conținea și alte informații, de pildă adrese de IP, orice le-ar fi putut furniza indicii. Și poate că descopereau totuși niște amprente pe el. Sau rujul cu care fusese inscripționat era o marcă rară care ar fi putut permite deducerea unor informații despre făptaș.

Și cea mai mare speranță dintre toate: poate că totul nu era decât un efect special.

Dar Clara nu prea credea asta. MacDeath luase legătura cu un producător de filme horror, îl chemase de urgență la sediu, îl pusese să semneze o declarație de confidențialitate și îi înmânase o copie a filmului.

— Ați văzut cu siguranță lucruri mai rele? întrebase el.

Producătorul de filme horror, îmbrăcat cu un tricou cu Heavy Metal și cu păr lung și slinos, aprobase din cap.

— Dar nu așa ceva. Ar putea să fie adevărat. Renunțați dacă simțiți că veți fi bântuit de coșmaruri. Vrem doar să știm dacă ar putea fi un efect special.

— Voi reveni cu un răspuns în noaptea asta, zisese producătorul și plecase cu CD-ul.

„Distracție plăcută.”

Clara puse capăt tăcerii apăsătoare. Nu exista nicio alternativă la a acționa. Viața o învățase că era întotdeauna mai bine să faci ceva. Uneori, era chiar mai bine să faci ceva greșit decât să nu faci nimic.

— OK, zise ea. Dacă e adevărat – și mă tem că este adevărat – avem de a face cu o nouă formă de violență.

Se ridică.

— Putem să ne lăsăm terorizați și să nu dormim toată noaptea sau ne putem concentra pe ce știm să facem mai bine și pentru ce suntem plătiți. Să-l găsim pe ticălosul care e în stare de așa ceva.

Winterfeld aprobă din cap și se ridică și el.

— Pentru cazuri deosebit de dificile, LKA acordă în mod excepțional investigatorilor ajutoare care de regulă nu se dau.

Se duse la dulap și scoase o sticlă de Johnny Walker Black Label și niște pahare de plastic.

— Ce ziceți? întrebă el în timp ce turna în pahare și le întindea colegilor. E efect special sau nu?

Friedrich ridică din umeri.

— Dacă este o animație pe calculator, asta ar fi extrem de scump. Un efort foarte mare doar pentru a speria niște polițiști.

— Poate o campanie proastă de marketing pentru un film horror?

Clara mai spera ca filmul să fie un fals, deși rațiunea îi spunea exact contrariul.

Winterfeld afișă o expresie sceptică.

— Nu poate fi nimeni chiar așa de prost, zise el. Toată lumea știe că poți să ai mari necazuri cu așa ceva. Gândiți-vă numai la anii 1980.

— *Cannibal Holocaust,* zise Friedrich.

— Un regizor italian, își continuă el explicația văzând privirea nedumerită a Clarei, Ruggero Deodato, a făcut atunci un film horror cu buget redus, dar care a avut efectul unei bombe și care este considerat și astăzi unul dintre cele mai extreme filme horror din lume.

Își luă ochelarii de pe nas.

— Este vorba despre o expediție în jungla amazoniană, totul filmat din mână, ca o versiune timpurie a Blair Witch Project. Multe dintre scene și trucuri arată și astăzi al naibii de autentic. În film mor toți participanții la expediție, iar la final ecranul se înnegrește.

— Dar nu a murit nimeni cu adevărat, nu? întrebă Clara aproape speriată și se așează la loc pe scaun.

— Nu, dar Deodato a încheiat un acord cu actorii că se vor ascunde timp de un an după lansarea filmului, pentru ca toată lumea să creadă că au murit. Mulți spectatori chiar au crezut asta. Din păcate, au crezut asta și cei la care Deodato nu s-ar fi așteptat.

— Polițiștii? întrebă Winterfeld și bătu ușor cu paharul în masă.

— Cine altcineva? Au vrut să-l aresteze pe regizor. Pentru a scăpa, Deodato a trebuit să-i scoată la iveală pe toți actorii care desigur erau în viață și să dezvăluie toate efectele speciale dezgustătoare ale filmului, din care existau destule.

El luă o înghițitură de whisky și făcu o grimasă aproape disprețuitoare că nu era Highland Scotch autentic.

— Pe scurt, cu așa ceva poți să ți-o furi foarte ușor.

— Foarte încurajator, zise Clara și se uită la una dintre fotografiile pe care cei de la criminalistică le făcuseră plicului în care se aflase CD-ul. Atunci să plecăm de la premisa că nu e vorba de efecte speciale. Și că ucigașul este suficient de îndrăzneț să filmeze crima sub ochii polițiștilor și să lase victima să-și țină singură discursul de înmormântare.

Privirea ei trecu de la Friedrich la Winterfeld.

— Iar noi stăm aici și nu putem face nimic.

Ea mirosi whisky-ul din pahar, fără să bea.

Știa că ăsta nu era tot adevărul, dar, în mod inexplicabil, știa și că nu voia să știe tot adevărul, cel puțin nu acum. Se ridică din nou și păși prin cameră.

— Fie nebunul vrea să ne arate ce ucigaș îngrozitor, trimis personal de diavol e el…

— Ceea ce i-a reușit, interveni Friedrich.

— … fie fapta are o importanță așa de mare pentru el, încât trebuie să ne-o comunice.

Friedrich o privi în vreme ce Winterfeld scotea din cutie un trabuc.

— Ați amintit un aspect, dar, spre surprinderea mea, nu l-ați tematizat. Sau ați ales să-l ocoliți cu intenție.

— Și acesta ar fi? întrebă Clara, deși știa și se temea deja de ce avea să spună MacDeath.

— Fapta are o importanță pentru el. La fel și destinatarul. El își puse ochelarii pe nas. Sau, mai bine zis, destinatara.

Se uită la Clara la fel cum o făcuse preotul la spovedanie.

— El v-a trimis dumneavoastră CD-ul.

14.

Tom Myers găsise în sfârșit câteva minute pentru discuția cu Torino, după ce până atunci fusese aparent mereu nevoit să preia apeluri mai urgente, în vreme ce Boxterul lui Torino alerga spre ieșirea din oraș, înspre Potsdam.

— Nu puteai să suni un pic mai devreme? întrebă Myers. Atunci puteam să vorbim mai în liniște.

— Am fost în întâlniri cu avocații toată ziua, replică Torino. De asta am întârziat. Unde ești?

— Sunt încă în Frankfurt. Iau ultimul zbor spre Berlin și ajung în jur de 22:30 pe aeroportul din Tegel.

— Grozav, zise Torino. Atunci putem să bem un păhărel și îți spun cum a decurs emisiunea.

Myers făcu o scurtă pauză, în vreme ce Porschele trecea în goană prin Dreilinden.

— Ar putea să meargă, zise el apoi. Te sun când ajung. Cum a mers cu avocații?

— Vești bune, făcu Torino. Se prea poate ca monopolul de stat pe jocuri de noroc în Germania să se clatine – nu știu ce hotărâre UE. Câteodată birocrații ăia anchilozați de la Bruxelles pot fi și utili. Pentru noi, asta ar putea însemna că am putea emite din Germania – serverul de emisie și așa mai departe – și nu vom avea necazuri juridice. Până la urmă, la noi în emisiune se pariază pe ceva. Nu pe cifre, dar pe femei.

— Astea da vești bune, zise Myers.

— Te-ai gândit deja la afacerea cu pagina de internet? întrebă Torino.

— Da.

— Și? Te-ai decis?

— Nu. Adu-mi când vii feedback-ul postului cu privire la emisiune. Ce cred despre ea și cât ar fi dispuși să plătească. Ce-ar fi să ne vedem înainte de miezul nopții la Grill Royal?

Expresia lui Torino se întunecă un pic. Tipic american. Legea cifrelor mari. Lucrurile valorează ceva doar dacă încă o mie de oameni sunt dispuși să plătească pentru asta. Asta să fie țara de origine a Microsoft și Apple?

— Mi se pare că ești încă sceptic.

— Chiar sunt. Treaba implică și un risc.

— Doar oamenii care dorm nu riscă nimic, replică Torino. Ba chiar și așa, tot sunt unii care cad din pat și își rup gâtul.

— Tocmai atunci trebuie să fim mai prevăzători.

— De ce? Voi oferiți doar Landing Page. Nu aveți nicio treabă cu conținutul. Acesta vine de la noi.

— Asta așa e, zise Myers în vreme ce Torino gonea în întuneric pe autostrada cu trei benzi, stropi rătăciți de ploaie căzându-i pe parbriz. Voi faceți porcăria și noi o transmitem în întreaga lume. Dar, indiferent cât de departe arunci gunoiul de tine, un pic tot o să te atingă mereu. Ne vedem mai târziu.

Myers întrerupse convorbirea.

Torino acceleră furios la 200 la oră și ascultă încă o dată scriptul pentru show ca fișier audio. Dispoziția sa proastă era tocmai bună pentru ce îl aștepta.

15.

Turna cu găleata, când Clara porni în noapte pe Mehringdamm în jos cu mâinile îndesate într-un pardesiu împrumutat de la LKA. Lumina de la farurile mașinilor se dizolva în cea de pe stradă. Bicicliștii, pietonii, toți se grăbeau să scape de ploaie. Dar Clara voia să fie afară, să fie liberă. Avea nevoie să-și pună ordine în gânduri, ceea ce nu prea reușea în spații închise. Criminaliștii lucrau, la fel și cei de la tehnica criminalistă, iar computerul de la BKA funcționa la capacitate maximă. Dar ea însăși nu putea face nimic, absolut nimic.

Picăturile reci o loveau în față, însoțite de vântul rece de toamnă, care acum aducea și mai tare cu sine miros de iarnă.

„El v-a trimis dumneavoastră CD-ul.”

Friedrich îi spusese adevărul brutal în față. Tăiase cu un bisturiu ascuțit ceea ce dorise să ascundă și adusese totul iar la suprafață. Rece, nemilos. Friedrich semăna puțin cu monștrii pe care îi vâna.

Dar, la naiba, avea dreptate. Plicul fusese pentru ea. Ceva era între ea și ucigaș.

De aceea Clara avea acum un SIG Sauer în buzunar. Winterfeld insistase la început să primească imediat protecție din partea poliției, dar Clara voia să fie singură, pentru a procesa totul, pentru a se putea gândi, pentru a reuși să înainteze cumva. Arma trebuia să ajungă, deocamdată.

Filmul fusese îngrozitor, cel mai teribil lucru pe care îl văzuse Clara vreodată. Dar teama, tremurul, voma, cuțitul și sângele nu reprezentau tot adevărul.

Erau ochii. Ochii fetei care privea în cameră. Ochi în care te-ai fi putut îneca. Ochi care o priveau pe Clara aproape cu reproș. Ochi care o mai priviseră o dată așa.

Și dacă te uiți suficient de mult în abis, abisul va pătrunde și în tine.

Privirea plină de spaimă de moarte a fetei de pe CD, disperarea totală, lipsa de speranță și în același timp micuța scânteie de speranță care mai apăruse o dată în fața inevitabilului, înainte să fie strivit de o cizmă gigantică.

„Vii să mă iei?”

Fata era mai mare decât sora Clarei pe vremuri, dar asta nu schimba cu nimic rezultatul.

O viață fusese curmată din nou.

Iar Clara iarăși nu reușise să prevină acest lucru.

•

Își scoase pardesiul ud leoarcă și îl salută din cap pe paznic, îndreptându-se spre liftul din clădirea LKA. Se uită la ceas. 23:20. Se duse în biroul de la etajul trei pentru a-și strânge lucrurile și a încerca să doarmă un pic. În fața LKA o așteptaseră deja doi polițiști care îi comunicaseră că în noaptea asta va fi sub paza poliției, cel puțin câtă vreme lucrurile nu erau lămurite pe deplin. „Din partea mea, spusese Clara, există și lucruri mai rele."

Puse pardesiul să se usuce pe unul dintre scaunele din bucătăria de pe etaj, acolo unde și turnase în acea după-amiază cafeaua înainte de discuția cu Winterfeld de la fereastră, când lumea mai era încă în ordine și ea aștepta să plece într-un concediu de două săptămâni.

Intră în birou, își luă laptopul din docking station și puse fără să-și dea seama una dintre copiile CD-ului în geantă. Tocmai voia să stingă lumina de pe birou când observă că primise un mesaj. Apăsă pe butonul de ascultare.

Era vocea lui Friedrich.

— Bună seara, doamna Vidalis. Ați plecat brusc și probabil fără să vă luați mobilul, dar poate veți asculta acest mesaj. El își drese glasul: Am primit vești de la producătorul de filme. El spune că filmul are mereu aceeași setare de imagine, aceeași perspectivă și distanță a fetei față de cameră. Nu există tăieturi, zoomuri, nimic prin care să poată fi aplicate trucuri cu un buget acceptabil.

Clara simți că se sufocă.

Friedrich vorbi mai departe:

— Nu este vorba de efecte speciale. E real.

16.

Torino își opri mașina în fața halei mari, își luă servieta și porni cu pași iuți spre intrare. Se duse direct la machiaj unde

apăru și Jochen, care din cauza masivității sale și a ochilor mici și verzi era poreclit „Jochen-Porcul”, și îi dădu ultimele instrucțiuni.

Conceptul era foarte simplu: *Up or out.* Fie fata trecea la nivelul următor, fie era dată afară. Emisiunea era transmisă deocamdată live pe internet. Torino avea o participație de 30 de procente, utilizatorii – o cotă de 70 de procente. Așadar, dacă utilizatorii voiau ca o fată să treacă mai departe, trebuiau să voteze mai mult decât Torino. Dacă Torino vota cu out, așadar, zero procente, însemna că mai mult de 70 de procente dintre utilizatori trebuiau să voteze pentru candidată, pentru ca rezultatul total să fie cincizeci de procente.

Torino trecu în revistă fetele ca instructorul de drill din marina americană pe Paris Island.

— Să privim lucrurile în față, zise el. Unele dintre voi arată foarte bine și ați reușit să ajungeți în emisiune prin intermediul paginii de casting de pe internet. Cine știe ce utilizatori puberi de internet v-au ales și au mai și plătit bani pentru asta. Puteți să fiți mândre? Poate un pic, dar nu prea tare. Căci totul are și un revers. Tipii care v-au ales vor ceva pentru asta. Și anume, pe voi.

Parcursese tot rândul, iar acum se întoarse.

— Aveți de ales? Mă tem că nu. Eu nu-mi fac iluzii. Știu că cele mai multe dintre voi sunt prea proaste ca să meargă în linie dreaptă. Voi credeți că Waterloo e noua piscină de la Aquaworld și că *Flautul fermecat* e cine știe ce jucărie sexuală de la Beate Uhse[4]. Credeți toate că veți deveni bogate și celebre și asta cu muncă puțină, cât mai puțină. Cel mai bine cu un bogătan care se plimbă toată săptămâna prin lume și vă pune vila lui la dispoziție ca să puteți să v-o trageți cu băiatul care întreține piscina sau cu antrenorul de fitness.

Unele dintre fete chicotiră.

Torino își coborî vocea.

— Toate astea sunt posibile, zise el. Astea și chiar mai mult. Puteți să vă îmbogățiți, puteți deveni celebre. Și puteți deveni staruri. Dacă sunteți dispuse să plătiți pentru asta. Și dacă sunteți dispuse să jucați după regulile care vă vor face staruri.

El lăsă cuvintele să se stingă și se uită la fiecare dintre fete, pe rând.

[4] Cel mai mare lanț de sex-shopuri din Germania.

— Există o poartă spre celebritate și o poartă spre banalitate. Există o poartă spre cer și există o poartă spre iad. El se uită scurt spre echipa de producție din jurul Porcului Jochen, care stătea mai departe de scenă, în spatele reflectoarelor. Și această poartă, continuă Torino, suntem noi.

•••

Prima candidată avea o față frumușică, dar fundul și șoldurile erau atât de late, încât Torino se întrebă dacă show-ul său nu avea cumva mare succes la nevăzători.

Se aplecă în față.

— Și?

— Mă numesc Mandy, zise fata. Numele vine de la…

— Tu mai faci din când în când și sport? o întrerupse Torino, fără să aștepte să afle de unde venea numele.

Fata se înroși ușor.

— Da, zise ea înghițind în sec. Fac spinning, alergări, gimnastică pe jazz și fitness.

— Cinci minute pe lună sau cum? Dacă faci fitness, ce anume?

— Ieri am lucrat pentru burtă și șolduri.

Fetele din tribună chicotiră. Ele erau și juriu, și acuzat în același timp, pentru că toate trebuiau să treacă prin fața lui Torino.

— Burtă și șolduri ai din plin, zise Torino și fetele chicotiră mai departe. Mai bine te-ai ocupa de sâni. Out! Ce zic băieții de la computer?

Fu afișată o informare de la comunitatea online. Aprobare de doar 40 de procente. Nu ajungea pentru a o salva pe Mandy.

Ea plecă târșâindu-și picioarele de pe scenă. Fata care venea după ea îi văzu lacrimile de pe față.

Următoarea avea, ce-i drept, un corp frumos, după cum i se părea lui Torino, dar felul absolut ciudat cum privea pe toată lumea cu ochi ca de pește și deschizând și închizând încet gura făcea ca mimica ei să arate ca a unui pește abisal.

„La naiba, se gândi Torino, ce utilizatori perverși au ales-o pe toanta asta?”

— Eu sunt Nadine, zise peștele abisal.

— Părinții tăi au avut vreodată urmași vii? întrebă Torino.

— A… da, desigur, zise Nadine și privi nesigură în jur, gura închizând și deschizându-i-se și mai încet.

Apoi își îndreptă ochii de pește spre Torino.

— Ei, așa între noi, zise Torino aparent prietenos, ai un corp decent, dar fața strică tot. Mă tem că faci parte din categoria „Punem steagul deasupra și ne sacrificăm pentru patrie”. Ce ziceți, fetelor?

Fetele țipară de încântare.

— Vaci proaste! strigă peștele abisal spre tribună. Sunteți doar geloase pe corpul meu.

— Nu contează numai corpul, strigă Mandy, pe care Torino o desființase mai devreme din pricina fundului ei.

— Așa, dar aproape, Mandy, aproape, trebuie să-i dau dreptate lui Nadine, zise Torino. Arătă spre fată și mai adăugă de la el: Dacă ți-ai pieptăna părul pe frunte, Mandy, ar trebui să ne uităm la picioarele tale ca să vedem unde e fața și unde spatele. La Nadine nu e nevoie de asta.

— Vezi?! zbieră Nadine care acum vedea în Torino un aliat.

Dar acesta închise cu încântare capcana în care Nadine tocmai intrase singură.

— Dar, serios acum, Nadine, zise el, nu cred că aici e cineva invidios pe tine. Poate pe corpul tău, dar cu siguranță nu pe fața ta. Fața ta e așa de urâtă încât ar putea să fi fost proiectată de Le Corbusier[5].

Fetele din tribună se cocoșară de râs, chiar dacă probabil cele mai multe nu auziseră niciodată numele acesta.

Torino lăsă degetul mare în jos. Nici utilizatorul TED nu o ajută mai departe, iar peștele abisal se retrase de pe scenă, de data asta cu lacrimi în ochii rotunzi.

O fată probabil de vreo 19 ani, cu părul blond-roșcat, intră pe scenă.

— Hi, eu sunt Eva.

— Nu arăți chiar așa de rău, zise Torino în loc de salut.

Fata zâmbi.

— Mulțumesc, răspunse ea. Dorm numai pe spate, așa nu fac riduri.

— Un sfat bun, zise Torino, unele dintre colegele tale arată de parcă ar dormi în dulap.

Se lăsă scurt liniștea. Fata se uită în jur puțin neliniștită.

Torino reluă:

[5] Charles Edouard Jeanneret-Gris „Le Corbusier” – arhitect elvețian, promotor al curentului brutalist.

— Mai știi și altceva în afară de dormitul pe spate?

— Scriu poezii, zise fata destul de nesigură.

— Oho, făcu Torino, un Goethe feminin. Atunci recită.

Fata începu șovăitor:

— Suntem amândoi una, suntem născuți unul pentru celălalt. Visam că ne iubeam și nu ne pierdeam niciodată.

Liniște.

— E o poezie de dragoste, zise fata și își trecu o șuviță după ureche.

— Ah. Am crezut că era Declarația de Independență.

— Ce?

— Nu contează. În orice caz e o porcărie și nu ai scris-o tu. Prietenul tău plin de coșuri a căutat-o noaptea trecută pe Wikipedia, așa-i?

Gura fetei tremura ca la cineva care e pe cale să izbucnească în lacrimi.

— Deocamdată, nu am prieten. Iar poezia eu am scris-o! E adevărat!

— Cu atât mai rău, zise Torino, căci rahatul rămâne tot rahat. Out!

El lăsă degetul mare în jos.

Dar utilizatorii votaseră altfel și o salvară pe Eva – poate pentru că tocmai nu avea prieten.

Torino ridică din sprâncene.

— Ai avut noroc, zise el. Sper că următoarea nu scrie și ea poezii. Hai, valea!

Eva părăsi scena și trecu cu fruntea sus pe lângă tribună.

Trecură câteva minute până apăru pe scenă următoarea candidată. Era îmbrăcată într-un șal mare, care îi acoperea tot corpul și își ridicase un colț și în dreptul feței, astfel încât i se vedeau numai ochii, ca la o dansatoare orientală.

— Ei, cineva vrea să facă lucrurile mai palpitante, zise Torino. E doar un joc sau vrei să îi scutești pe oameni de apariția ta?

— Judecă singur, zise o voce limpede ca de clopoțel, în vreme ce șalul negru căzu la pământ.

Liniște.

Se auzea doar scârțâitul cablurilor care alunecau pe jos când erau mutate camerele de colo-colo. Din tribună nu se auzea niciun sunet, Torino nu zicea nimic, chiar și Jochen-Porcul stătea

cu ochii holbați și aproape uită să îndrepte reflectorul spre persoana care atrăgea acum toate privirile.

Femeia avea un corp perfect. De parcă l-ar fi sculptat un sculptor grec sau un Leonardo da Vinci, încercând să scoată în evidență corpul feminin impecabil. Dar aici era autentic, în 3D și în lumea reală.

Era îmbrăcată cu un bikini argintiu care mai mult dezvăluia decât acoperea, de parcă nici nu ar fi existat. Privirea lui Torino alunecă de la picioarele perfecte spre șoldurile rotunde, dar nu late, peste abdomenul plat până la sânii perfecți care se impuneau aproape agresiv în spațiul dimprejur. Torino simți că i se întărise ceva în pantaloni. Buzele roz începură să vorbească, iar ochii albastru-cenușiu de sub părul platinat îl priveau seducător.

— Eu sunt *Păcatul,* zise ea.

Torino deschise gura, dar nu reuși să rostească nimic, pentru că nu știa ce ar fi putut răspunde la această afirmație deosebit de potrivită.

— Sigur că asta ești, zise el în cele din urmă.

— Poate îți plac? Ea se uită mai întâi la Torino, apoi se întoarse spre tribună. Și vouă?

Ea se uită în ochii fiecărei fete. Și acestora le venea destul de greu să-și ia privirea de la tânăra care strălucea în bikiniul ei argintiu la concurență cu reflectoarele.

„Chiar și pupezele o cred grozavă, se gândi Torino și își aranjă pantalonul când știu că nu era nicio cameră îndreptată spre el. „Panaramele astea sunt oricum toate lesbiene, dar dacă sunt în stare să nu-și sară în păr, ăsta e cel mai bun indicator că fetița are potențial de star.”

De parcă i-ar fi citit gândurile, *Păcatul* se întoarse și se îndreptă spre el cu pași înceți.

„La naiba, se gândi el, dacă asta îmi pune mâna la șliț va trebui să tăiem tot sau să mai filmăm o dată.”

Dar nu se ajunse până acolo căci fantoma blondă se opri la vreo doi metri în fața lui.

— Dar tu nu spui chiar nimic, constată ea.

Torino își smulse privirea de la ea. Jochen, care se afla lângă camere și tehnică, îi tot făcea semne disperate să deschidă gura să spună ceva. Parcă îl întreba cine era moderatorul acolo.

— Până acum o apariție bună, zise Torino și se enervă că avea gura așa de uscată, încât cuvintele sunară gâjâite.

— O bază bună de plecare și de dezvoltare. Să nu ți se suie la cap. Ăăă… trufia vine înainte de cădere.

Torino se supără că nu reușise să zică altceva mai deștept. Văzu cum Jochen scutura din cap și-și dădea ochii peste cap, arătându-i cu degetele lui groase scriptul.

— Înainte ca lucrurile să cadă, zise *Păcatul* și se uită frivol spre pantalonii lui Torino, ele trebuie mai întâi să se ridice. Sau nu?

Torino își drese glasul.

— De asta suntem aici, zise el sec. De data asta votul e clar: Up! Ce zic ceilalți?

În tribună era liniște. TED apăru pe monitor.

98 de procente.

— Vot clar și din partea utilizatorilor, zise Torino după ce luă o înghițitură de apă.

Nu își dorea nimic altceva decât să rămână singur cu *Păcatul,* dar nu în fața camerelor și tuturor oamenilor din studio.

— Felicitări! Treci mai departe.

Păcatul părăsi scena, în vreme ce fetele din tribună se holbau în urma ei, iar șalul negru rămase pe scândurile luminate de reflectoare.

17.

„Nu sunt efecte speciale.”

Cuvintele lui MacDeath îi răsunau tot mereu în urechi Clarei în timp ce deschidea ușa locuinței, își punea pardesiul și geanta pe canapeaua din sufragerie și aprindea lampa de lângă.

E adevărat!

Ea își mișcă umerii în sus și în jos pentru a mai reduce încordarea din mușchi. Pulsul îi gonea, stomacul o ardea. Întinse brațele spre tavan, auzi cum îi trosneau încheieturile și scrâșneau tendoanele. Oftă și se duse la dulap, unde își turnă o porție dublă de whisky.

În mod normal încerca să evite să bea alcool în timpul săptămânii, mai ales băuturi tari, dar nu funcționa întotdeauna,

mai ales că la birou mai băuse un pahar de whisky. Dar în mod normal înainte de plecarea acasă nu primea crime filmate în direct pe DVD, trimise de un ucigaș pervers la LKA pe numele ei.

Clara deschise ușa balconului, ieși afară și savură vântul rece care sufla pe Schönhauser Allee și bău cu înghițituri mici.

„Un film care arată o crimă adevărată", se gândi ea.

Snuff movies erau una dintre cele mai stranii legende produse de secolul XX și doar ideea că mafia subterană furniza „clienților" nesatisfăcuți de filmele porno normale materiale deosebit de explicite era suficientă pentru a-i îngrozi pe cei mai mulți oameni. Căci *snuff movies* se numesc filmele în care oamenii sunt torturați și uciși în fața camerelor de filmat, pentru a o oferi distracție unui public cu gusturi cât se poate de ciudate.

„Un film care arată o crimă adevărată", se gândi Clara din nou.

Era un *snuff movie*?

Fără efecte speciale.

Totul e adevărat.

Clara învățase la Academie definiția FBI pentru *snuff movies*: „Într-un *snuff movie,* o persoană e vie la început și moartă la sfârșit. Reprezentarea unei crime reale servește excitării sexuale a spectatorului și din acest motiv filmul este vândut doar clienților care plătesc bine".

Conform acestei definiții a FBI, abia intenția valorificării comerciale a unei crime cu imagine și sunet transformă un *snuff movie* într-un *snuff* autentic.

Dar rămânea întrebarea: Chiar existau *snuff movies*? Unii credeau că primul *snuff* fusese filmat în anul 1969, când Tex Watson și Susan Atkins din *Charles Manson Family în Bel Air,* Los Angeles, o omorâseră pe Sharon Tate, însărcinată, și șapte alte persoane în mod bestial. Toți știau că Sharon Tate era însărcinată, dar doar poliția știa că Tex Watson îi smulsese copilul din burtă cât ea era încă în viață. Cu toate astea nu se găsise niciodată un film despre aceste orori, așa că întrebarea rămânea: existau *snuff movies* într-adevăr? Sau Clara tocmai văzuse primul *snuff* autentic?

Dacă omul e dispus să plătească, atunci apare și oferta. Așadar, dacă oamenii plăteau pentru *snuff movies,* atunci acestea existau.

Filmele *snuff* erau ca Sfântul Graal, ziceau alții, printre aceștia și FBI-ul. Mereu căutat, adesea discutat, dar niciodată găsit.

„Să sperăm”, se gândi Clara. Dar de ce îi trimisese ei cineva acest video? Avea oare fapta importanță? Sau avea ea, Clara, vreo importanță în film? Era oare un indiciu despre mafia *snuff* care opera pe ascuns și filma execuții îngrozitoare pentru spectatori perverși? Era oare un membru al bandei care voia să-l dea în gât pe altul, transmițând CD-ul poliției? Sau mafia voia să arate cât era de puternică? Voia să demonstreze că LKA nu avea nicio putere în fața rețelei globale de vânzare a filmelor care se mai numeau și *torture porn*?

Sau…

Clara încercă să alunge gândul, dar creierul era stoic de conștiincios în analiza sa:

Poate că voiau să o pregătească pe ea, să-i sugereze că urma ea pe scaunul de tortură?

Începu să tremure, și nu din pricina vântului rece care îi sufla în sufragerie, înfoind perdelele ca pe niște fantome. Ea mai luă o înghițitură zdravănă de whisky și se uită cu un sentiment liniștitor la mașina de poliție care se afla parcată jos în stradă.

Nu exista altă posibilitate. Trebuia să descopere ce mesaj se ascundea în film. Dacă MacDeath avea dreptate și îi fusese adresat ei, trebuia să existe un indiciu de vreun fel. Dar până acum nu găsise niciunul.

Clara ridică privirea spre cerul unde se înghesuiau nori negri de ploaie în trecere pe firmamentul întunecat al nopții. De fapt, intenționase să ia o tabletă, pentru a putea dormi câteva ore, dar un gând i se insinuă în minte, așa cum mai înainte simțise arsura lichidului din stomac care urca pe esofag. Era un gând la fel de perfid ca și cel despre cum avea să devină următorul „star” într-un *snuff-video.* Un gând îngrozitor, absolut irațional, dar care tocmai de aceea nu putea fi oprit. Latura rațională a creierului ei, care trăgea întotdeauna lozul necâștigător, furniza deja argumente în rafală, aruncându-le asupra acelui unic gând: este mult prea târziu… cei de la criminalistică lucrează deja… așteaptă până mâine, oricum nu poți întreprinde nimic… dacă te mai uiți o dată la film n-o să mai poți dormi toată noaptea.

Dar, ca de fiecare dată, toate contraargumentele erau inutile, iar gândul întunecat urcă din nou și răzbi la suprafață.

Clara se duse la geanta ei, își luă laptopul și CD-ul. Trebuia să știe dacă exista vreun indiciu. Și, dacă exista, trebuia să-l găsească.

Avea să se mai uite încă o dată la film.

Și dacă era nevoie, încă o dată.

Și încă o dată.

18.

— Ce naiba ai pățit? Jochen-Porcul se holba la Torino de pe scaunul din dreapta al Boxterului cu ochi și mai îndepărtați ca de obicei, în vreme ce Torino conducea mașina de la Potsdam spre Berlin. Recunosc că tipa era bună, dar tu ești moderatorul, și nu ea.

Torino tăcu câteva secunde și se uită la asfaltul ud de ploaie care se întindea dinaintea lui. Tocmai încercase să ia legătura cu Tom Myers, dar de o oră nu îi intra decât căsuța vocală a acestuia. Unde naiba era individul? Torino își puse BlackBerry-ul înapoi în buzunar.

— La asta m-am gândit și eu, zise el. Dar ia-o așa. Dacă moderatorul dur care le ia pe fete așa de tare încât nu mai rămâne nimic din ele, Torino făcu un gest cu degetul mare și arătătorul și se uită preț de o secundă la Jochen, deci dacă nici moderatorul nu mai știe ce să facă și rămâne fără cuvinte, atunci treaba e cât se poate de autentică, nu?

Se uită iar la Jochen. Acesta tăcea.

— Nu? insistă el.

— Poate, răspunse Jochen.

— Poate, îl maimuțări Torino. Cu siguranță!

Goneau din nou pe lângă Dreilinden. Torino văzu scurt ursul de piatră care-i saluta dintre cele două sensuri pe călătorii care ajungeau la Berlin.

— Cum a fost atunci cu Verona Feldbusch la Kerner, când aia a început brusc să dea apă la șoareci că Bohlen o trata ca dracu'? Când a fost asta? în 2001?

— Aia a fost făcătură! pufni Jochen.

— Da, dar nouăzeci și nouă la sută din tipii din Zombieland au pus botul și au crezut că e adevărat și li s-a părut tare. Tare și autentic.

— Vrei să spui că lipsa de profesionalism poate să fie autentică?

Torino aprobă din cap.

— Da, în momentul potrivit.

Acum Jochen rămase tăcut.

— E un argument, zise el în cele din urmă. Dar tipa chiar era bună rău.

— Bună rău? Torino se uită din nou la Jochen, în timp ce căuta ceva la radioul care emitea muzică pop miorlăitoare. Așa ceva n-am mai văzut niciodată! Ce crezi dacă firmele de discuri, agenții sau show-urile de top modele au văzut emisiunea? Toți caută una ca ea. Și cine are drepturile? Noi! Noi avem contractul.

Duse mâna la buzunar și scoase un stick USB.

— Iar ăsta e pentru Myers. Poate să se uite direct la Grill Royal, când ajunge. În calitate Blu-Ray.

Vorbea despre înregistrarea cu apariția *Păcatului.*

— Dacă nici asta nu-l face să se răzgândească, atunci e impotent.

— Deci vrei să tragi din toate pozițiile, da? Cu prezență media uriașă și așa mai departe?

Jochen se încruntă.

— Desigur, iar cârpei ăleia zgârcite de la *Pegasus Capital* o să-i dau cu asta peste nas.

El dădu din cap a aprobare, în vreme ce mașina gonea pe Spanische Allee, iar la distanță, la linia orizontului cu nori negri de ploaie se zărea silueta turnului de televiziune.

— Suntem revoluționari! Noi descoperim staruri care chiar sunt dorite. Pentru că sunt alese de cei care le vor și mai ales pentru că pot să ajungă în pat cu ele. Dacă nici ăsta nu e un stimulent! Asta înseamnă analiza consumatorilor, și nu naiba știe ce sondaj psihologic idiot. Este dezvoltarea unor staruri, nu vreo interpretare șchioapă de cântece de prin anii șaptezeci. Noi o să scriem istorie media!

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Cum o cheamă, de fapt, pe *Păcat*? întrebă Torino.

— Andira. Am verificat mai devreme, zise Jochen. Dacă vrei să o împingi în sus, trebui să câștige la prima finală.

— O să o facă.

— Și dacă nu?

— Atunci avem noi grijă! rânji Torino arătându-și dinții.

Îi sună telefonul. Recunoscu numărul.

— Tom, ce faci?

— Tocmai am aterizat, avionul nu putea să decoleze din Frankfurt și acum am aterizat la Schönefeld, din pricina interdicției de zbor de noapte la Tegel, zise Tom Myers de la capătul celălalt.

Era cu puțin înainte de miezul nopții. Torino pățise și el de câteva ori treaba cu aterizarea la Schönefeld.

— Pot să ajung în treizeci de minute la Grill Royal, explică Myers. E în ordine?

Torino rânji spre Jochen.

— Se potrivește la marea artă.

— Mai putem să comandăm ceva de mâncare? întrebă Myers.

— Am eu grijă de asta.

Încheie convorbirea în timp ce Boxterul gonea pe Kaiserdamm în direcția Berlin Mitte, iar la aeroport Tom Myers se suia într-un taxi.

19.

Era ora unu dimineață, când Clara porni calculatorul și puse CD-ul în driver.

Déjà-vu ca și mai înainte. Fișierul cu numele jasmin.mpg. Dublu clic. Ecranul care rămase negru aproape un minut.

Apoi chipul. Mascara care curgea pe obraji în jos. Anunțul propriei morți, pe care victima trebuia s-o facă înainte de execuție, de parcă ar fi vorbit despre altcineva, de parcă ea ar fi fost deja moartă. Și, până la urmă spunea exact asta.

„Eu sunt Jasmin. Eu sunt deja moartă. Dar haosul continuă.”

Mâinile mari cu mănuși negre ținând cuțitul, care apăreau de nicăieri, rămânând în suspensie câteva secunde, înainte ca Jasmin sau cum o chema cu adevărat să își anunțe moartea.

Clara opri filmul, înainte să vină scena de care se temea, scena care stârnea ceva în adâncul ei, poate pentru a scăpa în sfârșit, pentru a putea spune, în sfârșit, da, am văzut-o de două ori, am rezistat de două ori și nu m-a distrus, ba poate chiar m-a întărit.

Se ridică, își turnă încă un pahar de whisky și ieși pe balcon. Jos, mașina poliției și pe cer, norii negri care acopereau jumătate din lună cu un giulgiu întunecat.

„Internetul e plin de astfel de filme”, se gândi Clara. Discutase odată cu directorul de la *Obscene Publications Squad*[6] de la Scotland Yard despre asta. Există filme despre care se știa că nu erau reale, dar care arătau reale și existau filme care apăreau mereu ca o fantomă pe internet, indiferent de câte ori închideau autoritățile un site sau un server. Ca într-o cursă iepure-țestoasă a perverșilor, apăreau din nou, trimise de pe un hard ascuns, de pe un calculator ascuns dintr-un loc ascuns al lumii, transmise de cine știe ce hackeri demenți, care își doreau cele cincisprezece minute de faimă – dacă nu pentru ei, atunci măcar pentru ceea ce extrăseseră din străfundurile internetului și făcuseră vizibil pentru toată lumea, în timp ce ei urmăreau cu încântare diabolică numărul de accesări.

De la 300 la 1 000.

De la 1 000 la 10 000.

De la 10 000 la 100 000.

La astea se adaugă comentariile.

You think this is real?

No, i’ts fake. :)))

Check this out, this is REAL![7]

Și apoi cine știe ce link spre altă pagină, care apare pe un motor de căutare.

Clara inspiră aerul rece și bău whisky-ul cu înghițituri mici. Ochii o ardeau de oboseală, așa cum gâtlejul o ardea de la whisky. Cu toate astea știa că nu avea să doarmă în noaptea asta, dacă nu descoperea ce se ascundea, dincolo de crimă, în acest filmuleț.

You think this is real?

Clara cunoștea filmele. Le văzuse la Scotland Yard și ele încă mai existau.

---

[6] Brigada publicații obscene.

[7] Crezi că asta e real? Nu, e un fake. Ia vezi asta, e real!

The Dark Side of Porn era un reportaj despre *snuff movies* și despre întrebarea dacă existau sau nu. Se vedeau scene de film despre care se credea că ar fi reale. *Cannibal Holocaust, Faces of Death*[8], *Flowers of Flesh and Blood*[9]. Reportajul era brutal, cu imagini pe care nu le puteai uita prea ușor, o lovitură brutală în stomac, dar relatarea în sine era la obiect: niciuna dintre scenele din filme nu era reală și nicio clipă nu se afirma că ceva era real.

Two girls one cup[10] era autentic și încă online. Abia era șters de undeva că și apărea în altă parte. Două femei care se dedau celor mai ciudate scene erotice cu fecale, filmul având doar un minut și jumătate, dar era de departe cea mai scârboasă chestie pe care o văzuse Clara vreodată. Dar era doar scârboasă, nu murea nimeni.

Three guys one hammer[11] în schimb era un film care putea stârni unor oameni care nu vedeau în fiecare zi ce vedea Clara tulburări psihice de durată – iar acesta era în continuare online. Îi arăta pe „Dnepropetrowsk Maniacs” din Rusia care distrugeau chipul victimei lor cu un ciocan și o înjunghiau în burtă cu o șurubelniță, înregistrat cu telefonul unuia dintre ucigași.

Era tortură, era crimă – și era real.

Despre *Two girls one cup* ca și despre *Three guys one hammer* existau o sumedenie de filme de amatori care îi arătau pe oamenii care se uitau la aceste filme și le înregistrau reacțiile. Oameni care își întorceau, scârbiți, privirea sau care de cele mai multe ori vomitau.

„Privitul privitorilor, se gândi Clara. Internetul ridicase perversiunea spectacolului la un nou nivel.”

20.

— O să leșin imediat dacă nu mănânc și beau ceva, zise Torino când cobora scările spre mall pe Friedrichstraße

[8] Chipurile morții.

[9] Flori din carne și sânge.

[10] Două fete, o ceașcă.

[11] Trei tipi, un ciocan.

împreună cu Jochen și intra în Grill Royal ca un general de armată.

Parcaseră mașina în apropiere de Friedrichstadt-palast și parcurseseră cei câțiva metri pe jos în aerul umed de ploaie. Înăuntru însă nu se arăta a fi cine știe ce distracție, mai ales că era miercuri seară. Majoritatea oaspeților erau pe picior de plecare. Doar la câteva mese se mai aflau câțiva clienți care mai savurau un pahar de grappa sau un espresso după-masă.

— Ați dori să beți ceva? întrebă un chelner, când Torino și Jochen se așezaseră la una dintre mesele libere.

— Am vrea mai ales să mâncăm ceva, zise Torino. Ne e foarte foame. Aveți un meniu, ceva?

— Îmi pare rău, domnul meu, zise chelnerul, dar bucătăria a închis deja. Am mai avea doar niște măsline cu baghetă.

Torino scutură din cap.

— Nu se poate! bombăni el. Unde naiba ne aflăm? La Berlin sau Ghana?

— Berlin, din câte știu.

Chelnerul stătea țeapăn cu expresie imperturbabilă pe chip.

— OK, la naiba. Atunci adă măslinele.

Se uită la Jochen. Acesta ridică din umeri.

— O să mâncăm mai târziu o șaormă, dacă ăștia de aici chiar n-au chef să facă bani.

— Ce doresc domnii de băut?

Torino ridică din sprâncene.

— A, de băut există, carevasăzică?

— Desigur. Chelnerul părea să fie imun la ironii. Doar că e ultima comandă.

— Altceva m-ar fi și mirat. Atunci două beri mari, zise Torino și se uită la Jochen. Sau?

— Chiar așa. Jochen aprobă binevoitor din cap și își dădu ochii rotunzi peste cap. Dar să fie reci. Nu pișoarca aia caldă care se servește în cârciumile de fițe din Prenzlberg.

— Ați auzit, făcu Torino. Reci de să-ți înghețe ouăle.

— Imediat.

Chelnerul plecă să le aducă berea.

•••

Albert Torino și Jochen aveau fiecare o farfurie cu mișmaș de măsline, brânză feta și baghetă în față și tocmai se pregăteau să ciocnească halbele de bere când în ușă apăru Tom Myers și se

uită cu bărbia în vânt și ochii mijiți prin sală. Îi zări iute pe Torino și pe Jochen și se grăbi cu pași repezi spre ei.

— Bună seara, oameni buni! făcu el.

— Tom! Torino se ridică. Dimineață la München, seara la Berlin, așa e viața pentru un Global Player. Pe Jochen îl cunoști?

— Am vorbit la telefon, zise Myers dând mâna cu Jochen și apoi așezându-se. Berea e bună?

— Becks, făcu Torino. Calitatea cea mai bună din Bremen! Germania de Nord. Pe vremuri un mândru oraș hanseatic. Din păcate, în ultima vreme s-a transformat într-un munte de datorii socialist. Dar bere încă mai știu să facă.

— Ai grijă, zise Jochen, de fel din Bremen, amenințându-l cu degetul.

— Iau și eu, aprobă Myers. Ce ați comandat.

— Măsline cu brânză și baghetă. Altceva nu mai au. Torino scutură din cap. Ca în RDG.

— Păi, o să vreau și eu înainte să mor de foame.

Myers ridică din umeri și își puse BlackBerry-ul ca pe un înger protector lângă el pe masă.

— Același lucru și pentru prietenul nostru, strigă Torino și-și flutură mâna.

Chelnerul făcu semn din cap că înțelesese.

— Nu același lucru, ci încă o dată la fel, zise Jochen. Același lucru ar însemna că vă împărțiți mâncarea.

— Sigur n-o să fie nevoie la succesul pe care o să-l avem în curând, zise Torino și se întoarse spre Myers. N-o să crezi ce am trăit azi, Tom.

După ce veniră berea și mâncarea cu măsline pentru Myers, Torino îi povesti toată istoria. Nici nu mai apucă să mănânce, în vreme ce Jochen și Myers ascultau molfăind încetișor.

— Ce zici de asta? întrebă Torino după ce termină.

— Tu ai rămas fără grai? întrebă Myers. N-ai mai știut ce să spui?

Myers îl studie pe Torino în timp ce se ștergea la gură și lua o înghițitură zdravănă de bere.

— Nici nu-mi pot imagina așa ceva.

— Dar așa a fost. Torino băgă mâna în servietă, scoase laptopul și conectă stickul USB cu înregistrarea. Deschise fișierul și îi arătă lui Myers: Ea e.

Myers știa să se stăpânească prea bine pentru a arăta o reacție mai intensă, dar lui Torino nu-i scăpă că se uita cu fascinație crescândă la secvența în care apărea Andira, *Păcatul.*

— Dacă asta nu e ceva pentru *Xenotube,* zise Torino, nici eu nu mai știu ce e. Transmitem săptămâna viitoare. Posturile private stau deja la coadă și avem oferte de la mărci de discuri, care vor să o ia pe Andira sub contract. Mai gândește-te.

El îl privi stăruitor pe Myers și își ridică apoi privirea aparent dezinteresat spre tavanul restaurantului.

— Doar să nu dureze prea mult de data asta.

Myers își mușca buza de jos și își trecu mâna peste bărbia proeminentă, în vreme ce împingea farfuria spre mijlocul mesei și mai luă o înghițitură de bere.

— Este într-adevăr foarte interesant, Albert. Dar dacă ne băgăm, vrem să avem cotă din încasările viitoare. Ți-am mai spus, formatul e genial, dar e și un pic respingător, iar asta s-ar putea să ne coste. Consideră participarea noastră la profit… el făcu o pauză de gândire… ca o asigurare de risc.

Torino își strânse buzele.

„Așa trebuia probabil să fie, se gândi el, gratis e doar moartea, după cum se știe."

— Și la ce participare la profit v-ați gândit? întrebă el.

Prima regulă a negocierilor: lasă-l mereu pe celălalt să facă prima ofertă.

— Avem nevoie de ratingul pe care l-ați putea atinge fără noi, încasările estimate din publicitate, media ofertelor de la firmele de discuri și fabrici de staruri care sunt dispuse să dea bani pentru Andira, precum și planurile de extindere pe viitor ale firmei.

Privirea lui rămase agățată undeva la mijlocul încăperii, fără a se uita la ceva anume.

— Am înșirat tot? Cred că da.

— Și când îmi puteți transmite estimarea voastră? întrebă Torino.

— Oricând îmi poți furniza datele voastre.

Torino se uită la ceas și bănui că nu avea să doarmă nici noaptea asta prea mult.

— Cel mai bine cât de repede posibil?

Myers aprobă din cap.

— Trimite-le către mine și asistenta mea, cel mai bine încă din noaptea asta, atunci o să ai mâine propunerea unei declarații de intenții și după show un precontract de la avocații noștri.

Torino își strânse din nou buzele, pe de o parte, de bucurie, pe de altă parte, de îngrijorare. În sfârșit, se contura încheierea afacerii, dar el și Jochen vor fi nevoiți să lucreze toată noaptea la prognozele pe care Torino tocmai le lansase în discuție. Pe de altă parte, Myers părea să muște în sfârșit momeala. O premieră pe Landing Page la *Xenotube* cu mai mult de zece milioane de vizitatori în Germania – era prea frumos ca să fie adevărat.

— Vei primi totul, zise Torino și întinse mâna.

Myers i-o strânse cu fermitate.

— *Shebay* pe Landing Page la *Xenotube*? întrebă Torino, de parcă ar fi vrut să stabilească un precontract verbal.

— Nu e improbabil, zise Myers și îl bătu pe Torino pe umeri. Încearcă să dormi mai repede în noaptea asta și trimite-mi totul cât de repede poți.

•••

Shebay pe Landing Page la Xenotube.

Pentru cei cu auzul fin, aceste cuvinte putură fi auzite și la patru mese distanță. Bunăoară de bărbatul care ședea cu un pahar de apă în față printre ultimii clienți la o masă din sală. Un bărbat înalt cu chip colțuros și mișcări încete și suple care se puteau transforma în cel mai scurt timp într-o brutalitate explozivă. Un bărbat cu păr blond tuns scurt și ochelari cu ramă mată din inox care îi studia pe cei trei bărbați de la masă atent și discret, în vreme ce își ținea mâna stângă, care tremura un pic, cu cea dreaptă.

21.

Clara mai luă o gură de whisky și se așeză din nou la calculator, unde chipul ud de lacrimi al fetei și cuțitul așteptând într-o liniște demonică erau în stand-by.

Ea apăsă din nou pe play și tresări când cuțitul, aparent fără avertisment prealabil, trecu din nou peste gâtul fetei, când văzu cum ochii priveau în gol și după o secundă, care i se păru cât o eternitate, sângele începu să curgă, mai întâi nesigur, parcă

explorând noul mediu, apoi din ce în ce mai tare, până când capul fetei se lăsă în piept, iar cuțitul și mănușile negre dispăreau din ecranul care se întuneca.

Clara bău și restul de whisky dintr-o înghițitură și trânti paharul pe masă.

Văzuse ceva.

Ceva ce prima dată nu observase.

„Dacă mă mai uit de câteva ori la film o să înnebunesc”, se gândi ea. Dar trebuia să știe ce era acolo.

„Secunda aceea, se gândi ea. Întârzierea dintre acțiune și rezultat. Dacă e undeva, atunci acolo.”

Ea dădu filmul înapoi până când apărea luciul lamei și îl lăsă să se deruleze încet în zecimi de secundă.

Nu știa dacă înregistrarea cu încetinitorul a crimei îi amintea de o parodie proastă sau dacă încetinirea dureroasă nu înrăutățea lucrurile. Dar atunci văzu din nou. Lucea ceva. În alb. Între secvențe. Ea încetini filmul și mai mult, văzu un stand-by intrând în altul.

Din nou albul.

Era un nume. Și o cifră. Un nume și o cifră care apăreau preț de o clipă în imagine și apoi dispăreau imediat.

Ea derulă din nou, privi din nou secvența cu încetinitorul. Apoi din nou. Și din nou.

După care își dădu seama de tot.

Jasmin Peters 13

Ea își mai turnă un ultim pahar de whisky și puse mâna pe telefon. Tura de noapte de la criminalistica din LKA.

— Uitați, zise ea, lucrați încă la cazul Jasmin, crima de pe CD… da, exact. Știu că nu puteți să faceți minuni, dar în film este ascuns numele complet al victimei. Jasmin Peters. Împreună cu cifra 13… da, nu știu ce înseamnă, cu siguranță ghinion, dar poate că vă ajută informația. Deci, Jasmin Peters 13. Dați-mi de știre imediat ce găsiți ceva. Mulțumesc. Noapte bună.

Era ora 2:30.

Clara închise telefonul, dădu pe gât băutura și închise laptopul cu un sentiment de mulțumire, în vreme ce al patrulea pahar de whisky îi transforma gâtlejul în lavă încinsă.

Apoi se prăbuși pe pat și adormi în câteva secunde.

22.

Clara fu smulsă dintr-un somn fără vise de soneria telefonului mobil. Ea răspunse în timp ce privea clipind spre ceas. Era 5:10.

— Alo? zise ea cu glas adormit.

— Winterfeld, răsună vocea de la celălalt capăt.

Clara se limpezi brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei de la criminalistică au spus că vreți neapărat să fiți prima care află dacă au găsit ceva. Urmă o pauză scurtă în care el își trecea probabil din nou mâna prin păr. Ei bine, au găsit ceva.

Clara se așeză pe pat și aprinse veioza.

— Ce anume?

— Numele Jasmin Peters și cifra 13, zise Winterfeld. Dacă totul e așa cum pare, atunci a fost fix la țintă.

— Se poate un pic mai concret? întrebă Clara.

Iarăși profesorul care trebuie să țină pe toată lumea în suspans. Ea se ridică, se duse la biroul din sufragerie și își puse casca bluetooth în ureche și laptopul și mapa cu documente în servietă.

— Laboratorul a analizat sângele de pe plic și a comparat grupa de sânge A RH pozitiv cu numele de Jasmin Peters. Există mai multe Jasmin Peters care au donat sânge acum câțiva ani. Acum se realizează comparația ADN, dar poate că așa vom fi mai rapizi.

Clara cunoștea procedura. La fiecare luare de sânge care se realiza într-un spital, se testau într-o așa-numită reacție încrucișată, anticorpii pentru a determina grupa de sânge. În același timp era determinat și înregistrat și codul ADN. Deoarece numărul grupelor de sânge era infinit mai mic decât cel al codurilor ADN, identificarea prin intermediul grupelor de sânge era metoda mai rapidă, dar era și mai inexactă. Însă Winterfeld părea să se grăbească.

Vorbi mai departe.

— Cu ajutorul datelor de la direcția pentru evidența populației și a rezultatelor clinice au fost identificate mai multe persoane din Berlin cu numele de Jasmin Peters și grupa de sânge A RH pozitiv.

— Și? Clara se duse în bucătărie și porni fierbătorul de apă, apoi turnă praf de cappuccino într-un pahar.

— În Berlin există câteva duzini de Jasmin Peters cu această grupă de sânge.

— Dar?

— Dar există doar una care stă la numărul 13.

— Și cine e ea?

Clara privi cu ochii mijiți afară în lumina murdară a dimineții de toamnă. Ploaia bătea în geamuri.

— Jasmin Peters, Sonnenallee 13 în Neukölln, zise Winterfeld. Echipa de intervenții a pornit deja. Cel mai bine mergeți cu escorta de poliție direct acolo. Când puteți fi jos?

Clara se uită la ceas, uită de fierbător, cappuccino și timpul la baie, care durează de obicei la femei atât de mult.

— Zece minute.

— Bine. Spuneți-le colegilor să ruleze cu girofarurile pornite. Ne vedem în cincisprezece minute.

23.

Era ora 5:40. Ploaia cădea deasă și părea, în această dimineață cenușie de toamnă, ca un perete pe care se reflectau felinarele de pe Sonnenallee. Două mașini de poliție, două salvări și mașinile de intervenție ale comandoului de intervenții rapide erau deja în fața casei, când mașina în care se afla Clara opri în dreptul numărului 13. Clara coborî și văzu cum se apropia rapid un Mercedes negru, care frână brusc cu un scrâșnet. Directorul Winterfeld coborî, se uită posomorât spre cerul cenușiu din care ploaia continuă să cadă și își ridică gulerul de la palton.

— Bună dimineața, Clara, zise el, în timp ce polițiștii de la intervenții alergau să-și ocupe pozițiile, echipați cu puști de asalt și berbece, iar Marc, șeful lor, le urla comenzi.

— Etajul patru, apartament cu două camere, spre curtea din spate, continuă Winterfeld. Nu se vede dacă… deodată îi sună telefonul.

— Winterfeld… da, sunt deja aici… în zece minute? Perfect. Închise telefonul. MacDeath, zise el. Ajunge în zece minute. O să ia un zbor mai târziu spre Wiesbaden.

Clara dădu din cap și se uită la fațada udă de ploaie, care odinioară trebuie să fi fost în stil clasic, dar care acum era în ultimul hal de murdărie. Privirea i se îndreptă de la ușa de la intrare mânjită cu graffiti spre numărul 13.

— Nu pare să fie o capcană, zise Winterfeld, dar nu se știe niciodată.

Băgă un încărcător în SIG Sauerul său și încărcă arma; apoi el și Clara îi urmară pe polițiștii de la intervenții mobile în interior. Clara ridică siguranța armei în timp ce traversau coridorul pe care zăceau ziare vechi și cutii de carton rupte, trecând pe lângă cutii poștale demolate și două pungi pline cu gunoaie. Doi bărbați tineri, de vreo douăzeci de ani, care probabil tocmai se întorceau de la o băută în oraș, se dădură înspăimântați la o parte când șirul condus de cinci polițiști mascați și îmbrăcați în negru, cu puști de asalt Heckler & Koch și de Marc, care ducea berbecele, trecu pe lângă ei.

— Aveți al șaselea simț, nu-i așa? zise Clara în timp ce urca alături de Winterfeld primul șir de trepte. Ce ne așteaptă acolo?

— Nimic bun, răspunse acesta și-și trecu mâna prin păr.

Lanternele de pe puștile de asalt ale echipei de intervenții tăiau întunericul din casa scării, căci doar ici și colo mai tremura câte o luminiță rătăcită. Mirosea a chiștoace de țigări și tencuială udă. Una dintre acele locuințe îndrăgite de studenți, pentru că sunt ieftine și „autentice” orice ar însemna asta.

Cizmele grele ale polițiștilor tropoteau pe scări în sus. Apoi se auzi o bufnitură surdă, când Marc, care forma împreună cu Philipp avangarda, sparse ușa de la etajul patru.

„Nimic bun”, spusese Winterfeld ca răspuns la întrebarea despre ce îi aștepta. Clara apucă arma mai strâns și încercă să-și închipuie ce ar putea fi. Cadavrul? O locuință goală? Sau totul fusese degeaba? Să fi fost informațiile greșite? Cinci mascați aveau s-o smulgă din somn pe Jasmin Peters și s-o sperie îngrozitor?

Clara urcă treptele până la etajul patru. Cu cât ajungea mai sus, cu atât mai dureros i se strângea stomacul. Simți din nou valul de acid urcându-i pe esofag, ca de fiecare dată când știa că o aștepta ceva cumplit.

Văzuse destule locuri ale crimelor. Toate erau diferite, dar se și asemănau într-un fel: atmosfera apăsătoare care atârna în aer și care emana în continuare aura de spaimă. Certitudinea că un om implorase pentru viața lui, suferise și strigase și murise de moarte violentă. Dar cel mai rău lucru era mirosul. Clara cunoștea mirosul morții, de care nu mai scăpai zile întregi, dacă apucai să-l inspiri o dată. Dar la fața locului, la Crime Scene sau Killing Scene, cum i se spunea la FBI, se mai adăuga și un alt miros: mirosul de sânge și intestine. Un miros care nu se potrivea deloc acolo. Căci un asemenea miros exista într-un abator, dar cu siguranță nu într-o locuință în care se aflau mobile și cărți.

Era mirosul metalic, de aramă al sângelui, amestecat cu duhoarea dulceagă a morții, iar acest amestec transforma un loc al faptei într-un loc al morții, câteodată traversat de duhoarea excrementelor, căci, uneori, cuprinsă de spaima morții, victima nu-și mai putea controla funcțiile corpului.

Acesta însă nu mai era mirosul morții. Era mirosul răului.

Clara încă nu simțea niciun miros, dar de la etajul patru se întindea spre ea ceva întunecat, de nepătruns, ceva îngrozitor și ea aproape că se aștepta să-și întindă ghearele spre ea și să-i sufle în față un miros de putrefacție, sânge și durere.

Ajunsese la ușa locuinței care atârna în balamale cu yala spartă, în timp ce doi polițiști asigurau sufrageria în dreapta, baia în stânga, iar Marc și Philipp traversau coridorul.

Clara se uită în jur. Locuința tipică a unei tinere femei, poate studente, poate la prima ei slujbă într-un oraș mare. Un poster cu Skyline-ul New Yorkului pe coridor, alături o vestă de salvare de la British Airways, pe care ea sau un prieten o șterpeliseră ca amintire dintr-un avion și care atârna acum ca un trofeu lângă poster.

— Nimic, strigă unul dintre polițiști din bucătărie.

— Nimic, anunță altul din sufragerie.

Scurtă privire spre stânga. În bucătărie se afla o masă mică, sticle de vin înșirate pe un raft. Scurtă privire spre dreapta. Canapea, masă de cafea, atât cât se putea vedea în lumina

difuză a zorilor. Un birou cu un scaun și alături un raft cu cărți. Un palmier de cameră cu frunze mari la fereastră. Pe un raft fotografii de vacanță.

Ușa zgâriată de la capătul coridorului era închisă precum o gură care nu rostește adevărul decât dacă e deschisă cu forța. Dacă în această locuință se afla ceva ce nu trebuia văzut, atunci această ușă ascundea cu încăpățânare ce se afla în spatele ei.

Marc, care se afla direct lângă ușă, făcu un semn, iar Clara și Winterfeld se retraseră în sufragerie, în timp ce Philipp, aflat și el pe coridor, se lipi de perete. Se prea putea să se afle cineva în dormitor și să tragă prin ușă. De aceea coridorul trebuia să fie liber, când aveau să deschidă ușa.

Philipp se uită la Mac. La semnul acestuia, Philipp apăsă clanța în jos și deschise ușa sărind înapoi, când aceasta se deschise spre interior. Dură parcă o eternitate, dar în interior nu se clinti nimic.

Marc se uită la Philipp și făcu semn cu capul în direcția camerei. Marc era șeful, dar nu era atotștiutor.

Liber?

Philipp aprobă din cap.

Liber.

Cei doi dispărură în cameră. Clara simți din nou gustul acid din stomac în esofag. Marc și Philipp erau profesioniști: împreună cu ei îl capturase pe Vârcolac și acesta fusese un individ periculos.

Cu toate acestea, nesiguranța era cel mai greu de suportat, chiar și după cincisprezece ani de serviciu – întrebarea: ce se ascundea în spatele unei uși care ducea spre o altă lume? O lume compusă din teamă, durere, sânge și moarte.

Clara aștepta.

O secundă. Două. Trei.

Doamne, dar ce se petrecea acolo?

Cinci secunde, șase.

— Rahat! strigă Marc brusc. Și apoi încă o dată: Rahat!

— Ce este? strigă Winterfeld.

— Trebuie să vedeți singuri.

Clara trase aer în piept și intră în cameră.

Ieri fusese o zi specială.

Ieri se gândise din nou că în urmă cu douăzeci de ani, exact în acea zi, își văzuse surioara pentru ultima oară.

Ieri primise pentru prima oară un plic adresat ei de la un ucigaș.

Și tot ieri văzuse pentru prima oară o crimă pe un CD.

Dar ce vedea acum era dincolo de orice așteptare.

•••

Clara cunoștea mirosul morții – dar aici nu exista așa ceva. Poate doar un miros slab de piele veche care mucegăise un pic.

Și mirosul ușor citric de insecte.

Și apoi văzu gândacii.

Se târau peste tot, prin toată camera, pe podea și pe pat, pe dulap, pe noptieră, pe scaun și pe lampă. Și pe cadavrul de pe pat.

Pe baza fizionomiei, Clara aprecia că era vorba de o femeie între douăzeci și treizeci de ani. Pielea feței era complet uscată și întinsă ca un pergament subțire peste oasele obrajilor, iar dinții de sub buzele uscate și retrase erau dezveliți într-un rânjet îngrozitor. Doar părul blond îi mai amintea Clarei de persoana pe care o văzuse în film.

Ochii nu mai erau decât două bile de albuș și erau îndreptați spre tavan. Trunchiul, de la gât până la burtă era despicat; vârfurile coastelor tăiate se iteau din piept ca o carenă de corabie scufundată. Tot corpul era acoperit de o ceață de mucegai alb ca vata.

Clara privi tăcută această instalație a groazei, în timp ce stătea lângă Marc, Philipp și Winterfeld, care se uitau și ei spre pat fără să-și găsească vorbele. Winterfeld uită chiar să-și treacă mâna prin păr.

— M-am așteptat la ceva îngrozitor, dar scena e mult peste așteptările mele, zise el. Ce părere aveți?

Clara nu era medic legist, dar își dădu seama imediat că întreg corpul fusese mumificat. Fără să se apropie prea mult de cadavru, se uită în trunchiul deschis și văzu șira spinării, coastele din spate, dar niciun organ: niciun plămân, inimă sau stomac.

— Ucigașul a scos evident toate organele interne, zise ea. Probabil că a stocat și sângele.

Ea se uită la cei trei.

— Asta explică și de ce nu există mirosul morții: mumiile care se usucă nu miros.

— Iar morții care se usucă nu prea ies în evidență.

Vocea pe care o mai auzise, răsună din ușă. Acolo stătea Martin Friedrich, alias MacDeath, într-un pardesiu cenușiu de toamnă. Sub puloverul albastru purta astăzi o cravată albastru-deschis. Se pare că stătea deja de ceva vreme în ușă împreună cu unul dintre polițiștii care îl însoțiseră la etaj și care acum privea cu gura căscată scena.

— Ba chiar deloc dacă ne gândim că suntem într-un oraș unde la fiecare cinci minute oamenii se mută și nu se prea preocupă dacă nu și-au văzut vecinul de ceva vreme.

MacDeath se apropie de pat.

Clara se uită la partea dreaptă a feței cadavrului, unde gândacii mâncaseră o parte din obraz încât se vedeau măselele.

„Are dreptate, se gândi Clara. Nimănui nu i s-a simțit lipsa. Căci nu a existat un miros al morții. Niciun miros al răului.”

Dar absența mirosului nu făcea situația mai tolerabilă. Dimpotrivă: o făcea și mai rea.

— Asta înseamnă că ucigașul are tot interesul ca nimeni să nu descopere cadavrul prea devreme?

Friedrich aprobă din cap.

— Cred că orice ucigaș are interesul ca nimeni să nu descopere prea repede cadavrul. De aceea crima perfectă e o crimă fără cadavru.

— În mod normal, ucigașii ascund sau scapă de cadavre, zise Clara.

— Ceea ce e o problemă, de cele mai multe ori, răspunse Friedrich, mai ales pentru ucigaș. Fie ascunde cadavrul într-un loc unde poate fi găsit, de exemplu într-un râu, un container de gunoi, o pădure sau o stradă întunecată…

— Sau îl ascunde la el acasă, completă Clara. Așa ca Gacy.

— Gacy și mulți alții, zise Friedrich. Amândouă ridică probleme: în primul caz, cadavrele sunt descoperite mai devreme sau mai târziu. În al doilea caz, când e vorba de a le ascunde în spațiul privat, situația e similară. Există mereu un vecin care a văzut cum cineva a cărat ceva greu într-un sac de plastic în casă sau în grădină. Sau cineva care a intrat într-o locuință, dar n-a mai ieșit.

Clara făcu un pas în lateral astfel încât pentru ca criminaliștii să poată fotografia cadavrul.

— Spațiile publice sunt frecventate, pe când cele private nu atât de mult, zise Friedrich. Ați sparge ușa unei prietene bune, pe care n-ați văzut-o de mai multă vreme?

Clara scutură din cap.

— Dar ce câștigă nebunul acesta dacă omoară fata și o lasă aici în locuință să se usuce? întrebă Winterfeld. Bani? Viol? Răzbunare? Toate la un loc?

— Asta mă întreb și eu, zise Friedrich, și asta trebuie să aflăm.

Se apropie de pat și studie gândacii.

— E normal ca la un cadavru să apară așa de mulți gândaci? Și mai ales, de unde vin? El se întoarse. Fereastra e închisă și aici…

Arătă spre podea.

— E cu siguranță de la el.

Clara observă și ea acum micile recipiente cu apă, care fuseseră plasate de-a lungul pereților și în care pluteau mai multe duzini de gândaci morți. Ucigașul dăduse în unele locuri mobila la o parte pentru a plasa recipientele.

— Sunt pentru gândaci? întrebă Clara.

Friedrich urmări camera celor de la criminalistică; aceștia fotografiau recipientele cu apă.

— Așa cred. A vrut să împiedice ca gândacii să se suie pe pereți sau să iasă pe fereastră, orice pentru…

— Pentru a nu ieși în evidență? Pentru a nu atrage atenția vecinilor? îi completă Clara gândul.

Ea se întoarse spre Winterfeld.

— Atunci a adus anume gândacii aici?

— Așa se pare, încuviință Winterfeld. Cadavrele sunt adesea năpădite de insecte, larve de muște și de gândaci, dar aici sunt mai mulți ca de obicei.

— Accelerarea biologică a mumificării prin intermediul gândacilor?

— Vechii egipteni foloseau aceeași metodă, aprobă Winterfeld. Ar trebui să-i întrebăm imediat pe biologii de la medicină legală ce fel de gândaci sunt ăștia.

El deschise telefonul și formă un număr. În timp ce vorbea, Clara se mai uită o dată la cadavru. Observă ceva, iar greața și uimirea o loviră cu brutalitate, așa cum o făceau de fiecare dată când descoperea ceva la care nu se așteptase: ucigașul dăduse patru găuri în craniul fetei, din care ieșeau acum gândaci negri.

— Ticălosul naibii, zise ea și arătă spre descoperirea îngrozitoare pe care tocmai o făcuse.

Polițistul care tocmai îl adusese pe MacDeath sus se întoarse cu spatele.

— I-a expus craniul.

Chiar și Friedrich, care până atunci nu se trădase în niciun fel, înghiți în sec.

— Voia ca totul să fie mumificat, zise el. După o pauză adăugă: E unul din soi rău de tot. Ieri CD-ul, astăzi asta. Și încă nu știm ce mai urmează. Ar trebui să avem grijă. Se uită la Winterfeld și la Clara. Și de noi.

„Și de noi, răsună în capul Clarei. Ieri CD-ul, astăzi asta.” Iar CD-ul fusese trimis pe numele Clarei. Ce voia tipul ăsta? Să-i arate ce putea să facă?

Ea mai dădu o dată ocol patului, în vreme ce restul echipei de criminalistică aștepta deja la ușă, iar gândacii mișunau printre picioarele lor. În fundal Clara auzi clicul mobilului lui Winterfeld, când acesta formă un număr și vorbi:

— Winterfeld. Suntem la locul faptei CD-ului de ieri-seară, Jasmin Peters, sunteți informați? Bine… Crimă. Victima a fost mumificată, se pare că cu ajutorul unor gândaci. Aveți entomologi la institut, nu-i așa? Foarte bine, anunțați un expert, vom trece pe acolo. Mulțumesc.

„E unul de soi foarte rău”, își repetă Clara în gând cuvintele lui Friedrich. În cameră totul parcă se petrecea cu încetinitorul: Friedrich care își nota ceva în agenda sa de modă veche; cei de la criminalistică aprinseseră o lumină UV, măsurau încăperea cu laser, treceau cu pensula cu grafit peste mobile și ușă și făceau alte fotografii; sunetul sec al mobilului lui Winterfeld, pe care acesta îl închise după convorbire.

Clara se uită pe fereastră, unde se anunța o altă zi umedă de toamnă, cu o culoare murdar-cenușie. Privirea îi trecu mai departe. Lângă pat, un dulap. Pe un scaun, un pulover cu glugă. Pe noptieră, o carte de Thomas Harris și o revistă glossy cu sfaturi de viață. Pe dulap și pe rafturi era praf; în rest, camera arăta de parcă ieri fata ar fi fost încă în viață.

„Unul de soi foarte rău.”

Ea se uită din nou spre pat și adăstă o clipă asupra chipului fetei, de parcă un magnet perfid i-ar fi atras mereu privirea spre acea imagine îngrozitoare, spre chipul frumos odinioară, care

acum privea fără ochi spre tavan. Doar părul mai arăta la fel ca în clipa morții. Ca pe CD. Blond, cu șuvițe platinate.

„I-a deschis creierul.”

Clara se forță să-și smulgă privirea de la chipul mumificat și se uită din nou prin cameră. „Prima impresie e hotărâtoare.” Căci de multe ori, prima oară vedeai lucruri pe care mai târziu, la o cercetare mai atentă, nu le mai observai. Privirea Clarei trecu pe pereți, peste posterul cu Monet, planta de pe pervaz și micul secreter care se afla la perete, lângă ușă. Pe secreter se afla un laptop. Pe peretele de deasupra secreterului se afla un calendar din acelea cu file care trebuiau smulse.

Și simți din nou lovitura brutală în stomac.

Data din calendar era 10 martie.

24.

Clara ședea pe bancheta din spate a Mercedesului negru, Winterfeld era la volan. MacDeath se așezase pe locul din dreapta. Clara își scosese un blocnotes și își notă câteva diagrame și scheme pe o foaie.

— Credeți că acel cadavru se află acolo de pe 10 martie? întrebă ea. De mai bine de o jumătate de an?

— E foarte posibil, zise Winterfeld, în timp ce conducea mașina pe lângă Hermannsplatz, unde câțiva tineri drogați și alcoolizați aproape că-i săriră în fața mașinii.

— Poate că ucigașul nostru ar trebui să se ocupe mai ales de d-ăștia, bombăni el, frânând brusc și i se adresă apoi iar Clarei: După prima impresie, șase luni sunt foarte probabile. Ce ziceți?

Întrebarea i se adresă lui MacDeath.

Acesta aprobă.

— Mai multe trebuie să afle băieții cu mănuși de cauciuc, zise Winterfeld și șterse cu mâna parbrizul aburit. Au trimis niște gândaci deja la Moabit. Cadavrul va fi trimis și el acolo, după ce termină cei de la criminalistică.

Umblă la sistemul de încălzire a mașinii, în timp ce frâna la un alt stop.

„Băieții cu mănuși de cauciuc” erau medicii legiști de la Moabit, care aveau să efectueze apoi autopsia cadavrului lui

Jasmin Peters. Apoi se va ști în sfârșit dacă era vorba într-adevăr de Jasmin Peters, dar probabilitatea era de pe acum aproape de sută la sută. Dacă moarta era altcineva, asta însemna că un alt cadavru zăcuse timp de șase luni în locuința aceea fără ca Jasmin Peters să bage de seamă.

„Atât de improbabil, încât e imposibil”, se gândi Clara.

Laptopul de pe secreter fusese luat de cei de la criminalistică. La secție vor trebui mai întâi să spargă parola și să cerceteze tot hardul, să verifice fotografii, scrisori și e-mailuri ca să vadă cu cine fusese Jasmin Peters în contact ultima oară, dacă era înscrisă pe rețele sociale – orice ar fi putut oferi indicii despre identitatea criminalului, dacă ea îl cunoștea dinainte sau dacă el apăruse brusc în viața ei, așa cum apăruse îngrozitorul CD în viața Clarei.

— În privința violului, zise Friedrich, nu sunt sigur. Și mă tem că la starea în care e cadavrul nici n-o să aflăm prea multe.

Se întoarse spre Winterfeld.

— Ce părere aveți?

— Nu sunt medic legist, zise Winterfeld. Dar la cât de brutal a acționat criminalul, totul e posibil.

— Sau nu, adăugă Friedrich și se întoarse spre Clara. Mie mi s-a părut că punctul culminant a fost filmarea crimei. Ceea ce nu se prea potrivește cu violul, acolo e vorba de alte puncte culminante. Iar cu cuvintele „Jasmin Peters 13”, a ajutat poliția să găsească rapid, cât mai rapid posibil, cadavrul. De parcă ar fi vrut neapărat să ajungem astăzi, și nu mâine în locuință. Ce credeți?

— Ați formulat lucrurile așa de frumos, răspunse Clara și îl urî pentru acest adevăr neplăcut, dar limpede precum cristalul. El mi-a trimis mie CD-ul. Poate că îl interesează ce părere am… cum reacționez.

— Și cum reacționați?

Ea zâmbi ironic.

— Unii primesc praline sau flori de la Fleurop. Doamna Vidalis primește de la admiratori necunoscuți CD-uri mânjite cu ruj, pe care pot fi văzute crime. Ea își închise blocnotesul. Iar pentru că noi, polițiștii, suntem, evident, mai înceți la minte, binevoitorul ucigaș ne ajută și ne spune numele victimei și numărul casei. Nu, serios, reacționez destul de tulburată. Iar faptul că a pus-o pe Jasmin să spună că nu e nici prima, dar nici ultima ne arată

că e vorba de un ucigaș în serie. Care nu se oprește așa de ușor. Iar dacă a mai ucis și alte femei – atunci a filmat și acele crime? Și dacă da, cui i-a trimis materialul? Și îi ajunge asta ca stimulent? Și dacă nu mi-a trimis decât mie un film și doar despre această crimă, atunci ce a făcut cu celelalte femei? A filmat și acele crime? Și de ce? Ca să se stimuleze, să se excite?

Friedrich aprobă din cap.

— Crime în serie asupra unor femei, crime care să nu aibă motivație sexuală sunt foarte puțin probabile. Poate că violul a avut loc înainte sau chiar post-mortem. El se întoarse iar spre Clara: sau poate nu. Cred că pentru el a fost important să vă arate mai ales dumneavoastră crima. Uciderea victimei, cu viol sau fără, mi se pare mai degrabă a fi un viol exercitat asupra dumneavoastră.

Se uită stăruitor la ea.

— Sunt sigur că a stat toată noaptea să-și imagineze cum vă uitați la CD și ce reacții vă declanșează asta.

Gândul acesta nu-i plăcu Clarei defel. Și era cu atât mai rău, cu cât era foarte plauzibil.

— Dar de ce?

— Pare să creadă că există un fel de legătură între el și dumneavoastră, răspunse Friedrich. Poate vă gândiți dacă a existat cumva ceva în trecut, persoane, evenimente care să permită o astfel de legătură. Eu o să fac același lucru.

•••

Clara se uită pe fereastra mașinii, spre ploaia de afară care cădea în șiroaie cenușii în bălțile murdare de pe Mehringdamm, în vreme ce Winterfeld conducea spre centrala LKA.

„Ceva din trecutul meu”, se gândi ea. Se surprinse pe sine când îi trecu prin minte că studierea filmului în acea noapte, cadavrul mumificat, gândacii și toate celelalte spaime fuseseră o schimbare bine-venită pentru a-i abate gândul de la amenințarea cea mai mare, pe care încerca s-o ignore, dar care exista în continuare: ucigașul îi trimisese ei, Clarei, CD-ul.

De ce?

25.

Clara o privi pe tânăra femeie de pe masa metalică din laboratorul de medicină legală de la Moabit, se uită la chipul cu pielea întinsă ca pergamentul, care pe vremuri fusese frumos, la corpul odinioară grațios și elegant, la ochii cândva plini de viață, dar care acum nu mai erau decât o masă diformă. Corpul omenesc este compus din 70 de procente de lichid. Mumiile cântăresc adesea doar între douăzeci și treizeci de kilograme.

Fata era mult prea tânără pentru a zăcea aici – doar douăzeci și șase de ani, așa cum rezultase din datele de la evidența populației. Avusese visuri, speranțe, dorințe, planuri. Care se sfârșiseră toate în acea zi sângeroasă, când monstrul cu bisturiul și cu camera venise în casa ei.

— Preferăm cu toții să începem, decât să sfârșim.

Acesta era doctor von Weinstein, directorul adjunct al Institutului de Medicină Legală. Cu tenul său bronzat, părul negru pieptănat pe spate, înspicat cu șuvițe cărunte și ochelarii argintii de designer, el nu corespundea deloc clișeelor despre medicii legiști.

Autopsia era încă în desfășurare. Winterfeld stătea în capul mesei de autopsie, acolo unde se afla capul mumiei. Asistenții deschiseseră complet cavitatea pieptului și abdomenului. Unul dintre ei tocmai se pregătea să deschidă craniul lui Jasmin cu un fierăstrău electric pentru a scoate creierul. Clara cunoștea procedurile, aliniatul 89 al Codului de Procedură Penală: deschiderea cadavrului trebuie efectuată întotdeauna, desigur dacă starea cadavrului o permite, în așa fel încât să includă deschiderea capului, pieptului și abdomenului.

Și aici l-a găsit din nou, aici în sala de autopsii din Moabit, mai puternic ca niciodată: mirosul morții. Acest miros dulceag, perfid, pe care odată ce l-ai simțit nu-l mai uiți niciodată.

— Defecte provocate de insecte, zise von Weinstein și privi cu ajutorul unei lanterne mici în abdomenul moartei, unde afurisiții de gândaci încă mai mișunau. Iar tot sângele a dispărut din artere.

Clara urmări fasciculul luminos. Resturile intestinelor și stomacului rămăseseră în corp, iar acolo se aflau gândacii, care

mișunau în interiorul înspicat cu cristale de putrefacție, ca într-o peșteră grotescă cu stalagmite.

— E foarte neobișnuit, continuă von Weinstein și lovi cu bisturiul în corpul cadavrului ca un dirijor. Pe Clara obiceiul acesta o deranjase dintotdeauna, pentru că îl considera lipsit de pietate, dar poate că pentru Weinstein era o posibilitate de a menține o distanță față de ororile la care era expus în fiecare zi.

— Există oameni care sunt atât de părăsiți și de uitați, continuă Weinstein, încât nimeni nu le acordă nicio atenție și zac în locuința lor luni, ba chiar ani întregi până îi găsește cineva.

Fu nevoit să ridice vocea, căci asistentul începuse deschiderea craniului femeii. Mai devreme tăiase calota craniană și îndepărtase pielea capului, trăgând-o peste față, pentru a expune oasele craniului. Acum calota era deschisă, iar asistentul scoase la lumină resturile mici ale creierului, le puse într-un vas și le cântări cu un cântar de mare precizie. Mai rămăseseră doar cinci sute de grame.

— Mulțumesc, îi zise von Weinstein asistentului, ajungem imediat și la subiectul ăsta.

Se uită la Winterfeld și la Clara, care priveau cutremurați resturile fărâmicioase care reprezentaseră odinioară viața și gândirea lui Jasmin Peters.

— În mod normal, continuă von Weinstein, este vorba despre cazul extrem de izolare socială. Oameni care în urma unui divorț sau a pierderii unei persoane dragi s-au prăbușit devin dependenți de alcool sau medicamente și duc o existență vegetativă, fără contacte sociale.

Amuți și răsfoi într-un raport al celor de la criminalistică.

Winterfeld se uită la ceas. Clara știa că von Weinstein avea tendința de a explica adesea excesiv de amănunțit lucrurile și nu trecea imediat la subiect. Dar Winterfeld era uneori exact la fel; poate că de aceea acest obicei îl deranja la von Weinstein cu atât mai mult.

— La obiect, domnule coleg, zise Winterfeld. Avem de a face cu o crimă, nu-i așa? Mai ales având în vedere înregistrarea video.

— Într-adevăr, zise von Weinstein și aprobă din cap. Tăietura de aici, arătă el cu bisturiul spre gâtul femeii, și prezentarea crimei pe CD se suprapun sută la sută.

— Dar ce e neobișnuit, continuă el, mergând în jurul mesei, este că aici în mod evident criminalul a folosit un proces de mumificare pentru a evita mirosul descompunerii, care duce, de regulă, la descoperirea cadavrelor.

Von Weinstein își exemplifică explicația, trăgând aer în piept.

— Cadavrele miros, mumiile nu.

— Ultima foaie de calendar din locuință era din 10 martie, zise Clara. E posibil ca crima să fi fost comisă în acea zi?

— E posibil, aprobă von Weinstein. Gândacii au avut astfel suficient timp pentru a extrage toată umiditatea din corp. Criminalul, continuă el și arătă spre creierul uscat, care se mai afla încă în vasul metalic, i-a dat chiar găuri în craniu, pentru ca gândacii să deshidrateze și creierul.

— Înțeleg unde vreți să ajungeți, zise Clara, că în mod normal aceasta este o soartă a oamenilor singuri și bolnavi, pe care după moarte nu-i descoperă nimeni căci cadavrele li se usucă în mod natural, de exemplu, pentru că se află lângă un calorifer, iar corpurile își pierd din pricina insectelor toată umiditatea și astfel cadavrul nu mai miroase.

— Așa este, zise von Weinstein și se uită la Winterfeld. Vă amintiți de bețivul de șaptezeci de ani de anul trecut?

Winterfeld aprobă din cap.

— Fereastra locuinței sale, continuă von Weinstein, a rămas deschisă luni întregi, chiar și în miezul iernii, fără ca să fie observată de cineva. Chiar și radioul a cântat săptămâni întregi, până când compania de electricitate a închis curentul, pentru că facturile nu au mai fost plătite. Chiria, în schimb, era trasă direct din pensie și virată, astfel încât proprietarul nu s-a gândit la nimic rău.

— Visul oricărui proprietar, zise Winterfeld, un chiriaș foarte liniștit, care plătește la vreme.

Clara îl privi ușor dojenitor.

— Chiriașul nostru era și iubitor de animale, zise von Weinstein, de parcă ar fi vrut să mai adauge ceva la gluma nesărată a lui Winterfeld.

„Așa sunt bărbații, se gândi Clara. Femeile se duc și plâng pe umărul celei mai bune prietene, bărbații încearcă să treacă peste sperieturi cu glume proaste.”

— Pe fereastra deschisă în locuință au intrat porumbei și alte păsări, continuă von Weinstein. Podeaua era plină de guano de pasăre. Mai știți?

Winterfeld aprobă.

— Nu a fost o imagine prea drăgălașă.

Von Weinstein aprobă, parcă încântat de disconfortul lui Winterfeld.

— Undeva în acel amestec de guano, mizerie și gunoi se afla cadavrul lui Manfred Timm, ciugulit și mâncat de câini. Era pe jumătate dezbrăcat. Dopurile de bere i se încastraseră în carne. Aproape ca o lucrare de Damien Hirst. Strânse din buze. Vă amintiți?

— Da, din păcate. Dar unde vreți să ajungeți? întrebă Winterfeld.

— O mumificare nu e precedată în mod normal de o moarte violentă, replică von Weinstein. Cineva e alcoolic… e bolnav, singur. Și moare fără ca să fie exercitată vreo violență exterioară. Dacă e rontăit de animalul său de casă, iar urmele de mușcături arată ca lovituri de cuțit, trebuie să dovedim că nu a fost crimă. El bătu din nou cu bisturiul în corpul cadavrului. Dar această femeie, Jasmin Peters, era evident foarte frumoasă. Avea prieteni, fotografii din diverse concedii și era cunoscută în zonă. A fost ucisă. Și cineva, probabil ucigașul, a vrut să ascundă faptul că zăcea moartă în casă.

— Corect, zise Winterfeld, făptașul a făcut totul pentru ca crima să nu fie observată. I-a scurs tot sângele, a dat drumul gândacilor în cameră și i-a deschis creierul, pentru ca totul să se usuce fără să apară mirosuri suspecte.

— Foarte corect, aprobă von Weinstein.

Clara se cutremură și se gândi la primul raport al celor de la criminalistică, veniți în cameră imediat după investigatori. Unii criminali își plănuiau din vreme crima, dar acest criminal nu plănuise cu mare exactitate doar crima, ci și perioada de după. Închisese ușile și ferestrele și le izolase cu spumă și plasase lângă toți pereții recipiente cu apă, pentru ca gândacii să nu se urce pe pereți și să ajungă în vreun fel în locuințele vecinilor.

— Știu ce vreți să spuneți, zise Clara, șocată de ideea care îi venise. Criminalul nu putea doar să lase cadavrul să zacă acolo, fără să emane vreun miros. Trebuia din când în când să se ducă și să controleze lucrurile.

— Așa este, replică von Weinstein. În mod evident a adunat gândacii morți și a umplut recipientele cu apă.

— Poate comparația șchioapătă, spuse Clara, dar, dacă vrei să-i vinzi unui client un produs, atunci te pregătești pentru discuția de vânzare, îți vinzi produsul și te ocupi în continuare de client, pentru ca și pe viitor să fie mulțumit de produs. Dacă acest criminal nu dorea ca cineva să o dea dispărută pe Jasmin Peters...

— Trebuie să aibă grijă ca absența ei să nu stârnească întrebări, îi completă Winterfeld ideea.

Preț de o clipă, toată lumea rămase tăcută. Apoi Clara vorbi din nou:

— De regulă, criminalii planifică o crimă până în cele mai mici detalii, ucid victima, o ascund și își caută prada următoare dacă sunt ucigași în serie.

Ea se uită la von Weinstein, la Winterfeld și la asistent, care se afla încă lângă cântarul cu resturile de creier.

— Criminalul nostru a făcut mai mult de atât. Nu s-a preocupat numai de pregătirea faptei, ci și de perioada de după. În mod normal, vânzătorii își vând produsul și nu se mai gândesc apoi la client. Criminalii fac același lucru, planificarea crimei, crima și ascunderea cadavrului. Dacă e vorba de un ucigaș în serie, lucrurile funcționează până când e prins. Criminalul nostru nu și-a uitat clientul – victima – nici după moarte.

Ea își lăsă capul în jos și vorbi mai departe:

— El a extins lanțul valorii crimei cu o componentă.

• • •

Clara bău recunoscătoare cafeaua neagră turnată într-o ceașcă cu logo-ul Hertha BSC Berlin. Von Weinstein o preparase personal în bucătăria Institutului de Medicină Legală. Winterfeld tocmai terminase de vorbit cu centrala. În ultimele șase luni nu fusese înregistrată nicio reclamație de dispariție cu privire la Jasmin Peters, ceea ce la cercul mare de prieteni pe care îl avea era foarte neobișnuit.

„Criminalul trebuie să fi făcut mai multe în afară de mumificarea cadavrului”, se gândi Clara. Iar asta îi întărea convingerea că aveau de a face cu un criminal deosebit de calculat, răbdător și viclean. Iar dacă îi transmitea poliției aproape direct locul faptei era fie incredibil de prost, fie își putea

permite această dezvăluire. Clara se temea că ultima variantă era cea reală. Căci ce spusese MacDeath? E unul de soi foarte rău.

Se aflau într-o încăpere separată de sala de autopsii, prin care puteai urmări, pe un geam mare, cum lucrau medicii legiști. Resturile pământești ale lui Jasmin Peters se aflau pe masa din mijloc din sala de autopsii de la Moabit. Unul dintre cei cinci asistenți tocmai îndepărta ceva din abdomen și îl punea într-un recipient de sticlă.

Clara mai luă o înghițitură mare de cafea și fu recunoscătoare pentru aroma puternică a acesteia, care mai acoperea mirosul dulceag al morții care i se instalase în nas. Pe de o parte, se simțea cât se poate de trează, pe de altă parte, nu putea să nege că noaptea trecută nu dormise decât trei ore. Iar whisky-ul pe care îl băuse încă îi apăsa în cap ca un bolovan.

— O să mai avem nevoie de ceva timp ca să studiem cadavrul, zise von Weinstein. Identificarea nu a fost rezolvată încă sută la sută.

Pentru asta, medicii legiști trebuiau să investigheze dantura, o procedură pe care Clara se bucura că nu avea s-o vadă. Deoarece toți oamenii au o dantură individuală, identitatea unei persoane putea fi stabilită destul de ușor cu ajutorul acesta, dacă existau radiografii prealabile. În acest scop erau secționați și îndepărtați mușchii de pe maxilare, deschise încheieturile și îndepărtat maxilarul inferior. La maxilarul superior, oasele și dinții erau desprinși din zigomatic. Clara văzuse asta odată și îi ajunsese.

Apoi cele două maxilare erau trimise la secția de endodonție și acolo erau comparate cu actele și radiografiile existente.

— Nici motivul crimei nu a fost lămurit încă. Von Weinstein făcu semn spre sala de autopsie. În acest stadiu al descompunerii nu e foarte simplu să stabilești dacă a existat un viol. Sau dacă a fost maltratată înainte de crimă.

El își termină cafeaua.

— De cât timp veți avea nevoie? întrebă Winterfeld și își trecu mâna stângă prin păr, în timp ce cu dreapta își ducea ceașca de cafea la gură.

— Ar trebui să fim gata până în jurul prânzului. El aruncă o privire spre sala de autopsii. Vă sun cum terminăm, iar dosarul va sosi imediat după aceea. Poate vin chiar eu cu el.

— Așa facem, mulțumesc, zise Clara.

Mobilul îi sună. Un număr de la LKA.

— Clara Vidalis.

— Clara, aici e Hermann, zise o voce de la celălalt capăt. Mă aflu aici cu tehnicienii de la IT. Tocmai trecem în revistă laptopul lui Jasmin.

— Și?

— Conform paginii ei de Facebook, Jasmin Peters e încă foarte în viață.

Clara simți cum începe să-i curgă adrenalina prin vene și se simți mult mai trează ca după cafea.

— Ce spui?! exclamă ea.

Winterfeld și MacDeath o priviră curioși.

— A comunicat neîntrerupt din martie și până acum cu prietenii, zise Hermann.

Clara luă un pic telefonul de la ureche și privi neîncrezătoare spre sala de autopsie în al cărei centru se afla corpul mumificat al unei tinere femei care comunicase, se pare, până de curând online cu prietenii ei.

— Ce tot spui?

— Ultima postare, zise Hermann, e de ieri.

— Venim imediat! Clara încheie convorbirea. Vă explic în mașină, zise ea spre Winterfeld și MacDeath, în timp ce își luase deja pardesiul și geanta și se îndrepta hotărâtă spre ieșire. Trebuie să ajungem imediat în centrală.

26.

În secția pentru tehnică criminalistică, Hermann stătea împreună cu doi specialiști IT la un birou mare, plin cu șuruburi, platine, CD-uri inscripționate în grabă și DVD-uri, harduri, reviste IT, stickuri USB și tot felul de cabluri. Clara se întrebase întotdeauna cum se putea munci într-un asemenea haos, dar până acum secția de IT își făcuse treaba foarte bine, așa că haosul probabil era necesar pentru relaxarea într-o lume altminteri sterilă și logică – o lume care consta doar din cifre de unu și zero. În mijlocul mesei se afla laptopul deschis al lui Jasmin, un Apple MacBook Pro argintiu. Cei de la secția forensică

identificaseră deja sângele de pe plic ca fiind al lui Jasmin Peters. Chiar și pe rujul cu care fusese inscripționat CD-ul se găsiseră particule ADN ale tinerei femei. CD-ul în schimb, nu conținea nimic altceva în afară de fișierul .mpg cu crima, fără rootkits ascunse, fără viermi, fără viruși. Dar faptul că moarta Jasmin Peters încă mai postase ieri ceva făcea ca tot restul să pară neimportant.

— Ultima postare e de ieri? întrebă Clara încă o dată.

Nu-i venea să creadă, chiar dacă își dădea seama că era imposibil să fi fost Jasmin cea care trimisese postarea.

Hermann ronțăia ursuleți de jeleu și aprobă din cap, întinzându-i punga Clarei. Dar aceasta n-avea chef de dulciuri.

„Jasmin Peters e în Shanghai”, citi Hermann mestecând.

Numele utilizatorului era scris cu litere bolduite, așa cum se obișnuia pe Facebook. Apoi venea ceea ce voia să povestească utilizatorul.

El citi mai departe.

„Azi am fost pe Pearl Oriental Tower. Am stat două ore la coadă. Priveliște incredibilă.”

Clara asculta tensionată și citea textul în același timp. Pe pagina de Facebook a lui Jasmin erau postate fotografii cu skyline-ul din Shanghai.

Hermann continuă.

„Apoi am aflat că poți vizita și clubul de la etajul 92 al Shanghai Financial Center. Acesta e mult mai sus și e gratis, plus că nici nu trebuie să stai la coadă.”

Hermann se uită la Clara și citi ultima propoziție.

„După aceea ești întotdeauna mai deștept.”

— Douăsprezece comentarii, douăzeci de persoane au dat like.

Clara se ridică, își mușcă buzele și rămase pe gânduri.

— Ce ticălos rafinat, zise ea apoi. O trimite pe Jasmin virtual în China, ca să n-o dea nimeni dispărută aici.

Se uită la ecran.

— De când e acolo?

— După cum se arată, în februarie era încă la Berlin și își termina studiile, zise Hermann, asta scrie pe contul ei de gmail, în care am intrat.

— Ce a studiat?

— Istoria culturii și economie la Universitatea Humboldt, zise Hermann și mai luă niște ursuleți.

— Și apoi?

— Apoi le-a comunicat prietenilor și părinților că pleacă într-o călătorie Last Minute în jurul lumii. El se uită la Clara. Pe 11 martie. Apoi urmează postări din India, Thailanda, Japonia, Coreea de Sud și China. Apoi urmează Australia în program.

Clara privi mohorâtă spre ecran.

— Oare chiar avusese de gând să plece în călătorie sau acesta e planul lui?

Hermann își scărpină chelia.

— În weekendul de 9-10 martie și-a vizitat părinții la Hanovra, dar se pare că nu le-a spus nimic despre călătoria în jurul lumii.

Hermann clică prin pagini în timp ce mai lua câțiva ursuleți.

Clara se întreba mereu cum reușea Hermann asta. Nu era slab să-l sufle vântul, dar nu se îngrășa de la junk food așa cum ar fi fost de așteptat.

— Uite, zise el. Vineri, 9 martie, ora 14. O postare pe Facebook, probabil pusă chiar de ea.

„Jasmin Peters se suie imediat în tren ca să petreacă un weekend relaxat în Hanovra.”

El derulă alte cinci pagini.

— Cinci persoane au dat like, zise el. Unul mai voia să bea cu ea o cafea la gară, o prietenă a întrebat dacă va fi miercurea următoare la Clärchens Ballhaus, și tot așa.

— Criminalul a știut probabil de această postare, a știut că Jasmin nu va fi acasă în weekend? întrebă Clara.

— Da, și a putut pregăti totul în liniște.

Hermann molfăi un pumn întreg de ursuleți.

— Pe vremuri existau idioți care se plimbau prin gări și aeroporturi cu numele și adresele scrise mare pe geamantane, astfel încât potențialii infractori să afle nu numai cine era plecat de acasă mai multă vreme, ci și adresa clară a acestuia. El mestecă încetișor și continuă: Astăzi idioții anunță asta pe Facebook, fără să se gândească la faptul că potențiali criminali pot să citească și ei asta. Nu neapărat cineva de calibrul ucigașului nostru, dar e oricum o piață vastă de infractori. Asigurătorii s-au apucat să verifice foarte exact aceste anunțuri, când apare câte o spargere.

— Evident că, dacă asigurările găsesc un motiv să nu plătească, atunci nu plătesc, zise Clara. Părinții ei locuiesc într-adevăr în Hanovra?

Hermann aprobă din cap.

— Alfred și Irmgard Peters. Locuiesc într-un orășel pe nume Springe, între Hanovra și Hameln.

— Au fost deja informați? întrebă Clara.

— Asta vor prelua colegii de acolo, dar abia după ce cadavrul va fi identificat sută la sută. Hermann clică mai departe. Părinții sunt în contact pe e-mail cu Jasmin. Aici e un mail din seara de joi, 7 martie, pe care i l-au scris lui Jasmin.

Hermann deschise contul de mail.

Clara parcurse textul.

Dragă Jasmin,

te rog să nu uiți că avem bilete la concert sâmbătă. O să vină și unchiul Wolfgang cu familia. Știu că te enervează cu prelegerile lui juridice, dar familia e familie. Cu prietenele tale o să poți ieși apoi, ca să savurezi viața de noapte. Și nu te teme, nu mai e „mizeria dodecafonică" de data trecută, așa cum ai numit-o, ci Beethoven, Bach și Schubert la Konzerthaus.

Ne bucurăm că vii!

Mama

PS: *Tata te salută, s-a dus cu Nikki la veterinar.*

— A răspuns?

— Da, zise Hermann. Nimic spectaculos.

Dragă mama, dragă tata,

OK, facem afacerea. Vin cu plăcere la concert, dar apoi chiar trebuie să ies, iar duminică seară trebuie să fiu din păcate din nou la Berlin. Dar o să avem timp să povestim.

Pe vineri. Ajung la 17.30. Veniți să mă luați?

Salutări,

Jasmin

Veniți să mă luați? Cuvintele îi răsunară Clarei în minte și o făcură să se cutremure, de parcă cineva i-ar fi injectat gheață în vene.

Astăzi: *Veniți să mă luați*?

Atunci: *Vii să mă iei*?

Atunci, chipul surorii ei, Claudia, în ușă, în drum spre școala de muzică. *Vii să mă iei*? Iar ea, Clara, nu se dusese să o ia. O lăsase pe Claudia să ajungă drept în brațele criminalului ei. Acesta o luase și apoi o lăsase la marginea pădurii ca pe o bucată de carne însângerată, violată, într-un sac negru de plastic.

Veniți să mă luați?

Părinții lui Jasmin veniseră precis să o ia, cu un VW Passat break sau o altă mașină asemănătoare și se duseseră de la gara centrală din Hanovra direct la Springe. Acasă, mâncarea era pregătită și apoi au petrecut toți o seară plăcută lângă șemineul din sufragerie. A doua zi shopping în Hanovra, seara concertul și apoi cu prietenele prin baruri. Duminică odihnă, masa de prânz și plimbare cu familia și câinele.

Apoi înapoi la Berlin.

Pe 10 martie.

În Sonnenallee 13.

La etajul patru.

— A mai postat ceva de ieri, de când cu China și turnul? întrebă Clara.

Hermann scutură din cap.

„M-ar fi și mirat, se gândi Clara. Acum când polițiștii știu că e moartă nu mai are niciun rost să mențină în continuare fațada.”

— Putem să aflăm de pe ce calculator au fost efectuate postările?

Hermann aprobă.

— Merge cu adresele IP care sunt legate în mod normal de fiecare postare. Asta doar dacă utilizatorul nu a fost deștept și a deconectat acea funcție. Dar asta nu e chiar așa de simplu, zise el căscând. Adresele de IP sunt salvate de providerul de internet sau telefonie, iar noi le putem compara prin intermediul societății de telefonie cu un posibil cont de utilizator. Am trimis deja solicitările.

— Și dacă a folosit un internet-café?

— Atunci avem ghinion, zise Hermann. Dar s-ar putea ca aceștia să aibă o cameră de înregistrare. Atunci putem verifica cine ședea la computer la momentul postării și sperăm că fața există în baza de date a BKA.

„Satul global”, se gândi Clara. Pe de o parte, internetul era un cosmos infinit, dar cu accesele și codurile potrivite puteai să urmărești și să descoperi aproape tot. Deși se temea că ucigașul nu avea să le facă viața așa de ușoară.

„Să vedem”, își spuse ea și se gândi din nou la mailul lui Jasmin.

— Știm de ce trebuia neapărat să se întoarcă pe 10 martie seara la Berlin?

— Încă nu, zise Hermann. Tocmai încercăm să aflăm prin cross-referencing pe ce pagini mai era activă în afară de Facebook.

— Și care ar putea să fie? întrebă Clara.

— Tot felul. Hermann ridică unul dintre CD-urile de pe masa supraîncărcată și se uită cu ochii mijiți la suprafața strălucitoare. Alte rețele sociale, rețele de carieră…

Clarei îi veni o idee:

— Dar cum e cu paginile de contact? De găsire de parteneri?

Hermann aprobă, se scărpină în cap și puse CD-ul din nou pe masă.

— Dar avea nevoie de așa ceva? întrebă el. Sigur că era single, dar, așa cum arăta, ar fi putut găsi oricând pe cineva.

— Asta credeți voi, zise Clara. Dar femeile frumoase găsesc greu bărbatul potrivit, căci cei pe care ele îi consideră interesanți nu au curajul să le abordeze. Iar cei care au curaj sunt de regulă prostănaci.

— Așa să fie? întrebă Hermann.

Clara zâmbi și aprobă din cap.

— Și de aceea să fi intrat pe pagini de dating? se minună în continuare Hermann.

Se părea că această informație cu privire la psihicul feminin îl interesa.

— Acesta ar putea fi un motiv. Clara se așeză pe masă și privi afară, unde un soare palid de prânz se străduia să-și croiască drum printre norii de ploaie. Un alt motiv ar fi că acolo este văzută de mult mai multă lume decât în viața reală.

— Exhibiționism digital? făcu Hermann.

— Un alt fel de ego-shooter, zise Clara. Băieții joacă jocuri pe calculator – Halo, Medal of Honour și toate celelalte porcării – femeile frumoase au minutul lor de faimă pe astfel de platforme. Primesc mereu mailuri de la admiratori, pe care le pot arunca cu încântare la coș. Doar dacă nu nimerești peste unul rău.

Clara se ridică din nou.

— Peste un nebun cu o predilecție pentru filme cu sânge și gândaci mâncători de carne?

Hermann fosni în punga cu ursuleți, fără să mănânce din ei.

Clara aprobă din cap.

— Ar trebui să investigăm și latura asta. Toate platformele cunoscute. Și cele exotice.

Hermann le făcu semn din cap celor doi tehnicieni IT.

— OK, zise el, să verificăm toate astea. Revenim peste două ore. Până atunci vom avea sigur ceva. Sau?

Ridică din sprâncene spre cei doi tehnicieni.

Bărbații aprobară din cap.

Hermann o privi încrezător pe Clara, fiind din nou ursulețul care știa ea că era; apoi privirea îi alunecă încă o dată spre monitor. Brusc, făcu ochii mari și bătu cu degetul așa de zdravăn în pagina de Facebook, de parcă ar fi vrut să distrugă monitorul.

— La naiba! Uite!

Acum văzu și Clara postarea. Care apăruse cu exact o secundă în urmă.

De data asta nu simți doar gustul acru din stomac urcându-i spre esofag. De data asta trebui să respire adânc, ca să nu vomite pe loc, când citi cele patru cuvinte care apăruseră în acea clipă pe contul de Facebook al lui Jasmin Peters:

Jasmin Peters e moartă.

27.

Clara ședea la biroul ei, în timp ce ploaia de toamnă răpăia pe geamuri cu o încrâncenare agresivă.

Ucigașul fusese online, când erau și ei online; transmisese de pe contul lui Jasmin Peters ultimul adevăr îngrozitor, pe care oricum îl știa toată lumea.

Jasmin Peters e moartă.

Departamentul de IT lucra la capacitate maximă ca să depisteze adresa de IP, pentru a găsi puncte de legătură și a afla de pe ce computer fusese scrisă informația.

„Într-o lume în care comunicarea devine tot mai digitalizată e viu doar cel care trăiește digital, se gândi Clara. Chiar dacă în realitate e mort.”

Se uitaseră și pe celelalte postări. Cumva ucigașul, care preluase după moartea lui Jasmin toată comunicarea, reușise să renunțe la orice contact telefonic. Dar oare era chiar așa de greu? medită Clara. Nu atât de greu pe cât s-ar crede. Atunci când ești în China e de la sine înțeles că renunți la convorbiri telefonice scumpe pe mobile europene. Nu ai timp să cumperi un telefon mobil chinezesc cu cartelă preplătită și să te enervezi cu instrucțiunile de folosire, așa că încerci cu Skype. Dar acesta nu funcționează, pentru că nu există conexiune WLAN, pentru că legătura e prea lentă, pentru că nu ești în Europa, unde standardele tehnice sunt altele și tot așa.

Clara își aminti de mailul pe care părinții lui Jasmin îl trimiseseră către contul de Skype al fiicei lor:

Păcat că nu funcționează treaba cu telefonul. Ne-ar fi plăcut să-ți mai auzim vocea. Dar se pare că îți merge bine.

Răspunsul lui Jasmin:

Da, îmi e bine. Am încercat ieri, dar am impresia că Skype e blocat de guvernul chinez. La fel ca Google. Dar sunt bine și o să ne vedem cel mai târziu la sfârșitul lui octombrie.

Pe vremuri se trimiteau cărți poștale. Dacă voiai să le falsifici, trebuia să falsifici scrisul de mână al cuiva. În lumea digitală a lucrurilor înlocuibile, nu trebuia să mai falsifici nimic. Și stilul putea fi imitat ușor, doar existau destule mailuri salvate, pe care persoana le scrisese deja. Totul era la fel, dar, cu toate astea era privit diferit. Căci atunci când un mail venea de pe contul lui Jasmin Peters sau de pe contul de Facebook, atunci era de la Jasmin Peters.

Da?

Nu.

Clara își scosese pantofii și se așezase turcește pe scaunul de birou. Își deschisese blocnotesul. Pe o pagină mare schițase o diagramă.

Jasmin Peters 13, scria acolo.

Ce însemna cifra 13? Să fi fost doar numărul casei? Sonnenallee, numărul 13? Sau numărul făcea referire în vreun fel la victimă?

Clara se gândi la cuvintele acesteia:

„Nu sunt prima și nu sunt nici ultima”.

Să fi fost numărul victimei, dacă era vorba de un ucigaș în serie?

A 13-a victimă?

Oare ucigașul mai ucisese alte douăsprezece femei, ale căror mumii zăceau pe undeva?

Dar de ce atrăsese abia acum atenția asupra sa? Avea oare de a face cu legătura specială dintre el și Clara, pe care o tot susținea MacDeath? Să fi fost vorba de faptul că în acest caz numărul victimei și numărul casei coincideau? De aceea alesese făptașul acest caz special pentru a se dezvălui?

Clara se gândi la metroul care ieșea la Schönhauser Allee din subteran și rula o bucată de drum la suprafață, la lumina zilei. La fel stăteau lucrurile și cu spaimele de tot felul. Erau mereu prezente, fie că le puteai vedea sau nu. Metroul rula și atunci când nu îl vedeai. Crimele se petreceau și rămâneau nedescoperite, cadavrele erau ascunse fără să mai fie găsite vreodată. Dar cândva teroarea răzbătea până la suprafață, la lumina zilei, pentru a întuneca cu răutatea sa odioasă soarele și a dispărea apoi din nou în lumea subterană lipsită de lumină, de unde izbucnise.

„În momentul în care metroul iese din subteran, poți să le observi și să le studiezi, dar doar pentru scurtă vreme”, se gândi Clara. Această fereastră de timp trebuie folosită înainte ca ea să dispară și să devină din nou invizibilă.

Ea desenă din nou o schiță pe o pagină. O fată cu numele de Jasmin și în spatele ei un bărbat în negru. În fața calculatorului lui Jasmin, în fața lumii exterioare.

De ce au oamenii nevoie, ca să nu-și facă griji pentru alții?

Răspuns: *Să nu existe factori deranjanți care să umbrească această lipsă de griji.*

Ea desenă două casete.

Prima casetă: Fără mirosuri. Mumificare.

Și mai ce?

Certitudinea că celălalt mai există, deoarece chiria e plătită, pentru că scrie mailuri și postează și răspunde la mesaje.

A doua casetă: Semne de viață.

Semne de viață, chiar și când ești mort.

Aceasta era ultima verigă din lanțul de valori. „After Sales" i se spunea în limbajul de specialitate. Să te asiguri că ai un client mulțumit, că nu sosesc reclamații și că produsul nu va fi schimbat.

Clara înconjură cele două casete cu mumificarea și semnele de viață cu o casetă mai mare. Titlu: *After Kill.*

Ce se întâmplase *Before Kill*?

Comparaseră din nou înregistrarea video. Jasmin era așezată pe un scaun în fața secreterului, cu laptopul în față. Programul video și camera web ale Macului înregistraseră execuția ei, ucigașul stând cu cuțitul în spatele ei.

Se întâmplase în locuința ei.

De ce nu strigase?

Speranță, se gândi Clara. *Poate că ucigașul o amenințase că avea să o supună și la alte chinuri, dacă țipă. Speranța te face să crezi până la sfârșit că lucrurile se vor termina la un moment dat cu bine. Cu ce ar fi ajutat-o dacă țipa*? *Ucigașul i-ar fi putut face de petrecanie într-o secundă. Chiar dacă poliția l-ar fi prins apoi, ea tot ar fi fost moartă. Așa că mai bine să coopereze. Poate că astfel va scăpa. Un pervers care vrea să-și facă un filmuleț și care va dispărea apoi.*

Clara se gândi la scena de film. Speranța dispăruse din privirea lui Jasmin în clipa în care simțise lama rece a cuțitului la gât. Când știuse că după filmare nu va urma altceva în afară de moarte.

Hermann găsise un fișier Word pe calculator. Acolo erau scrise cuvintele pe care Jasmin le rostise, predica pentru propria înmormântare. Un prompter ca la crainicii de televiziune. Un prompter al morții.

„Eu sunt Jasmin. Eu sunt deja moartă. Dar haosul continuă.

Nu sunt nici prima, dar nu sunt nici ultima."

Cei de la criminalistică descoperiseră resturi de sânge pe covorul de sub secreter. A RH pozitiv. ADN-ul cadavrului și al sângelui erau identice. Crima se petrecuse acolo. Fără îndoială.

Dar ce a urmat apoi?

Criminalul lăsase cadavrul să sângereze, până se scursese tot sângele, apoi l-a despicat și a îndepărtat organele interne. Probabil că sângele l-a transportat în canistre, organele în cine știe ce recipiente pe care probabil că apoi le-a ars.

Pe Clara o cutremură un gând.

Sau le-a mâncat cumva?

Ea se scutură și alungă acel gând dezgustător. Mai întâi, lucrurile importante.

Cum intrase făptașul în locuința lui Jasmin?

Sunase la sonerie?

O altă casetă la *Before Kill*:

Atac.

Reușise cumva să intre în locuință. Fie o luase pe Jasmin prin surprindere și intrase cu forța, fie ea avea încredere în el.

El să fi fost cel cu care își dăduse Jasmin întâlnire? *O lovise și o amețise, iar ea se trezise apoi legată de scaun*?

„Ascultă, o să facem un filmuleț. Dacă țipi, te omor. Dacă participi, o să rămâi în viață!”

Medicii legiști găsiseră urme de cloroform, câteva particule minuscule în ceea ce fusese odată interiorul nasului fetei.

Clarei îi veni o altă idee.

Fișierul Word cu textul execuției era datat 10 martie și fusese salvat la ora 17:15.

Dar Jasmin sosise abia la 18:15 la Berlin.

Pregătise oare ucigașul totul liniștit?

În locuința lui Jasmin?

Jasmin anunțase întreaga lume că pleca la Hanovra. *Jasmin Peters se suie în curând în tren pentru a petrece un sfârșit de săptămână relaxat în Hanovra.*

Cât de greu e să obții o cheie de la o locuință care nu-ți aparține?

Pentru cineva hotărât nu e foarte complicat.

Dacă ucigașul citise postările lui Jasmin, atunci știa că nu avea să se întoarcă decât duminică seară.

Clarei îi veni un gând înspăimântător.

Nu a vizitat-o deloc. A așteptat-o.

Nu e așa că pe oamenii care ți se par interesanți îi cauți pe Google? Apoi începi să le urmărești postările pe Facebook, te enervezi că vorbesc cu toată lumea și scriu o sumedenie de

mailuri, dar nu au timp pentru tine? Erotomanie, pasiunea neîmpărtășită pentru cineva, care mai apoi poate căpăta accente obsesive, ba chiar patologice.

Cunoști adresa, studiezi locuința pe Google Maps, poate locuința părinților, care stau în altă parte, apoi intri pe Google Street View și te uiți la detalii și speri că nu e nimic pixelat.

Stalkerii merg chiar mai departe. Ei pătrund în locuința obiectului dorinței lor, se uită în jur în sufragerie, pândesc pe balcon și așteaptă până când cel sau cea adorată intră în sufragerie. Unii pătrund în locuințe când idolii lor nu sunt acasă, se întind pe pat și se masturbează înainte să părăsească din nou locuința, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Oare așa făcuse? Mai întâi Facebook, apoi Google Maps, apoi contul de e-mail al lui Jasmin, până a aflat totul, până când trebuia să o întâlnească pe viu, pentru că era singurul climax care mai rămăsese?

El intrase probabil la prânz în locuința lui Jasmin și se uitase la camere. Fotografiile de vacanță din sufragerie, sticlele de vin din bucătărie, posterul cu New York și vesta de salvare de la British Airways. Poate că se uitase și în dulapul ei, studiindu-i hainele elegante și cele casual, îi văzuse pantofii și desuurile.

Apoi așteptase liniștit într-un colț al dormitorului și ascultase până se auziseră pași pe scară. Recipientele, gălețile, vasele cu gândaci erau deja puse în colțurile dormitorului. Iar proprietara camerei, care urca entuziastă treptele, nu bănuise nicio secundă ce lucruri ciudate o așteptau în dormitorul ei. Nu avea idee că pe scaunul secreterului ședea cineva sau că în spatele ușii de la dormitor pândea un animal de pradă, înfometat, atent, răbdător.

O altă casetă sub cuvântul Atac.

Pândă.

El aude zgomotul făcut de cheie în ușă, aude cum cheia este pusă cu un clinchet metalic pe raftul din hol. Unde se va duce în continuare? Ea se duce în sufragerie și pornește muzica. Ucigașul îi aude pașii mai încet din pricina muzicii. Când vine în dormitor? Poate se mai duce în bucătărie să-și facă un ceai sau în baie.

El pândește în spatele ușii de la dormitor cu buretele înecat în cloroform în mână, așteaptă fără să respire, atât de liniștit de parcă ar fi fost mort.

Acum pașii se apropie.

Ea vine cu geanta, trece de ușă și aruncă geanta pe pat.

Rămâne uimită când vede computerul. Acesta e pornit, stă lucitor pe secreter. Doar îl oprise? Și dacă nu, ar fi trebuit demult să intre în stand-by.

Mai mult timp nu are.

Tresare când simte mâinile. El îi apasă buretele cu cloroform pe față. Ea își pierde cunoștința.

Acum e exact așa cum îi trebuie lui.

Aduce scotchul.

Și cătușele.

Aranjează calculatorul și pornește camera.

Clara simți cum îi bate inima în piept. Pe frunte îi lucesc perle de transpirație. Văzuse totul cu ochii minții. Se desfășurase atât de real în mintea ei, de parcă așa s-ar fi petrecut cu adevărat.

A așteptat-o, se gândi ea. Nu avea cum să fie altfel. Era la ea în casă când s-a întors. Două persoane au intrat în acea duminică în locuință, dar numai una a părăsit-o apoi.

În acel moment se deschise ușa biroului. Ea tresări, atât era de adâncită în gânduri.

— Poftiți la mine în birou, señora. A sosit doctor von Weinstein, zise el cu un pachet de cigarillos în mână, din care fumase probabil iar la geam una. A venit cu raportul entomologului, cu informații noi despre gândacii ăia. Iar cei de la IT au descoperit și ei ceva.

El își miji ochii.

— Încet-încet se încing lucrurile!

28.

Venise după-amiaza. Umbrele înserării își întindeau deja degetele pe cerul oricum mohorât și murdar cu nori de ploaie.

Ședeau la masa mare de ședințe din biroul lui Winterfeld. Hermann, MacDeath și von Weinstein se așezaseră deja când sosiră Winterfeld și Clara.

Winterfeld se așeză pe scaunul din capătul mesei, în fața lui aflându-se dosarul cazului pe care Weinstein îl adusese cu el de la medicină legală.

Von Weinstein, acum îmbrăcat în cămașă și sacou, fără halat alb și șorț de plastic, era aproape de nerecunoscut și relata despre cele mai noi rezultate ale cercetării. Toți îl ascultau liniștiți, iar Clara se așeză cât de încet putu și își deschise blocnotesul. Hermann moșmondea ceva la laptopul lui Weinstein, pentru a-l conecta la proiectorul care se afla și el pe masă.

— … am luat legătura cu doi dentiști. Dentistul lui Jasmin Peters din Berlin și cel din Springe. Dantura se potrivește perfect în ambele cazuri, două implanturi sus dreapta și stânga. Extracția măselelor de minte a avut loc în 2004 și numerele patru au fost îndepărtate în anii 1990 în cadrul unui tratament maxilo-ortopedic. Von Weinstein aprobă de confirmare. Astfel am identificat cadavrul. Se efectuează comparația ADN-ului mumiei cu cel al particulelor de piele de pe haine, dar asta e doar o formalitate.

Hermann își notă ceva.

— Sută la sută?

Von Weinstein aprobă din nou.

— Sută la sută.

Hermann se întoarse spre Winterfeld.

— Le dau de veste colegilor din Hanovra, ca să-i informeze pe părinți.

Winterfeld aprobă din cap. Clara era bucuroasă că de treaba asta se ocupau polițiștii din Hanovra. Să dai o asemenea veste era uneori mai greu decât să vânezi cel mai cumplit criminal. Trebuia să fii ferm și hotărât – aproape fără milă. Unii acceptau vestea ținându-și cumpătul, nu spuneau nimic. Alții mulțumeau pentru informație și plângeau apoi singuri. Alții își ieșeau din minți, distrugeau locuința, trebuiau liniștiți cu injecții cu calmante.

— Suntem nevoiți să vă aducem la cunoștință că fiica dumneavoastră a fost ucisă.

Nu trebuia să-ți dezvălui sentimentele, să nu trezești speranțe. Stăteai doar foarte puțin, după care plecai. Restul îl rezolvau psihologii, care erau mereu prezenți. O discuție de cinci minute, care distrugea lumea cuiva pentru totdeauna.

— Nu putem să mai stabilim exact momentul morții, continuă von Weinstein, în timp ce Winterfeld se uita la diversele foi din dosar, citind fragmente de raport, dar, pe baza gradului de

mumificare, martie anul acesta e foarte probabil momentul morții.

Clara se uită la hârtiile pe care le studia Winterfeld în timp ce îl asculta pe von Weinstein. O fotografie indica maxilarele inferior și superior care fuseseră îndepărtate; o altă fotografie arăta chipul mumificat fără maxilar; în locul bărbiei și buzelor, se căsca o gaură mare care arăta ca un strigăt în chipul grotesc și mumificat.

— Altceva? întrebă Winterfeld.

— Bineînțeles, zise von Weinstein. Bănuiala unui delict sexual e aproape confirmată. În zona vaginului am descoperit urme de spermă.

„Delict sexual, se gândi Clara. Doamne Sfinte. Mai întâi a violat-o și pe urmă a făcut filmul? Sau a ucis-o mai întâi și pe urmă.

Vocea lui Winterfeld îi întrerupse gândurile.

— Se potrivește cu probele culese de la fața locului? Hermann?

Hermann dădu la o parte laptopul și cablul de la beamer și își drese vocea înainte să vorbească:

— Mai întâi, niște vești bune. Cei de la criminalistică au găsit ADN masculin în locuință. La fel și pe cadavru. Ambele sunt identice.

— Identice cu ADN-ul spermei?

Winterfeld se uită întrebător la von Weinstein.

— Identice, confirmă acesta și aprobă din cap.

— Bingo, făcu Winterfeld. Asta înseamnă că avem ADN-ul individului care a fost în locuința lui Jasmin, a tipului care a violat-o și mai mult ca sigur a și omorât-o.

Se uită la ceilalți.

— Nu-l avem pe tipul ăsta salvat pe undeva? A mai avut condamnări? Sau iar trebuie să facem teste de salivă în tot Berlinul?

— Eu sper că nu, zise Hermann. Acum se efectuează analize. Întrebăm mai întâi la spitale, dacă mai au probe de sânge sau de țesut ori ceva asemănător cu care să se poată efectua teste ADN. Dar nu mă aștept la cine știe ce. Ce ziceți? i se adresă el lui von Weinstein.

— Dacă luarea de sânge nu s-a efectuat cu prea mult timp în urmă și ADN-ul e înregistrat în baza de date, am putea avea

noroc. Dar în mod normal aveți dreptate, de regulă sunt salvați cu ADN doar recidiviștii. La BKA se lucrează de ceva vreme la construcția unei baze de date de ADN, care să-i cuprindă pe toți cetățenii germani, asemănătoare cu baza CODIS a FBI-ului în SUA.

Începu să-și curețe ochelarii și adăugă:

— Această bază de date este alimentată de câteva luni încet-încet cu ADN-ul și datele personale ale tuturor locuitorilor, nu doar ale celor cu cazier.

— Asta înseamnă că dacă făptașul a fost cu puțină vreme în urmă pentru tratament medical într-un spital mare... interveni Clara.

— ... înseamnă că putem găsi persoana cu acel ADN, completă von Weinstein. În rest, va fi complicat.

— Salutări de la Big Brother, dar bine pentru noi, zise Winterfeld. Să ne întoarcem la gândaci.

Făcu un gest de invitație spre doctor von Weinstein, care reluă explicațiile.

— Unul dintre entomologii noștri e specializat pe procese de descompunere și urmele lăsate de insecte pe cadavre, zise von Weinstein și îi făcu un semn lui Hermann.

Acesta băgă cablul laptopului în proiector. Pe ecranul de pe peretele de vizavi apăru imaginea unui gândac negru. Unul dintre gândacii găsiți cu sutele în cameră: cap mic, carapace sub formă de ou, două antene, șase picioare, totul negru mat.

— *Blaps Mortisaga,* zise von Weinstein, cu raportul entomologului în mână. E numit și vestitorul morții, pentru că în vremurile de demult apariția lui anunța catastrofe.

„Așadar, ce e mai rău urmează”, se gândi Clara.

— Acești gândaci nu au decât douăzeci până la treizeci de milimetri și fac parte dintre speciile care trăiesc aproape exclusiv în așezările omenești. Iar acolo mai ales în locuri umede și întunecoase, precum hambare sau pivnițe. Gândacii sunt nocturni. În timpul zilei se ascund în cotloane întunecate și noapte pornesc în căutarea hranei.

— Cu ce se hrănesc? se interesă Clara.

— *Blaps Mortisaga* sunt omnivori, zise von Weinstein. Asta înseamnă că se hrănesc cu orice, indiferent dacă e plantă sau vietate, indiferent dacă e vie sau moartă.

— Așadar, sunt potriviți pentru a extrage umiditatea dintr-un cadavru? întrebă Winterfeld.

— Da, așa cum o pot face doar foarte puține vietăți.

Von Weinstein aprobă din cap.

— Pot să și zboare? interveni Clara.

— Unii da, alții nu. Cei cu care avem noi de a face nu pot zbura.

Clara aprobă. „Ar fi contraproductiv”, se gândi ea.

— Ar mai trebui să știm și altceva?

Von Weinstein scutură din cap.

— Asta a fost, deocamdată.

— Mulțumesc, zise Winterfeld și închise dosarul cu documente. Clara, Hermann, voi v-ați uitat în calculator. Ce ați găsit acolo?

— Ucigașul a preluat întreaga comunicare a lui Jasmin Peters, zise Clara. El a efectuat în numele ei postări pe diverse platforme de rețele sociale, precum Facebook, din cele mai diverse locuri, pentru a-i face să creadă pe prietenii ei de aici din Berlin și pe părinții ei că mai e încă în viață.

— Deștept individ, zise Winterfeld. Răsfoi raportul din nou. Voi spuneți aici că ultima postare a avut loc exact când vă aflați la calculator, ca un fel de concluzie cinică: Jasmin Peters e moartă.

El își trecu mâna prin păr.

— Credeți că știa că sunteți online?

Hermann aprobă din cap.

— S-ar putea. IT-ul încă mai cercetează ca să afle exact, dar, așa cum se pare, el a instalat pe laptopul lui Jasmin un rootkit care îl anunță imediat când cineva e online cu laptopul. Și nu puteam să fim decât noi.

— Vânătorii și vânatul, zise Winterfeld și se întoarse spre Hermann. Știți deja de pe ce calculator a fost efectuată ultima postare?

— Postările pe care le-a efectuat în locul lui Jasmin au fost toate efectuate de pe alt calculator decât cel din locuința lui Jasmin. Pe acela l-a lăsat în tot acest timp în locuința ei.

— Ceva urme? întrebă Winterfeld.

Hermann închise prezentarea cu gândacii și trecu la altă prezentare.

— E foarte dificil să urmărești înapoi postări mai vechi de câteva luni, zise el, dar am reușit să aflăm adresa de IP de pe

care s-a făcut postarea cu anunțul morții, dacă vrem să-i spunem așa. Din păcate, nu ne ajută foarte mult.

El clică pe tastatura laptopului de prezentare și pe ecran apăru o hartă a Berlinului. O adresă din apropiere de Kottbusser Tor era încercuită cu roșu.

— O cafenea cu acces wireless la internet pe Skalitzer Straße, circa un kilometru și jumătate în linie dreaptă de la locul faptei. Băieții din patrulă au fost acolo, zise Hermann. Știți cum e, că poți să te așezi acolo cu laptopul și să te conectezi la WLAN. În această cafenea asta se face chiar fără parolă.

Rețele WLAN fără parolă deveniseră o raritate, dar tot mai existau. Cei mai mulți provideri de Wireless Hotspots trecuseră rapid pe rețele protejate cu parolă, după ce cele fără parolă fuseseră folosite în exces de pedofili care își descărcau din mașină dintr-o parcare în secret pornografie infantilă. Pedofilii nu puteau fi descoperiți, dar proprietarii de cafenele și de hoteluri se trezeau cu mascații la ușă, care de regulă nu știau de glumă.

Winterfeld își făcea morocănos de lucru cu cutia lui de trabucuri. Hermann continuă:

— Așadar, făptașul fie a fost în acea cafenea când a făcut postarea, fie se afla într-o mașină în fața cafenelei și s-a conectat scurt și apoi a plecat imediat.

— Ne ajută cumva informația?

Winterfeld era și mai morocănos.

— Ne-ar ajuta dacă am putea asocia adresa de IP cu o conexiune privată înregistrată, zise Clara. Așa știm doar că un laptop a folosit în această după-amiază rețeaua de internet a cafenelei și căutăm acum acul în carul cu fân.

— Nu avem nicio posibilitate de a afla mai multe? întrebă Winterfeld.

— Singura posibilitate, vorbi din nou Clara, este să luăm toate protocoalele IP de la toate rețelele WLAN ale cafenelelor din Berlin și să obținem astfel o urmă a făptașului prin Berlin. Dar asta e posibil doar dacă folosește mereu același laptop cu care intră pe internet și rămâne online.

Ea se uită la Hermann.

— Am dreptate?

— Da. Hermann se uită la cei din încăpere. De îndată ce e offline sau folosește un alt computer, ceea ce nu e improbabil, datele de dinainte nu ne mai ajută.

Winterfeld mai încercă o dată.

— Și dacă am declanșa o acțiune de căutare?

— Eu vă înțeleg. Clara zâmbi deși nu prea se simțea în stare, însă zelul lui Winterfeld avea aproape încăpățânarea unui copil. Dar ce vrem să anunțăm în căutare? Este căutată o persoană despre care credem că e bărbat și care s-a aflat după-amiază în jurul orei 18:00 lângă cafeneaua de pe Skalitzer Straße. Nu știm cum arată, dar poate că avea un laptop la el. Poate că ședea în mașină sau nebăgat în seamă cu laptopul pe toaleta din cafenea. Vă rog, trimiteți informații la… Clara scutură din cap. E cea mai bună metodă să nu aflăm nimic și să ne facem de râs.

Winterfeld se îmbufnă și mai tare.

— Așadar, e o probă…

— … pe care nu o putem urmări mai departe.

Winterfeld strânse din buze și își trecu mâna prin păr.

— Asta înseamnă că individul se plimbă liber pe aici, și noi nu putem face nimic?

Clara și Hermann ridicară din umeri. Winterfeld deschise cutia de trabucuri și trase adânc aer în piept.

— Ei bine, măcar avem ADN-ul.

— Deocamdată, verificăm și celelalte contacte online pe laptopul lui Jasmin Peters, zise Hermann. I-am găsit profilul pe mai multe platforme de dating și acum urmărim legăturile să vedem cu cine a comunicat până în martie. Am trimis deja cereri către administratorii site-urilor.

Winterfeld se ridică și se duse la ușă împreună cu von Weinstein.

— Bine, zise el. Următorii pași: fie reușim să identificăm ADN-ul individului, fie trebuie să strângem plasa mai strâns în jurul contactelor online. O verificare în masă a ADN-ului populației îl consider doar ca plan B. Cel mai bine ar fi dacă l-am prinde pe făptaș în mediul din care provine: internetul.

El își duse la gură un trabuc și strânse pumnul, în timp ce deschidea ușa cu mâna cealaltă.

— Și apoi: identificare și distrugere. Îi făcu semn cu ochiul Clarei. Mă duc să fumez.

29.

Albert Torino abia ațipise când îl trezi soneria telefonului său BlackBerry. Se afla la biroul său din Friedrichstraße și își reveni doar cu greu.

Noaptea fusese un coșmar. El și Jochen compuseseră cât putuseră de bine o prezentare în care erau cuprinse scrisorile de intenție ale posturilor TV. Torino reușise să reziste doar cu ajutorul unor stimulente, căci noaptea trecută în avion nu reușise să doarmă, iar jetlagul încă îi dădea de furcă. Cel mai mare post privat de televiziune era dispus să transmită toată emisiunea, dacă exista și susținerea *Xenotube. Pegasus Capital* avea să mai ofere alte trei milioane pentru o campanie uriașă, când *Shebay* va putea fi văzută pe Landing Page la *Xenotube.* Și două firme de discuri destul de importante fuseseră de acord să inițieze joint ventures pentru a produce discuri cu candidatele de top. Dreptul de a filma noaptea petrecută de Miss *Shebay* cu ofertantul de top și să vândă filmul ca porno rămânea la Integrated Entertainment mai ales pentru că nici *Xenotube,* nici televiziunea privată nu aveau de gând să-și strice imaginea cu filme XXX. Era de ajuns că făceau referire la asta și participau indirect la profit, asta aducea destui bani în casă.

Tom Myers și avocații săi văzuseră că prezentarea fusese pe alocuri cusută cu ață albă, ceea ce nu era de mirare la o prezentare făcută în toiul nopții, când nu poți suna pe nimeni cu care să te sfătuiești, dar la final Myers fusese de acord cu o posibilă declarație de intenție, fără să concretizeze totul sută la sută. Condiția participării era să primească 25 de procente din toate profiturile pe care avea să le facă *Integrated Entertainments* cu *Shebay* în următorii doi ani, ceea ce includea în mod expres posibilele formate porno și valorificarea acestora pe internet, dar fără dovada implicării directe. *Xenotube* nu voia să își mânjească reputația cu mizerii, dorea doar banii pe care acele mizerii îi produceau. O înțelegere a naibii de dură, considera Torino, dar cel care avea banii făcea și jocurile. Iar cel care avea spectatorii putea să se amestece cât voia, căci zece milioane de spectatori erau zece milioane de spectatori.

Torino își drese glasul și răspunse la telefon. Numărul indica o suburbie a Berlinului. „Ar putea fi Potsdam, se gândi el, poate e Jochen-Porcul.”

— Torino.

— Albert! Jochen, de regulă atât de liniștit, părea acum agitat. Ghici cine m-a sunat chiar acum?

— Moș Crăciun, mârâi Torino, căruia nu-i plăcea să fie ținut în tensiune.

— Cam așa, zise Jochen, care încă nu avea chef să dezvăluie tot. Oricum primim cadouri din plin.

Făcu o scurtă pauză, pe care Torino o folosi ca să-și dea jos picioarele amorțite de pe birou.

— Ai deja program mâine? întrebă Jochen în loc să-i dea în sfârșit amănunte.

— Da. Torino își masă picioarele care începeau să-l furnice, semn că îi revenea circulația. O să mă duc să-i scutur pe câțiva care nu știu să treacă la obiect.

— Bine, hai să-ți spun pe scurt. Jochen pricepuse în sfârșit că ar fi bine să dea amănunte. Vineri chiar trebuie să pocnești pe cineva. Dar nu cu pumnii, ci verbal și anume pe târfele de la *Shebay.*

Torino se îndreptă iute de spate, în vreme ce Jochen continua să vorbească:

— Șeful postului de televiziune m-a sunat acum cinci minute. Ne-a văzut materialul. Au un slot liber la ora 20:30. Moderatorul de la *Sport fără frontiere* s-a îmbolnăvit brusc. Nu au înlocuitor și doi invitați de marcă au anulat și ei în ultima clipă.

Torino își lipi telefonul de ureche, deschise outlook-ul de pe laptop și parcurse deja în minte pașii care erau necesari până vineri. „Asta e mâine, se gândi el. La naiba, e chiar mâine!”

— Asta înseamnă că ne oferă un slot pentru *Shebay*?

— Așa este.

Torino simțea chiar prin telefon atitudinea încântată a lui Jochen.

— Dacă lucrurile merg bine, continuă Jochen, vom primi un spațiu de emisie permanent și o campanie de marketing făcută de postul de televiziune.

— *Pegasus Capital* o să sară în sus, zise Torino.

Totul suna bine, aproape prea bine, căci, atunci când ceva sună prea bine ca să fie adevărat, de cele mai multe ori chiar așa și e.

— Acum între noi, vulpile bătrâne, zise Torino și făcu o pauză scurtă. Care-i clenciul?

Jochen răspunse după o pauză de două secunde:

— Ei bine, vor ca *Xenotech* să emită deja de vineri împreună cu ei. Așa ajungem la ambele grupe de spectatori: la leneșii care stau de douăzeci de ani în fața televizoarelor și dependenții de internet.

Torino își scutură piciorul care acum revenise la viață și se scărpină în cap. El îi cunoștea pe cei de la *Xenotech.* Ăștia voiau să fie în centrul atenției sau deloc. Cam ca el.

— Deci avem emisiune vineri, rezumă Jochen. Dar ne trebuie emisie pe *Xenotube* și marketing pe web împreună cu postul privat de televiziune. Dacă ne reușește asta imediat, primim spațiu de emisie permanent. Dacă nu, căsnicia e deocamdată de probă. Trebuie să-l faci cumva pe Myers să înțeleagă. Și dacă ne reușește asta, suntem regi!

— Și mai trebuie să mobilizăm și toate fetele pentru vineri, zise Torino. Nu le-am spus că mâine trebuie să stea iarăși drepți.

— De asta mă ocup eu, zise Jochen. Le sun pe fete și le spun că trebuie să ne rezerve toată ziua de vineri dacă vor să obțină o carieră. Altfel, n-au decât să se așeze la supermarket la casă.

— Chiar așa, zise Torino. Pe Andira o sun eu, ea o să fie starul serii. Și apoi pe Tom Myers.

— Fiecare cu ale lui, zise Jochen.

Torino încheie convorbirea. Prin vene îi alerga adrenalina și capul îi vuia de câte lucruri mai trebuia să rezolve.

30.

Clara și Hermann se aflau din nou în fața laptopului argintiu al lui Jasmin Peters. Alături se afla un al doilea calculator în care Hermann își făcea de lucru. Deschise o pagină mov, pe care se vedeau fotografii ale unor femei și bărbați atrăgători.

— Aceasta este *Dategate,* zise Hermann. O pagină pentru relații și contacte pentru sex. Am sunat deja la ei. Ne trimit toate adresele de IP relevante din ultimele opt luni.

— Așa de mult le stochează? ridică Clara din sprâncene.

— Șase luni e obligatoriu, dar ei stochează mai mult, pentru că revând datele, zise Hermann. Mai întâi au negat, dar când le-am spus că ne-ar face mare plăcere să le facem o vizită cu girofarurile aprinse, au acceptat.

Întinse mâna după ursuleții din jeleu, care se aflau în mijlocul haosului de șuruburi, platine, CD-uri și cabluri de pe masă.

— Acum vrei? întrebă el.

— Oricum n-are cum să fie mai rău, zise Clara și luă trei ursuleți din pungă.

Hermann deschise o fereastră pe pagina de dating. Apăru poza unei femei frumoase. Numele era Lady J, dar imaginea o arăta clar pe Jasmin Peters cu părul blond-deschis desfăcut și o bluză strâmtă pe o plajă.

— Asta e ea, zise Hermann, în timp ce Clara parcurgea iute interesele, preferințele sexuale și hobby-urile din profilul ei.

Hobby-uri: *citit, sport, balet, călătorii, yoga, călărie* (*dar nu numai pe cai*;-)

Privirea îi alunecă iute pe text în jos.

Caut un bărbat care să nu se gândească doar la acel lucru, ci să știe și să-l stăpânească așa cum trebuie.

— O, zise Clara. Ce diplomată! Căci cei mai mulți bărbați de pe aceste site-uri caută exact asta.

— Așadar, mai puține vizite la muzeu și la școala de dans? întrebă Hermann, mestecând meditativ la ursuleții din jeleu.

— Probabil că da, zise Clara. A primit multe mesaje?

— Cu duiumul. Hermann deschise o altă fereastră unde erau afișate peste o sută de mailuri de la bărbați interesați. Pe astea le-am recuperat din fișiere, căci le șterse deja.

„Recuperate”, se gândi Clara. Un cuvânt favorit al celor de la IT. Și totul devenea straniu, căci în lumea digitală nu puteai șterge cu adevărat aproape nimic. Totul se putea reconstrui într-un fel sau altul. Nimic nu putea fi uitat, șters ca și cum nu s-ar fi petrecut. Oricum, computerele te întrebau destul de agresiv dacă erai sigur că voiai să ștergi ceva – și chiar și ce ștergeai nu era cu adevărat șters. Căci până și datele de care nu mai avea nimeni nevoie apăreau în urma recuperării ca niște fantome.

Cantitățile de date creșteau și creșteau, iar întreg sistemul se umfla într-o sarcină diabolică a informației.

Hermann dădu clic pe profilul lui Jasmin.

— Lady J pare să fi fost unul dintre starurile de pe Dategate.

Răsfoi mailurile. Lângă calculator bâzâia o imprimantă laser. Hermann se aplecă și scoase o foaie de hârtie.

— Uite, zise el, un mic exemplu.

Clara parcurse iute rândurile. O întreagă armată de persoane interesate o bombardaseră pe Jasmin cu cele mai diverse mailuri.

DREAMBOY: De ce nu mai dai niciun semn? Aș putea să te invit azi la masă. Ce zici?

STALLION: Ai ochi foarte frumoși.

GÜNTHER: Eu sunt ceva mai în vârstă, dar ce zici, ne-am putea vedea?

TRIPLE X: Pot să fiu sclavul care te linge?

DREAMBOY: Ei, cum rămâne?

SPORTY: Ei, Lady J., am scris o poezie pentru tine, citește mai jos...

STALLION: Dar și în rest ești foarte frumoasă.

GÜNTHER: Asta înseamnă că îți par prea bătrân?

SPORTY: Tocmai ți-am trimis o poză. Ei?

SPORTY: Zi ceva despre fotografie. Ai o poză fără sutien?

PRINCESS: Te interesează și femeile?

SPORTY: OK, merge și cu sutien. Sorry. Dă-mi un semn.

TRIPLE X: Ce spui? Nu îți plac? Vreau să fiu sclavul tău, stăpână.

MR. BOND: O să gătesc pentru tine.

PRINCESS: OK, atunci nu.

SPORTY: Tocmai ți-am trimis o invitație pentru chat. M-ar bucura.

GÜNTHER: Nu trebuie să facem sex de prima dată.

SPORTY: Mai sunt online până la ora unsprezece. Dă un semn.

GÜNTHER: Sunt un tip sensibil.

SPORTY: De ce nu mă contactezi dacă ești online?

TRIPLE X: Trebuie să plec la serviciu. Ia legătura cu mine.

STALLION: îmi amintești de Cameron Diaz.

SPORTY: Târfă proastă!

— Doamne Sfinte, zise Clara. Dar e fără sfârșit.

— Femeilor le plac astfel de mailuri? întrebă Hermann. Mi se par destul de stângace abordările.

— Asta funcționează, zise Clara și zâmbi ușor chinuit. Dar într-o epocă în care pe fiecare canal de internet există pornografie pentru spectatori de orice vârstă, cât vezi cu ochii, se schimbă și regulile de comportament.

Clara ridică din umeri.

— Toți vor să ajungă cât mai repede la problemă.

Se gândi scurt la ultimul ei prieten, căruia îi dăduse papucii cu un an în urmă. O înșelase. Tot cu o femeie pe care o cunoscuse online. Ea alungă gândul.

— Jasmin Peters nu părea să fie foarte entuziasmată de aceste mailuri, zise Hermann.

— Cine se poate bucura de așa ceva? Nu merge așa de repede treaba asta cu dispariția moralei. Fără să-și dea seama, Clara întinse mâna după ursuleții de jeleu. Lăsând la o parte toate astea, aceasta e celebritatea de care îți vorbeam mai devreme. Îți amintești?

Hermann aprobă din cap.

— Să fii în centrul atenției și să poți să respingi pe toată lumea?

— E ca o intoxicație. Primești un mail după celălalt și fiecare îți spune că ești dorită, că toată lumea te vrea.

Ea răsfoi lista.

— Dar tu ești departe. Nu trebuie să vorbești cine știe ce ca să fii lăsată în pace în club, nu trebuie să cauți formule de politețe și să treci la o recepție de la un grup la altul, unde oamenii sunt mai puțin enervanți. Nu trebuie să faci absolut nimic. Arunci mailurile la gunoi și asta a fost.

— Cu câteva excepții, zise Hermann și deschise un alt profil. De pildă, ăsta de aici. Jaques. Cu el s-a întreținut destul de mult. Singurul.

Un bărbat cu părul șaten în jur de treizeci de ani. Tenul ușor bronzat, ochii alerți, o expresie amuzată pe chip.

— Frumos individ, zise Clara.

— Crezi? Hermann părea chiar un pic invidios. Mie mi se pare că arată a homosexual.

— Metrosexual, îl corectă Clara. Orice femeie își dorește un bărbat care să se comporte masculin, dar care o și înțelege.

Pentru că partea din urmă nu prea predomină, femeile se împrietenesc cu homosexuali, care sunt mai sensibili. De aceea ideal e un bărbat care se comportă ca un homosexual, dar care nu e.

— Iar asta înseamnă metrosexual?

Hermann molfăia din nou un ursuleț.

— Exact. *Just gay enough to get the girl*[12]. Clara împături foile. Ce scrie tipul?

— Abordarea e mai îndemânatică.

Hermann îi întinse alte foi.

Dragă Lady J., Iartă-mă dacă îți scriu așa direct, dar plaja pe care te afli nu e cumva în Fuerteventura, Puerto del Rosario? Îți scriu pentru că am fost deseori acolo, iar un prieten de-al meu chiar și-a deschis o agenție de turism. Poate te interesează.

Toate bune, Jaques.

Clara ridică apreciativ din sprâncene.

— Tipul știe să se vândă. O ia pe căi ocolite. Nu imediat cu „mamă, ce țâțe ai, vrei să te bagi cu mine în pat?" În schimb, încearcă să creeze puncte comune, care să-i lege.

Ea se uită la Hermann.

— Și? Ea a răspuns?

— Chiar foarte repede, aprobă el. Citește.

Hei, Jaques. Ce chestie! Ești primul care a recunoscut plaja din Fuerteventura. E chiar Puerto del Rosario, are un nisip grozav.

Treaba cu agenția sună interesant.

Salutări, Lady J.

Hermann clică mai departe și imprimanta bâzâi. Clara trecu un pic absentă peste rânduri și apoi se uită la fotografia lui Jasmin de pe site. O plajă albă, în fundal un mic sat de pescari, două bărci, pe mal, spre sat câțiva palmieri.

— Pornind de la premisa, zise Clara și se uită la Hermann, că acesta nu este un tip simpatic pe nume Jaques, ci criminalul, de

[12] Doar atât de gay cât să pună mâna pe fată. (engl.).

unde știe că e vorba de Fuerteventura? Ar putea fi oricare altă plajă de undeva din sud.

Hermann ridică din umeri.

— Există posibilitatea ca el chiar să fi fost acolo.

Clara era sceptică. Exista posibilitatea, dar probabilitatea era foarte scăzută.

— OK, și dacă nu a fost niciodată acolo? Dacă și-a pus în minte să o omoare pe această femeie? Și dacă trebuie neapărat să-i câștige încrederea? De unde știe că e vorba de Fuerteventura dacă nu a fost niciodată acolo?

Hermann clătină din cap din nou.

— Poate chiar e un tip drăguț și noi ne cramponăm de imaginea criminalului.

— Deocamdată, trebuie să gândesc într-o singură direcție, iar în acea direcție tipul acesta e criminalul.

Clara observă că avea o voce aspră, dar asta nu schimba lucrurile: trebuia să se transpună în modul de gândire al ucigașului.

Ce era important la modul de operare al ucigașului? Primul contact cu Jasmin trebuia să reușească. Prima lovitură. Ca la interviurile de angajare. De aceea și manevra reușită de deschidere, punctele comune prin imaginea de fundal. Să nu-i spui femeii ce îi spun toți ceilalți excitați. Și nici să nu întrebi ca prostul: „Pe ce plajă te afli?” Nu, să știi unde se află. Să creezi puncte comune. Și dacă nu știi, atunci trebuie să afli. Și următoarea întrebare: de ce tocmai această femeie? Pentru că i-a văzut fotografia. De ce a rămas agățat acolo? Pentru că îi amintea de cineva? Pentru că trebuia să fie această femeie, și nu alta? Dar de ce?

În astfel de clipe, Clara putea vedea în mintea criminalului. Îi putea vedea dorințele, putea să-i urmărească succesiunea gândurilor, să-i simtă dorința. În astfel de momente, metroul ajungea pentru scurtă vreme la suprafață, devenea vizibil asemenea teribilului vierme din peșterile de gheață din Antarctica la H.P. Lovecraft, înainte să dispară din nou în adâncuri și să gonească invizibil spre o nouă spaimă.

Hermann își împleti degetele și le trosni.

— Vrei să știi foarte exact?

— Vreau să-i înțeleg modul de operare.

— Cum a făcut-o? Hermann răsuflă adânc. În funcție de cât de bine se pricepe la internet, și-a descărcat poza lui Jasmin și a căutat fundalul într-o bază de date cu imagini ca să găsească una similară. E posibil, însă numărul fotografiilor e limitat.

El deschise o nouă fereastră în browser.

— Cealaltă modalitate e Google.

— Google? Cum așa?

— Poate să compare toate pozele pe care le găsește Google cu plaje cu această imagine. La milioanele de fotografii ale milioanelor de oameni care postează fotografii din concediu, șansele sunt destul de mari ca una dintre ele să poarte întâmplător numele de Fuerteventura, Puerto del Rosario. Dacă are noroc, găsește chiar trei poze cu numele ăsta și atunci știe sigur.

— Am putea verifica asta?

Hermann scutură din cap.

— Nu foarte repede.

— Dă-mi voie să ghicesc, zise Clara. Pentru că ai nevoie de un computer performant și chiar și atunci ar putea dura o vreme?

— Exact, aprobă Hermann. Durează cu siguranță o zi, dacă nu mai mult.

— Iar criminalul are probabil un astfel de computer și răbdarea și timpul pentru a efectua căutarea?

Hermann se posomori și el aprobă din nou din cap.

— Se prea poate.

— Nu-mi place însă ceva, zise Clara. Că individul acesta pare să fie foarte răbdător, metodic și deștept.

— Da, nici mie nu mi se pare genul care să dea buzna într-o benzinărie cu o pușcă în mână.

— Acum serios, Clara își luă picioarele de pe scaun și se ridică. Avem nevoie de un punct de pornire. Dacă ADN-ul tipului nu e salvat, nu avem nimic. Cum se continuă atunci distracția? Ea luă foile cu schimbul de mesaje între Lady J. și Jaques și citi *sotto voce*:

— Ce face prietenul tău la agenție… modele și companii de marketing… tu ce faci? Ei bine, la asta mă gândeam. Ea se uită la Hermann. Tipul susține că lucrează pentru o agenție care s-a specializat să lanseze staruri noi.

— Probabil că a fost destul de proastă încât să creadă asta.

Clara ridică din umeri.

— Și bărbații, și femeile sunt mereu destul de proști încât să creadă ce își doresc să audă.

Ea citi mai departe.

— Poate ar trebui să ne întâlnim… OK. Ea răsfoi mai departe. Apoi vrea să vadă fotografii de ale lui. I le-a trimis?

Hermann clică prin contul de mail al lui Jasmin.

— Da, unele în costum, altele la plajă. Apoi a mai adăugat și niște fotografii seminud.

— Păi, trebuia să se întâmple și asta, zise Clara. I-a trimis și ea ceva?

— Cam la fel, dar nu atât de dezbrăcate ca ale lui. El clică mai departe. La un moment dat, el i-a trimis un număr de mobil.

Clara își ridică brusc capul ca tras de o catapultă.

— Avem numărul lui de mobil?

Hermann surâse chinuit.

— Din păcate doar preplătită, iar cartela a expirat. A fost cumpărată în luna februarie a acestui an în Alexanderplatz, cunoaștem magazinul. Din păcate, clientul a plătit cu numerar. Iar înregistrările camerelor de supraveghere nu s-au păstrat.

— La naiba! Clara strânse din buze. Deși la acest criminal m-ar fi mirat să procedeze atât de neatent.

Ea rămase puțin pe gânduri.

— Există vreo posibilitate de a descoperi numărul acesta pe internet și în alt mod, prin alte chaturi sau bloguri ori mai știu eu ce?

— Am încercat cu el, zise Hermann. Dar nu am găsit nimic.

Se uită la profilul lui Jasmin.

— La ea lucrurile stau puțin altfel.

— La ea se poate afla? întrebă Clara.

— Aici începe.

Hermann trecu prin pagini și arătă cu degetul mare spre o propoziție.

Clara citi cu voce tare.

— *OK, atunci să vorbim zilele astea la telefon. Eu sunt până luni la prânz la Berlin.* Ăsta este criminalul. Apoi ea: *Poate reușim să ne vedem duminică seară la un drink*? *Ar trebui să fiu după ora 19*:*00 deja în oraș. Dar trimite-mi mai întâi un SMS.*

Clara se uită la Hermann. Aceasta era întâlnirea. Tipul era vânzătorul perfect. Rămăsese nebulos, nu insistase cu întâlniri, ci o lăsase pe ea să propună o întâlnire. Și ea căzuse în plasă.

Duminică seara pe 10 martie. Undeva la un drink. Dar nu a fost vorba de vin alb, ceai sau vreun cocteil.

Ci de sânge.

Mult sânge.

Clara citi mai departe.

Ăsta e numărul meu de mobil.

Oare Jasmin își pecetluise astfel propria execuție? Ea se uită la Hermann.

— A putut să obțină ceva cu el?

— E într-adevăr numărul de mobil al lui Jasmin Peters. Avem două: mai întâi contract iPhone cu T-Mobile. Hermann scoase o foaie pe care o imprimaseră mai devreme tehnicienii de la IT. La fiecare contract există nume, data nașterii, banca, studii și adresa persoanei. Cu aceste date afli tot.

— Dar numărul de iPhone e altul decât cel pe care i l-a dat Jasmin.

Hermann aprobă.

— Așa funcționează lucrurile de cele mai multe ori. Mulți din cei care intră pe chaturile astea au două numere. Unul pentru viața reală, serioasă, și altul pentru… el ridică din umeri. Pentru așa ceva.

— Și ăsta e cu contract?

— Nu, e preplătit. Ultima cartelă a fost cumpărată în februarie la Media Markt Neukölln Arcaden.

— Și criminalul ar fi putut afla pe baza cartelei preplătite cine era Lady J. și unde locuia?

— Din păcate, da. Hermann clică pe o altă pagină de web pe calculatorul lui Jasmin. Numele era copyscape.com. O listă de pagini web.

— Ce fel de pagină e asta?

— Copyscape verifică toate conținuturile de pe internet care mai apar și în altă parte. De exemplu, numărul de mobil. El se scărpină în cap și mai luă niște ursuleți. Numărul acesta de mobil poate fi alocat unui nume în alt loc. Dacă acest loc există, îl va găsi.

— Iar Google nu poate?

— În principiu merge și cu Google, dar Copyscape e specializat pe astfel de dubluri. Pagina e folosită de regulă de designerii web ca să vadă dacă nu le-au fost furate creațiile și încălcate drepturile de Copyright.

Clara își întinse brațele în spate pentru a scăpa de tensiunea din ceafă.

— Și criminalul nostru a găsit ceva?

— Noi am găsit cu siguranță ceva, zise Hermann. A existat o pagină de Wiki.

El se uită scurt la ea. Aceste documente de pe web la care lucrează mai mulți oameni deodată. Primise de la un grup de studiu de la facultate unul dintre aceste articole ca să scrie în grup un referat despre el. Mai demult în semestrul al treilea. Dar mai e online. Internetul are memorie bună. Și ce nu se șterge rămâne.

El făcu clic pe articol. Era vorba de strategii de marketing pentru o firmă de băuturi. Ceva dintr-un seminar de economie. Acolo era scris numele lui Jasmin Peters, împreună cu alți patru colegi, doi băieți și două fete.

— Domeniul e protejat, zise Hermann, dar nu cu o criptare de mai mult de 100 de biți, astfel încât poți să intri relativ ușor. Și chiar dacă nu poți, Google poate.

— Google intră așadar în domenii protejate?

— Trebuie să-ți închipui asta ca pe o călătorie la Roma, zise Hermann. Multe drumuri duc acolo. În mod normal, iei avionul sau te duci cu mașina. Dacă autostrada e blocată, o iei pe drumurile naționale. Dacă și alea sunt blocate, o iei pe drumul de țară. Cumva tot ajungi la Roma, chiar dacă cele mai mari căi de acces sunt blocate. La fel face și Google. Robotul Google trece în revistă pagini întregi de internet căutând cuvinte-cheie importante. La un moment dat, cunoaște toate drumurile. Iar Google are un singur scop: să adune informații. Când drumurile principale sunt blocate, robotul găsește drumurile de țară.

Clara desenă cu pixul mai multe drumuri pe foi.

— Așadar, asta înseamnă că autostrada cere taxă. Cine nu o are nu trece. Dar trece pe drumurile de țară.

Hermann aprobă din cap.

— Exact. Autostrada este drumul direct, iar acolo se cere o parolă. Dar pe drumul de țară poți să ocolești parola.

— Criminalul nostru a trebuit să manipuleze Google?

— Trebuia să știe cum funcționează semantica la Google, pe baza căror criterii găsește robotul Google informațiile și le consideră demne de a fi stocate.

— Și această informație e publică?

— Stă scrisă în orice manual de marketing pentru optimizarea căutărilor unui motor de căutare, zise Hermann. Cele mai multe firme care au pagini de internet vor să fie găsite de Google și, de preferință, să se afle printre primele rezultate.

„Frumoasa, noua lume a internetului, se gândi Clara. Secretele marketingului pe internet, utile și pentru criminalii în serie.”

Bătu cu pixul pe hârtie.

— Înapoi la Wiki. Ce a făcut?

Hermann clică pe anumite pagini.

— Prin Copyscape a găsit o pagină în care a introdus numele Lady J. și numărul de telefon. Poate și hobby-urile precum călăria și așa mai departe. Apoi fie a lucrat ca un hacker sau, dacă e șmecher…

— Ceea ce cred că individul este, interveni Clara.

— Și eu. Hermann aprobă. Sau a introdus întrebarea la Google în așa fel încât acesta a luat-o pe drumul de țară și imediat a intrat într-un document Wiki, care era, de fapt, protejat.

Clara dădu gânditoare din cap.

— Înțeleg. Și cum a putut stabili al cui era numărul?

Hermann se duse cu mausul pe altă pagină.

— În acel document Wiki exista o listă a celor care au participat la acea lucrare, zise el. Acolo erau toate numele, adresele de mail *și* numerele de mobil. În caz că era nevoie să se pună de acord.

Clara urmări săgeata mausului lui Hermann.

Jasmin Peters, semestrul 3, economie și istoria culturii, mail: *jpeters@gmx.de*

Urma numărul de telefon. La naiba. Jasmin își dăduse numărul cartelei, nu acela de abonament. Dar nici asta nu servise la nimic. Totul era la fel de transparent ca o carte deschisă.

— Acum îi știa și o altă adresă de mail, numărul preplătit și numele adevărat.

Hermann surâse.

— Plasa se strângea tot mai tare.

— Și a continuat tot așa? întrebă Clara. A căutat iarăși numele și numărul de mobil și a spart alt site? În căutarea identității de Facebook și a adresei reale?

Hermann aprobă.

— Iar dacă criminalul nostru se pricepe atât de bine la computere precum credem noi…

— … atunci descoperă și asta. Află cine e, vocea lui Hermann deveni tristă, și unde locuiește.

— La naiba! Clara își frânse degetele. Atunci și-a semnat condamnarea la moarte. Tipul avea numărul ei, apoi a verificat pe Facebook și a văzut că e plecată în weekend și până când, apoi a stabilit întâlnirea la un drink și s-a uitat pe contul ei de tren să vadă când se întoarce. Așa a putut să pregătească tot.

— Dacă acesta este ucigașul. Hermann se uită la fotografia de pe ecran. Un tip care ucide femei, filmează crima și trimite CD-ul cu filmul mi se pare că ar trebui să arate altfel.

— Cu coarne și gheare și scuipând foc, nu-i așa? Clara râse fără să vrea. Acesta este mereu avantajul criminalilor, că nimeni nu crede că ei ar putea fi criminali.

Amândoi se uitară ca hipnotizați pe ecran la chipul prietenos, marcant, bronzat cu ochii căprui și părul șaten, se uitară la mailurile lui Jasmin Peters, la mesajele de pe Dategate și la protocoalele IP. „Atât de multe date, se gândi Clara, și nici măcar o singură soluție.” Ea băgă de seamă că o cuprindea oboseala, că pleoapele îi deveneau grele și imaginile și cuvintele de pe monitor se vedeau ca prin ceață. Se vedea pe o plajă, apropiindu-se de un băiat prietenos.

„Bună, zise băiatul, eu lucrez la o agenție de pe plajă. Vindem mobile și știm unde locuiești…”

Pe coridor răsunară pași grei. Visul Clarei dispăru ca un fum.

Ușa se dădu de perete și apăru chipul directorului Winterfeld.

— Încărcați și dezasigurați, strigă el și bătu cu pumnul în palma deschisă. L-am găsit!

Clara se trezi instantaneu.

— Dacă totul merge bine, îl arestăm pe iubitorul de gândaci încă din seara asta.

Winterfeld stătea în cadrul ușii mândru, cu mâinile în șolduri.

— Avem alte piste? întrebă Clara.

— Evident. Winterfeld rânji. Am găsit o potrivire de ADN!

31.

Winterfeld stătea în biroul lui ca Iuliu Cezar înainte de intrarea triumfală în Roma. Ultima rază de soare care își făcuse loc cu greu printre norii negri de ploaie cădea pe hârtia care se afla în fața lui pe birou și îi conferea un aspect aproape profetic. Și nu era vorba decât de un fax de la Casa de Sănătate, așa cum își dădu Clara seama din antet, chiar dacă un fax cu informația hotărâtoare.

— Am trimis proba ADN la BKA, în speranța că luarea de sânge nu s-a petrecut cu prea mult timp în urmă și datele au fost introduse proactiv în baza de date ADN a BKA. A fost ideea lui Weinstein.

— Și?

— Pe tip îl cheamă Jakob Kürten, 38 de ani, locuiește în Kreuzberg, Oranienstraße, numărul 20. Ia priviți.

Scoase o foaie de hârtie, de data asta de la Oficiul pentru Evidența Populației și le arătă o fotografie a lui Jakob Kürten.

— Jaques și Jakob! strigă Clara agitată. Am avut dreptate! Fotografia lui Kürten de la Evidența Populației era mai severă, dar se vedea imediat că el era „Jaques” de pe Dategate. Din ambele fotografii privea un tânăr a cărui fațadă prietenoasă ascundea cel mai teribil abis care se poate ascunde în psihicul unui om.

Clara parcurse faxul.

— *Charité*[13], murmură ea.

— I s-a luat în decembrie anul trecut sânge la *Charité,* zise Winterfeld. Un asistent a salvat proba de sânge și ADN-ul în baza de date.

— De ce? Făcuse ceva?

— Nu, dar are ceva în el care îl poate face un criminal. Motiv suficient ca să i se salveze datele.

— Și ce are?

— Jakob Kürten e seropozitiv.

„Seropozitiv?” Clara se uită de la Winterfeld la Hermann, care era un pic nedumerit.

[13] Renumit spital din Berlin. (n.red.).

— Poate să fie ăsta un motiv? întrebă ea. El a infectat-o și vrea să se răzbune?

— Foarte posibil. Winterfeld le dădu Clarei și lui Hermann faxul și își trecu mâna prin păr. Poate că a mai infectat numeroase alte femei, dar cumva asta nu i-a mai ajuns. La un moment dat…

— La un moment dat a vrut să le ucidă direct, și nu indirect prin intermediul virusului, îi luă Clara vorba din gură. Imediat, și nu peste cinci ani.

— Profil interesant de criminal, zise Winterfeld.

— MacDeath știe de asta? întrebă Clara.

Winterfeld scutură din cap.

— Are probleme cu Bellmann. Vrea să rămână acum aici la Berlin din pricina cazului, în vreme ce Bellmann se baza pe faptul că îl va susține la prezentarea BKA la Wiesbaden.

Telefonul lui Winterfeld sună. Acesta răspunse.

— Da? Sunteți gata? Minunat, în cinci minute afară, zise el și închise.

— Trupele de intervenție. El rânji. Au luat deja sub observație locuința din Oranienstraße, numărul 20. Tocmai s-a aprins lumina în bucătărie.

El își puse hamul pistolului pentru arma de serviciu și își luă paltonul care se afla pe un scaun.

— Prietenul nostru e acasă și va avea musafiri!

— Dar e intervenție mare astăzi, zise Clara. Mă duc să-mi iau lucrurile. Mergem împreună?

Winterfeld zâmbi cu un zâmbet de maestru binevoitor.

— Cine poate să spună nu?

— Bănuiesc că nu există un dosar despre Kürten? se interesă Clara mergând spre ieșire.

— Nu. Winterfeld scutură din cap. Nimic. Nici măcar o traversare pe roșu. Până la infectarea cu HIV absolut nimic. Banal.

— Pare să fie omul nostru, zise Clara.

32.

Totul era ca de dimineață și cu toate astea, diferit.

Cerul întunecat și posomorât, polițiștii îmbrăcați în negru și cu măști de la unitatea de intervenție, care urcau scările cu berbecele și armele Heckler & Koch până la etajul trei și ai căror pași răsunau pe casa scărilor. Winterfeld și Hermann urmați de Clara, toți cu armele în mâini și cu siguranța scoasă. Casa scărilor în care doi locuitori se uitară suspicioși pe ușă în vreme ce altul se retrase plin de respect și temător la perete, făcându-le loc.

Clara simți cum îi bătea inima. De data asta trebuiau să ia în calcul și o rezistență. De data asta era cineva în locuință, cineva care omorâse o femeie, poate mai mult de una. Cineva calculat, rece, fără scrupule și căruia nu-i păsa dacă mai omora.

Ajunseseră sus. Descoperiseră în mumia lui Jasmin Peters ADN-ul lui Jakob Kürten. Aflaseră cu cine și cum comunicase ultima oară Jasmin. Știau cum reușise Jakob să obțină încrederea fetei. Și în cele din urmă îi aflaseră identitatea pe baza ADN-ului și știau că acest bărbat aparent prietenos o violase pe Jasmin Peters și o ucisese. Părea prea simplu pentru a fi adevărat.

„Dacă totul era într-adevăr prea simplu?” se întrebă Clara temătoare.

•••

Ușa se trânti cu o bufnitură de perete. Trupele de intervenție năvăliră în hol și asigurară mai întâi bucătăria, unde văzuseră lumina.

Dar acolo nu se afla nimeni.

Apoi sufrageria.

Nimeni.

Baia.

Nimeni.

Pe pereții din hol erau unele reproduceri moderne cu Picasso și Van Gogh. În bucătărie erau vase în chiuvetă. În sufragerie, un raft cu cărți. Fotoliu. Un televizor. Niciun computer.

În spate se afla o ușă, tot închisă. Nici de acolo nu se auzea nimic. Oare dormea Kürten? Asculta muzică la căști? Sau aștepta cu un pistol după ușă pentru a trage de îndată ce auzea primii pași în fața camerei?

Marc și Philipp deschiseră ușa și năvăliră înăuntru.

Apoi liniștea din cameră.

După câteva secunde, Philipp ieși cu spatele din cameră, de parcă l-ar fi împins afară o forță demonică, invizibilă. Se uită la Clara, Winterfeld și Hermann, care aveau armele pregătite. Dar Philipp nu părea să se fi retras din fața primejdiei. Pe chipul lui se oglindea o uimire uriașă. Scutură din cap și arătă cu mâna stângă spre cameră.

— Trebuie să vedeți asta.

•••

Era ca un déjà-vu. Iar se simți mirosul de piele în aer, amestecat cu mirosul ca de citrice al insectelor. Și iar era plin de gândaci.

Doar că aici data morții era mult mai îndepărtată.

Cadavrul din pat era atât de uscat, încât la prima vedere nu-ți puteai da seama dacă era bărbat sau femeie. Pielea cenușie se întindea ca un pergament peste oasele corpului, în vreme ce mâinile și picioarele erau legate cu cătușe de pat, ceea ce îi conferea cadavrului aspectul unei reprezentări de martir din Evul Mediu. Pieptul era deschis complet și toate organele fuseseră scoase. Pe chipul cu gura deschisă și ochii goi care priveau spre tavan, părea să mai fie o umbră a unei expresii îngrozite. La gât se vedea o deschidere. Pe covor și pe noptieră se vedeau stropi maronii de sânge uscat.

Clara se uită în jur. Pereții erau vopsiți în roșu. Jaluzelele trase. Pe perete era fixată o cruce a Sf. Andrei pe care puteai să legi participanții la o sesiune Sadomaso în diverse feluri, care mai de care mai bizare. Alături se aflau un costum din piele, un bici, lanțuri și cătușe. Pe podea era o pereche de cizme până la genunchi. Alături, o mască de gaze.

„Sadomasochismul, se gândi Clara, așa cum îl cunoaștem din mediile de homosexuali hardcore.” Ea se uită la toată instalația. În mod normal criminalii ucid în funcție de preferințele lor sexuale. Oare ucisese Kürten o femeie și un bărbat? Era bisexual?”

— Asta e locuința lui? întrebă ea.

Winterfeld aprobă din cap, în vreme ce Philipp și Marc le dădeau indicații celorlalți membri ai trupei de intervenție să cerceteze mai atent camerele din spate, pentru a nu exista pericolul unei ambuscade. Clara cunoștea procedura. Polițistul de la ușă stătea de pază și va anunța poliția locală ca să izoleze

locul faptei. Fură anunțați colegii de la medicină legală și o mașină porni de la Moabit spre ei.

— Jakob Kürten, Oranienstraße 20, repetă Winterfeld. De data aceasta a vrut ceva foarte special.

Clara aprobă din cap și ocoli patul. A ascuns cadavrul chiar în locuința lui. Așa iese și mai puțin în evidență.

— Asta înseamnă că trebuie să mai aibă o locuință. Și probabil că acolo se află acum.

Winterfeld se uită la obiectele de pe perete.

— Aici a organizat cineva o sesiune SM cu victime care nu bănuiau nimic, adăugă el. Iar pe una a ucis-o chiar aici și a mumificat-o fix ca pe Jasmin Peters.

Clara se duse la marginea patului și arătă spre rana uscată de la gâtul cadavrului.

— Tăietură adâncă la aorta de la gât.

— Moarte prin sângerare, zise Winterfeld. Kürten a strâns sângele și l-a luat cu el, la fel ca la Jasmin Peters. E clar omul nostru.

Clara ridică din umeri.

— Doar că nu e aici.

Winterfeld își trecu mâna prin păr.

— Oricum ar fi, tot l-am descoperit. Îi cunoaștem una dintre locuințe, avem ADN-ul lui, îi cunoaștem modul de operare. De îndată ce oamenii noștri vor răscoli locuința, vom ști mai multe despre el.

— Medicina legală trebuie să stabilească mai întâi dacă aici avem de a face cu un bărbat sau cu o femeie, zise Clara. Dacă Kürten nu are preferințe pentru un sex, asta e destul de neobișnuit.

— Tipul ăsta e neobișnuit cu totul, replică Winterfeld.

33.

Se lăsase noaptea. Clara se uita la fotografiile pe care cei de la criminalistică le făcuseră de la fața locului. Din organul sexual nu se mai vedea decât o fâșie de piele, dar înainte ca analizele ADN să ofere un rezultat, la autopsie fusese localizată prostata și astfel se putuse stabili că era vorba despre un bărbat.

Criminalii în serie ucideau de regulă în funcție de preferințele sexuale, iar Jakob Kürten nu era o excepție. „Ce monstru!” se gândi Clara. Un criminal în serie bisexual, care ucidea și femei, și bărbați, era o raritate.

Criminalistica cercetase toată locuința și mai verificase o dată lucrurile la Evidența Populației. Jakob Kürten nu mai era înregistrat și în altă locuință. Părinții săi locuiau la Duisburg, dar nu se dorea deocamdată implicarea lor în caz: nu se știa niciodată dacă părinții nu se aliau cu copiii lor, chiar dacă aceștia erau niște criminali.

Clara mai descoperise și o factură de livrare pentru bisturie chirurgicale cu care Kürten îi tăiase artera victimei sale. Bisturiele fuseseră comandate pe numele lui; ambalajul și factura de livrare se mai aflau încă în locuință. Kürten se dăduse drept medic la furnizorul de materiale chirurgicale. Firma trimisese faxul cu confirmarea la LKA.

Victima încă nu fusese identificată, dar Clara trecu în revistă posibilitățile. Să-l fi invitat Kürten pe bărbat la niște jocuri sexuale, apoi îl legase de pat și îl ucisese? În pantalonii de piele care îmbrăcau picioarele complet descărnate ale victimei se găsiseră urme de spermă. Victima avusese un orgasm înainte de moarte.

„Kürten făcea sex cu victimele sale. Și apoi le ucidea.”

Clara se uită la chipul bronzat, la părul șaten și la privirea puțin șugubeață.

„Jakob Kürten.”

Faptul că răul se putea ascunde într-o făptură atât de prietenoasă nu era o surpriză pentru ea, dar de data asta era foarte șocată. Metroul întunecat ieșise din nou la suprafață și se arătase preț de câteva secunde, pentru a dispărea apoi din nou în abisurile întunericului.

Clara se uită la toate pozele, în vreme ce cadavrul era autopsiat la medicină legală. Ea trebuia să aștepte aici până când se stabilea a cui viață o distrusese Jakob Kürten în acea locuință.

Când suntem mici știm că omul negru există, îi trecu Clarei prin minte. *Ne trezim noaptea și vedem ceva. În colțul camerei nu este un dulap, nici zmeul pe care l-am înălțat cu tata duminica trecută și care acum se află agățat de ușa de la balcon. În întunericul nopții, există creaturi despre care noi,*

copiii, știm că se apropie de patul în care dormim și care se opresc de îndată ce ne trezim. Știm că pândesc în camera noastră, în spatele ușii, pe balcon și sub pat.

Văzu cu ochii minții chipul surorii ei Claudia, căreia îi spunea mereu povești de noapte bună. Povești cu prinți și balauri.

„Există balauri cu adevărat?" întrebase Claudia.

„Nu, nu există", venise răspunsul Clarei.

„Dar aici există", replicase sora ei și făcuse semn spre cap.

„Aici ai dreptate", îi confirmase Clara.

„Dar dacă există aici, voise Claudia să știe mai departe, ducându-și mânuța la cap, atunci trebuie să existe și în realitate."

Clara trebui să se abțină să nu plângă, așa cum se întâmpla mereu când se gândea la sora ei moartă.

„De ce ne putem închipui lucruri? Pentru că putem crea lucruri din nimic? Nu. Tot ce există în imaginația noastră există și în realitate."

Clara văzuse asta. *Snuff movies,* CD-uri pe care se înregistra o crimă, oameni morți de luni întregi, pe care alții îi credeau în viață.

În copilărie era îndreptățită să creadă că zmeul de pe ușa balconului nu era zmeul construit la școală la ora de atelier, ci o șopârlă teribilă, care își întindea gâtul spre ea, din întunericul camerei.

„Când suntem copii știm că omul negru se află sub pat și așteaptă să iasă de acolo, deși părinții ne spun că el nu există, că e doar un basm și că nu va veni niciodată. Și la un moment dat începem să credem și noi asta. Dar oare e adevărat?"

Crima brutală pe CD, mumificata Jasmin Peters, mortul anonim, legat de pat din Oranienstraße. Clara știa că aveau dreptate cei mici: omul negru exista cu adevărat. Și orice ar fi spus părinții, el se afla într-adevăr sub pat. Se află acolo dintotdeauna și la un moment dat iese de sub pat și se apleacă peste noi.

Îi trecură prin minte niște cuvinte ale unui cântec al trupei Metallica.

Hush little baby, dont say a word,
And never mind that noise you heard.
It's just the beast under your bed,

In your closet, in your head.

Omul negru.

Telefonul o smulse pe Clara din gândurile ei. Erau colegii de la medicină legală.

— Doamna Vidalis? zise von Weinstein.

În vocea sa se simțea ceva ce Clarei nu-i plăcea, dar nu-și dădea seama de ce.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum vreți s-o luați. Von Weinstein făcu una dintre pauzele lui sugestive. O veste bună și una proastă.

Clara oftă.

— Astăzi am nevoie mai întâi de ceva bun.

— Am identificat cadavrul, zise von Weinstein.

— Asta e grozav. Clara era din nou alertă. Spuneți-mi.

— Am verificat de rutină ADN-ul lui Jakob Kürten pe care l-am găsit la fața locului la Jasmin Peters, cu ADN-ul cadavrului din locuința lui Kürten.

Von Weinstein făcu o pauză și păru să-și caute cuvintele.

— Avem acum o cu totul altă situație.

Clara deveni nerăbdătoare:

— Vă ascult.

Von Weinstein trase adânc aer în piept.

— Mortul nu este o victimă a lui Jakob Kürten.

„Zi-i odată!” se gândi Clara și se încruntă.

— Adică?

— Mortul, zise von Weinstein, este Jakob Kürten.

34.

Mortul este Jakob Kürten.

Cel pe care îl consideraseră criminalul era în realitate victimă.

Iar criminalul, nevăzut și de negăsit, era în libertate și își plănuia probabil următoarea acțiune.

Clara cunoscuse mulți monștri cu chip de om, dar acest criminal era ceva nou. Ce precizie, ce minte îngrozitoare era necesară pentru a-i lua bucăți de piele mortului Jakob Kürten și să le răspândești în camera lui Jasmin Peters astfel încât

criminaliștii să descopere aparent ADN-ul făptașului? Ce perfecționism pervers să-i provoci lui Kürten un orgasm și să plasezi apoi sperma în vaginul celeilalte victime, pentru a simula un viol și să pui investigatorii pe o pistă falsă!

Și de ce nu existau urme ale adevăratului făptaș? Niciun ADN? Nicio amprentă? Nimic?

La fel ca omul negru care pândește de sub pat, el era parte a nopții. Întunecat, fără formă, de neatins și rău.

Clara înjură, se ridică și își strânse lucrurile. Azi nu se mai putea face nimic. Avea să se ducă acasă cu escorta poliției, își va mai turna un whisky și va dormi până mâine-dimineață. Ce obținuse? Nimic. Pe cine prinsese? Pe nimeni. Pe cine protejase? Pe nimeni.

Tocmai voia să-și scoată laptopul din *docking station,* când observă că în ultimele cinci minute intrase un mail. Era ora 22:00. Putea să fie important? Poate că era Bellmann din Wiesbaden, care îi transmitea că discuția lor trebuia amânată, deoarece săptămâna asta era încă în Wiesbaden și apoi ea avea concediu.

Clara deschise programul de outlook și citi mailul.

Către: *Clara Vidalis, LKA*

Când văzu expeditorul, aproape că i se opri inima în loc.

Jakob.kuerten@gmx.net

Un mail fără text.

În anexă un fișier video cu denumirea *citeștemămaiîntâi.* Alături un pdf: „citeștemădupă”.

Clara simți că o ia cu frig pe șira spinării.

Din nou un mesaj de la cineva care era mort de multă vreme.

Era din nou un film? Din nou o teroare fără nume, care fusese înregistrată?

Nu-i mai păsă de regulamente, de scanarea de viruși, de anunțarea superiorilor. Dacă nu afla imediat ce se afla în aceste două fișiere, avea să-și piardă mințile.

Cu mâinile umede de transpirație, ea duse săgeata mausului pe primul fișier de film.

citesștemămaiiîntaâi.mpg

Clică de două ori pe ea. Playerul se deschise.

Ecranul negru.

Trei secunde. Patru. Cinci.

Apoi urmă înregistrarea.

Dar nu fu redată nicio crimă. Nu de data asta.

Văzu camera cu patul pe care se afla cadavrul mumificat al lui Jasmin Peters. Apoi ușa se dădu de perete. Doi polițiști îmbrăcați în negru se năpustiră în cameră cu puștile în mână. Apoi mai urmară alți doi bărbați. Și o femeie.

Clara știa deja cine erau acești oameni, dar gândul era prea bizar și prea teribil pentru a se putea obișnui cu el.

Bărbații erau Philipp și Marc, apoi urmară Hermann și Winterfeld și apoi ea, Clara Vidalis.

În această dimineață.

Ora 6:00.

Apoi ecranul se întunecă.

Apăru apoi o altă cameră.

Cu crucea pe perete și cătușele alături, masca de gaze, cizmele.

Camera lui Jakob Kürten.

Din nou polițiștii îmbrăcați în negru.

Apoi Hermann și Winterfeld.

Apoi Clara.

Astă-seară.

Ora 20:00

Ecranul se întunecă.

Clara simți iar cum îi urca acidul din stomac în esofag și spaima îi împingea afară aerul din plămâni.

Criminalul o filmase. O dirijase acolo unde dorise și unde voia s-o aibă. Iar el știuse exact unde erau și când.

Clara strânse mausul cu mâna transpirată, ca pe un talisman, când rațiunea o făcu să-și aducă aminte ceea ce simțurile văzuseră tot timpul și creierul uitase, dar scurtă vreme: acesta nu era doar un mail. Era al doilea mesaj al criminalului.

Către ea.

Clarei nu-i mai păsa. Duse mausul spre fișierul pdf cu mișcări tremurate. Apoi dublu clic.

Și în cele din urmă citi textul.

Clara Vidalis,

nu există fericire fără lacrimi – și nici viață fără moarte.

Ați crezut cu siguranță că m-ați prins. Dar nu ați avut mai mult noroc decât Jakob Kürten cel mumificat când mai avea sânge în el.

Ce credeți, câți alți oameni zac de luni sau de ani întregi în locuințele lor? Oameni pe care nimeni nu-i caută, pentru că un cadavru mumificat nu miroase. Pe care nimeni nu-i caută, pentru că nimeni nu trebuie să-i caute? Pentru că sunt o irosire fără rost de material celular, creaturi inutile, a căror moarte e un sacrificiu sfânt?

V-ați notat chiar acum să aveți grijă vara să vă uitați după lumini de Crăciun aprinse, care încă mai sclipesc în mod straniu la unele ferestre și privirea vi se îndreaptă spre Berlin, peste miile de case despre care nu știți dacă nu cumva zace în ele o victimă de-a mea? Și nu ați găsit-o și nu o veți găsi niciodată?

Poate că vă împăcați cu ideea că victimele sunt pierdute, dar că la un moment dat mă veți prinde pe mine. Artizanul, centrul.

Dar asta nu puteți. Pentru că eu nu exist. Sunt de neatins, de nerostit. Eu sunt Nimicul. Eu sunt Totul. Făptașii pe care îi căutați sunt victimele mele, iar criminalii pe care îi prindeți sunt morții mei.

Jasmin nu a fost prima. Și nu a fost ultima.

Ați vrut să mă urmăriți și ați fost urmăriți de mine. Ați vrut să mă prindeți și ați fost prinși de mine. Și dacă vreți să mă ucideți, veți fi uciși. Căci eu sunt virusul care se înmulțește și este peste tot. Eu sunt virtualul care e de neatins.

Eu sunt singura Killer Application reală.

Sunt mai mult decât micii și proștii infractori, pe care îi vânați și îi prindeți voi. Acești făptași naivi care gândesc cu ce au mai prost pot cădea mai devreme sau mai târziu în capcane rudimentare, pentru că nu sunt altceva decât o protoplasmă tremurătoare și fără minte. Eu însă sunt mai mult, sunt mai mare, sunt peste tot. Eu sunt cel care vă pune vouă capcane.

Căci acolo unde alții sunt doar umbră, eu sunt noaptea.

Acolo unde alții sunt doar ucigași, eu sunt moartea.

Eu sunt omul cu coasa.
Eu sunt apusul.
Eu sunt Cel Fără de Nume.

PARTEA A DOUA

FOCUL

Mille piacer' non vaglion un tormento.
O mie de plăceri nu merită un chin.

Petrarca

1.

Nr. 13 era istorie.

Jasmin nu era doar moartă, ci și descoperită. El îi trimisese Clarei CD-ul și apoi îi scrisese un mail. Acum devenea palpitant. Cum va reacționa ea? Temătoare? Impresionată? Cutremurată? Va înțelege de ce fusese aleasă tocmai ea ori va trebuie să-i explice mai bine?

Trimisese mailul de la o cafenea de pe aeroportul Schönefeld, folosise rețeaua WLAN a cafenelei, apoi se deconectase imediat, închisese laptopul și plecase în trombă de acolo. Știa cât de repede putea poliția să depisteze o adresă IP dacă voia; de aceea era întotdeauna un risc să trimită un mail. Cafeneaua putea fi depistată cu viteza fulgerului și o mașină care gonea de acolo putea fi zărită de cineva. Dar, pentru a urmări eficient o mașină, era nevoie de un elicopter, iar elicopterele nu puteau zbura în apropierea aeroporturilor, deoarece rutele de aterizare trebuiau să rămână libere.

Tahometrul arăta o sută de kilometri la oră. Destul de repede pentru a părăsi aeroportul, destul de încet pentru a nu fi oprit pentru viteză excesivă. Văzu cum drumul dispărea sub roțile mașinii, de parcă vehiculul ar fi înghițit asfalt. Purtase mănușile negre de latex și pusese laptopul pe locul din dreapta.

Laptopul lui Jakob Kürten.

•••

Zece minute mai târziu, era acasă în pivnița cu bolți mari unde se afla coșciugul pe care zăcea *ea.* De ani întregi. De decenii.

Flăcările tresăriră și se unduiră în jurul carcasei laptopului lui Jakob Kürten, dezmembrând platine, rezistențe și cabluri care se deformau și se topeau cu un șuierat. Turnase benzină pe laptop și îl aruncase în șemineul mare. Focul normal nu era în stare să ardă corpul unui om în așa fel încât să nu mai poată fi depistat ADN-ul, asta putea face doar crematoriul, în două ore la 800 de grade Celsius. Dar un foc normal putea foarte bine să transforme un computer în cenușă albastră din care niciun expert IT nu mai putea scoate nimic. Avea să pulverizeze resturile de cenușă cu ciocanul și să le spulbere apoi în vânt. Jakob Kürten își trăise pe acest computer fanteziile perverse, își aranjase întâlniri și trimisese fotografii obscene.

Până când nimerise în cel mai mare extaz al vieții lui.

Nimerise peste el.

Cel Fără Nume.

Care îl ucisese, îl eviscerase și îi luase sângele și sufletul, care se afla în acest computer și le arsese și se pulverizase.

Nici Jakob Kürten nu fusese primul. Și nu era nici ultimul.

El, Cel Fără Nume, era mâncătorul de suflet al epocii digitale. Așa cum demonii puteau lua în stăpânire spiritul unui om și cei înnebuniți erau împinși spre acțiuni necugetate, el, Cel Fără Nume, ocupa identitățile altor oameni pentru a le impune propria voință. El aducea morții la viață și îndeplinea în numele ei marele său plan.

Se uită la sarcofagul pe care se odihnea *ea.*

Apoi deschise geamantanul care se afla pe masa mare din partea cealaltă a pivniței în fața șemineului – dincolo de terminalele mari de calculatoare din capătul încăperii. În geamantan se afla echipamentul pentru următoarea vânătoare. Costumul de latex, masca, ochelarii, mănușile – și restul de bisturie comandate de Jakob Kürten. Alături cele două canistre pentru sânge și pungile sigilate pentru organe.

Se uită la câteva fotografii cu bărbați tineri și atrăgători. Alături se aflau un laptop și buletinul respectivului. La fel și cardul pentru trenuri, cardul de credit, cheia de la locuință și de la mașină. Informații despre contractul de închiriere, datele de

conectare la Facebook și altele. Erau noile identități cu care avea să ia legătura cu următoarea victimă feminină.

Buzele i se întinseră într-un rânjet rece.

— Cine aș vrea să fiu azi? mormăi el ca pentru sine și trecu cu degetele peste fotografii.

După trei minute luase o decizie. Se mai uită o dată spre sicriu, apoi în șemineu unde laptopul lui Jakob Kürten nu mai era decât o masă amorfă gri. Apoi se duse la calculatorul său de la marele terminal din capătul încăperii și deschise o pagină.

Dategate.

Vocea îi răsună ca o rugăciune în arcadele pivniței.

— A venit vremea pentru numărul 14.

2.

Scrumul țigării era lung cât un deget, dar nu cădea. Conform tuturor legilor fizicii ar fi trebuit să cadă, dar nu o făcea. Fenomenul îi amintea Clarei de incidentul cu un bărbat care arsese de viu în mașina sa cu câțiva ani în urmă. Nu își pierduse cunoștința, nu se sufocase de la monoxidul de carbon. Arsese de viu, conștient fiind. Pompierii veniseră prea târziu, iar ușile mașinii nu se puteau deschide. Bărbatul ar fi trebuit să fie mort de mult, dar nu murea. Așa cum nici scrumul nu cădea, deși toate legile fizicii susțineau contrariul.

Era miezul nopții. Clara ședea pe canapeaua din sufrageria ei cu un pahar de whisky dinainte și țigara în mâna stângă, în vreme ce privea prin cameră fără să vadă ceva cu adevărat.

Renunțase la fumat cu doi ani în urmă. Oare o lua acum de la capăt? Pentru că primise acel mail? Pentru că acest criminal îngrozitor, teribil, rece și fără identitate o luase în vizor? Ce voia de fapt de la ea? Să o impresioneze? Să-i dea raportul? Să se excite? Să primească laude pentru cât era de grandios și de periculos? Sau voia să o pregătească pentru ceva? Că ea va fi următoarea? Și că el o va găsi, cu sau fără protecția poliției?

Mâine va vorbi cu MacDeath, care rămăsese la Berlin. Trebuia să știe care ar putea să fie motivul acestui psihopat. Și apoi trebuia să-și dea seama ce simțea ea cu privire la toată povestea. Iar asta nu știa. Știa doar că ședea aici, bea și fuma și

privea în gol în timp ce criminalul își găsise probabil deja următoarea victimă.

Criminalul era inteligent, periculos și răbdător. Știa mai multe despre investigatori decât investigatorii despre el. Instalase camere web în locuințele lui Jasmin și Jakob, care îi filmaseră pe polițiști când intraseră în camere. Și își bătea joc de ei. Montase un timer la lampa din bucătărie din locuința lui Jakob Kürten, pentru ca lumina să se aprindă și să se stingă periodic, pentru ca toți să creadă că Jakob ar fi acasă și în bună stare.

Criminalul era ca un virus. Luase forma unui bărbat atractiv, care murise demult, obținuse încrederea fetei și apoi o omorâse. Dar de ce? De ce se referise la Jasmin ca la o „victimă sfântă”? Să fi fost un criminal motivat de ritualuri religioase? Sau doar un nebun, chiar dacă unul foarte periculos?

Mailul fusese trimis dintr-o cafenea, *Coffee Inn* de pe aeroportul din Schönefeld, așa cum descoperiseră specialiștii IT. Dar cum puteai să găsești pe cineva, dacă nici măcar nu știai cum arată? La fel de bine puteai să-i controlezi pe toți bărbații de pe site-urile de întâlniri, să-i urmărești și să-i interoghezi. Era vorba de mii și mii de oameni. Iar criminalul era undeva printre ei, ca „Bărbatul din mulțime” al lui Edgar Allan Poe.

Bărbatul din mulțime, care e singur, dar care nu vrea să fie singur. Care nu are voie să fie singur, căci mulțimea este ascunzătoarea lui. Pentru că poate lovi brutal din anonimitatea fără chip a mulțimii, iar în următorul moment să dispară din nou în ea.

Clara tresări când scrumul căzu pe parchet și se ridică apoi într-un norișor cenușiu de praf. Puse mâna pe pachetul de Lucky Strike pe care îl cumpărase de la chioșcul de noapte de pe Schönhauser Allee, aprinse a doua țigară, inhală fumul și îl suflă spre tavan unde formă la lumina plafonierei și a celor două lumânări de pe masa din sufragerie structuri bizare, simetrice și haotice în același timp.

„În curând o să pot fuma împreună cu Winterfeld la geam, se gândi Clara. Încă un obicei la fel de rău ca și băutura.”

Ea se lăsă pe spate. Ce era mai potrivit? Fumatul sau băutul? După câteva minute de gândire, decise că fumatul era mai cinstit și ilustra mai bine mizeria existenței umane.

„Fumatul e singurul lucru pe care îl mai poți face într-o lume bolnavă ca asta, se gândi Clara. Un pic ca o victimă a focului,

care duce cu sine în fum toate temerile și grijile, dar care tot te lasă singur. Țigările ardeau și în urmă rămâneau doar chiștocuri, pe care le călcai în picioare. Sticlele de bere, în schimb, erau sortate în lăzi, duse înapoi la producător, curățate și refolosite.”

Mai luă o înghițitură de whisky și savură gustul aspru al scotch-ului care se amesteca cu aroma de fum a țigării. „Oamenii sunt ca niște țigări, se gândi ea. Sunt incendiați de emoții și de promisiuni și speranțe care îi mențin incandescenți. Și după ce au ars sunt striviți și aruncați. Lumea nu e altceva decât o scrumieră uriașă și puturoasă.”

Îi veni să râdă de comparația asta, dar amuți imediat. Râsul sună câteodată a nebunie, mai ales când râzi singur.

3.

O bubuitură asurzitoare. Apoi numai întuneric.

Era exact ora 14:17 când se întâmplă. Tatăl ședea la volan, mama chiar în spatele lui, Vladimir pe locul din spate, iar sora lui, Elisabeth, în spatele lui, pe banchetă.

Camionul cu remorcă rula în fața lor. Transporta bușteni. Dintr-odată, unul dintre bușteni s-a desprins, a zburat prin aer și a lovit cu o forță uriașă parbrizul pe partea șoferului. Pătrunsese ca o ghiulea prin parbriz, lăsând din capetele părinților doar o masă însângerată, în vreme ce mașina se îndreptă spre șanț și se rostogoli de câteva ori.

Cei doi copii supraviețuiseră ca printr-un miracol. Nici nu-și dăduseră încă bine seama ce se întâmplase, când apăruseră deja poliția și cei de la Serviciile Sociale.

Copiii puteau să se întoarcă în patria lor îndepărtată sau puteau să rămână în Germania. Dar aici nu aveau rude, nimeni care să-i poată primi.

Nu mai rămânea, așadar, decât orfelinatul de la marginea Berlinului – o clădire ale cărei ferestre cu gratii pe fațada de beton arătau ca un șir de capete de morți chinuiți. Totul avea la fel de multă nevoie de reparații ca și locuitorii. Iar ambele reparații nu aveau să fie făcute probabil niciodată.

„Din țărână ești făcut, în țărână te întorci până când Domnul te va chema la Judecata de Apoi”, spusese preotul la

înmormântarea părinților, când cele două sicrie fură coborâte în groapă, sub privirile încă amorțite de șoc ale lui Vladimir și Elisabeth.

Directoarea orfelinatului vorbise scurt cu ei și le spusese că avea să iasă la pensie peste câteva zile. Se părea că era un cămin prietenos, unde lucrurile se desfășurau în liniște și organizat, dar încă din prima seară Vladimir își dăduse seama că realitatea arăta cu totul altfel: căminul era un loc în care era valabilă doar legea celui mai puternic. Dacă te puneai cu cine nu trebuie, nu supraviețuiai. Trebuia să ții capul plecat, gura închisă și ochii mereu deschiși.

Vladimir și Elisabeth erau acum singuri pe lume, singuri în cușca cu lei a căminului, separați de culoare lungi de metri întregi. Ședeau pe terasă cu lacrimile șiroindu-le pe față, acolo unde ploaia cădea dintr-o plapumă cenușie și nesfârșită de nori. Frații se simțeau atât de mici și de neajutorați ca o lacrimă pe un cer scăldat de ploaie.

Se uitară la pădurile de brazi de dincolo de drum, se țineau de mână și se simțeau atât de singuri pe cât se puteau simți. De parcă s-ar fi aflat într-un univers rece, ostil, la ani lumină de pădurile de brazi, de mormântul părinților și de pământ.

4.

Încă mai ploua când Clara intră la ora 8:30 în biroul ei. Raportul de la medicină legală se afla pe birou împreună cu fotografiile lui Jakob Kürten – cele ale lui Jakob în viață și cele de la medicină legală și de la locul faptei, care îl arătau în stadiul actual.

Clara rămase surprinsă citind raportul. Era vorba despre gândaci. Entomologii le cercetaseră stomacurile și descoperiseră înăuntru resturi de ADN de la Jasmin Peters și de la Jakob Kürten. Clara vorbi imediat cu cercetătorul care efectuase analizele, ca să afle de ce ADN-ul se mai afla încă după atâta vreme în stomacurile gândacilor.

— Având în vedere structura exoscheletală a acestor insecte, unii compuși din proteine nu sunt digerați imediat, îi explică entomologul, ci sunt stocați într-o chitină sub carapace. Chitina

constă din compuși din carbon și ADN. Asta înseamnă că o parte dintre compușii de carbon preluați nu sunt digerați complet, ci servesc drept substanță de construcție pentru carapacea de chitină.

Clara stătea fascinată la fereastră cu telefonul în mână.

— Dacă ai noroc, continuă cercetătorul, ADN-ul e încă într-o stare în care poate fi identificat.

„O nebunie, se gândi Clara. Gândacii morții ca punct de colectare mobil al ADN-ului.” Ea reflectă scurt dacă asta nu le oferea cumva posibilitatea de a-l identifica pe criminal. În mintea ei se înfiripase o idee, dar nu o putea încă formula și se concentră din nou pe raport.

Specialiștii IT descoperiseră că Jakob Kürten își făcuse de cap pe diverse platforme SM, că fusese activ și pasiv în filme porno cu homosexuali și că se lăudase pe un chat sub pseudonimul „Plaguebearer” că infectase deja alți doisprezece bărbați cu virusul HIV.

„Până la urmă, se gândi Clara, era și el un fel de criminal în serie. Unul care a dat peste un criminal mai teribil decât el.”

„Fiecare diavol își găsește până la urmă nașul”, obișnuia Winterfeld să spună.

•••

Mirosea a Earl Grey.

Martin Friedrich, poreclit MacDeath, avea un ceainic pe birou alături de ceașcă și farfurie, și scria iar cu chipul contorsionat un mail pe calculator. Clara rămase în cadrul ușii deschise de la etajul patru și bătu.

— Luați loc, imediat termin, zise MacDeath, care azi avea o cravată rubinie pe sub puloverul albastru și arătă spre unul din scaune.

Apoi bătu cu arătătorul agresiv pe butonul de trimitere, ca un uliu care se năpustește din ceruri spre un biet șoarece de câmp.

Clara auzi zgomotul șuierat scos de computer când se trimitea un mail, iar MacDeath se întinse și se lăsă pe spate.

— Da, făcu el și își împreună mâinile, în lupta dintre bine și rău, răul are parte de mai multă distracție.

Se aplecă și se uită la copia dosarului de cercetare care se afla la el pe birou.

— Dar chiar dacă m-aș număra printre cei buni, nu aș putea nega faptul că aici ni se oferă o sumedenie de lucruri. Își dădu

ochelarii jos și bătu cu rama lor în birou. Mi se păruse că Vârcolacul a fost ceva special, iar de atunci a trecut abia o săptămână.

Clara își dădu seama speriată că MacDeath avea dreptate.

Abia vinerea trecută îl prinseseră pe acel nebun, într-o mare de sânge și de oase, cu un cadavru tranșat și o ostatică în viață, dar complet traumatizată. Clara îl împușcase. Privise răul în ochi și îi dăduse lui Bernhard Trebcken, numit Vârcolacul, în momentul în care se auzise șuieratul împușcăturii cu amortizor, un bilet doar dus până în iad.

— Dar acum tipul acesta, îi întrerupse MacDeath gândurile.

Cercetă iute cu privirea mailul pe care Clara îl primise seara trecută.

— Cel Fără Nume. Ridică din sprâncene și luă cu atenție o înghițitură de ceai fierbinte. Îmi fac întotdeauna ceaiul singur, zise el. Earl Grey, cu tot ce trebuie. Ceaiul pe care îl aveți aici, continuă el și arătă cu degetul spre bucătăria de la etajul trei, este o catastrofă. Probabil că așa era gustul ceaiului la secta Aum. Știți de cine zic, nebunii care au organizat atentatul cu gaz asupra metroului din Tokio în 1995. Novicii erau obligați să-și fiarbă ceaiul cu apa în care se îmbăiase mai înainte marele guru al sectei.

Ridică ușor ceașca.

— De aceea Earl Grey. Doriți și dumneavoastră o ceașcă?

Clara scuturâ din cap și zâmbi. Își luase deja infuzia de cofeină împreună cu Winterfeld la fereastra deschisă. Și prea multă cafea nu se potrivea cu sfatul doctorului pentru stomacul ei, ca să nu mai vorbim de whisky și țigări.

— Mulțumesc, zise ea. Deocamdată, nu.

— Cel Fără Nume, repetă MacDeath, evident bucuros că terminase iute cu chestiunea administrativă a ceaiului. Pretutindeni și nicăieri. Mereu și niciodată. E doar vizibil atunci când ucide.

— La fel ca metroul pe Chorinerstraße, când iese la suprafață, zise Clara. E mereu acolo, dar poate fi văzut doar atunci când iese din întuneric la lumină.

— Bună comparație, zise MacDeath și își privi alternativ cele două tablouri care atârnau pe peretele din spatele Clarei.

Afișul filmului *Titus* cu Anthony Hopkins și *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo.

— Robert Ressler, continuă el, a zis odată că omul normal, iar asta se potrivește și pentru profileri, nu poate gândi niciodată la fel cu un criminal în serie, pentru că atunci ar fi și el unul. Dar poate să folosească pantofii însângerați ai unui astfel de monstru și să umble o vreme cu ei.

— Și când umblați în asemenea pantofi? întrebă Clara și puse picior peste picior. Ce vedeți atunci?

— Văd mai întâi diverse tipuri de criminali în serie. Există cei care vor să-și satisfacă anumite impulsuri într-o criză de nebunie și încearcă să facă asta numai pentru ei. Vârcolacul nostru era un astfel de individ. Nu cred că vreo femeie a făcut vreodată de bunăvoie sex cu el. Pe unele fie le-a violat, fie le-a plătit. Și pe cele mai multe le-a abuzat și le-a ucis.

— Individul nostru nu se încadrează în categoria asta, aș zice.

Cel Fără Nume i se părea Clarei deosebit de disciplinat, de o liniște ca de gheață sadică, aproape mai stranie decât nebunia furioasă a Vârcolacului.

— Cu siguranță, nu, o aprobă MacDeath și roase rama ochelarilor. Și chiar dacă la prima vedere pare să fie vorba de violență motivată sexual, aceasta e doar prima impresie. Chiar dacă ucide femei și plasează sperma altor victime în vaginul lor pentru a-și râde de investigatori și a simula un viol, selecția victimelor – fetișiști homosexuali SM și femei atrăgătoare – are ceva moralizant, acuzator și punitiv. De aceea, modurile de operare sunt felul său de a comunica, iar răbdarea sa incredibilă este exact opusul unui făptaș spontan, dezorganizat, mânat de impulsuri.

Făcu o mică pauză, de parcă ar fi căutat cuvântul potrivit.

— În ciuda mediului cu conotații sexuale în care își întâlnește victimele, de pildă pe site-uri de întâlniri sau SM, acțiunile sale au ceva profund…

— Asexual? îi termină Clara fraza.

MacDeath dădu din cap.

— Bingo. Iar asta e foarte neobișnuit la criminali în serie. E posibil să considere sexualitatea ca pe ceva bolnav, murdar sau dureros, poate în urma unor experiențe traumatizante în copilărie. MacDeath își ordonă foile pe birou și continuă: Iar asta ne aduce la a doua grupă de criminali în serie. Cei, să le zicem, pedagogici, care văd în acțiunile lor ceva ca o epopee a răzbunării, ceva demonstrativ sau le consideră o operă

desăvârșită de critică socială. Care vor să atragă atenția asupra a ceva care le este foarte important, dar nu pot transmite mesajul direct, ci trebuie să-l exemplifice prin fapte, pentru a nu se considera el însuși un ratat.

— O formă ciudată de pedagogie, zise Clara.

În mintea ei apăru scurt imaginea filmului de pe CD, bisturiul și tăietura milimetrică de pe gât, din care o secundă mai târziu începuse să se prelingă sânge, mai întâi încet și nesigur, apoi tot mai repede.

MacDeath își făcu de lucru cu ajustarea înălțimii scaunului său.

— Dacă spuneți că sună bizar, să știți că așa și este. Există astfel de indivizi, nu mulți, dar există. Cunoașteți povestea lui Charles Manson și a bandei sale Helter-Skelter din 1969?

Clara aprobă din cap.

— Manson voia ca toată lumea să creadă că nu el și așa-zisa lui familie îi omorâseră pe Sharon Tate și pe ceilalți, ar fi vrut să pară că negrii îi omorâseră.

Negrii, care voiau să le servească una porcilor de albi bogați. Albii cred că negrii sunt criminalii, iar așa se ajunge la război civil între albi și negri. Și cum Charles Manson credea că negrii erau prea proști pentru a purta ei înșiși un război civil, spera că vor avea nevoie de un conducător. Un fel de conducător care să apară din anarhia războiului civil și să creeze o nouă ordine mondială. Iar acest bărbat era Charles Manson. Cine altcineva?

— Sună a al Treilea Reich, zise Clara.

— Nu numai asta. MacDeath își mângâie bărbia. Manson era un mare admirator al lui Adolf Hitler. A numit ultima bătălie dintre negri și albi, din care negrii trebuiau să iasă victorioși sub conducerea lui Manson, drept Helter-Skelter. Un fel de Judecată de Apoi.

Clara se întoarse scurt spre *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo. În Apocalipsă nu scria nimic despre Charles Manson. La fel cum nu scria despre el nici în dosarul cazului la care lucrau acum.

— Și ce legătură are Charles Manson cu criminalul nostru?

— Mai multe decât crezi, zise MacDeath. În ambele cazuri nu este vorba despre sex, ci despre putere.

— Acolo unde e vorba despre sex, e vorba de regulă și despre putere, zise Clara. Dominare, supunere. Unora le place chiar să fie supuși.

— Corect, zise MacDeath, dar atunci sexul e un mijloc de a obține puterea, unealta. La Manson și la criminalul nostru e vorba de altceva, care înseamnă pentru amândoi mult mai mult decât satisfacția scurtă oferită de ușurarea cine știe cărui impuls.

El își puse ochelarii și se uită ferm la Clara. Ea își dădu seama că simțea nevoia să se foiască pe scaun.

— Manson, continuă MacDeath, a folosit crimele Helter-Skelter ca pe un fel de mediu de comunicare, cu care voia să le transmită albilor: „Ia priviți ce au făcut negrii cei răi”.

— Criminalul nostru, zise le mai departe, lăsându-se pe spate, face două lucruri. Dă socoteală pentru ceea ce a făcut. E un pic cam ca o mâță care îi aduce mereu stăpânei șoricei morți pe prești de la intrare, fie că aceasta și-i dorește sau nu.

— Mereu? întrebă Clara. Adică, vor veni și mai multe?

— Cu siguranță, zise MacDeath. Oricât de trist ar suna. Tot mereu șoareci morți. De parcă ar vrea să fie lăudat pentru asta.

— Lăudat?

MacDeath aprobă.

— Știe că ați văzut deja unele lucruri. Probabil, cunoaște și povestea cu Vârcolacul, chiar dacă nu a fost făcută publică. Dar omul nostru nu pare prost. Așadar, știe că trebuie să ofere ceva impresionant cuiva ca dumneavoastră.

MacDeath se uită scurt pe fereastră înainte să continue:

— Cine vrea să iasă în oraș cu Nicole Kidman ar trebui să ofere mai mult decât un cheeseburger și o cutie de bere. Criminalul nostru vrea să vă ofere și dumneavoastră mai mult.

Închise ochii.

„Minunată comparație”, se gândi Clara.

— Iar asta îi reușește, continuă MacDeath discursul, prin faptul că vă șochează mai întâi cu un film îngrozitor. Al doilea șoc urmează celui dintâi: crima s-a petrecut deja cu șase luni în urmă. Așadar, dumneavoastră și poliția ați fost pasivi timp de o jumătate de an. Și să fim cinstiți: dacă criminalul nu ar fi zis nimic, probabil că nici peste altă jumătate de an nu am fi știut nimic despre crimă. Apoi încearcă să repare ceva. Vă dă sentimentul că știți mai multe și sunteți cu un pas înaintea

criminalului. Sentimentul de triumf, care vă sugerează: „Ura! L-am prins pe criminal. E Jakob Kürten, știm și unde locuiește și acum o să-l săltăm”. Astfel vrea să vă stimuleze dorința de victorie, vrea să vă îndemne să înaintați, nu vrea să vă ofere neapărat un adversar, ci, mai degrabă, un partener de antrenament.

Clara simți că se cutremură.

— Atunci încearcă să mă transforme în complicea lui?

— Corect, aprobă MacDeath neimpresionat. În același timp, vrea să păstreze puterea. Iar acum am ajuns la subiectul putere. Putere absolută, care nu are nevoie de un ocol prin sexualitate.

Ridică din umeri, în vreme ce Clara se așezase pe marginea scaunului și asculta tensionată.

— Căci înainte să deveniți prea entuziastă și să-l subestimați, el vă demonstrează cu claritatea sclipitoare a unui bisturiu că nu aveți dreptate și că el v-a dus de nas în tot acest timp. Că acela pe care l-ați considerat a fi criminalul e, de fapt, și el o victimă.

Clara răsuflă. Considera discuția interesantă, dar obositoare. Mai ales pentru că avea mereu impresia că MacDeath o studia și pe ea alături de criminal.

— De ce face asta?

MacDeath mai sorbi din ceaiul care acum nu ar mai fi trebuit să fie așa de fierbinte și răsfoi dosarul.

— Amintiți-vă, zise el. Victima a fost obligată să citească un text. „Nu sunt nici prima, dar nici ultima.” Și: „Eu sunt deja moartă, dar haosul continuă”. În aceste cuvinte se află un fel de profeție și un fel de anunț, să-i spunem. Și…

MacDeath făcu o pauză de mare însemnătate.

— Și? întrebă Clara.

— Și faptul că eviscerează victima și o mumifică, ce credeți? întrebă și el. De ce o face?

— Doar am văzut, zise Clara. Pentru ca să usuce mai repede cadavrul și să nu emane miros de putrefacție.

Brusc îi trecu prin minte un gând, la fel ca mai înainte în birou, despre care știa că era important, dar pe care nu reușea să-l formuleze.

— Pentru ca să nu miroasă cadavrele, corect, zise MacDeath și se lăsă pe spate pe scaun, împreunându-și mâinile. Dar mai are și un alt efect secundar, care probabil a fost gândit.

— Și anume?

— A eviscerat cadavrele, așa cum am constatat. Se ridică și se uită la *Judecata de Apoi* a lui Michelangelo.

Clara îi urmă privirea și îl văzu pe Sfântul Bartolomeu, căruia îi fusese jupuită pielea și care își ducea acum pielea cu el în împărăția cerurilor ca dovadă a martiriului său.

MacDeath aprobă.

— La fel ca Sfântul Bartolomeu în acest tablou, care duce cu el pielea jupuită de care mai atârnă fața. De altfel, este chipul lui Michelangelo însuși, de parcă ar fi vrut să se strecoare pe lângă Bartolomeu în împărăția cerurilor, fără să fie martir.

El arătă spre locul la care se uita și Clara.

— Așa cum Bartolomeu își duce cu el pielea, așa a luat și criminalul sângele și organele cu el.

MacDeath trecu de tablou și se postă într-un colț al biroului, lângă dulapul pe care se aflau geanta de doctor și craniul, și își încrucișă brațele.

— Ritualuri tipice de sacrificiu. Sângele și organele au fost oferite de când există omenirea drept sacrificiu pentru zei. Unele organe precum ficatul, stomacul și mai ales inima au o însemnătate specială. Sângele uman care arde pe altar, provenit de la un om ucis întocmai în acest scop, poate să conjure suflete pierdute.

— Un criminal cu pasiune pentru ocultism? întrebă Clara. Un satanist sau necromant?

Ea nu era sigură că asta se potrivea cu modul de operare distant și rațional al criminalului.

— Nu neapărat, zise MacDeath, dar există posibilitatea ca el să comită crimele în onoarea cuiva. Filmarea crimei, despărțirea liturgică a victimei, sângele, organele pe care le ia cu el… Poate pentru Dumnezeu, pentru Satana sau pentru altcineva.

Clara căuta agitată în memorie ideea care îi trecuse prin cap cu câteva minute mai înainte și care nu voia să reapară, în timp ce îl asculta pe MacDeath cu o ureche.

— Dar ce e cu mine? întrebă ea. De ce eu?

MacDeath se duse din nou la birou și își trecu degetele peste dosarul roșu al cazului.

— Eu vă cunosc povestea, zis el. Știu cam ce s-a petrecut cu sora dumneavoastră. Și cred că, după toate pe câte le-ați văzut în cariera dumneavoastră de criminalist, faptul că sora v-a fost

luată de acel ucigaș și violator de copii este trauma cea mai mare prin care ați trecut.

Bătu din nou cu degetul în dosar.

— Și vă simțiți în continuare vinovată, nu-i așa?

Clara simți cum inima începe să-i bată mai tare și strânse pumnii.

— Vreți să spuneți, așa cum se simte el vinovat? De aceea, aceste sacrificii? Organele și sângele? Dar de ce se simte vinovat?

— E foarte posibil ca toate astea să fie speculații, zise MacDeath. Din păcate, nu avem niciun fel de informații despre criminal și nu știm de unde vine și cum arată trecutul lui. Dar poate că are un motiv pentru care ucide femei și le ia sângele și organele, așa cum ați decis ca după pierderea surorii să vânați criminali în serie.

— Mă comparați cu acest criminal? întrebă Clara revoltată și se ridică.

Mâinile îi erau umede și tremura.

— Da, indirect. MacDeath afișă zâmbetul lui prietenos, la vederea căruia nu ai fi crezut niciodată în ce abisuri priviseră deja acei ochi negri. El ucide femei pentru a repara ceva. Dumneavoastră ucideți criminali pentru a compensa ceva.

Clara își încrucișă brațele pe piept, de parcă ar fi vrut să se protejeze de această afirmație șocantă.

— Vreți să spuneți că pot fi comparată cu acel criminal?

MacDeath ridică din umeri.

— Nu puteți, dar trebuie să fiți comparată.

Clara tocmai se pregătea să iasă din birou, când gândul pe care îl vânase în tot acest timp se limpezi în mintea ei dintr-odată. Se afla dinaintea ei, limpede precum cristalul, iar ea îl apucă cu amândouă mâinile.

— Gândacii! exclamă ea.

— Poftim? făcu MacDeath iritat.

Clara uitase de furie.

— Ați spus că acel criminal vrea să repare ceva, la fel cum vreau și eu să compensez ceva. Problema noastră este că nu avem nici cea mai vagă idee cine e criminalul! Corect?

— Corect, aprobă MacDeath.

— Iar el a pus victima să ne transmită ceva. Clara păși agitată în sus și în jos prin cameră, încercând cu disperare să nu

piardă șirul ideii. El a pus-o pe Jasmin să spună că nu e prima, dar nici ultima. Acum îl sfredelea pe MacDeath cu privirea. Prima! *Prima*!

Lui păru să i se aprindă un beculeț.

— Vreți să spuneți că prima victimă…

— Exact. Probabil că a mumificat-o și pe ea. Clara se uita neliniștită prin birou. Probabil că a folosit aceiași gândaci, în funcție de cât de îndepărtată în timp e crima.

MacDeath dădu ceaiul pe gât și scutură din cap.

— S-ar putea să fie așa, colega! Atunci am avea o urmă!

— Colegii de la medicină legală, continuă Clara trebuie să cerceteze imediat toți gândacii. Dacă găsim într-unul din ei un ADN care nu corespunde cu cel al lui Jasmin Peters sau Jakob Kürten, asta ne-ar putea pune pe o pistă spre alte victime, poate chiar prima victimă.

MacDeath se încruntă.

— Recunosc, posibilitatea nu e foarte mare, dar cum nu avem altceva care să ne conducă la prima victimă, nu ne rămâne altceva de făcut. Puse mâna pe telefon. Iar prima victimă e importantă. Prima victimă e ca primul sex.

Formă numărul de la medicină legală.

— Pe acela nu-l uită nimeni. Și fiecare criminal se întoarce mereu la scena primei sale crime. Sau la primul său cadavru.

5.

Ingo M. era unul dintre supraveghetorii din cămin, avea în jur de treizeci de ani, genul de individ căruia îi mai aluneca mâna câteodată. Avea un corp ca un butoi și membre lungi și osoase, cu mâini mari, cărnoase cu care „pusese la punct”, cum spunea el, destui locuitori rebeli ai căminului.

Dar pe Vladimir părea să-l placă, deși nu exista un motiv evident pentru asta. Nu încălca regulile, dar era atât de tăcut și de inabordabil, încât adesea părea că nici nu exista.

— Vrei să vezi un film cu ninja? îl întrebase Ingo.

— De ce nu? răspunsese Vladimir.

S-au așezat în camera lui Ingo, acolo unde erau instalate și camerele care supravegheau coridoarele, și s-au uitat la film.

„Pentru a lupta împotriva nopții, trebuie să devii parte a ei”, spusese actorul principal în rolul său de ninja.

Povestea filmului a cărui acțiune se petrecea în anii 1980 în SUA îi amintea lui Vladimir în mod înspăimântător de propria poveste. Un tânăr luptător de elită, care lucra într-o divizie de luptă antidrog a FBI, nimerise în ghearele unei rețele puternice de traficanți. Baronii drogurilor îi uciseseră întreaga familie. Apoi el a fost prins de capii acestei rețele și făcut dependent. Devenise dependent de substanțele pe care le combătuse, dar tot a reușit să fugă. A cunoscut un maestru ninja, care l-a supus unei dezintoxicări fără compromisuri și l-a educat să devină ninja.

Iar ninja s-a răzbunat, a ucis fiecare membru al rețelei de droguri, până a ajuns la cel care trăgea sforile, bossul bandei de traficanți și i-a ucis pe el și pe gărzile sale de corp într-o luptă încrâncenată. La final, bossul rănit grav cerșea moartea, întins pe podea. Ninja și-a scos sabia, o ridică, în vreme ce în ochii șefului apăruse speranța, și o înfipse alături, în podea. Spunând: „Harakiri este rezervat doar pentru samurai”, el îl lăsă singur pe șeful pe jumătate mort să se confrunte cu soarta sa.

La sfârșitul filmului, Vladimir privea tremurând agitat ecranul. Încă îl mai vedea dinaintea sa pe ninja îmbrăcat în negru, care își ucidea toți dușmanii și părăsea apoi ecranul victorios.

Dar televizorul nu era realitatea. Realitatea era aici. Era căminul, camera lui Ingo în care se aflau, unde monitoarele clipeau, unde se afla scrumiera roșie-portocalie și fereastra avea gratii, ca peste tot în cămin.

Și realitatea era că Vladimir fusese atât de captivat de film încât nici nu băgase de seamă că Ingo îl privise excitat în tot acest timp și se tot apropiase de el.

6.

Winterfeld se afla la fereastră cu un trabuc în mână și sufla gânditor fumul în aerul rece și umed al toamnei, în timp ce Clara stătea tremurând lângă el.

— Mai explicați-mi, vă rog, o dată, zise el. Ați vorbit cu entomologii și aceștia spun că acești gândaci pot stoca ADN?

— Așa e, răspunse Clara și își ascunse mâinile în buzunare, surprinsă cât de puțin părea să-i pese lui Winterfeld de frig. Moleculele ADN reprezintă structuri de proteine. Ele se descompun într-un sistem normal de digestie și apoi nu mai pot fi identificate. Dar există excepții.

— Care ar fi? întrebă Winterfeld trăgând din trabucul său.

— Insectele, mai ales gândacii dispun de un exoschelet, care constă din chitină. Așa cum mi-au spus cercetătorii de la Institut, carapacea din chitină are nevoie de structuri de carbon. ADN-ul se compune, ca aproape toate componentele din chimia organică, din compuși de carbon.

Ea rămase un pic pe gânduri și încercă să redea exact informațiile pe care le aflase.

— Dacă în organismul gândacului apare o nevoie de molecule de carbon, pentru a întări carapacea din chitină, e foarte posibil ca acești compuși de carbon să fie stocați pe exoscheletul gândacului, fără să fie digerați de tot. Dacă digestia nu a fost atât de avansată, în exoschelet poate fi încă identificat ADN-ul.

— Asta înseamnă că gândacii sunt purtători mobili de ADN? Winterfeld privea în zare pe fereastră cu ochii mijiți, dar se întoarse apoi spre Clara: Chiar dacă sunt morți de mult?

— Corect. Clara își vârî capul între umeri, când o pală de vânt rece năvăli pe fereastră. Compușii de chitină în care sunt integrați cei de carbon acționează ca un conservant natural. La fel ca o insectă preistorică, care a fost prinsă în rășină cu milioane de ani în urmă și care azi se află într-un chihlimbar.

Ea îi salută scurt din cap pe doi colegi care treceau pe coridorul de la etajul trei.

— Gândacii sunt morți, victima e moartă, dar ADN-ul mai există încă.

Winterfeld rămase o vreme tăcut.

— Credeți că ucigașul știe asta? întrebă el apoi. Cum funcționează metabolismul gândacilor?

— Sper că nu, replică Clara.

— În funcție de când a avut loc crima asupra primei victime, acei gândaci ar putea să fie și ei morți?

Clara aprobă din cap.

— Asta înseamnă că el trebuie să fi luat din greșeală câțiva gândaci morți odată cu cei vii și i-a dus în locuința lui Jasmin

Peters? Winterfeld pufni. Nu e o probabilitate prea mare, nu-i așa?

Clara ridică din umeri.

— Nu avem șanse să răzbim mai departe dacă nu folosim această urmă.

Winterfeld își trecu mâna prin păr și se uită la ceas.

— Ei bine, înseamnă că prietenii noștri de la medicină legală au acum de lucru. Vor trebui să analizeze sute de gândaci?

— Exact, spuse Clara. De asta am nevoie de susținerea dumneavoastră. Trebuie să fie foarte clar că departamentul de investigații criminalistice susține acest efort. Nu vreau ca departamentul de medicină legală să se apuce să se plângă la Bellmann și eu să am necazuri.

— Dumneavoastră? Winterfeld zâmbi strengărește. Dacă va avea cineva necazuri cu Bellmann, eu voi fi acela.

Zâmbi și suflă fumul în aerul de afară. Câteodată, avea o atitudine de tinerel.

Clara zâmbi și ea.

— Vapoarele mari rezistă mai bine la furtună decât cele mici. Sunteți din Hamburg, ar trebui să știți asta. Mai ales că vântul rece de toamnă nu pare să vă deranjeze, adăugă ea și făcu semn spre fereastră.

— Ce comparație frumoasă, señora! Ați fi putut să vă faceți diplomată.

— Deci? vru să știe Clara. E totul în regulă?

— În cel mai rău caz câteva sute de gândaci și poate cincizeci de ore de lucru pentru cei din Moabit?

— În cel mai rău caz, da, aprobă Clara.

Winterfeld răsuflă, azvârli chiștocul pe fereastră și își îndesă mâinile în buzunare.

Clara se întrebă câte chiștocuri zăceau deja acolo jos și dacă le aduna cineva.

— Atunci, la atac.

Winterfeld își trecu ultima oară mâna prin păr.

— Aye, aye, Sir!

Clara salută cu mâna la frunte și se duse în biroul ei, ca să-l sune pe MacDeath.

•••

Clara și doctorul Martin Friedrich, alias MacDeath, stăteau în departamentul de entomologie al Institutului de Medicină Legală

din Charite. Pe pereți erau aliniate cutii din sticlă cu gândaci, fluturi, viermi, miriapozi și păianjeni. Von Weinstein își dădu jos ochelarii eleganți și se frecă la ochi încă ori din nou obosiți.

— Avem aici precis vreo trei sute de gândaci morți adunați din camerele, dar și din cadavrele lui Jasmin Peters și Jakob Kürten, zise el.

Din voce i se auzea supărarea.

— În afară de asta mai avem vreo cinci sute de gândacii vii, pe care îi ținem în două terarii. Unul pentru Jasmin Peters și altul pentru Jakob Kürten. Oftă demonstrativ, își puse din nou ochelarii și își aranjă halatul. Și voi vreți să disecăm gândacii morți și apoi să-i adormim cu gaz pe cei vii și să-i disecăm și pe ei?

Clara aprobă din cap.

— Doamne Sfinte, dar e vorba de aproape o mie de mini-autopsii. Trebuie să-i deschidem, să punem carapacea de chitină sub microscop, să facem testul chimic și apoi să mai facem și comparație de ADN, asta dacă găsim așa ceva.

— Așa e. Clara se uită la MacDeath care aprobă și el. O mie de gândaci, poate și mai puțin, în funcție de cât de repede găsim pe ei ADN-ul care să nu provină de la Jasmin Peters și Jakob Kürten.

— E o nebunie, zise von Weinstein. Va dura o veșnicie. Și chiar dacă reușim s-o facem, tot nu avem certitudinea că putem afla al cui e ADN-ul.

Făcu un semn spre cutiile de sticlă lângă care stăteau.

— Știți că acești gândaci sunt mâncători de cadavre? Poate au mâncat înainte un cadavru care e îngropat de ani buni. Asta ne-ar zăpăci întreaga investigație. Desigur, nu e foarte probabil.

Clara dădu din cap.

— În funcție de când s-a petrecut prima crimă, vorbim de un gândac care are câțiva ani sau e mort de mult. Și dacă a trecut atât de mult timp, probabilitatea ca acest gândac mort să se fi găsit printre cei vii, pe care i-am adunat din camerele celor două victime, e destul de mică. Ea se uită la von Weinstein. Dar avem altceva?

Von Weinstein aprobă, deși ar fi vrut mai degrabă să scuture din cap și să refuze.

— Nu avem. Dar riscul de a pierde mult timp degeaba e imens.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

Clara ridică din umeri.

— Doctor von Weinstein, interveni MacDeath, departamentul de investigații criminalistice a cerut în mod expres această investigație Institutului de Medicină Legală. Chiar dacă acest caz nu a ajuns încă la presă, există posibilitatea ca ucigașul nostru să încerce să facă singur publice următoarele sale crime.

Se uită la von Weinstein cu aceeași privire analitică pe care o folosise ca s-o studieze și pe Clara.

— Nu cred că ar da bine ca presa să afle că poliția nu e deosebit de interesată să folosească toate posibilitățile pentru a-l găsi pe criminal. Ce ziceți?

Von Weinstein se frecă din nou la ochi și își puse ochelarii în buzunarul halatului.

— Aveți dreptate, nu avem nimic altceva. Cu toate astea, e o bătălie cu morile de vânt.

— Cine luptă poate și pierde, zise Clara îndreptându-se spre ieșire. Mai adăugă peste umăr spre von Weinstein: Cine nu luptă a pierdut deja.

7.

Se adunase ceva întunecat, atât de uriaș și de amenințător încât ocupase întreg orizontul și posomorâse cerul. Și se năpustise asupra lui Vladimir. Deodată. Din nimic.

Ingo îi ceruse lui Vladimir să facă lucruri dezgustătoare cu corpul său. Vladimir îi era dator; doar se ocupase în mod special de el, îi spusese Ingo. Se uitaseră împreună la filme și îl protejase de bătăușii din cămin. „Pentru asta poți să fii puțin mai drăguț cu mine”, spusese el și își descheiase pantalonii. Apoi îl împinsese pe Vladimir pe canapea și îl întorsese pe burtă și băiatul îi simțise respirația care mirosea a țigări și a chili con carne, când Ingo se împinsese peste el; îi simțise erecția mai întâi pe corpul lui și apoi în corpul lui. Ceva pătrunsese dureros în el, ceva ce nu avea ce căuta acolo. Ca la acele viespi care își depun ouăle în alte insecte cu acele lor lungi, pentru ca larvele de viespe să se hrănească din gazda lor.

Așa ceva era acum și în Vladimir. Îl măcina din interior, îl murdărea, îl distrugea. Mereu. Chiar și când Ingo nu era acolo.

Vladimir stătea întins pe spate și scâncea. Durerea îi năpădise abdomenul. „În mine e ceva care nu are ce căuta acolo”. Trebuia să scape de ea, dar cum? Să-și despice burta și să-și scoată intestinele pângărite ca să moară și să trăiască sub formă de spirit curat, liber de mizerie și dezgust? Sau în el fusese distrus ceva ce nu avea să mai primească niciodată înapoi? Ceva ce făcea un alt om din el?

Avea să-i spună directorului de cămin. Așa ceva nu avea voie să se petreacă.

Dură mult până când Vladimir se opri din plâns.

8.

Era vineri seară devreme și Julia se așeză la computer ca să-și verifice mesajele de pe Dategate. Poate va mai ieși apoi cu câțiva prieteni pe pistă, dar asta oricum nu se făcea înainte de miezul nopții. În fundal mergea televizorul, o emisiune nouă, *Shebay.* Julia asculta cu jumătate de ureche, cum moderatorul lua în râs câteva candidate. Deocamdată, se transmitea o înregistrare, apoi emisiunea cu decizia finală avea să fie transmisă în direct.

Julia se întrebă în treacăt dacă nu ar trebui să se înscrie la *Shebay* și își parcurse mesajele. Erau cele obișnuite ale unor nesimțiți excitați, câțiva mincinoși care foloseau fotografii ale lui Christian Bale, crezând că femeile sunt suficient de proaste încât să creadă așa ceva. Ba chiar erau și câțiva pensionari entuziaști care credeau că pe un astfel de site mai puteau da marea lovitură și să se mai distreze un pic după ce hrăneau rațele în parc.

Julia se despărțise de câteva săptămâni de prietenul ei. El îi povestise de „firma” sa și de Bentley-ul său, doar că acesta nu era niciodată acolo când voia Julia să-l vadă. Aerul e limitat, obișnuia individul să spună, iar ratații trebuie să meargă pe jos. El însuși se văzuse ca parte a celor privilegiați, dar până la urmă se dovedise că și el era dintre cei care mergeau pe jos, la fel ca

toți ceilalți. „Firma” sa era un mini-restaurant, care tocmai fusese închis de Autoritatea Sanitar-Veterinară. Ce idiot!

Julia trecu de pe Dategate pe Facebook. Unii dintre prietenii ei erau online.

Pisica mea e afară, sper că se va întoarce repede, scrise Julia.

Doi prieteni îi răspunseră.

Miau, scrise unul.

Salutări pisicii, era al doilea mesaj.

Cei doi prieteni o cunoșteau pe Princess, pisica bej, tigrată, în vârstă de trei ani a Juliei. Ea dormea noaptea mereu pe picioarele Juliei. Și îi plăcea să se lase fotografiată. Julia postase câteva poze cu Princess pe Facebook.

Julia își cunoștea valoarea de piață. Știa că nu trebuia să depindă de pisici, chiar dacă reprezentau mai puțin stres ca un tip. Știa că la cum arăta putea avea pe oricine. Problema era doar că tipii grozavi, care aveau și bani, erau fie luați, fie nu-i întâlneai, căci nu reușeai să intri în cluburile și cercurile în care se învârteau aceștia.

Să fie un site ca Dategate un loc potrivit? Probabil că nu. Cu toate acestea, Julia petrecea ore întregi pe acea pagină. Nu știa nici ea de ce. Poate pentru că se afla în centrul atenției și era dorită – dar destul de departe pentru a nu fi nevoită să dea ochii în viața reală cu toți acei indivizi.

Ea se mai uită o dată la mesaje. Patru mailuri noi. Unul ieșea în evidență.

Văd ceva în ochii tăi și mă întreb dacă au mai observat și alții.

Julia tresări. Nimeni nu i se mai adresase așa pe acest site. Destul de scurt și direct, dar cumva astfel. Nici nu se compara cu idiotul acela închistat din Charlottenburg, care îi scrisese deja pagini întregi de mailuri: *Auzi, nu trebuie să facem nimic. Nu sunt sigur dacă ai înțeles cum trebuie mailul meu de mai înainte. Sigur că trebuie să ne distrăm și asta putem să și discutăm. Dacă nu-ți plac măștile alea, atunci merge și altfel. Fac așa cum vrei. Cel mai bine ar fi să ne vedem între patru ochi și ar fi totul mult mai simplu, nu crezi*?

Hm. Nu îmi răspunzi. Am făcut ceva greșit? *Am fost prea direct*? *Tocmai ți-am scris că putem vorbi despre orice. Ai primit fotografia mea*? *Nici măcar nu mi-ai spus dacă îți place. E o fotografie pentru interviu, alta nu am momentan, dar sper*...

Julia scutură din cap. „Iar eu sper că în timpul zilei mai faci și altceva în afară de a scrie prostii din astea”, se gândi ea și aruncă fără milă mailul la gunoi.

Și cele trei mailuri de la mitocanul din Marzahn nu erau mai bune. *Hey, pare că ai țâțe mișto. Vrei să te dau chiar azi cu roatele-n sus*? *Uite numărul meu.*

Și apoi încă unul.

Hi, eu sunt Ronnie. Pot să trec pe la tine și să tragem un număr în mașină. Ai chef?

Julia se strâmbă. „Mai bine te-ai duce la școală să înveți să vorbești, idiotule”, se gândi ea și șterse și mailul acesta.

Al treilea mail la care densitatea cuvântului care începea cu f... îi sări imediat în ochi nici măcar nu-l mai deschise. Se uită la ușă, așteptând să audă zgârieturile și mieunatul pisicii, dar încă era liniște.

Și se uită din nou la mesajul de dinainte.

9.

Albert Torino înghiți un Provigil, mușcă o dată din el și înghiți bucățile fără apă și apoi se uită prin studioul pe care Jochen i-l prezenta cu mândrie.

— Andira are timp? fu prima întrebare a lui Torino.

— E deja aici, zise Jochen. A renunțat special la un weekend la Londra. Pe celelalte le-am prelucrat bine. Cea grasă cu rățușca a renunțat, dar nu-i niciun păcat, în rest sunt aici toți.

— Grozav!

Torino își frecă mâinile și înghiți ultimele resturi ale stimulentului.

— Așadar, începu Jochen, tehnica, IT-ul toate sunt pregătite. Tu ai treizeci de procente din voturi, spectatorii din studio au treizeci de procente, iar oamenii de acasă, de la calculator, patruzeci de procente. Trebuie să fie online, conectați și să fi plătit zece euro cu cardul de credit.

Jochen rânji.

— Asta a adus deja bani buni. Suntem la cincizeci de mii de fani și sperăm ca astă-seară să fie șaptezeci de mii.

— Arta nu valorează nimic fără bani, zise Torino.

— Acum cu privire la setupul de aici, de la fața locului, zise Jochen și își înnodă șireturile de la puloverul lui cu glugă. Am organizat un fel de examen cu posibile pedepse. Băieții de la postul TV l-au numit RAI și IAD, dar stai să le luăm pe rând.

Arătă spre galeria din partea din față a studioului.

— Acolo, zise el, este podiumul pentru rezultate. Pupezele trebuie să se plimbe pe el, să dea din fund, să răspundă la întrebări și să se lase alese.

— Așa cum ai spus mai devreme? întrebă Torino. Treizeci, treizeci și patruzeci de procente?

— Exact, aprobă Jochen. Fă câțiva pași cu mine.

Cei doi se apropiară de podium. Galeria stătea pe un bazin mare, rotund, care la acest moment era încă acoperit cu draperii.

— Ce e dedesubt? întrebă Torino.

— Încet, zise Jochen și ochii lui rotunzi de purcel se rotunjiră și mai tare de încântare. Aici, continuă el și întinse mâna, arătând spre podium, aici vezi că se află două urme de tălpi. Gâștele trebuie să stea aici când se ia decizia.

Făcu o pauză de efect și trase iar de șnururile puloverului său cu glugă.

— Dacă răspunsul e up, atunci de sus vine un fel de leagăn cu corzi transparente și aripi decorative de îngeri, pe care gâsculițele se așază și sunt duse în Olimpul *Shebay.*

Jochen făcu un semn către cei de la tehnică.

— Puteți să lăsați chestia aia în jos? Mulțumesc.

Leagănul cu aripi de îngeri coborî cu un huruit ușor, în timp ce se auzea o melodie eroic-sacrală.

— Drăguț, făcu Torino. E totul OK, din punct de vedere al siguranței?

— Așa cred, răspunse Jochen, și nu sunt decât trei metri, iar cine întreabă primește mai multe răspunsuri, așa că mai bine nu întrebăm.

Torino se uită spre bolta studioului, unde urca leagănul cu aripi de înger.

— Dar acum devine palpitant, zise Jochen. Căci mai există și out. Pentru respectivele nu va fi prea vesel.

Făcu un pas în lateral.

— Dacă o candidată e up, ea ajunge în Olimp. La out, își coborî el vocea, se deschide o gaură în podea și tipa cade un etaj mai jos în acest noroi luminat cu lumină roșie.

Făcu din nou semn spre tehnică.

— Aprindeți, vă rog, lumina și dați drumul la muzică!

Se auziră sunete diabolic-dramatice, de parcă regele vrăjitorilor din Angmar ar porni cu armata sa din Minas Morgul. Torino privi în jos și văzu într-adevăr un noroi luminat de o lumină roșie intensă.

— Noroiul are doi metri și complet nepericulos, zise Jochen. Nimeni nu poate să-și rupă nimic. De asta au pus și podiumul la trei metri înălțime de la podea. La urma urmei, toți trebuie să le poată vedea pe fete. După aceea vom da la o parte cortina de pe acest cub.

Arătă în jos.

— Atunci o să poată privi toți pe fereastră cum iese gâsculița din noroi.

— Va fi o bombă, zise Torino și îl bătu pe Jochen pe umăr. Și toate astea într-o zi și jumătate. Bună treabă! Când începe?

— În două ore, zise Jochen, și mai avem destule de făcut.

10.

Directorul căminului ascultase povestea lui Vladimir, dar nu o luase în seamă. Se întâmpla adesea ca micuții să se plângă de ceva, chiar și despre abuzuri sexuale ale îngrijitorilor. Pe director nu-l interesa cine știe ce, dar ceea ce îi mai rămăsese din conștiință se întreba dacă totuși se putea tolera așa ceva.

Îl cunoștea pe Ingo M. – doar el îl angajase, căci era măcar un tip care reușea să se impună și să fie dur când trebuia. Din păcate, directorul observase și că îi făcea plăcere să îi bată pe copii. Și asta nu-i plăcuse. Dar întotdeauna trebuia să accepți niște compromisuri. La mătușica aia binevoitoare care condusese înainte căminul un individ ca el nu ar fi primit probabil postul: femeia era adepta pedagogiei blânde. Dar acum, în schimb, în cămin domneau ordinea și disciplina, și nu anarhia ca mai înainte.

Așadar, probabil că povestea pe care i-o relatase un Vladimir palid și înspăimântat era adevărată. Directorul decise să vorbească cu îngrijitorul, dar cu siguranță nu avea să-l concedieze. Asta ar fi însemnat hârțogărie, iar Ingo M. ar fi apărut, probabil cu avocați, tribunalul muncii, tot programul. Și poate că apoi va trebui să angajeze pe altcineva care se va dovedi a fi prea blând și care nu va avea tăria să lovească așa cum o făcea Ingo M. – ceea ce nu corespundea regulilor, dar aici era necesar, căci în bazinul cu rechini vorba bună nu te ajută, violența fiind singurul limbaj pe care aceste progenituri nefericite îl înțelegeau. Cei mai mulți oricum sfârșeau prin a deveni pleava societății. Mai bine era dacă nici nu ar exista. Dar atunci și postul de director ar fi inutil. Nici asta nu era bine.

•••

Vladimir ieși din biroul directorului.

„O să vorbesc cu îngrijitorul, îi spusese acesta și îi arătase apoi ușa. Dacă te simți așa de rău, atunci du-te la asistentă.”

Așadar, directorul va vorbi cu Ingo. Dar oare asta va ajuta? Ingo îl va lăsa atunci pe el în pace? Avea directorul destulă putere pentru asta?

În sinea lui simțea că nu avea să servească la nimic.

Ninja?

În mintea lui prindea încet contur o idee. Întunecată, puternică, rea. Ceva în el decise să realizeze ceva măreț.

Avea să-l ucidă pe Ingo.

•••

— Nu ți-e rușine, pederast mic?

Lovitura îl nimeri pe Vladimir direct în față. Simți sânge în gură. Gustul se amestecă cu acela al tocăniței de pui pe care o mâncase la cină.

Ingo se așeză pe băiat și îi apăsă brațele cu genunchii pe podeaua de beton. Se aflau jos în spălătorie, unde fiind sâmbătă nu lucra nimeni.

— Dai fuga la director să mă reclami? Asta e mulțumirea pentru că te-am ajutat, pui de năpârcă? Pentru că ne-am uitat împreună la filme?

Încă o lovitură. O durere ascuțită și un trosnet îngrozitor. Gâtlejul lui Vladimir se umplu de sânge. Îi spărsese nasul.

Ingo M. se simțea sigur pe el. Avea să susțină mai târziu că Vladimir s-a bătut cu un alt băiat. Îi va trosni și aceluia una, ca să arate a bătaie adevărată.

Vladimir strânse pleoapele și privi cu ochii împăienjeniți de lacrimi figura umflată a lui Ingo care se uita la el cu o grimasă de furie.

Violența e contagioasă. Dăm mai departe ce primim.

— Dacă mai îndrăznești să faci asta o dată, atunci o s-o pățești rău de tot, zise Ingo și se aplecă în așa fel încât Vladimir simți respirația puturoasă a torționarului său direct în față. De o să zici că ce ai pățit acum e paradis.

Îi deschise gura cu forța lui Vladimir și lăsă să se scurgă înăuntru un fir scârbos de salivă și muci în gâtul băiatului.

Vladimir dădu să vomite, dar Ingo îi închise brutal gura.

— Asta e pentru tine, zise el. Un mic cadou din partea mea.

Violența e contagioasă.

Vladimir avea o senzație acută de vomă, de la mucii din gură, de la gustul de tocăniță de pui, sânge și mizerie. Mâna care îi ținea brutal gura închisă îi provoca o durere îngrozitoare.

Și ceva se trezi în Vladimir. Ceva mare, negru, de necontrolat. Ninja? Ceva în el, ceva pentru el.

Vladimir lovi brusc cu capul în sus. Fruntea lui îl lovi pe Ingo în nas, iar capul acestuia zbură pe spate. Scoase o exclamație surdă de durere, dar se controlă iute și îl privi pe Vladimir cu un amestec de uimire și ură, în timp ce sângele îi picura de pe buze. Era atât de derutat, încât luă mâna de pe gura băiatului.

Vladimir scuipă mucii afară. Se temea de reacția care avea să urmeze cu siguranță, se temea de lovituri și de durere. Dar mai era ceva în el, care era mai puternic.

Ceva negru, mare.

Celălalt lucru.

Străinul.

Răul.

— O să te ucid, ticălos mic, gemu Ingo și ridică mâna.

Vladimir se uită cu o privire rece în sus.

— Nu poți să ucizi ceva ce a murit deja.

Ingo rămase surprins o clipă. Apoi nasul lui Vladimir primi o a doua lovitură. Acesta urlă de durere, când oasele se deplasară. În fața ochilor îi jucau stele verzi.

Ingo își șterse sângele de pe față și se uită plin de dispreț la victima sa.

— Ar fi fost mai bine pentru tine dacă nu m-ai fi cunoscut, zise el.

Pe jumătate leșinat, Vladimir se uită printr-o perdea de ceață și de sânge la chipul obraznic al lui Ingo, care ședea pe el.

— Da, zise el. Dar pentru tine ar fi fost chiar mai bine.

Vladimir primi o ultimă lovitură și își pierdu cunoștința.

11.

Julia se uită încă o dată la mailul care sosise adineauri. Mailul care se deosebea de celelalte.

Văd ceva în ochii tăi și mă întreb dacă au observat și alții.

Julia se uită la ochii ei din fotografia pe care o pusese pe Dategate. Apoi se uită la profilul expeditorului. Tommy, 32 de ani, blond, sportiv, arăta foarte drăguț. Alături, era o fotografie cu el la piscină.

„Tipul are corp frumos, să sperăm că nu e o păcăleală”, se gândi ea. Ea citi mai departe. Zodie: Gemeni. Domiciliu: Berlin, Prenzlauer Berg. Profesie: antreprenor.

„Antreprenor, se gândi Julia. Asta am mai avut. Cu siguranță, nu e niciodată pentru că fie muncește întruna, fie în realitate e șomer. Cu toate astea, hai să-i dăm o șansă.”

Scrise un răspuns:

Și ce vezi în ochii mei?

Trecură două minute.

Văd o liniște stranie.

Julia deveni și mai curioasă.

Ce fel de liniște?

Acum răspunsul sosi mai repede.

De parcă ai fi încheiat ceva despre care știi că încă nu s-a sfârșit. Și văd și o forță, dar care încearcă să ascundă o slăbiciune.

Oare tipul o cunoștea? Știa de legătura ei? Julia trecu pe Facebook și îl căută un Tommy din Prenzlauer Berg.

Îl găsi repede. Aveau chiar destui prieteni comuni, dar încă nu erau „conectați”. Apoi îi căută numele întreg pe Xing. Acolo era

o fotografie de-a lui, în costum negru, undeva în fața unui zgârie-nor. „Proprietar”, scria acolo. Și dedesubt firma: *Corvinus Capital.* Julia clică mai departe sub „eu caut”, așa cum se obișnuia pe Xing.

Eu caut: parteneri de afaceri, co-investitori, proiecte palpitante în domeniul renewables, biotech și tehnologie.

Ea ridică din sprâncene. Tipul chiar părea să fie deștept.

Acum voia să știe despre ce slăbiciune vorbea el.

Scrise:

La ce slăbiciune te referi?

De data asta răspunsul veni după un minut:

Ai fost rănită o dată. De cineva care îți era foarte important. Căci, ce e iubirea? *Iubirea înseamnă să-ți găsești jumătatea pierdută a Eu-ului la altul și să devii un tot complet. Tu ai încercat asta. Și mai încerci încă. Am dreptate*?

Nebunul cu Bentley nu fusese chiar așa de important pentru Julia, dar tot fusese dezamăgită. Și treaba asta cu a doua jumătate? Ei bine, cine n-o căuta?

Ea scrise:

Da. Povestește mai departe.

La scurt timp veni răspunsul:

Ai permis acestui om accesul la sinele tău interior, la ce aveai mai sfânt, iar el te-a rănit acolo. De atunci te protejezi, ca să nu mai fii rănită încă o dată. Asta te face puternică, dar te face și inabordabilă. Nu crezi?

Ea scrise:

Ai, probabil, dreptate.

Trecu o jumătate de minut. Apoi ea citi:

Îți doresc să găsești la un moment dat pe cineva în fața căruia să te poți deschide complet. Nu doar pentru ca el să te înțeleagă, ci și pentru ca astfel să puteți trăi într-o unitate deplină. Doar atunci ai găsit jumătatea pierdută a Eu-ului, pe care o cauți. Aceasta este fericirea adevărată. Aceasta este iubirea.

Tipul era într-adevăr diferit. Și nu îi ceruse nici măcar o dată o întâlnire. Cumva asta îi stârni Juliei interesul. Ea scrise:

Mă cunoști, deși nu ne-am văzut niciodată.

Apoi el: *Simt asta, într-un fel.*

Apoi ea: *Poate că ar trebui să vorbim la telefon.*

Iar el răspunse: *Așa ar trebui. Acesta este numărul meu.*

12.

Emisiunea se transmitea deja de douăzeci de minute. Câteva dintre candidate căzuseră deja în noroi, două ajunseseră în Olimpul *Shebay.*

Albert Torino parcurse șirul de spectatori masculini pentru a lua mici interviuri.

— Ai prietenă? îl întrebă el pe un individ cu coșuri și părul dat pe spate cu gel.

— Nu, făcu acela, de ce?

Torino fu puțin surprins de contra-întrebare.

— De ce nu?

— Prostii pot să-mi povestesc și singur, zise tipul cu coșuri. Și dacă vreau o femeie, mă duc la bordel.

Torino ridică din sprâncene.

— Aha, zise el, un adevărat pragmatic. Se uită la tipul geluit și plin de coșuri. Poate pragmaticul nostru nu va trebui să plătească în seara asta. Ce zici de aia de acolo?

Se întoarse spre scenă unde următoarea candidată își ocupase poziția și îl aștepta neliniștită pe Torino. Avea un bust impresionant și purta o rochie extrem de strâmtă, de te așteptai să plesnească în orice clipă.

— Nu e genul meu, zise individul cu fața mâncată de coșuri și scutură din cap. E grasă și urâtă.

— Nu e tocmai Miss Anorexia, zise Torino și se îndreptă spre scenă uitându-se pe cartonașe.

— Tu ești Susi? Am dreptate?

Ea aprobă din cap și îi strigă individului cu coșuri:

— Și nu sunt grasă deloc, idiot ciupit de coșuri ce ești!

Acela îi strigă și el ceva, dar microfonul fusese oprit de mult.

— Stai cool, Susi, zise Torino. Cum le merge gemenilor?

— Care gemeni? întrebă Susi nedumerită, dar când îi urmări privirea lui Torino, își dădu seama la ce se referea.

— O, zise ea și surâse nesigură. Tipilor le plac în general.

— Până la amicul bordelurilor de aici din față, zise Torino. Dar rochia…

Se uită cercetător la materialul strâmt, parcă pregătit să plesnească în orice clipă.

— E pentru îmbrăcat sau măsurat tensiunea?

Urlete încântate. Acum venise rândul spectatorilor să pună întrebări. Înainte ca Susi să poată răspunde, Torino porni cu microfonul de-a lungul rândului în care se afla și cel cu coșuri, care acum striga obscenități fără microfon.

Torino se opri lângă un tânăr cu părul tuns scurt, negru.

— Cum te cheamă și de unde ești?

— Ronny, din Märkischer Viertel.

Rânji.

— Cum îți place de Susi?

— E drăguță. Mai ales în partea de sus. Mi-ar plăcea să-i văd țâ…

Jochen făcu un semn din regie și se auzi un piuit puternic.

„Aha, cenzura, se gândi Torino. Alt cuvânt pe care nu-l putem rosti în direct, ca să nu zburăm din programul de seară. E bine că emitem cu o mică întârziere.”

— Hei, ticălosule, strigă Susi de pe scenă.

Auzise cuvântul în ciuda piuitului.

— Tot eu decid cine ce face cu mine!

— Mai citește condițiile de participare, proasto! strigă Ronny. Îmi aparții mie.

— Ia stai încetișor, zise Torino. Înainte să ai voie să te dai la ea, trebuie mai întâi să câștige. Și tu la fel.

— Cum adică? Îmi aparține mie, strigă Ronny cu încăpățânare. Apoi zbieră spre Susi: După ce termin cu tine, o să umbli numai ca John Wayne.

Se duse în față și umblă crăcănat prin fața scenei.

Torino făcu o față uimită.

— N-aș fi crezut că cineva ca tine știe cine e John Wayne, zise el.

Ronny vru să mai zică încă ceva, dar microfonul fusese deja deconectat.

— Up sau out? strigă Torino spre spectatori.

Majoritatea votară up. La fel și Torino.

— Ai avut noroc, miss Cârnăcior, strigă el spre Susi. Dar data viitoare îmbracă-te cu altceva. Nu știm dacă avem asigurare pentru explozia de haine.

— Sunteți niște proști!

Susi făcu o grimasă, în parte de furie, în parte de încântare că ajunsese în runda următoare, în timp ce se ridica la cerul studioului pe leagănul cu îngeri.

Veni o altă candidată – Sonja, blondă, elegantă, delicată. Un tip gras cu pulover cu glugă din Lichtenberg, care își zicea „Lână” și avea cam 120 de kilograme, îi dădu lui Torino de înțeles că ea era femeia visurilor lui și că o s-o ia de nevastă după noaptea petrecută împreună. Sonjei nu părea să-i surâdă prea mult ideea.

— Sunt îndrăgostit, zise Lână.

— Nu ești îndrăgostit, răspunse Torino. Ești doar idiot. Și gras pe deasupra.

Torino observase că avea succes dacă îi lua în balon și pe bărbații din public.

„Până la urmă, se gândi el, toți ratații ăștia se urăsc între ei așa de tare, că sunt încântați când unii dintre ei sunt ironizați.”

Gladiatorii romani erau uneori aruncați în public cu săbii scurte și uneori mai mureau și spectatori. Ce contează, mulțimea vrea asta și asta merită.

— Dar eu sunt îndrăgostit de Sonja, zise Lână. Nu e doar pentru o noapte, e ceva serios.

Torino aprobă din cap.

— Trebuie să fie ceva serios dacă tu cu 120 de kile ale tale vrei să te sui pe o femeie. Biata de ea ar putea să moară.

Lână mai dădu să zică încă ceva, dar i se tăie microfonul.

— Out! strigă Torino și lăsă degetul în jos în direcția Sonjei, ca un Nero modern, măcar și numai pentru a-l sâcâi pe Lână.

Calculatorul TED votă și el out, așa că sub Sonja se deschise trapa, iar ea căzu țipând în noroi.

13.

Julia formă numărul lui Tommy și simți cum inima începe să-i bată mai tare.

— Aici Tommy, zise o voce. Sunt în mașină, așa că să nu te miri de zgomotul din trafic.

O voce plăcută, liniștită, sonoră și foarte agreabilă. Cei mai mulți erau agitați, vorbeau repede și tare și voiau să-și prezinte în trei secunde cele mai bune calități sau să se scuze pentru ceva.

Hei, scuze, am întârziat patru minute, eram în metrou și nu era recepție, geamurile erau pline de graffiti și nu am recunoscut stația, așa că am mers mai departe și a trebuit să mă întorc, de asta a durat atât.

Aici a fost mai scurt.

„Tommy la telefon. Scurt și cuprinzător.”

Iar apoi referirea la mașină. Era pe drum. Cu afaceri?

— Bună Tommy, sunt Julia.

Ea se gândi la o introducere cât de cât inteligentă, dar, pentru că nu-i venea nicio idee, zise:

— E totul în regulă?

— Am avut dreptate, zise el în locul unui răspuns, în vocea ta se regăsesc toate fațetele care te fac atât de fascinantă.

Asta îi plăcu. Decise să spună doar strictul necesar și să asculte.

— Ce fel de fațete?

— Ai multe laturi, ești inteligentă și neobișnuită. Ești și inimoasă, iar după ce capeți încredere ești omul cel mai minunat de pe lume. Iar tu ești palpitantă. O femeie pe care s-o admiri și să o dorești. Făcu o mică pauză: Și toate aceste fațete se regăsesc în vocea ta.

— Ești dulce, zise Julia. Când ne vedem?

— La sfârșitul săptămânii viitoare? Mai devreme nu pot.

— Mai vorbim până atunci la telefon?

— Sigur. Acum trebuie să închei, mă sună cineva pe cealaltă linie.

— Ești mereu ocupat? întrebă ea.

— Deocamdată e un pic stresant, mai multe afaceri deodată. Săptămâna viitoare va fi mai liniștită, atunci îți povestesc despre toate astea.

— O, da, zise ea. A fost o convorbire drăguță. Mă bucur că ne vedem.

— Ai grijă.

Ea închise și se mai uită încă o dată la fotografiile de pe Dategate și Xing.

Și zâmbi.

•••

Și el închise. Zâmbetul pe care trebuise să-l afișeze pentru a conferi vocii sale un timbru cald dispăru instantaneu. În clipa în

care apăsă pe butonul mobilului și încheie conversația, colțurile gurii i se lăsară în jos de parcă ar fi avut greutăți legate de ele.

Chipul său din spatele ochelarilor cu ramă metalică erau iarăși reci, o mască de gheață care nu dezvăluia nimic și ascundea totul, în timp ce reflectoarele mașinii sale tăiau întunericul inundat de ploaie.

14.

Se lăsa întunericul. Cerul era încă cenușiu și înnorat ca fundalul monitorului pe care Clara tocmai scria raportul de cercetare, când sună telefonul. Înainte o sunase scurt pe mobil Bellmann, șeful LKA Berlin, care era încă la conferința de la Wiesbaden. Îi mulțumise pentru munca din cazul Vârcolacul și trecuse imediat la cazul actual.

— Cum se poate ca un cadavru să zacă șase luni într-o locuință și nimeni să nu observe nimic? întrebase el.

— Pentru că în ziua de azi oamenii comunică mai mult online. Asta înseamnă că cine trăiește online trăiește și real, chiar dacă a murit demult, răspunsese Clara.

Bellmann oftase adânc și rămăsese câteva secunde tăcut.

— În ce vremuri bolnave trăim noi, mormăise el apoi, de parcă nici el nu ar mai fi știut ce să facă, lucru care se întâmpla foarte rar.

— În vremuri bolnave, într-adevăr, aprobase Clara.

— Găsiți-l pe nebunul ăsta, îi spusese Bellmann în încheiere, și anume cât se poate de real.

Acum suna iar telefonul.

— Vidalis.

— Weinstein. Avem noutăți.

Clara luă un pix și trase o foaie de hârtie spre ea.

— Ascult.

— Până acum am cercetat în jur de treizeci de gândaci și la aproape toți nu am găsit ADN sau doar cel al lui Jasmin Peters ori Jakob Kürten.

— Aproape toți? Ce înseamnă asta? întrebă Clara nerăbdătoare și se necăji de stilul complicat și tărăgănat al lui Weinstein.

— Dar la unul dintre gândaci am găsit ADN-ul unei persoane neidentificate până acum. E foarte posibil ca acest gândac să fi fost mort mai dinainte, așadar, ADN-ul din el e mult mai vechi, dar pentru a constata asta, ar trebui să verificăm procesele de descompunere din carapacea de chitină.

— Metoda C-14? întrebă Clara.

— Metoda C-14 e prea aproximativă aici, merge doar de la 300 de ani în sus. Aici avem nevoie de analiză biochimică.

Clara trase adânc aer în piept.

„Prima victimă? Numărul unu? Ar putea fi așa de simplu?”

— Putem identifica apoi ADN-ul?

— Depinde cât timp a trecut, zise von Weinstein. Putem să verificăm spitalele, la fel ca la Kürten, dar de data asta ar trebui să lucrăm mai temeinic. Și acum nu ne putem pune speranțele în baza de date de la BKA. Aceasta există doar de câteva luni.

— Asta înseamnă? întrebă Clara.

— Clinicile înregistrează ADN-ul la donările de sânge și probele de sânge. Trebuie să verificăm.

— Cât durează asta?

— Depinde cât de bune sunt bazele de date și cât de veche e proba ADN, zise von Weinstein. S-ar putea să dureze și săptămâni. Și apoi ar trebui să ne gândim dacă efortul se justifică. Cu cât ne întindem mai mult în trecut, cu atât mai mult va fi precum căutarea acului în carul cu fân.

— Grozav, zise Clara realistă. Dar tot avem ceva. Mulțumesc frumos. Ne trimiteți analizele?

— Sunt deja pe drum, zise von Weinstein.

15.

Prima parte din lumea lui Vladimir fusese distrusă la moartea părinților. Atunci avea zece ani.

A doua parte începuse să se dezmembreze după ce Ingo M. abuzase de el și îl mânjise. Atunci avea doisprezece ani.

A treia parte făcu implozie când dispăru sora lui Elisabeth – singura care îl susținea și în care avea încredere deplină. Atunci avea treisprezece ani.

Elisabeth dispăru pentru că făcea ce făceau fetele la cincisprezece sau șaisprezece ani.

Pentru că avea un prieten, primul ei prieten.

Tobias îl chema. Era blond ca Vladimir și cam la fel de înalt. Lisa, așa cum i se spunea lui Elisabeth la cămin, se întâlnea des cu Tobias și se ducea cu el la plimbare în curtea căminului sau în pădurile din apropiere.

Ce făceau oare acolo?

Vladimir bănuia și se temea de asta.

Căci prin Tobias nu avea s-o piardă doar pe sora lui. Era mult mai mult de atât. Se putea ca acest Tobias să facă cu sora lui lucrurile murdare pe care le făcuse Ingo cu el, cu Vladimir. El i-ar băga chestia înăuntru, ar pângări-o, ar poseda-o, ar distruge-o.

Asta nu se putea întâmpla.

Vladimir vru să vorbească despre asta cu sora lui, dar ea nu voia să asculte.

— Vlad, încetează să mai faci scene, spusese ea. Ce e cu tine?

— Nu e bine ceea ce faci!

— Ce tot vorbești? Ai înnebunit? La un moment dat trebuie să ieși din faza în care fetele consideră băieții ridicoli și invers.

— Nu e bine că ești cu el.

— Acum te-ai transformat într-un apostol al moralei? E cel mai firesc lucru din lume.

— Dar eu sunt fratele tău!

— Iar Tobias e prietenul meu. Iar tu nu ești soțul meu. Așa că, maturizează-te!

Nu avea niciun rost. Trebuia să rezolve problema în alt fel.

Ninja?

•••

Vladimir cunoștea spălătoria din pivniță încă de la ultima întâlnire a sa cu Ingo. Știa că bucătăria și lăzile frigorifice se aflau în apropiere. Iar undeva era un atelier unde se afla mereu un ciocan mare. În afară de asta, Vladimir știa că Tobias cobora adesea acolo ca să fumeze pe ascuns.

„O să bage chestia aia în sora mea, ca una dintre viespile care își depuneau ouăle. Și asta o s-o schimbe. Dacă ea nu face nimic ca să împiedice asta, atunci trebuie s-o fac eu.”

În viața lui pătrundeau mereu lucruri îngrozitoare.

Bușteanul în mașină.

Ingo în el.

Și acum Tobias în sora lui?

Nu!

Când Tobias stinse de data asta țigara și o aruncă într-una dintre toalete, auzi în spatele lui zgomot încet de respirație și pași înceți. Înainte să se poată întoarce, văzu cu coada ochiului cum se mișca spre el ceva, suplu și iute ca o umbră.

Simți o durere îngrozitoare.

Apoi doar întuneric.

Întunericul etern.

•••

Vladimir învelise cadavrul lui Tobias în folie neagră și îl ascunse jos de tot într-una dintre lăzile frigorifice ale bucătăriei căminului. Din atelier furase un fierăstrău. Acum se strecura în fiecare noapte ca să taie bucăți din cadavrul înghețat și să le arunce în toaletă. Erau mai multe toalete una lângă cealaltă. Câte o bucată în fiecare toaletă. Cu toate astea, Vladimir era surprins cât de mult dura și cât de multă masă exista într-un om și cât de greu era să tai carne și oase congelate. Dar treaba cu congelatul era bună, căci era curată, nu exista sânge, nu existau urme.

„I-a înghețat sângele în vine, se gândi Vladimir. Asta se întâmplă dacă vrei să faci lucruri murdare cu sora mea.”

Fără sânge, fără cadavre, fără faptă.

Bucățile aveau să se dezghețe abia în canalizare.

Și până atunci bucățile de cadavru erau departe.

Și el, Vladimir, la fel.

16.

Sosise raportul de la medicină legală. ADN-ul pe care îl găsiseră după atâta vreme într-un gândac mort era al unei femei, dar o primă analiză nu dăduse niciun rezultat.

— Atunci asta nu ne duce cu niciun pas mai departe? întrebă Clara dezamăgită.

— Depinde cum vedem lucrurile, señora, zise Winterfeld. Ideea cu gândacii ne-a adus un rezultat mic. Dar, din păcate, nu

știm dacă ADN-ul este al unei persoane din anturajul criminalului. Ce propuneți acum?

Clara ronțăia capătul pixului.

— Mă tem că trebuie să trecem la acțiuni mai ample, zise Clara.

Ședeau în biroul lui Winterfeld, unde ea venise să dea raportul. Hermann și MacDeath se aflau și ei la masa de ședințe.

— Asta înseamnă că trebuie să cercetăm toate spitalele din împrejurimi și din afara Berlinului și să sperăm că undeva proba ADN a fost salvată.

Winterfeld își trecu mâna prin păr, de parcă tocmai și-ar fi dat seama ce sac fără fund aveau dinaintea lor.

— Câtă vreme sunt stocate ADN-urile la spital? întrebă el.

— Treizeci de ani, răspunse Clara.

— Și desigur, nu totul este stocat digital, zise Winterfeld, și nu poate fi verificat printr-o apăsare de buton, ci cele mai multe trebuie scoase din dosare, nu-i așa?

— Mă tem că da. Clara răsfoi o copie a raportului de medicină legală. Sigur, există inițiativa IT a BKA și a Ministerului Sănătății de a uni toate aceste date într-o bază de date digitale, comparabilă cu CODIS, de la FBI. În acest fel am reușit să identificăm ADN-ul lui Kürten. Dar aici n-o să fie așa de simplu. Aici vorbim de analog, nu de digital.

— Grozav, zise Winterfeld. Criminalul este unul dintre cei mai buni specialiști IT pe care i-am văzut vreodată, iar la LKA trebuie să ne luptăm cu dosare îngălbenite.

— Așa a fost dintotdeauna, zise Hermann.

— Dacă vreau să aflu ceva de la tine, Hermann, o să te întreb, mârâi Winterfeld.

Cei doi nu prea aveau nimic comun la o primă privire, dar erau prieteni buni. Iar Hermann avea, desigur, dreptate.

— Serios, acum, zise Winterfeld și se uită la Clara. Avem un ADN, care probabil că nu a fost stocat digital nicăieri, fără niciun alt punct de pornire?

— Mă tem că așa stau lucrurile, răspunse ea. Nu avem un cerc de suspecți în care o persoană sau mai multe să prezinte aceleași caracteristici… de pildă să conducă un Golf negru. Dacă ar exista un asemenea punct comun, am putea realiza un cerc de suspecți limitat și am putea lua probe de salivă.

— OK, zise Winterfeld, putem să vedem dacă nu reușim să depistăm repede un rezultat la clinicile din Berlin, dar nu e o opțiune să extindem totul la nivel federal câtă vreme nu avem alte puncte de referință.

Se uită la Clara.

— Știți că nu sunt un birocrat, dar șansa e minimă și dacă organizăm acțiunea va dura luni de zile.

— Așadar, doar clinicile din Berlin? întrebă Clara.

— Da, zise Winterfeld. Ideea e bună, dar de îndată ce ADN-ul e mai vechi de câțiva ani, nu cred că mai găsim ceva.

Clara era dezamăgită, dar știa că el avea dreptate. Să găsești un ADN din milioane de structuri genetice posibile și asta fără analiză digitală? Era mai puțin probabil ca un câștig la loto. Rămânea doar speranța ca acea crimă, dacă era vorba de o crimă, să nu se fi petrecut cu prea mult timp în urmă.

Winterfeld lăsă deoparte raportul de la medicină legală și vorbi mai departe:

— Continuați și cu internetul, corect?

— La viteză maximă, aprobă Clara.

— Bine. Altceva?

— M-am gândit la motivația criminalului, zise Clara. La înclinația lui de a comunica crimele.

— Și la ce rezultat ați ajuns? întrebă Winterfeld.

Hermann se aplecă și el spre ea, interesat.

— Ar putea să mai existe și alte puneri în scenă ale criminalului. Poate nu pe CD-urile pe care le primim noi, zise ea privindu-l pe MacDeath, ci pe o scară mai largă.

— Pe internet? întrebă Winterfeld.

— Da. Tipul e un mare amator de filme și pare să se priceapă bine la calculatoare. La Jasmin Peters a aflat că fotografia ei era din Fuerteventura, comparând poza ei cu mii de alte poze de pe internet.

— Da, individul nu e prost, confirmă Hermann.

— Nu ar fi de mirare, continuă Clara, ca el să fi postat pe internet și alte lucruri, despre care nu știm nimic. Dacă ne-ar reuși o legătură, am putea nu numai să-i luăm urma, dar să prevenim următoarea crimă.

Ea se întoarse spre Hermann.

— Cercetările voastre nu au adus încă niciun rezultat?

— Am verificat site-urile obișnuite din domeniul SM, chaturi, site-uri de întâlniri – convenționale și erotice, precum și diferite platforme video cu cei mai diferiți termeni de căutare.

— Și?

— Până acum nimic.

— Până acum, omul nostru a trimis două mesaje, interveni MacDeath. Ambele adresate Clarei Vidalis.

„Îți mulțumesc că mi-ai amintit”, se gândi Clara.

— Se pare că e interesat de o lămurire personală mai degrabă decât de… MacDeath își căută cuvintele, de o predică pentru mase.

Winterfeld răsfoi raportul.

— Se prea poate, doar că noi avem nevoie de puncte de plecare și momentan nu avem nimic. Acest tip își spune Cel Fără Nume, și așa și e. Clara ar putea avea dreptate. Dacă e pe undeva pe internet, poate anunță ceva, se laudă pe vreun forum cu faptele sale sau devine vulnerabil din alte puncte de vedere.

Lăsă paginile să-i treacă peste degete.

— La fel ca acel ucigaș de femei, pe care l-ați prins de curând și care și-a postat fiecare crimă pe Facebook.

— Vreți să spuneți ca nebunul acela din Bodenfelde, care punctual, după fiecare crimă, se lăuda la prietenii lui, și asta direct de pe mobil, pentru ca polițiștii să-l localizeze imediat prin satelit? întrebă Clara. Mă tem că ucigașul nostru nu e așa de prost. El postează numai de pe conturile victimelor sale și cu computerele acestora. Chiar e Cel Fără Nume.

Ea se uită la Hermann.

— Cum arată cu rețelele și forumurile care nu sunt pe radarul fiecăruia? Care sunt chiar mai exotice decât Dategate?

— Lucrez la asta, zise Hermann, dar până acum nu am găsit nimic. Am pus alerte pentru termeni specifici pe Google și pe alte motoare de căutare. „Nu sunt nici prima, dar nici ultima. Eu sunt deja moartă, dar haosul continuă. Cel Fără Nume, bărbatul din mulțime, noaptea, moartea” etc. Dar până acum nimic relevant. Până la corespondența cu cei care sunt deja morți.

— Și dacă mergem un pas mai departe? Dincolo de motoarele de căutare obișnuite?

— Ar trebui să facem asta, dar durează, zise Hermann.

— De ce?

— Există pagini care nu apar pe niciun motor de căutare. Toate acele cluburi de pedofili, „grillovers” și cum naiba se mai cheamă toate au o rețea ascunsă, în care circulă imaginile lor și pe care nici Google nu le găsește, pentru că acești oameni își programează site-urile în mod neconvențional. Au adrese care sunt așa de lungi că îți trebuie o pagină A4 întreagă ca s-o scrii, folosesc versiuni ciuntite ale hipercodului, de exemplu, htp în loc de http.

Hermann făcu un gest de parcă ar fi vrut să se întindă după ursuleții de jeleu, doar că punga se afla sus la el în biroul de la IT, și nu aici. Continuă și fără ursulețI:

— Google scanează mai ales semantica și bucățile de text de pe Landing Page-ul unui site. Rețelele de pedofili umplu Landing Page-ul cu simboluri criptice și numere, pe care Google nu le poate ordona în niciun context și ele apar, de facto, ca rezultatul opt sute de mii. Și acei oameni asta își și doresc.

— Avem informații despre asta? întrebă Clara.

— Despre băieții de felul acesta aș putea să povestesc romane întregi. Există un univers de site-uri ciuntite cu Landing Page-uri criptice, cu frameworkuri http scurtate. Ce se ascunde dincolo de ele este teroare pură. El se uită la Winterfeld. Walter, tu știi povestea din Hamburg. Cu acei ciudați cu sugarul de șase luni care a fost violat de trei bărbați și apoi ucis.

Hermann se uită în jur de parcă amintirea i-ar mai fi dat încă de furcă.

— Totul e adevărat.

Clara știa povestea. După ce Hermann văzuse scenele, pe atunci era încă la Hamburg, a fost alcoolic timp de doi ani, dar apoi reușise să se redreseze. Acum nu era doar pe uscat, ci putea chiar să bea câte o bere, fără ca lucrurile să degenereze. Probabil că trebuia să treci printr-o astfel de baie de acid, pentru a renaște ca polițist mai bun și mai puternic.

„Ce lucruri vedem și noi, se gândi Clara. Mai ales pe internet. La prima vedere o altă cărămidă din marele drum spre cunoaștere. Dar dacă întorceai cărămida, dădeai peste un haos dezgustător de excremente, mizerie, larve, viermi și păianjeni, care, răscoliți, încearcă să scape în toate direcțiile.”

Din păcate, slujba Clarei era tocmai să întoarcă astfel de cărămizi.

— Criminalul nostru provine din rețeaua de pedofili?

Clara se uită la MacDeath.

Acesta scutură din cap.

— Modul de operare este cu totul altul. Faptele nu au o motivație sexuală primară, iar ambele victime au între douăzeci și treizeci de ani. O cu totul altă grupă de vârstă.

— Ar putea să folosească rețele de genul acesta? nu-l slăbi Clara.

— Ar putea să-și posteze subiectele, interveni Hermann, codate, așa cum o fac cluburile de pedofili.

— Dar la ce i-ar servi asta? vru să știe Winterfeld. Doar nu are o comunitate sau așa ceva?

— Știm asta? întrebă Clara.

— Nu știm asta, zise MacDeath, dar nu s-ar potrivi. Peste nouăzeci de procente dintre criminalii în serie lucrează singuri. Iar acest tip e pentru mine un caz extrem de lup singuratic.

Își roase rama de la ochelari.

— Și este codat binar.

— Pe înțelesul nostru, te rog, zise Winterfeld.

— Fie o face pentru el și pentru noi, zise MacDeath și se uită la Clara, fie iese la scară largă în public.

— Credeți? Winterfeld se ridică prost dispus și luă un trabuc de pe masă. M-a sunat Bellmann acum o jumătate de oră. Vrea să evite cu orice chip ca presa să afle ceva despre asta sau să publice vreun detaliu. Un criminal care omoară fără vreo selecție femei de pe internet și poliția nu are habar cine e ar fi un subiect numai bun pentru presă.

Mută cutia de trabucuri dintr-o mână în cealaltă.

— „Criminalul de pe internet” sau mai știu eu ce. Asta ne mai lipsește! Oftă din rărunchi. Dacă criminalul pune ceva la cale sau anunță ceva, trebuie să aflăm primii despre asta.

Clara își înclină capul.

— Deși în continuare nu știm dacă îl interesează să aducă pe toată lumea în barcă, zise ea. Până acum pare să comunice cu LKA, respectiv cu mine.

— Da, zise Hermann, dar asta nu înseamnă că nu comunică și cu alții.

— Ar fi riscant pentru el dacă ar juca jocul acesta cu prea mulți oameni, zise Clara. La un moment dat, scapă o informație sau face o greșeală. Plasa ar deveni prea strâmtă pentru el dacă se destăinuie prea mult. Nu se potrivește cu stilul lui prevăzător.

— Adevărat, o aprobă MacDeath. Dar să nu uităm că pentru el există evident lucruri care stau în calea rațiunii și raționalității sale.

— Care ar fi acestea? întrebă Clara.

— Faptul că e nebun. MacDeath ridică din umeri. Și nu uitați ce v-am spus în această dimineață despre ritualurile de sacrificiu și mesajele din spatele lor. Vă amintiți?

Clara se enervă un pic de lecția pe care MacDeath voia să i-o predea de față cu Winterfeld, dar probabil că așa era firea lui și nu o făcea din răutate.

În afară de asta, își dădu seama abia acum la ce se referea MacDeath: „pedagogicul” de care vorbise de dimineață. Criminalul voia să lămurească lumea cu privire la ceva sau să atragă atenția asupra unei situații greșite, așa cum o făcuse Charles Manson la masacrul din Bel Air. Clara găsea în continuare nepotrivit termenul de „pedagogic” și nu știa ce ar putea fi pedagogic la un criminal care ucidea fete tinere și filma crima, dar poate că era un nou termen la modă în forensică.

— Ați vorbit de „zelul pedagogic”, zise ea și se uită la MacDeath. El își privește acțiunile ca pe un epos de răzbunare sau ca o operă completă și vrea să atragă atenția asupra a ceva ori să corecteze ceva. Sau ambele.

— Foarte corect, zise MacDeath. De aceea e fie liniștit, fie trece la acțiuni de amploare.

Își puse ochelarii la loc pe nas.

— Acum se pune doar întrebarea ce fel de pedagog e. Sau dacă preferă învățământul individual sau o prelegere în Audimax.

— Asta înseamnă concret pentru noi, că fie nu mai aflăm nimic, fie aflăm totul deodată? întrebă Winterfeld.

— Corect, răspunse Clara în locul lui MacDeath. În funcție de ce metodă de transmitere preferă, următorul său pas va fi sau liniștit și doar pentru noi, respectiv pentru mine, sau o va face tare și cu efect în presă.

— Și asta înseamnă? întrebă din nou Winterfeld, deși probabil că știa răspunsul.

— Că în al doilea caz presa va afla de situație și că ar fi bine să-l pregătiți pe Bellmann pentru această eventualitate.

— Mereu eu, mârâi Winterfeld. Dacă merge bine a fost doamna Vidalis, dacă merge prost e de vină Winterfeld.

El închise un ochi și o studie pe Clara.

— Și noi iarăși nu putem face nimic?

Clara ridică din umeri și se întoarse spre Hermann.

— Bănuiesc că o căutare pe pagini http ciuntite în stilul rețelelor de pedofili, căutarea durează?

— Cu siguranță, nu la fel de mult ca analiza voastră ADN. Hermann se lăsă pe spate. Dar va dura totuși un timp.

— Atunci continuați, zise Clara. Nu putem decât să sperăm că va face o greșeală și ne va crea un avantaj. Că vom găsi ceva de la el, care să ne permită să-l prindem și să împiedicăm următoarea crimă. Și că vom identifica rapid ADN-ul. Poate aflăm astfel informații despre trecutul lui.

— Parcă văd, zise Winterfeld și se îndreptă cu trabucul spre ieșire. E aproape vineri seară, iar weekendul e în pericol serios. Mă duc să fumez.

17.

— Unde e? zbieră Elisabeth la el. A dispărut. Tu ai o legătură cu asta, așa-i? Tu voiai să scapi de el. Spune odată!

Vladimir se uita la sora lui, care se postase în fața lui ca o zeiță a răzbunării.

— N-am nicio legătură cu asta, zise el.

În același timp însă se întrebă de ce ar fi trebuit s-o mintă. Acest individ, Tobias, trebuise să moară; nu se putea altfel. De ce ar trebui, așadar, să se prefacă?

Elisabeth se apropie și mai mult de el.

— Vlad, spune-mi cinstit, ai avut vreo legătură cu asta? I-ai făcut ceva lui Tobias? L-ai…

— Nu vreau să te pierd.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ce vrea să însemne că nu vrei să mă pierzi? Vrei să spui că o să faci să dispară pe oricine se apropie de mine?! Vocea ei deveni mai ascuțită: Tu ai făcut-o?

— Te-am protejat.

— M-ai protejat? Vocea ei se frânse. Îmi iei oamenii pe care îi iubesc și care mă iubesc și numești asta protecție?

Pe chipul ei se oglindeau resemnarea și dezgustul.

— Te urăsc.

— Am numai intenții bune față de tine, zise el încă o dată. Nu vreau să te pierd în favoarea cine știe cărui tip! Vocea lui deveni mai slabă: Mai degrabă te ucid și pe tine.

Chipul ei încremeni.

— Să mă ucizi și pe mine? Atunci chiar tu ai fost! exclamă ea. Tu l-ai ucis!

Ea țipă și mai tare și mai ascuțit:

— L-ai ucis! Vocea i se rostogoli într-un soi de crescendo de urlete. Tu l-ai ucis.

— Nu mai urla așa!

Ea începu să plângă.

— Îmi omori prietenul și eu să nu urlu? Ea îl lovi cu pumnii. Tu l-ai ucis! Tu l-ai ucis!

El trebuia să facă ceva. Dacă ea aduna aici tot căminul și el trebuia să meargă la director, aveau să pună întrebări. Nu putea permite așa ceva.

— Tu ești fratele meu! urlă ea. Ești... ea îl lovi din nou, cu obrajii plin de lacrimi și ochii de neîncredere și dezgust. Ești un monstru!

— Atunci dispari și tu! se răsti el la ea și o împinse brutal în spate.

Elisabeth se dezechilibră și încercă să se țină de ceva, dar nu apucă decât aer. Capul ei se izbi cu un sunet îngrozitor de stâlpul de metal al patului și se îndoi cu un trosnet audibil într-un unghi grotesc. Preț de câteva secunde, corpul ei se mai zbătu pe podea cu capul răsucit într-o poziție bizară. Apoi rămase nemișcată, cu privirea goală spre tavan.

— Nu! strigă Vladimir și își luă sora în brațe, încercând să o trezească, dar ochii ei rămaseră fără expresie.

Era moartă?

Își rupsese gâtul?

— Nuuu, mai strigă el încă o dată și i se păru că abisul din infern nu era suficient de mare pentru a-i înghiți durerea.

Ce făcuse? Omorâse singurul om pe care îl iubise vreodată.

Cu ultimele puteri, Vladimir ascunse cadavrul sub pat, reuși să ajungă la toaletă și vomită plin de scârbă față de el însuși, se prăbuși lângă veceu și își pierdu cunoștința.

18.

Julia mai parcurse încă o dată paginile de pe Dategate, dar rămase agățată mai departe la tipul drăguț de mai devreme cu care tocmai vorbise la telefon. Tommy, care conform profilului său de pe Xing, se numea Thomas Zöllner. Oare unde locuia? Oare tot în Prenzlauer Berg, într-o locuință la mansardă sau deja într-un bungalow în Zehlendorf?

La Xing nu era indicată nicio adresă privată. Iar la firma sa era doar căsuța poștală. În fine, nu conta. Era oricum promițător.

Julia se uită cu un ochi la televizor, unde încă mai rula emisiunea de casting *Shebay.* De fapt toate erau cam banale, în afară de o candidată pe nume Andira. Julia trebuia să admită că femeia arăta spectaculos. Privirea îi trecu de la televizor la monitor. Clic. Trecu pe Facebook.

A venit pisica înapoi? o întrebase o prietenă.

Nu, tot n-a venit, răspunse Julia.

Pisicile fac numai ce vor, scrise prietena ei.

Cam ca bărbații, răspunse Julia.

În acel moment auzi zgârieturi la ușă, urmate de mieunatul binecunoscut.

S-a întors, scrise Julia repede și se duse la ușă.

19.

Clara se uită la MacDeath cum își turna o ceașcă de cafea de la aparatul de cafea de la primul etaj și studia apoi neîncrezător conținutul prin ochelarii săi de baga.

— Nu e Earl Grey, zise Clara făcându-i cu ochiul în timp ce lua o înghițitură din ceașca ei.

MacDeath bău și el o gură și se strâmbă puțin.

— Da, nu e Earl Grey, zise el. Dar mi-e prea lene să mai fac ceai și am nevoie de ceva care să mă învioreze.

Se așeză pe masa mică de lângă cafetieră, pe care se aflau un *Berliner Kurier* și informări de la LKA.

— Ar trebui să mai știți în ce măsură se potrivesc la criminal sacrificiul victimei, trecutul și relația, nu-i așa?

— N-ar fi rău.

— Ei bine, asta ne duce la întrebarea cu privire la motivația sa.

MacDeath ridică din sprâncene.

— Pe asta chiar mi-ar plăcea s-o știu, zise Clara ținându-și ceașca cu cafea fierbinte în dreptul abdomenului și savurând căldura care pătrundea de la ceașcă spre corpul ei.

— Sunt pe cale să realizez profilul psihologic al făptașului. E aproape gata. MacDeath bău ușor îngrețoșat din cafeaua neagră. Cât e posibil, desigur, căci prea multe elemente nu avem.

— Bine, atunci să trecem la subiect, zise Clara care ajunsese să se teamă că pe lumea asta nu mai exista niciun om care să răspundă scurt, la obiect și fără divagații.

Winterfeld trebuia mai întâi să fumeze cinci minute la fereastră înainte să dea un răspuns; von Weinstein ținea de fiecare dată mai întâi un curs de medicină, iar Hermann te fericea cu câte un referat de informatică înainte să dezvăluie din nou ceva care nu putea fi descoperit foarte repede. Iar acum se părea că și MacDeath fusese primit în acest cerc al inițiaților.

— Așadar, care este motivația? întrebă Clara.

— Îmi permiteți o contra-întrebare?

Clara simți nevoia să-și dea ochii peste cap. Desigur, tot nu venea cu un răspuns clar.

MacDeath o privi stăruitor.

— Care este cea mai puternică emoție a omului? Și nu-mi spuneți acum „iubirea” căci nu e adevărat!

— Frica, zise Clara.

— Cincisprezece puncte! aprobă MacDeath. Frica este cea mai puternică emoție, pentru că îi este aproape întotdeauna impusă omului. Frica nu ți-o stârnești niciodată de bunăvoie, spre deosebire de iubire care apare mereu de bunăvoie cu o motivație din interiorul omului. Frica, în schimb, ne este, de regulă, impusă de o forță mult mai mare – o forță la care trebuie să reacționăm pentru a ne salva viața sau cel puțin buna stare. Și reacționăm în mod corespunzător. Dacă iubiți un om, nu dați neapărat imediat buzna peste el. Dar dacă se apropie de dumneavoastră un tip cu o drujbă huruitoare, atunci fugiți cât vă țin picioarele.

— Winterfeld spune că frica are ceva arhaic în ea.

— Când are dreptate, are dreptate, zise MacDeath. Sistemul fricii este în istorie la fel de vechi și de arhaic precum simțul mirosului, de pildă, și din acest motiv poate fi înșelat ușor. De asta ne cutremurăm la cinematograf când vizionăm un film horror, chiar dacă rațiunea ne spune că e vorba numai despre un film.

— Și aici avem parte de filme horror, zise Clara. Dar de unele adevărate.

— În sistemul limbic al creierului se află amigdala. Ea este centrul de comandă al fricii, explică MacDeath. O structură străveche, primitivă, care abia dacă s-a schimbat în decursul evoluției umane.

Clara își dădu seama că asculta cu mare atenție, în ciuda voinței ei. Chiar dacă încă se mai întreba ce legătură aveau toate astea cu criminalul – cumva îi plăcea că în mijlocul agitației din LKA, a vânătorii Celui Fără Nume și a trecutului ei dezordonat, putea să asculte vocea calmă a lui MacDeath.

— Impresiile ori, mai bine zis, stimulii care provoacă frica, își continuă acesta explicația, sunt transmise de organele simțurilor prin intermediul talamusului direct către amigdala din creier. Fără ocolișuri, fără scurtături, fără estompări. În salivă crește coeficientul hormonului de stres cortizol, tensiunea arterială crește și ea, la fel ca pulsul, glandele suprarenale secretă hormoni de stres, ficatul produce glucoză, pupilele se dilată.

— Iar pentru că amigdala e arhaică și reacția e arhaică, zise Clara. Fugim fără să ne mai gândim la asta.

Reacționăm instinctiv ca un animal vânat, mânat de impulsuri vechi de milioane de ani.

— Exact. Există două structuri ale prelucrării informației. Cortexul cerebral și amigdala. Amigdala joacă rolul-cheie când vine vorba de a categorisi cu viteza fulgerului stimuli noi în buni sau răi, dăunători sau de dorit. Organismul trece cât ai clipi în sistem de apărare. Respirația se accelerează, stomacul se strânge, mușchii se încordează. Astfel, corpul este pregătit pentru fugă. Iar pentru răsplată sunt secretați hormonii fericirii, atunci când primejdia a trecut.

— Și ce se întâmplă cu cortexul?

— Prin intermediul cortexului cerebral sunt prelucrate, cântărite și evaluate informațiile recepționate, zise MacDeath.

Aici este sediul a ceea ce numim rațiune. De fapt, așa cum le-ar plăcea oamenilor luminați ai secolului XXI să stea lucrurile.

— Dar? întrebă Clara.

— Problema este că cele mai multe conexiuni pornesc de la amigdală spre cortex, și nu invers. Arhaicul controlează rationalul. Asta înseamnă că frica primitivă, irațională...

— E mai puternică, îi completă Clara fraza.

— Bingo! Raționaliștii pot să se supere cât vor, zise MacDeath, dar așa a fost din vremuri imemoriale și așa va fi mii de ani de acum încolo, dacă tehnologia genetică nu creează la un moment dat un om nou și plicticos.

— Dar criminalul nu mi se pare a fi prea temător.

MacDeath aprobă.

— Judecând după rationalitatea, precizia și lipsa de emoție a e-mailurilor scrise, nu. Dar judecând după componenta arhaică, da. El mai luă o gură de cafea și se scutură ușor. Astfel ajungem la a doua întrebare.

Puse ceașca de cafea pe măsuță.

— Ce vă spune termenul „înfricoșător”?

Clara rămase câteva clipe pe gânduri.

— Pentru mine e înfricoșător ceea ce e invizibil, dar amenințător pentru că e acolo.

— O definiție interesantă. Înfricoșătorul emană un pericol direct?

Clara scutură din cap.

— Nu, este mult mai subtil.

— Foarte corect. Așadar, ceva înfricoșător e ceva care ne-a fost familiar, dar a dispărut în întuneric multă vreme și acum iese la lumină.

— Și asta nu ne place? zise Clara. Ca o rană veche care se deschide?

— Nu ne place deloc, zise MacDeath, deoarece am reușit cu succes să nu ne gândim multă vreme la asta. De aceea recunoașterea acestui lucru uitat ne înspăimântă, ne neliniștește. Este ceva ce ar fi trebuit să rămână ascuns și acum a ieșit la iveală. Lucrurile uitate ne-au devenit străine. Nu ne mai sunt familiare, ci străine, nu cunoscute, ci dezvăluite. Pe scurt: înfricoșător.

— La fel ca mortul care iese din groapă?

MacDeath aprobă.

— Tot ce are de a face cu cadavre, morți, zombie, morții vii și altele asemenea este prin definiție înfricoșător. Iar criminalul nostru, asta cred eu, are pe lângă victimele sale încă un cadavru în pivniță pe care îl cunoaște și de care se teme.

— Primul cadavru, prima sa victimă, al cărei ADN s-ar putea să fie stocat în gândaci? întrebă Clara.

— Cred că e foarte probabil, răspunse MacDeath.

— Iar acest cadavru, oricine ar fi fost, îl motivează să comită aceste fapte? întrebă Clara. Este originea și impulsul pentru crimele sale?

MacDeath goli ceașca de cafea și o puse în mașina de spălat vase.

— E doar o idee, zise el. Dar profilul psihologic la care lucrez se bazează pe această presupunere.

Se îndreptă spre ieșirea din bucătărie.

— Veniți cu mine în birou și o să vi-l arăt.

20.

Julia auzi mieunatul familiar.

Deschise ușa și privi pisica în ochi.

Ceea ce era neobișnuit, căci în mod normal pisica nu era la același nivel cu capul ei. Și mai neobișnuite erau cizmele negre pe care Julia le văzuse scurt înainte ca privirea să îi alunece instinctiv în sus, uitându-se în ochii acuzatori ai pisicii, care mai mieună o dată. Animalul era ținut de două mâini îmbrăcate în mănuși negre. Bărbatul care ținea pisica purta o mască neagră și ochelari de sudură. Chipul fără ochi se uita nemișcat la Julia.

Cel mai rău lucru era foarfecă de grădină pe care bărbatul în negru o ținea în dreptul labelor din față ale animalului.

— Scoți un sunet, zise el, și labele s-au dus.

„Princess, se gândi Julia și se cutremură la imaginea care îi apăru în minte: două labe din față care nu mai erau decât niște cioturi însângerate. Nu!” Strigătul îi rămase Juliei în gât, ca un bolovan pe care nu poți nici să-l înghiți, nici să-l scuipi afară. Simți cum i se adunau lacrimi în ochi și stomacul i se strânse atât de tare, încât o durere intensă îi scutură tot corpul. Simți gustul amar al fierii în gură.

— Lasă-mă să intru, zise apariția fără chip.

Julia se dădu înapoi, nu scoase niciun sunet, vedea doar foarfeca de grădină și mănușile negre care țineau labele pisicii.

Străinul închise ușa în urma lui și lăsă animalul să cadă. Julia se aplecă instinctiv ca să o prindă pe Princess. Atunci cotul străinului o lovi cu o forță teribilă în tâmplă. Julia se prăbuși la pământ fără cunoștință.

Străinul apucă pisica și îi înfipse o seringă în spinare.

Se auzi un mieunat jalnic, apoi se lăsă liniștea.

Dar Julia nu mai auzi asta.

Bărbatul se uită scurt la corpul fără viață al tinerei femei, care zăcea la picioarele lui. Apoi se uită în sufragerie, la computer. Luă un post-it și îl lipi pe camera web a laptopului, scoase toate cablurile care arătau a fi o conexiune de microfon. Nu se știa niciodată cine era online. Iar el nu voia să fie deranjat. De filmat avea să filmeze îndeajuns de repede.

Privirea i se opri scurt pe pagina de Facebook.

Ultima postare a Juliei.

S-a întors pisica.

Se uită din nou în hol.

O, da.

Apoi văzu cheia pe comodă. Acum trebuia să se miște repede. Să iasă, să aducă lucrurile de care avea nevoie din mașină și să intre din nou. Așa ca să nu-l vadă nimeni.

Îi făcu o injecție fetei care zăcea pe podea și dispăru ca o umbră în noapte. După trei minute se întoarse în locuință, cu două genți sport mari.

Se uită din nou la fata fără cunoștință.

Apoi începu pregătirile.

21.

MacDeath făcu semn spre scaunul din fața biroului său mare din lemn de stejar, pe care Clara șezuse și la prima discuție, apoi se așeză cu elan la birou și tastă ceva în computer. Imprimanta se trezi la viață și scoase câteva pagini.

— Ce nu-i place arhaicei amigdale nu ne place nici nouă și toate apelurile la toleranță și rațiune dispar ca un desen pe

nisip, zise MacDeath în sunetul imprimantei, studiind-o pe Clara peste ochelari ca un psihiatru ce se afla. Exteriorul este cel de care fugim sau pe care vrem să îl omorâm.

El își coborî vocea:

— Care e diferit, străin, rău. Zicând acestea, scoase din imprimantă cam zece pagini, le capsă și i le întinse Clarei peste birou. Ce face acest bărbat? întrebă MacDeath, în timp ce Clara se uita peste foi.

— Ucide femei.

— Și câte a omorât până acum?

— Știm doar de una, dar el susține că ar fi mai multe.

— Mă tem că are dreptate, zise MacDeath. De ce ucide tocmai femei?

— Criminalii în serie ucid în funcție de preferințele sexuale.

MacDeath aprobă.

— Le-a violat pe femei?

— După cum se pare, nu.

MacDeath se lăsă pe spate și se sprijini de spătarul scaunului.

— Așa cum am mai spus până acum și așa cum veți citi la paragraful al doilea, crimele în serie fără motivație sexuală reprezintă un fenomen pato-psihologic neobișnuit. Satisfacția pe care o obține criminalul prin ucidere nu este motivată în mod primar sexual.

Clara citi textul în timp ce asculta.

— Vorbiți de sacrificiu, zise ea. Și de catharsis. Ce vreți să spuneți cu asta?

— Hai să vorbim întâi de sacrificiu. MacDeath se aplecă în față. Să presupunem că ucigașul chiar are un cadavru în pivniță. Să presupunem că a ucis această persoană în timpul unei crize. Și să presupunem că ar vrea să anuleze într-un anumit fel această crimă.

— Cum ar putea să anuleze o crimă?

— Vă amintiți ce a spus despre victime sfinte?

El răsfoi pentru Clara până la finalul raportului, unde se afla e-mailul Celui Fără Nume.

Ea scrută rândurile pe care criminalul i le scrisese ei personal.

Ce credeți, câți alți oameni zac de luni sau de ani întregi în locuințele lor? *Oameni pe care nimeni nu-i caută, pentru că un cadavru mumificat nu miroase. Pe care nimeni nu-i caută, pentru că nimeni nu trebuie să-i caute*? *Pentru că sunt o irosire*

fără rost de material celular, creaturi inutile, a căror moarte e un sacrificiu sfânt?

— Aici lucrurile devin din nou arhaice, zise MacDeath și se lăsă din nou pe spătar. Gândul la sacrificiu, uciderea unei ființe, o faptă rea – să o numim păcat – la a anula o astfel de faptă este un instinct primar. Criminalul nostru a luat cu el organele și sângele victimelor, poate pentru a efectua cu ele un ritual de sacrificiu propriu, bizar.

El se opri scurt înainte să continue cu explicația:

— Incașii sacrificau zeilor însetați de sânge mii de oameni. În Ierusalimul Antic, li se sacrificau zeităților Baal, Moloh și Astartea nou-născuți, căci doar puritatea nou-născuților era considerată potrivită pentru a-i îmbuna pe zeii nemulțumiți de defectele omenirii.

Clara se uită la craniul de pe dulapul din spatele lui MacDeath care rânjea la ea. MacDeath continuă:

— Valea Hinomului din Ierusalim, în ebraica veche „Gehinnom”, era locul unde sângele curgea în valuri și fumul de la carnea arsă se înălța în valuri groase spre cer. Totul trebuie să fi fost într-atât de teribil, încât din numele văii – Gehinnom – a luat naștere cuvântul arab pentru iad „Geena”.

— Sună plauzibil, zise Clara, dar astăzi…

— Astăzi, zise MacDeath, iar chipul său trăda un fel de încântare, de parcă ar fi condus cu bună știință toată discuția spre un punct culminant, astăzi există aproape o jumătate de miliard de credincioși care beau sângele unui anumit om și îi mănâncă trupul. Un om care e de fapt zeu, dar care a devenit om. În fiecare duminică. La fiecare slujbă.

— Vă referiți la euharistie? Clara se gândi la spovedania ei de miercurea trecută, în catedrala Sfânta Hedwig, se gândi la pasajul din Noul Testament. *Acesta este trupul Meu, care pentru voi se va jertfi, spre iertarea păcatelor.*

— Isus Cristos, zise MacDeath. El este potrivit catehismului catolic ultima victimă umană care I-a fost adusă unicului Dumnezeu adevărat, pentru iertarea păcatelor, pentru răscumpărarea omenirii, care altfel ar fi riscat să ajungă în iad din pricina păcatelor ei. Mielul de jertfă, care ia asupra Sa păcatele și moartea, pentru a împiedica moartea veșnică a celorlalți.

El își strânse buzele.

— La un moment dat, chiar și Biserica a considerat asta puțin cam extrem, iar termenul inițial de „jertfa sfintei liturghii” a fost înlocuită de „euharistie” sau „împărtășanie”. Protestanții, care au fost oricum mereu mai crispați decât colegii lor catolici, au transformat totul într-un act simbolic și l-au numit „cina Domnului”.

El ridică din umeri.

— Dar asta nu schimbă cu nimic originea ritualului și a dogmei.

— Care dogmă?

— Dogma că în liturghia catolică credincioșii chiar mănâncă trupul lui Cristos și îi beau sângele.

Îi indică un paragraf din raport cu un citat scurt din catehismul catolic: „și pentru că în această dumnezeiască jertfă a liturghiei este prezent același Cristos, ce Și-a jertfit sângele pe altarul crucii, această jertfă este o jertfă reală pentru iertarea păcatelor”. Prefectul Congregației pentru Credință de la Roma vă poate confirma asta.

Clara închise ochii și căzu pe gânduri.

— Iar pentru acest criminal, răspunse ea apoi, femeile pe care le ucide sunt jertfe pentru o crimă pe care a comis-o și pe care ar dori s-o anuleze?

— Așa s-ar putea să fie, zise MacDeath. Din păcate, nu cunoaștem decât o victimă, altminteri am putea să deducem din fizionomia și informațiile cu privire la fiecare victimă un profil al victimei pe care să-l asociem cu cel al criminalului.

Clara își notă câteva lucruri în blocnotes.

— Hai să rezumăm, zise ea apoi. Ucide femei, și nu din motivație sexuală, ci pentru ca în calitate de jertfe să anuleze o faptă din trecut, pe care o regretă.

Ea ridică privirea din hârtii.

— Asta ar fi explicația motivului pentru care ucide, dar, cum lipsește componenta sexuală, rămâne întrebarea: de ce ucide tocmai femei?

MacDeath o privi pe Clara foarte atent în timp ce aceasta vorbea:

— Și nu e foarte limpede dacă făptașul este într-adevăr un bărbat.

— Un punct foarte bun, stimată colegă, zise MacDeath și se ridică. Și astfel ajungem la paragraful al doilea. La catharsis, la purificare.

22.

Te poți trezi în multe feluri. Adesea încă mai ești în visul a cărui structură difuză este străbătută ici și colo de fulgerele realității. Uneori, somnul e atât de adânc, încât starea de trezie vrea să se impună, dar lumea din vis este încă suficient de puternică pentru a transfera unele impresii într-o posibilă realitate. Celor care se află încă pe jumătate adormiți li se pare că și-ar crea propria realitate, ca un fel de creator asemenea unui zeu – și asta până sună un deșteptător strident, lung și susținut și găsești energia de a te scula.

Trezirea se produce adesea încet, treptat. Câteodată știm imediat că e sâmbătă și putem să mai dormim și savurăm moțăiala și mai mult. Câteodată știm că e luni sau marți și avem de rezolvat la serviciu la prima oră o discuție dificilă pentru care nu ne-am pregătit suficient. Și atunci ne trezim brusc și nu mai putem dormi cu gândul la situația neplăcută care ne așteaptă, chiar dacă am mai avea timp o oră înainte să fie nevoie să ne sculăm.

Câteodată ne trezim brusc dintr-un somn adânc și negru, care acoperă tot, care ne ajută să uităm, aproape ca moartea, sora somnului. Un somn care a învelit spaimele amintirii și ale realității într-un giulgiu al uitării. Am aflat seara că ne-am pierdut slujba sau că a murit un prieten drag sau o rudă. Încercăm să ne trezim și dintr-odată amintirea revine – cu ascuțimea unui bisturiu și luminozitatea unei explozii atomice. Iar teroarea pe care am uitat-o pentru o clipă și care zăcea ascunsă sub pătura somnului se trezește la viață și se ridică într-un triumf diabolic, asemenea unui vampir din mormântul său temporar, alungat doar pentru scurtă vreme de îngăduința trecătoare a somnului.

•••

Tânăra femeie pe nume Julia percepea vag contururile camerei ei și văzu pe cineva care se mișca în dreptul ochilor ei.

Simțea că nu era întinsă, ci așezată, dar asta nu o neliniștea. Încă nu. O durere nedefinită pulsa în tâmpla ei stângă și se răspândea încet în tot capul.

Dar nu era numai durerea. Simțea ceva în memoria ei, ca un bloc de stâncă uriaș, care e ținut doar de o sfoară subțire și care în momentul următor va cădea și va strivi tot ce îi stătea în cale.

Deschise ochii.

Și brusc, amintirea reveni. Mieunatul, zgâriatul la ușă. Princess. Labele. Foarfecă de grădină. Bărbatul negru…

Teroarea își crea drum prin corpul ei și se acumula, pentru că nu putea rupe zăgazul, nu putea să se dezlănțuie într-un urlet, căci Julia avea gura lipită cu bandă adezivă. Astfel urletul rămase în ea, iar teroarea continuă să alerge prin corpul ei ca o furtună, fără să găsească o supapă.

Abia acum își dădu seama că avea căști pe urechi și că picioarele și mâinile îi erau ca paralizate. Era legată cu bandă adezivă de scaunul de pe care se ridicase când auzise zgrepțănatul pisicii la ușă. Apoi se petrecuse acel lucru îngrozitor.

Privirea îi rătăci prin cameră.

Și apoi îl văzu pe el.

Pe omul negru.

Purta un costum negru din latex, mănuși și ochelari ca de sudor, astfel încât Julia nu-i putea vedea ochii și asta îi dădea, în mod paradoxal, un pic de speranță: dacă omul era mascat, nu voia să fie recunoscut. Și asta nu putea decât să însemne că o va lăsa în viață, nu? Cu toate astea, simți că i se face greață și se temea că îi va veni să vomite cât avea încă gura legată. Avea să se sufoce cu propria vomă? Iar străinul acela va sta și va privi.

Apoi îi auzi vocea. Profundă, nefirească, cumva distorsionată, direct în capul ei.

— Încheiem o înțelegere, zise bărbatul și se ridică.

Acum Julia își dădu seama de ce i se părea vocea bărbatului așa de distorsionată și totuși atât de clară în capul ei și de ce nu auzea nimic altceva în afară de această voce, de parcă bărbatul ar fi fost un zeu gelos care nu tolera alte sunete în jurul ei: străinul vorbea într-un microfon care îi distorsiona vocea și transmitea cuvintele în căștile pe care le avea ea pe cap.

— Uită-te aici, zise el.

Pe masă, lângă laptop se afla o sticlă transparentă. Privirea Juliei urmă temătoare mâinile bărbatului care luă o batistă și o aruncă în sticlă. În câteva secunde, batista se descompuse în bucăți mici și dispăru de tot.

— Acid sulfuric concentrat, zise străinul.

Juliei i se păru că o studiază atent, chiar dacă în spatele ochelarilor bizari ochii lui nu se vedeau. Fără ochi și fără suflet.

— Te întrebi, probabil, de ce îți arăt asta, vorbi bărbatul mai departe fără vreo mișcare sau gest în plus. Ei bine, vreau să lămurim ceva. Ai două posibilități.

El se uită spre sticlă.

— Posibilitatea numărul unu: eu îți dau jos banda adezivă de pe gură și tu nu țipi și faci ce îți spun. Atunci ne vom înțelege bine. Privirea lui o fixă din nou. Ai înțeles?

Ea aprobă din cap și tremură în același timp, pentru că sudoarea i se scurgea în ochi.

— Posibilitatea numărul doi, continuă străinul. Eu îți dau banda adezivă jos și tu țipi. Atunci voi turna chestia asta, adăugă el lovind cu degetul în sticla cu acid sulfuric, peste tine și îți voi transforma capul într-o bilă însângerată, roșie și plină de bășici.

El se întoarse din nou spre ea.

— Avem o înțelegere?

Ea aprobă, cuprinsă de panică.

— Avem o înțelegere, zise bărbatul din nou și îndepărtă banda adezivă.

23.

Stătea în luminișul din pădurea întinsă, în timp ce norii grei acopereau cerul ca un giulgiu întunecat și alergau pe cer mânați de furtună.

Din când în când, luna în creștere își făcea loc printre ei, iar ploaia cădea din cer cu picături mari care îi udau fața. Stătea acolo, între copaci, nemișcat, ca încremenit, de parcă ar fi fost unul dintre ei.

În minte vedea doar chipul lui Elisabeth. O vedea ca pe o fată vie și frumoasă și o vedea ca pe un cadavru cu capul într-un

unghi grotesc și ochii goi, larg deschiși. Câteodată, vedea ambele chipuri într-unul. Erau chipurile care îi apăreau și în coșmaruri. Știa că avea să-și piardă mințile dacă nu făcea nimic. Sau era deja nebun?

Avea doar două posibilități.

Să moară, ca să-și găsească liniștea.

Sau să trăiască și să încerce să repare ce făcuse.

După o oră, ud până la piele și înghețat, porni înapoi spre casă, știind ce avea de făcut.

•••

Vladimir mai avea încă folia neagră din plastic în care învelise de mai multe ori cadavrul lui Tobias. Nu mai avea nevoie de ea, căci Tobias putrezea, tranșat în sute de bucăți, în canalizare. Așa că putea să folosească din nou folia neagră.

Vladimir o înveli pe Elisabeth în ea și îi transportă cadavrul, depunându-l pe fundul lăzii frigorifice. Din fericire, ea era mai mică și mai ușoară ca Tobias.

Apoi, Vladimir începu pregătirile încă din noaptea aceea. Fură cheia de rezervă a căminului din biroul administratorului. Se sui pe o bicicletă și se duse la casa fostei directoare a căminului, care se pensionase și își cheltuia pensia în Mallorca, astfel încât nu era decât arareori acasă în Germania. Casa era la circa cinci kilometri distanță de cămin. Și era neocupată pentru câteva săptămâni. Avea s-o folosească, pentru scurtă vreme. Iar apoi va dispărea și va reveni la un moment dat. Căci această casă era perfectă pentru el și pentru misiunea lui.

Misiunea lui sfântă.

Abia la ora trei noaptea se întoarse în cămin. Își luă una dintre jachetele roșii de ploaie și două biciclete și le pregăti la intrare.

Apoi, ultimul lucru fu să scrie o scurtă scrisoare de adio.

Am pierdut tot ce aveam. Părinții, sora, viața. Așa că viața mă va pierde acum pe mine.

Vladimir Schwarz

Scrisoarea o puse în cutia poștală din fața biroului directorului.

Îmbrăcă jacheta roșie de ploaie și se duse cu una din biciclete la lac. Pe a doua o ținea lângă el. Una din ele o ascunse în tufele

de pe latura vestică a lacului, pe cealaltă o lăsă chiar pe malul lacului.

Era primăvară, iar apa era încă foarte rece. Vladimir înotă până aproape de mijlocul lacului, își dezbrăcă jacheta roșie și o lăsă acolo și se întoarse la mal, unde ascunsese a doua bicicletă. Cu aceasta se duse la casa directoarei.

•••

A doua zi dimineață, când directorul descoperi scrisoarea, anunță poliția și administratorul găsi una din biciclete pe malul lacului, Vladimir era deja în pivnița boltită din noul său domiciliu și își punea la cale următoarele acțiuni.

Trebuia să o aducă aici pe moarta Elisabeth și să o conserve pentru eternitate. Mijloacele și posibilitățile erau bune aici – acesta fusese și motivul pentru care alesese tocmai această casă drept ascunzătoare.

Și trebuia să repare crima de a-și fi ucis sora și să-și reducă vina, făcând ca alții să moară pentru ea.

24.

Imediat după jumătatea emisiunii apăru ea: Andira, *Păcatul.*

Din nou cu acel șal negru, pe care îl lăsă să cadă la pământ, din nou cu costumul de baie argintiu și cu corpul acela perfect, din nou acea liniște uimită în timpul căreia în studio nu se auzea decât scârțâitul cablurilor generat de mișcarea camerelor.

De data asta, imaginea Andirei putea fi văzută pe ecranele mari, ochii ei, gura și zâmbetul ei. De data aceasta, oamenii din studio știau ce-i aștepta. Nimeni nu rămase cu gura căscată, uitând să îndrepte reflectoarele spre persoana potrivită.

Era din nou vremea corpului perfect, al femeii perfecte, a visului lui Leonardo da Vinci și a lui Michelangelo, doar că în carne și oase.

Albert Torino privi din nou picioarele cu formă perfectă, șoldurile unduioase, dar nu prea late, abdomenul neted, sânii perfecți, chipul de o frumusețe clasică și părul blond platinat, ochii hipnotizanți. Unghiile erau date cu ojă argintie și sclipeau la fel ca piercingul din buricul ei. Ea își trecu lasciv limba peste buze și și acolo se văzu sclipirea unui metal argintiu.

„Șarpele și Eva, se gândi Torino, într-o singură persoană.”

Nu își putea lua ochii de la această femeie. Doamne, ce ar mai fi făcut cu ea în pat! În același timp îi trecură prin minte și diverse modele de afaceri: *Cross Promotion* și *Multi Channel Marketing,* contracte de discuri și de prezentare de modă și toate câte mai existau. Iar Andira îi aparținea lui. El avea drepturile de piață pentru trei ani. El o descoperise.

„La naiba cu celelalte, își zise el, ea trebuie să câștige, trebuie să devină *Miss Shebay*.” Apoi îi mai veni un gând: „Și dacă nu vrea să se culce cu tipul care câștigă dreptul la o noapte cu ea? Dacă se strică lucrurile așa?” Răspunsul îi veni imediat: „La naiba și cu asta! Cunosc destui tipi din industria porno ca să-l mulțumesc cumva pe individ. Și ca să-și țină gura, va primi cadou zece mii de euro. Pentru un prostănac de la țară sunt bani mulți. În orice caz, nu o să-mi stric vaca de muls, doar pentru ca un cine știe ce idiot să salte pe ea preț de cinci minute”.

Publicul era în extaz și se întâmplă așa cum trebuia să se întâmple.

Andira deveni *Miss Shebay.*

25.

Numărul 14.

Televizorul încă mai mergea. Acum era pornit și sonorul.

El își terminase opera și își spăla sângele de pe mănușile negre în baia Juliei. Nu exista nimic, nu erau amprente, solzi de piele, păr sau altceva ce l-ar fi putut trăda la locul faptei și care i-ar fi putut anula statutul de Cel Fără Nume.

Era relaxat, nu simțea nicio emoție. Pulsul abia dacă îi creștea un pic atunci când omora un om.

Dar fiecare crimă aducea cu sine un stres, iar când ești stresat, pot cădea gene. De aceea purta masca de sudură închisă. Nu pentru a nu fi recunoscut – victimele l-ar fi putut recunoaște liniștit, oricum mureau –, ci pentru a nu lăsa în urmă nimic, absolut nimic la locul faptei.

El sigilă cu grijă cele două pungi negre în care tocmai îndesase organele încă aburinde, calde și ascunse canistra mare cu șase litri de sânge într-una din gențile sport.

Apoi închise computerul Juliei, luă buletinul, cheile, cardurile de credit și un dosar cu acte și contractul de închiriere și alte documente periculoase și le ascunse și pe ele în gențile sport.

Cadavrul se afla pe pat, așa cum o lăsase cu luni în urmă pe Jasmin. Dar de data asta se gândise la o surpriză anume pentru investigatori.

Totul era așa cum trebuia să fie.

•

El luă telecomanda în mână pentru a stinge televizorul. Pe ecran se desfășurau ultimele minute ale unui show de casting. Un bărbat scund, cu părul geluit stătea lângă o femeie superbă.

— Andira este *Miss Shebay*! strigă el, iar mulțimea ovațională.

Cel Fără Nume vru să plece, dar se opri și adăstă câteva secunde în fața televizorului. Pe chipul lui se așternu un surâs înghețat.

— Andira, șopti el, de parcă ar fi rostit numele unei sfinte în cadrul unei rugăciuni bizare, în timp ce îndrepta telecomanda spre televizor.

Și apoi, de parcă tocmai ar fi vrut să-și confirme hotărârea luată:

— Numărul 15.

Apăsă pe butonul roșu de închidere, iar ecranul se înnegri.

Un minut mai târziu, locuința era tăcută ca un mormânt.

Ceea ce, de altfel, și era.

26.

— Astăzi ne facem de cap, zise Torino și bătu din palme.

Albert Torino, Jochen și Tom Myers urcau cu pași repezi treptele care duceau de la Friedrichstraße la Grill Royal. Doar Tom Myers vorbea englezește la telefon cu angajații firmei sale din California.

Torino se simțea ca un zeu. Emisiunea fusese un succes deplin. Celelalte posturi luaseră deja legătura cu el; firmele mari de discuri mușcaseră momeala și până și concernele de cosmetice și de lifestyle erau interesate să încheie contracte de reclamă cu Andira.

„Mai bine să-i lăsăm să aștepte un pic”, își zise Torino, deschizând ușa. Cei trei bărbați intrară în restaurant ca niște cowboy în salon.

Deși era vineri seară târziu, părea din nou că restaurantul avea să închidă în trei minute. Îi întâmpină tot chelnerul de data trecută.

— O masă pentru trei persoane, zise Torino. Și ca să ne încălzim, o sticlă de *Veuve Clicquot.*

— Prea bine, se înclină chelnerul și se întoarse spre fereastră. Domnilor le convine masa aceasta?

— Desigur, aprobă Torino. Și meniurile, te rog!

— Îmi pare rău, zise chelnerul, dar bucătăria e deja închisă. Aș putea să vă ofer…

— Ia adu-l aici pe bucătar, îl întrerupse Torino pe chelner și îi aruncă o privire care nu admitea obiecții.

Bărbatul porni imediat să execute ordinul.

— În localul ăsta idiot nu e niciodată de mâncare, mârâi Torino. Doar nu suntem în Haiti, la naiba!

Câteva clipe mai târziu de masa lor se apropie un domn mai scund, cu mustață cenușie.

— Tocmai i-am dat de înțeles tânărului dumneavoastră coleg că am dori să mâncăm, zise Torino cu brațele încrucișate, privindu-l neclintit pe șeful de sală.

— Îmi pare rău, domnule, dar bucătăria e închisă.

Torino băgă mâna în buzunar, scoase două bancnote de cinci sute de euro și i le puse omului în mână.

— Acum e iar deschisă.

— Prea bine domnule, înclină șeful de sală capul, vă aduc meniul. V-ați hotărât deja ce ați dori să beți?

— O, Doamne, dar tocmai am zis, exclamă Torino indispus, o sticlă de șampanie, și apoi bere până vine doctorul. Haide, mai repede că ne dezmembrăm aici. Și dacă nu e gheață pe jos, poți să și alergi.

— Prea bine, răspunse chelnerul și se îndepărtă.

Cei trei bărbați se așezară la masă. După venirea șampaniei, ciocniră.

— Așadar, zise Torino și luă o înghițitură întorcându-se spre Tom Myers. Dacă astă-seară tot nu v-ați hotărât încă cu *Landing Page,* aveți la fel de mult simț al afacerilor ca un sindicalist mort.

Myers își terminase una dintre numeroasele convorbiri, luă o gură mică de șampanie, de parcă ar mai fi avut planuri astă-seară și se strâmbă.

— Sigur că a fost impresionant, începu el. Totul arată foarte bine, iar eu am făcut ce am putut, dar…

— Dar ce? făcu Torino și se întunecă la față.

— Nu pot să iau hotărârea asta de unul singur.

În general, Torino știa să se controleze foarte bine. Considerase întotdeauna că emoțiile și pasiunile sunt deranjante pentru succesul unei afaceri. Existau desigur petreceri mari în branșa sa, dar de la lansarea *Integrated Entertainments* nu dăduse dovadă de emoții prea mari. Pentru asta îi lipsea timpul. În afară de asta, Torino făcea parte dintre oamenii care considerau că riscurile unei afaceri, cuplate cu câștigurile mari, erau mult mai atrăgătoare decât jocul cu sentimentele. Emoțiile erau pentru visători și idioți. Cu toate astea, acum începea să-și piardă răbdarea.

— Doar nu trebuie să te mai consulți cu cine știe ce avocați idioți?

— Situația nu e simplă pentru noi, răspunse Myers. Cum zicea regele Prusiei? Bătrânul Fritz?

Torino și Jochen-Porcul ridicară din umeri.

— Ăla zicea multe.

— Cine se joacă cu maimuțele poate fi mușcat uneori, sau ceva de genul ăsta, continuă Myers.

Chipul lui Torino se întunecă la auzul acestei comparații.

— Show-ul e un succes și atrage o sumedenie de oameni, dar și o sumedenie de indivizi defecți. De aceea, pentru noi există, în continuare, riscul reputației.

— Vrei să te joci cu maimuța, dar să nu fii mușcat? întrebă Torino, în vreme ce Jochen își clătina paharul de șampanie, privindu-l încontinuu pe Myers cu ochii lui rotunzi de porc.

— Întotdeauna poți fi mușcat, zise Myers și bău din vârful buzelor încă o înghițitură. Vrem doar să ne asigurăm că, după mușcătură, injecția cu tetanos e în apropiere.

Dădu să se ridice.

— Și pentru asta avem nevoie de avocați.

— Vrei să pleci deja? întrebă Torino. Abia am început.

Myers se ridică.

— O să verific asta cu departamentul juridic la Cupertino.

— Atunci sună de aici și rămâi să sărbătorești cu noi, zise Jochen-Porcul.

Myers zâmbi pentru prima dată.

— Mulțumesc, dar trebuie să port în liniște convorbirile. Asta se poate mai ușor în camera mea de hotel. Își băgă telefonul BlackBerry în buzunar. De îndată ce am terminat, mă întorc. De la Hilton la Gendarmenmarkt nu sunt decât șase minute.

Torino aprobă. În privirea lui exista înțelegere, dar și un pic de dezamăgire că treburile încă nu erau lămurite de tot.

— În regulă. Transmite-le avocaților să ia măcar de data asta în considerare potențialul de câștig și să nu se împiedice de cine știe ce paragrafe.

— Așa o să fac, zise Myers. Vorbim apoi.

Dădu din cap și se îndreptă spre ieșire.

— La naiba! îi zise Torino lui Jochen și duse mâna la mobil. N-o să-l lăsăm să ne strice petrecerea. Hai să chemăm fetele.

Torino și Jochen îl urmăriră pe Myers care tocmai dispărea pe ușă.

Și bărbatul cu părul blond scurt, care ședea la una dintre mesele de la ieșire, privi în urma lui Myers.

Un bărbat cu ochelari din oțel inoxidabil mat.

27.

— Catharsis, zise MacDeath și începu să se plimbe ca un profesor în sus și în jos prin birou. Purificare. Ca să zic așa, conștiința este aerisită și eliberată de lucrurile apăsătoare.

Se opri în dreptul tabloului cu *Judecata de Apoi.*

— Cu cât întâmplarea care trebuie reparată a fost mai traumatică, cu atât mai radical va fi catharsisul. Se opri scurt și apoi continuă: Criminalul nostru ucide femei, evident fără o motivație sexuală. Înscenează un viol, pentru a-i deruta pe investigatori și să se prezinte drept criminal super-inteligent, victorios, care nu poate fi prins. Corect?

— Corect.

— El ucide femei pentru a aduce jertfe cuiva. Asta ne duce la două concluzii. MacDeath o privi pe Clara întrebător. Una ar fi?

— Una ar fi, răspunse Clara, că persoana care a fost ucisă și căreia îi cere iertare – căreia îi aduce jertfe sfinte – e tot o femeie.

— Foarte bine, aprobă MacDeath. Dacă tragem acum a doua concluzie, vom afla mai multe despre criminal.

— Și anume?

— Are nevoie de catharsis pentru a se purifica pe sine.

MacDeath se întoarse la locul lui și rămase direct sub craniul rânjit.

— Vreți să spuneți că ar fi putut fi abuzat? întrebă Clara. Înjosit? De mama lui? Ca un fel de Norman Bates al epocii internetului, care din cauza asta vrea să pedepsească femeile?

— Nu, zise MacDeath, asta mi se pare puțin probabil. Cei mai mulți violatori sunt bărbați, la fel și cei mai mulți criminali în serie. Presupun că făptașul nostru a fost abuzat de un bărbat.

— Extremele se pare că fac parte din natura masculină, oftă Clara.

MacDeath aprobă din cap.

— Motivul pentru care nu există un Michelangelo sau un Mozart feminin este acela că nu există și un Jack Spintecătorul feminin.

— Este un compliment sau un semn de sărăcie pentru sexul feminin.

— Luați-l cum vreți, dar e un fapt, zise MacDeath și se așează. Dar să continuăm.

Umblă iar la ajustarea scaunului său.

— Să studiem statistica și să plecăm de la premisa că un bărbat a fost violatorul criminalului nostru. Să mai pornim și de la premisa că acest bărbat l-a abuzat pe criminal când acesta era încă mic.

— Un pedofil? Și în același timp homosexual?

Clara ridică surprinsă din sprâncene.

— Există unele lucruri care sugerează asta, zise MacDeath. Vedeți cu câtă bucurie l-a folosit criminalul nostru pe homosexualul Jakob Kürten ca marionetă. Noi trebuia să credem că el era criminalul.

Clara văzu cu ochii minții cadavrul legat de pat al lui Kürten, care era așa de mumificat și de uscat încât aproape că nu mai distingeai dacă era bărbat sau femeie.

— Și gândiți-vă la felul cinic în care se amuză în scrisoare pe seama lui Kürten.

MacDeath se aplecă și arătă spre locul din raport.

Ați crezut cu siguranță că m-ați prins. Dar nu ați avut mai mult noroc decât Jakob Kürten cel mumificat când mai avea sânge în el.

— Uciderea lui Kürten și probabil a altor bărbați a căror identitate și-a asumat-o pentru a contacta și a ucide femei a fost, pe de o parte, un instrument. Un instrument pentru a se face cu adevărat invizibil, Cel Fără Nume, despre care nu avem indicii și care circulă invizibil prin oraș, la fel ca omul din mulțime al lui Edgar Allan Poe.

El se opri, de parcă ar fi trebuit să-și ordoneze gândurile.

— Pe de altă parte, a fost probabil o răzbunare tăcută asupra homosexualității propriu-zise – indirect asupra persoanei care l-a abuzat în copilărie sau adolescență.

— Atunci, de ce nu a ucis doar bărbați? întrebă Clara.

— Încetișor, făcu MacDeath, nu trebuie să amestecăm exercițiile impuse cu cele liber alese. Jakob Kürten – și oricine altcineva mai zace acolo afară mort și uscat în patul lui – a fost exercițiul liber ales, care îl ajută să ne inducă în eroare. Dar în realitate nu a avut nevoie de ei. Femeile, în schimb, astea au fost impuse.

Clara închise ochii pentru a se gândi.

Când îi deschise din nou, întrebă:

— Avea nevoie de identitățile bărbaților pentru a ucide femeile și a rămâne suficientă vreme nedepistat pentru a-și duce opera la îndeplinire, indiferent care e aceasta?

— Exact.

— Dar în timp ce bărbații erau doar un instrument, femeile erau jertfele cu care dorește să obțină iertarea unei prime victime?

MacDeath strânse din buze și aprobă.

— Având în vedere ce știm până acum, e destul de probabil.

— Iar catharsisul? întrebă Clara. Purificarea? Femeile joacă un rol și aici?

MacDeath zâmbi strengărește.

— Ce credeți?

Clara fu nevoită să zâmbească și ea.

— Dacă întrebați așa, aș zice că da. Dar de ce?

— Ei bine, ce ar fi putut să facă violatorul pedofil, homosexual sau cum o fi fost cu pe atunci tânărul nostru criminal?

Clara ridică din umeri.

— Să-l pipăie, să-l înjosească, să-l oblige la sex oral și anal.

— Criminalul nostru a fost partea pasivă sau cea activă? întrebă MacDeath.

— La vârsta aceea, cu siguranță pasivă.

MacDeath aprobă din cap.

— Criminalul nostru adolescent trebuia probabil să-l satisfacă pe violator oral, iar violatorul l-a abuzat anal. Sună plauzibil?

Clara se miră puțin auzind toate detaliile pe care le amintea MacDeath, dar părea să fie important.

— Da, sună plauzibil.

MacDeath se lăsă pe spate.

— Asta înseamnă că el, Cel Fără Nume, trebuia, cum se spune în cercurile homosexuale, să joace rolul femeii.

Clara făcu ochii mari.

— Iar prin uciderea femeilor, aici și acum, el îndeplinește catharsisul?

— E foarte posibil. Ucide ceea ce urăște în el, ceea ce consideră a fi murdar. Ceea ce se asociază, de regulă, cu sexul feminin – slăbiciunea, moliciunea, faptul că bărbatul pătrunde în femeie – exact acestea sunt elementele de care criminalul se teme, care l-au traumatizat și i s-au întipărit în minte în momentele de înjosire profundă.

MacDeath își împleti degetele, asemenea unui preot.

— S-a simțit ca o femeie, când a fost violat și abuzat. Și pentru a-și curăța psihicul și a-și uita rușinea, încearcă să ucidă latura feminină din el…

— … omorând, ca înlocuitori, femei tinere și atrăgătoare, îi completă Clara fraza.

— Da. Jasmin Peters era foarte atrăgătoare, zise MacDeath. Era personificarea femininului. Și dacă mai există și alte victime, și mă tem că există, nici ele nu vor fi fost urâte. Nu ar fi avut voie să fie urâte, căci frumusețea feminină pe care o ucide este egală cu slăbiciunea feminină pe care vrea să o distrugă în el însuși.

Clara se uită la hârtiile din mâna ei și apoi la MacDeath.

— Încă o întrebare, zise ea.

MacDeath zâmbi din nou cu zâmbetul lui strengăresc.

— Oricare doriți, zise el. Sau mai bine, aproape oricare.

— De ce eu? zise Clara fixându-l cu privirea.

MacDeath continuă să zâmbească.

— Permiteți contra-întrebarea obligatorie?

— Presupun că n-am de ales, zise Clara ridicând din umeri.

— Ce sunteți dumneavoastră? întrebă MacDeath.

— O femeie, la fel ca victimele.

— Sunteți și victimă?

Clara simți cum i se înnoadă stomacul.

— Dacă vă gândiți la uciderea surorii mele... da. Dar de unde ar putea să știe asta?

— Să pornim de la premisa că știe, zise MacDeath. Dacă e așa, el vede în dumneavoastră trei lucruri: în primul rând o victimă, în sensul unei tovarășe de suferință, care a pățit, indirect, ce a pățit și el.

— Și în al doilea rând?

— În al doilea rând sunteți victimă, în sensul de feminin. De asemenea atractivă, dacă îmi este permisă observația, chiar dacă nu blondă, adăugă el mijind ochii, și tot indirect, nu puteți nega că lui îi face plăcere să vă șocheze cu cruzimile sale.

Clara se gândi la ce spusese MacDeath mai devreme: *E un pic cam ca o mâță care îi aduce mereu stăpânei șoricei morți pe prețul de la intrare, fie că aceasta și-i dorește sau nu.*

— Și în al treilea rând? întrebă ea.

— Contra-întrebare, zise MacDeath. Ce sunteți? Aici și acum?

— Aici și acum? Comisar LKA.

— Corect. El se lăsă pe spătarul scaunului. Vă amintiți de elementul pedagogic din actele sale? Vrea să vă arate ceva sau poate vrea să arate ceva lumii întregi. Vrea să vă permită dumneavoastră, poate chiar lumii întregi, să participați la ritualul de jertfire și la catharsisul său. Căci, cu cât mai mulți oameni văd asta, cu atât mai sigur poate să fie că și-a îndeplinit sarcina în cel mai bun mod posibil.

MacDeath se aplecă înainte.

— Și cine ar putea aprecia mai bine expertiza unui criminal în serie profesionist decât o persoană care a fost indirect victima unuia, căci a trecut prin așa ceva? Care, în al doilea rând e o victimă, pentru că e femeie? Și în al treilea rând îi poate aprecia faptele cu o anumită competență, pentru că e specialitatea ei?

Clara își încrucișă brațele.

— Mă aflu în primejdie?

MacDeath clătină din cap.

— E greu de spus, dar nu cred. Cel puțin nu imediat. Trebuie să fiți prezentă până la final și asta o puteți face doar dacă trăiți. Arătă spre raport. Am scris ceva despre asta pe ultimele pagini.

— Dar, continuă el, ridicând un deget, dacă nu acționăm rapid, vor mai exista alți șoricei morți pe prețul de la intrare. Vă va răni în continuare, vă va chinui psihic.

Clara strânse pumnii.

— Chiar și așa, zise ea și auzi agresivitatea neajutorată cu care rostea cuvintele. De ce tocmai eu? Cât despre sora mea, au trecut douăzeci de ani de atunci. Cum ar putea să știe de asta?

MacDeath părea să fie și el puțin nedumerit.

— Recunosc, acesta este un element de legătură care ne lipsește, zise el. Și am face bine să-l găsim cât mai repede.

Cineva bătu, iar imediat după aceea ușa se dădu de perete. Hermann stătea în prag.

— Vești proaste, zise el. Cel mai bine veniți jos.

— Vești proaste? întrebă Clara ca un ecou.

Hermann aprobă.

— Foarte proaste.

28.

Hermann deschisese pagina de internet *Xenotube.* Unul dintre fișierele video de acolo se chema „Julia”, postat de o Julia Schmidt.

— Cum l-ați găsit?

— Sistemul nostru de alertă, răspunse Hermann. Tocmai ne-a anunțat, iar filmul a fost pus online acum zece minute. Arătă spre fișier. Uite.

Clara citi numele filmului.

directorsCUT

Putea să-și închipuie că acel „cut” avea aici altă semnificație.

Winterfeld stătea în spatele lui Hermann, împreună cu Clara și MacDeath și își trecea neliniștit mâna prin păr.

— Așadar, prietenul nostru a ales să iasă în public, zise el. Audimax în loc de învățământ individual.

— Da, zise Hermann, probabil din nou de pe computerul victimei. Ca „Julia Schmidt”.

Duse mausul spre butonul de play.

— Să-i dau drumul? întrebă Hermann.

Winterfeld aprobă din cap.

Ecranul se făcu negru pentru câteva secunde. Apoi apăru o imagine, la fel ca prima dată. O fată blondă, drăguță, și aici cu obrajii scăldați de lacrimi, și aici cu o expresie de panică în privire – ca o piatră de moară care trage sufletul spre fundul mării. Și aici cele două mâini în mănuși negre pe gâtul tinerei femei.

— Bună, Clara, zise ea.

Clara tresări fără să vrea când își auzi numele din gura victimei.

— Eu sunt Julia, continuă fata, tremurând și înghițind cu greu. Eu sunt faimoasă… toți mă cunosc. Și toți… mă pot vedea…

Ea făcu o pauză, înghiți ceva, apoi privi direct spre cameră, de parcă dedesubt s-ar fi aflat un prompter.

— Eu sunt un star… Eu sunt… mult mai drăguță decât Jasmin. Pielea mea încă nu arată… ca pergamentul… iar ochii mei… ochii mei mai există încă.

Fata scuipă ceva pe jos.

— Eu sunt deja moartă, dar haosul… haosul continuă. Vino să mă vizitezi în locuința mea. Astăzi, vineri, pe 25 octombrie. Dar eu nu sunt prima… și nici ultima.

Urmă sclipirea lamei cuțitului la gâtul ei.

Clara crezu că avea să i se oprească inima, în timp ce aștepta tăietura bisturiului, care avea să alunece ca un vânt al morții peste gâtul Juliei și să lase o tăietură subțire și adâncă din care într-o secundă interminabilă avea să înceapă să curgă sângele, mai întâi încet, apoi tot mai repede, ca o cascadă a groazei.

Bisturiul se retrase, de parcă bărbatul s-ar fi pregătit de tăietură.

Apoi ecranul se înnegri.

Clara răsuflă.

— Ticălos sadic, șopti ea și se gândi în același timp ce era cu adevărat sadic. Să arăți o crimă la care nimeni nu se așteaptă sau să nu arăți o crimă la care se așteaptă toți.

Se uită când la MacDeath, când la Winterfeld care priveau amândoi cu chipurile palide ecranul.

— Oare mai trăiește? întrebă Clara. Poate că filmul e într-adevăr de azi?

Hermann bătu agitat pe tastatură, chemă un tehnician IT și arătă spre ecran.

— Verifică adresa asta de IP și călcați-i pe bătături pe cei de la *Xenotube.* Și comparați asta cu datele de la Evidența Populației. Probabil că există o sumedenie de Julia Schmidt în Berlin, dar cred că putem să limităm căutarea cu acest film.

— Ea a spus că e mult mai drăguță decât Jasmin, zise Winterfeld. Asta ar putea însemna că mai trăiește.

— Sau ar putea să însemne că încă nu e mumificată, zise Clara. Poate că acest nebun vrea să ne facă să sperăm că nu a ucis-o, ca să ne agităm și mai tare și lui jocul de-a șoarecele și pisica să-i facă și mai multă plăcere.

Se întoarse spre Hermann.

— Când crezi că avem adresa?

— Jumătate de oră dacă ne grăbim, zise el.

— Câte persoane au văzut deja filmul?

Hermann se uită la statistica *Xenotube.*

— Până acum doar cinci sute. Scutură din cap. Totuși, destul de mult, dacă stăm să ne gândim că în fiecare secundă sunt postate filme noi și e online de doar cincisprezece minute. El se uită la Clara. Ar putea fi din cauza conținutului horror, care arată mai autentic decât orice film horror. S-ar putea și să promoveze linkul undeva în internet, pe platforme horror, pagini de *snuff* sau hardcore, care se află pe cine știe ce servere din Rusia.

— Puteți verifica, unde și cum?

— Facem deja asta.

Hermann făcu semn spre doi tehnicieni.

Winterfeld își puse mâinile în șolduri și se uită la Clara.

— Serviciul de mesagerie a mai găsit ceva? Vreun mesaj către dumneavoastră?

Clara scutură din cap.

— Noutăți în privința ADN-ului din gândaci?

— Nici asta.

— Și acum, señora? întrebă Winterfeld. Ce facem acum?

Clara oftă și trase adânc aer în piept.

— Mai întâi, trebuie să aflăm unde se află locuința Juliei Schmidt. De îndată ce aflăm, trimitem un comando de intervenții și izolăm locul cât putem de discret. Nu avem nevoie

ca cine știe ce tocilari avizi de senzații tari care caută acum în cartea de telefon adresa Juliei Schmidt să transforme apartamentul într-un loc de pelerinaj.

— Asta ne-ar putea ajuta, opină MacDeath. De ce să nu-i folosim pe tocilari să ne ajute fără voia lor la căutarea Juliei?

— Nu e o idee proastă, zise Hermann, care tocmai tasta ceva în calculator, dar există peste 400 de Julia Schmidt în zona metropolitană Berlin. La circa cinci sute de utilizatori care au văzut până acum filmul asta înseamnă cel mult doi oameni la fiecare locuință. Și doi tipi care pândesc o locuință nu sunt prea evidenți.

— Hai să uităm ideea, zise Clara. Să așteptăm adresa corectă. De îndată ce o avem, mergem acolo. Sun imediat medicina legală, pentru ca autopsia cadavrului, dacă există unul, să se petreacă totuși cât mai repede.

MacDeath își dădu jos ochelarii de pe nas și privi când spre monitor, când spre Clara și Winterfeld.

— Știți ce înseamnă dacă el chiar a înregistrat filmul acesta astăzi? întrebă el.

— Da, răspunse Clara. Se amuză pe seama noastră și vrea să ne arate cât e de puternic. În afară de asta, ne dovedește cu asta că nu mai are nevoie de mumificare, căci noi oricum nu-l putem găsi.

MacDeath aprobă din cap.

— E adevărat. Dar asta înseamnă și că își poate permite mici neatenții. Și nu pentru că ne-ar subestima cumva.

— Ci?

MacDeath își plimbă ochelarii dintr-o mână în alta înainte să răspundă:

— Pentru că e posibil ca opera sa să fie aproape completă.

29.

Myers coborî cu liftul în parcarea subterană. Încercă să își verifice mesajele pe BlackBerry și constată enervat că nu avea semnal.

La al doilea nivel al parcării ușa se deschise și un bărbat de la serviciul de curățenie urcă în lift. Într-o mână avea o mătură, cu

cealaltă împingea un tomberon de care erau fixate diverse ustensile de curățat și care umplea aproape complet cabina liftului. Bărbatul își trăsese șapca strâmb pe cap și mirosea a gumă de mestecat.

— Scuze, mormăi el.

— Nu face nimic, îl liniști Myers.

Bărbatul de la curățenie manevră tomberonul mare spre ușă, pentru a face un pic de loc și se așeză în spațiul devenit liber lângă Myers, făcându-și de lucru cu sistemul de fixare al tomberonului.

— Ați terminat treaba? întrebă el.

Myers nu avea chef de conversații, dar nu mai dura mult până să ajungă la mașină, așa că răspunse:

— Aș vrea eu, dar cu slujba mea treaba nu se termină niciodată.

Băgă mâna în buzunar să caute cheia de la Audi-ul TT pe care îl închiriase.

Inițial, crezu că niște fire de păr de pe picior se prinseseră în materialul pantalonului. Altfel nu-și putu explica înțepătura bruscă pe care o simți. Abia apoi văzu siringa din mâna gunoierului, care apăsă pistonul în jos.

Câteva secunde mai târziu îl învălui un întuneric plăcut, de nepătruns.

Cheile de la Audi îi alunecară din mână și căzură zornăind pe jos.

O mână se întinse după ele.

Nu era mâna lui Myers.

•••

Ușa liftului se deschise la al patrulea nivel al parcării. Gunoierul își împinse tomberonul din lift. Se duse la un Ford Transit, deschise ușile din spate, urcă tomberonul în dubiță cu oarecare efort și închise ușile.

Apoi se așeză la volan și porni motorul.

De îndată ce farurile luminară parcarea subterană, el își puse ochelarii.

O pereche de ochelari din inox mat.

30.

Hermann și echipa de la IT găsiseră adresa Juliei în timp record. Kreuzberg, Bergmannstraße 30. Exista o singură Julia Schmidt cu acest număr de IP și acel cont *Xenotube,* și comparația foto cu filmul fusese pozitivă.

Clara și Winterfeld organizaseră înainte o conferință telefonică cu Bellmann, care era în continuare la Wiesbaden, dar vorbea din limuzina care se îndrepta spre aeroportul din Frankfurt, pentru a prinde ultimul zbor spre Berlin.

— Cum se poate ca presa să fi aflat deja de asta? întrebase Bellmann. A fost un film printre alte milioane de filme.

— Da, replicase Clara, dar unul foarte crud. În afară de asta, nu știm ce a mai făcut criminalul pentru ca vestea să ajungă în presă.

Într-adevăr, presa aflase de caz. În edițiile online ale multor ziare se făcuse deja referire la film. Deosebit de pregnant era prezentat într-un ziar de scandal, iar linkul se propaga harnic pe internet.

Ucigașul de pe internet – cine îl oprește pe Spintecătorul de pe Facebook?

De îndată ce lucrurile primesc un nume, ele devin de la sine înțelese, se multiplică, se răspândesc asemenea virusurilor. Spintecătorul de pe Facebook. Opt reporteri sunaseră deja la departamentul de presă la LKA. Cei de acolo fuseseră chemați înapoi la serviciu. Mai devreme, Winterfeld și Bellmann se puseseră de acord cu privire la o strategie comună de comunicare. Presei trebuia să i se comunice:

Deocamdată, nu este lămurit dacă a fost comisă o infracțiune sau dacă e vorba despre o glumă deosebit de proastă. Și alegerea numelui (*Clara*) *poate fi întâmplătoare. Nu vom comenta asta câtă vreme există pericolul ca investigațiile să fie compromise.*

Dacă presa afla de cine știe unde pe baza unor informații furnizate de cine știe cine că mai existase încă o crimă, răspunsul trebuia să fie:

Suntem pe urmele criminalului, dar nu putem dezvălui nimic din stadiul investigațiilor, deoarece am putea pune în pericol potențiale victime ca și munca noastră de până acum. În afară

de asta, nu este exclus ca Julia Schmidt să mai fie în viață. De îndată ce poliția se va lămuri asupra acestui aspect, vom informa mai întâi rudele, apoi opinia publică.

Și dacă era totuși un criminal în serie:

Zvonul că făptașul ar fi omorât deja mai multe femei este doar o speculație nefondată. Cei mai buni oameni ai noștri lucrează la caz și vor prezenta foarte curând rezultatele opiniei publice.

•••

Ajunseseră cu comandoul de intervenție la locuința Juliei Schmidt din Bergmannstraße 30. Locul faptei fu izolat. Mașinile de poliție și polițiștii de la intervenție își ocupaseră pozițiile.

Deja nimeni nu mai credea într-o glumă proastă.

Locuința Juliei era întunecată ca un mormânt.

Probabil că fusese deconectat tabloul electric, poate chiar de către ucigaș, pentru că în locuință curentul nu funcționa. Nu avea rost să aștepte electricienii sau să repare singuri tabloul electric. Fiecare secundă conta.

Dar întunericul reprezenta un risc. Nimeni nu știa dacă nu fusese tras pe undeva vreun fir subțire și dur de metal, care putea să reteze capul unui om dacă se izbea destul de tare de el. Nimeni nu știa dacă nu ticăia undeva vreo bombă care avea să explodeze la cel mai mic stimul luminos.

Nimeni nu știa dacă nu cumva ucigașul pândea din locuință cu ochelari cu infraroșu pentru ca la primul sunet să înceapă să tragă cu o armă automată. Doar lanternele Maglite ale comandoului de intervenție și lanternele din vehiculele de intervenție brăzdau cu raze reci întunericul.

Lumina se târa mai departe.

Camera Juliei arăta cam ca aceea a lui Jasmine, cât se putea vedea în razele de lumină care alergau pe pereți ca niște mici reflectoare. Postere, o reproducere înrămată după un van Gogh, *Noapte înstelată*, o sofa, un palmier. Frunzele palmierului aruncau mii de umbre pe pereți, ca niște șerpi care se retrăgeau scurt înainte de mușcătură, pentru a se lansa apoi cu forță. Apoi din nou întuneric. Și contururile care răsăreau din noapte sub lumina lanternelor. Lângă palmier, era o comodă cu o duzină de poze din concediu. Chipurile oamenilor din poză păreau niște caricaturi distorsionate de luminile și umbrele care alunecau prin cameră.

Lumina se târa mai departe.

Pe pat. Pe plapumă, pe pernă. Două picioare goale. O rochie albă.

— Aici e ceva, strigă Marc. Două alte fascicule de lumină se îndreptară într-acolo.

Cineva era întins pe pat. După contururi putea să fie o femeie, într-o cămașă de noapte albă, cu mâinile împreunate pe piept. Albul mărginit de dantele strălucea în contrast cu întunericul uleios. Dar mai era ceva care forma un contrast și mai puternic cu albul strălucitor al luminilor, ceva care în lumina rece a lanternelor părea la fel de întunecat ca întunericul din jur. Erau pete întunecate și stropi pe rochie.

Sânge?

— Julia Schmidt, aici e poliția judiciară. Vrem să vă ajutăm, dacă ne auziți, spuneți ceva.

Aceasta era Clara.

Niciun răspuns.

Și își dădură repede seama de ce nu venea niciun răspuns.

Fasciculele de lumină pătrunseră în întunericul din jurul patului, urcară mai sus, peste plexul solar, brațele împreunate, pieptul bombat, clavicule, gât…

Winterfeld trase șuierând aer în piept, când lumina se opri în acel loc. Era clar că persoana de pe pat nu dormea, că nu era anesteziată, că nu își pierduse cunoștința și putea fi trezită cu amoniac.

Era clar că Julia Schmidt nu mai era în viață.

Căci în lumina lanternelor se vedea că acolo unde fusese gâtul zvelt al femeii nu mai era decât un crater adânc, mai întunecat decât noaptea neagră precum cerneala.

Iar acolo unde fusese capul nu se mai afla decât un ciot însângerat care ieșea din cămașa albă de noapte, un ciot de oase și de tendoane tăiate.

Clara simți nevoia să tragă adânc aer în piept.

— Decapitare, șopti ea, iar lumina lanternei se mișcă agitat de la stânga la dreapta.

— Avem nevoie de un reflector! strigă Winterfeld. Repede!

Pe coridor se auziră pași care se îndepărtau grăbiți.

Fasciculul de lumină de la lanterna Clarei alunecă în jos, peste craterul însângerat, decolteul cu dantelă al cămășii, mâinile

împreunate și picioarele subțiri care se odihneau drepte la capătul patul, ca la statuia unei martire.

Apoi lumina se mișcă în sus.

Când lumina trecuse deja, creierul Clarei înregistră cu o întârziere de o jumătate de secundă ce văzuse cu o clipă mai devreme, dar nu reușise să proceseze.

Un metru la stânga.

Clara mișcă lanterna spre stânga.

Spre raftul de deasupra patului. Pe care văzuse înainte o statuie de ghips a lui *Venus din Milo.*

Iar lângă statuie se afla ceea ce înregistrase creierul Clarei.

Capul despărțit de trunchi al Juliei, încadrat de părul blond care lucea în lumina rece a lanternelor o privea pe Clara cu ochii și gura larg deschise. Colțurile gurii fuseseră trase în sus ca într-un rânjet, de parcă ar fi vrut să spună: „Bine ați venit, străinilor, în împărăția mea!”

Poezia despre spiritele mlaștinilor pe care bunica i-o spunea Clarei în copilărie i se înfiripă acesteia brusc în minte, în timp ce lumina lanternei mai adăstă o secundă pe capul fetei, pentru a cerceta apoi pereții din jurul acestei scene de groază.

Trecător cu pasul rece, te oprește și citește.

Că și eu am fost ca tine, că și tu ai fost ca mine.

Exact deasupra capului, zece centimetri deasupra ultimelor șuvițe de păr blond lucind în lumina rece a lanternelor, pe peretele galben-pai erau scrise un număr și un cuvânt într-o culoare de roșu întunecat, aproape la fel de întunecat ca noaptea.

Numărul 14.

31.

Cred în ceea ce se întâmplă exact acum. Nu cred în nimic ce va fi după Acum. Vă vorbesc vouă.

Acum!

Visul continuă.

Trezirea înseamnă amintire. Dar asta de acum este o prezență agitată, atemporală.

Să trăim visul.

Ajunge dacă ne trezim cu puțin înainte să murim.

Văd filmul încă o dată în mintea mea. Înainte de călătorie am comparat datele de Facebook și de Dategate și am găsit două posibile adrese. Prima ei greșeală.

Apoi în timpul discuției am aflat prin localizarea cu GPS unde se afla mobilul Juliei. A doua ei greșeală.

Apoi a postat pe Facebook că era acasă și își aștepta pisica. Și a pus o fotografie pe Facebook care mi-a arătat pisica. „Princess" a ei. A treia ei greșeală.

O a patra greșeală nu a mai avut când să facă, exact ca toate celelalte.

Pentru că era deja moartă.

La fel cu celelalte.

Funcționează întotdeauna. Și va funcționa mereu.

Mai întâi aflu numărul.

Apoi îi găsesc adresa.

Apoi îi găsesc capul.

32.

Tom Myers visa că îi fusese dislocat maxilarul. Deschisese gura prea tare și acum nu mai reușea s-o închidă. Vedea foști colegi de clasă, prietene vechi care râdeau de el, pentru că trebuia să umble cu gura deschisă.

Maxilarul îl durea, iar mușchii de la articulații îl ardeau. Ca prin ceață percepu o boltă întunecată. Cineva se mișca încet prin fața lui încolo și încoace. Tom Myers avea impresia că dormise ani întregi. În pulpa sa vibra o durere surdă.

Nu se întâmplase ceva? Parcarea subterană... liftul... și apoi?

Avea gura uscată, pentru că nu putea să respire pe nas. Nasul îl durea și îi era amorțit. Era prins cu o clemă de metal, astfel încât trebuia să respire pe gura deschisă.

Abia acum începea să-și dea seama că simțea gust de metal pe limbă și gingii. Mici plăcuțe care aveau gust de rugină. El tresări. Plăcuțele trebuiau să fie ascuțite, căci se tăiase la limbă și simți gustul de aramă al sângelui. Aramă și sânge în gura lui. Voia să scuipe afară plăcuțele. Dar cum? Gura lui chiar era deschisă, nu era un vis. Nu o putea închide.

Nici de mișcat nu se putea mișca. Era legat. Capul îi era tras în spate cu un lanț și ședea pe un scaun de fier, ca un pacient pe scaunul dentistului.

Îl cuprinse panica. Încercă să se elibereze cu o mișcare bruscă, scoțând sunete guturale, căci de vorbit nu putea vorbi.

— Aveți grijă, v-ați putea tăia.

Aceasta era făptura care se mișcase până atunci ca prin ceață prin fața lui.

Acum Tom îl putea vedea. Un bărbat mare, puternic, îmbrăcat în negru, care avea mișcări suple și care își făcea de lucru la o masă de lângă scaun. Avea păr blond, scurt și purta o pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

Ciudat: aducea un pic cu gunoierul din lift.

Când străinul începu să vorbească, Myers se trezi de tot.

— Domnul Myers, de la *Xenotube,* nu-i așa? zise bărbatul.

Myers simți că îl iau fiori reci. De unde îi știa numele? Și ce era locul acesta? Ce se întâmpla? Fusese răpit? Cerere de răscumpărare?

— Domnule Myers, continuă străinul, am rupt un cutter și am pus bucățile la dumneavoastră în gură. Gura este ținută deschisă cu clești chirurgicali care se folosesc în operație pentru a menține deschisă gura pacientului.

Se uită la Myers cu ochi impasibili, în timp ce pe Myers îl cuprindea groaza, asemenea unui păianjen negru și scârbos care i se târa pe spinare în sus.

O, Doamne! Ce se întâmpla? Cine era nebunul acesta?

În ochii străinului nu se putea citi nicio expresie. Erau reci și calculați. Și aveau o foame fără margini în a-și atinge scopul.

— Aici, zise străinul, am o găleată cu apă.

El legănă găleata cu zece litri de apă prin fața lui Myers, iar apa dădu pe afară și îi stropi pantalonii acestuia.

— Vă veți întreba ce legătură are această găleată cu apă cu bucățile de cutter.

Creierul lui Myers lucra la capacitate maximă. Adânc în sinea sa o voce îl avertiza cu privire la planul perfid al acestui om negru.

Străinul afișă un zâmbet care era și mai rece decât vântul de toamnă care bătea de sus în pivniță.

— Poate nu avem nevoie de găleată. Trase demonstrativ găleata mai în spate, înainte să vorbească mai departe. Căci eu vreau ceva de la dumneavoastră.

Bărbatul cu ochelarii cu ramă de inox se aplecă în față, astfel încât fața lui aproape că o atingea pe a lui Myers.

— Vreau codul de acces pentru Landing Page-ul de la *Xenotube.* Știu că există o scanare de iris prin intermediul unei camere web. Știu că computerul central a salvat structurile irișilor întregului grup de conducere al firmei. Și mai știu că managerii de top de la *Xenotube* trebuie să clipească de trei ori în camera web pentru a primi accesul. Știu chiar și că scanarea irisului pe Landing Page măsoară mișcările și circulația sângelui. Pentru ca nimănui să nu-i vină ideea, zise el uitându-se la Myers aparent revoltat, să scoată ochiul unui manager pentru a sparge codul.

Myers se trase instinctiv înapoi și se lovi cu capul de peretele de piatră.

Bărbatul cu ochelari ridică camera web cu un emițător wireless în sus.

— Atunci vă rog să clipiți de trei ori, domnule Myers, zise el și adăugă șoptind: Căci eu vreau acces la *Xenotube.*

Landing Page-ul de la *Xenotube,* se gândi Myers. Patru sute de milioane de clicuri pe lună în toată lumea. Pentru ca acest nebun să-și prezinte lumii filmele perverse sau cine știe ce? Firma ar da faliment într-o lună, închisă de Ministerul Justiției, disprețuită de toată lumea, cu reputația distrusă pentru totdeauna. Și opțiunile de acțiuni ale lui Myers nu ar mai valora nici cât pivnița asta puturoasă.

Myers scutură din cap. Asta nu avea voie să se întâmple.

— Imposibil, reuși el să articuleze, în ciuda cuțitelor din gură, fără să se rănească la limbă sau la gingie.

O sprânceană a străinului țâșni în sus. Ridică găleata.

— Nu vreți să mă ajutați? zise el. Atunci nici eu nu vă pot ajuta.

Rămase scurt în această poziție. Cu chipul imperturbabil și figura atletică semăna cu un sacagiu așa cum existau în Antichitate la fântânile arteziene romane. Apoi străinul vorbi din nou:

— Ce vine acum, eu numesc o clătire cu oțel. Vă întrebați ce înseamnă asta? Ei bine. Aveți lame foarte ascuțite în gură. Iar eu o să vă torn în gură multă apă.

În timp ce vorbea, puse marginea găleții la maxilarul inferior al lui Myers.

— Vă puteți apăra cât vreți, la un moment dat gura și gâtul vor fi pline de apă și nu veți mai putea respira. Și pentru că nu puteți trage aer pe nas, veți avea opțiunea să vă sufocați ori să înghițiți apa cu lamele de metal cu tot pentru a putea respira din nou.

Myers simți primele picături de apă pe buze. Chipul lui avea paloarea morții.

— Și veți înghiți apa, zise străinul. Să-i dăm drumul.

Myers care era ca paralizat de frică știa ce-l aștepta. Lamele ascuțite care aveau să-și taie o cale însângerată în gâtul său, făcându-i ferfeniță esofagul și stomacul ajutate de presiunea apei. O masă de carne însângerată, de durere și de moarte.

Nu! Scutură cu ultimele puteri din cap și apoi făcu semn că da. Da, o să fac orice!

— Dați-mi…

Străinul ridică din nou sprâncenele și trase un pic găleata la o parte.

— Da?

— Dați-mi camera web, reuși să articuleze Myers printre bucățile de lame. Fac tot ce vreți.

Străinul aprobă din cap.

— Un manager exemplar, zise el.

33.

Numărul 14

Dacă era adevărat, asta însemna că individul omorâse paisprezece oameni.

Iar poliția nu știa decât de trei.

Iar dacă femeile erau „jertfele sale sfinte” și bărbații doar mijloace ajutătoare pentru îndeplinirea crimelor, atunci numărul victimelor putea fi chiar mai mare.

Stăteau din nou în laboratorul de medicină legală de la Moabit. Pe masa metalică de disecție zăcea corpul fetei de 28 de ani îmbrăcată în cămașă albă de noapte. Capul secționat se afla alături de ea.

Clara se gândi fără să vrea la poveștile cu vampiri. La Lucy din *Dracula* al lui Bram Stoker, care zăcea în coșciugul ei într-o cămașă albă de noapte și căreia Abraham van Helsing, vânătorul de vampiri, îi înfige un țăruș în inimă și apoi îi taie capul.

Investigatorii plasaseră mai multe reflectoare mari în locuință pentru a face fotografii și a lua probe de pe covor, mobile și împrejurimi. În lumina puternică a reflectoarelor, imaginea moartei fusese și mai îngrozitoare decât în lumina lanternei. Corpul decapitat al fetei al cărei cap se găsea la zece centimetri deasupra cadavrului mutilat, pe un raft, și rânjea.

Clara simțise mirosul de sânge și de frică, dar nu și mirosul morții, pentru că procesul de descompunere nu începuse încă. Crima se petrecuse cu doar trei ore în urmă. Pe ciotul gâtului care ieșea din cămașa albă de noapte erau urme de mușcături. Mai întâi Clara chiar se gândise la vampirism, dar urmele de mușcături proveneau de la o pisică refugiată sub pat când polițiștii năvăliseră în încăpere. Pisica purta o curelușă la gât pe care scria cu litere aurii „Princess”.

„Opera sa e împlinită”, spusese MacDeath. Iar ei nu reușiseră să o împiedice.

— Din nou o femeie tânără și drăguță, zise von Weinstein și își aranjă ochelarii pe nas. I-a tăiat gâtul și i-a desprins capul de trup, din câte îmi pot da seama.

Își puse mănușile și arătă cu ajutorul unui băț subțire de metal spre un loc cartilaginos și însângerat la laringele cadavrului.

— Aici în bronhiile superioare a avut loc aspirarea sângelui în esofag. Victima mai trăia, așadar, când i-au fost provocate cele două răni la gât. Întrebarea este ce a fost mai întâi.

Stabilirea succesiunii rănilor mortale, determinarea rănii care a provocat moartea era una dintre cele mai importante sarcini ale medicinii legale.

Clara cunoștea numeroase cazuri în care victima era mai întâi sufocată și apoi spânzurată, ca să pară ca o sinucidere. Sau cineva era bătut până la moarte și apoi aruncat în drum, unde

trecea o mașină peste el și făptașii sperau ca investigatorii să creadă într-un accident de circulație.

În cele mai multe dintre cazuri, medicina legală descoperea astfel de trucuri, căci pe baza marginilor rănii se putea stabili exact ce se petrecuse.

Von Weinstein puse bățul de metal în rana de la nivelul laringelui.

— Separarea arterei carotide are margini de rană, așadar, semne de vitalitate, zise el, în vreme ce rănile de pe ciotul capului, care au apărut în urma decapitării, nu prezintă aceste caracteristici.

Se uită la Clara și la MacDeath.

— Decapitarea a avut loc post-mortem.

Clara simți că poate respira. Din fericire, nebunul o decapitase pe fată abia după moarte. Sângele inspirat care ajunsese în bronhii după tăierea laringelui putea proveni de la ambele răni. Dar marginile rănii de la gât erau ușor neregulate, iar sângele țâșnise în cantitate mare – o dovadă că victima încă mai trăia în acel moment. Dar la rănile provocate de decapitare nu se vedeau astfel de semne de „vitalitate”, deoarece fata era deja moartă în acel moment. Pe baza acestor semne de vitalitate medicii legiști puteau nu doar constata care dintre actele de violență a provocat moartea, ci și care armă a provocat moartea, ceea ce era foarte important mai ales la crimele cu mai mulți făptași și arme diferite.

Von Weinstein descrise cu bățul de metal o linie lungă de la trunchi până la șoldul moartei.

— Și aici a despicat trunchiul până jos și a scos toate organele, zise el. Apoi a îmbrăcat cadavrul cu cămașa albă de noapte pentru a-și ascunde opera măcar pentru scurtă vreme.

Clara găsea că oricum imaginea era îngrozitoare. Capul desprins de trup care rânjise cu gura și ochii mari din întuneric făcea categoric parte din categoria imaginilor traumatice pe care nu le puteai uita așa de ușor.

— Cred că el a acoperit-o cu bună știință, zise MacDeath.

— E foarte posibil, confirmă von Weinstein, crima nu s-a petrecut de prea multă vreme.

Bătu cu bățul de metal în cadavru. Clara își dorea ca la un moment dat el să înceteze cu obiceiul ăsta.

— Ora morții? întrebă ea.

— Astăzi, seara mai devreme, zise von Weinstein și se uită în raportul criminalistic, care se afla pe masă.

— Criminaliștii au măsurat temperatură rectală a victimei. Mai erau încă 37 de grade Celsius.

Puse raportul la loc pe masă.

— Dacă pornim de la premisa că a stat la temperatură normală timp de trei ore și apoi la fiecare oră temperatura scade cu un grad, ora morții este cu trei ore în urmă, poate mai puțin.

— Individul devine prea expansiv, zise Clara. Omoară pe cineva și anunță poliția la câteva ore distanță.

— Se pare că își poate permite, zise von Weinstein, căci încă nu am reușit să-l prindem.

El își aranjă ochelarii pe nas.

— Dar pe scurt despre ora morții: nu există acumulări de sânge pe spate, așa cum e de așteptat când cadavrul zace multă vreme pe spate. Dar aceste indicii nu sunt oricum relevante, căci…

— … pentru că făptașul i-a scos tot sângele? întrebă Clara. Ca la Jasmin Peters.

— În acest caz corpul și fața sunt de o paloare neobișnuită, chiar și pentru un cadavru. De asta aș crede că aproape că nu mai există sânge.

Von Weinstein își puse mănuși de plastic și tăie cu un bisturiu artera femurală, apăsând cu mâna pe traiectul arterei. Apărură câțiva stropi de sânge, dar nu mai mult.

— Artera femurală este alături de artera abdominală cea mai mare cale de aprovizionare cu sânge a corpului. El șterse sângele cu un șervet de hârtie. Iar aici nu mai e sânge aproape deloc.

— Asta ne întărește teoria jertfei ritualice, zise MacDeath care stătea cu mâinile încrucișate lângă masă. Iar cămașa albă de noapte nu mi se pare a fi nici ea o alegere întâmplătoare.

— De ce nu?

— Potrivit raportului criminalistic, nu au fost găsite urme de ADN pe cămașa de noapte. Câteva bucăți de piele uscată ale moartei, nimic altceva.

Von Weinstein scoase din nou raportul.

— Asta ar putea însemna că făptașul a cumpărat special cămașa pentru a îmbrăca astfel victima.

— În știința forensică, asta se numește „Undoing”, zise MacDeath. Îmbrăcând astfel cadavrul și așezându-l pe pat cu brațele încrucișate, el vrea să-și ceară astfel iertare de la ea. Vrea să își repare fapta.

— Teza despre marea jertfa ritualică, despre care ziceți că se va termina în curând?

— Cu cât se apropie mai tare de final, cu atât mai mare va fi identitatea dintre jertfele pe care le aduce și persoana căreia i-ar putea fi menite jertfele.

MacDeath își dădu jos ochelarii și se frecă la ochi.

— Și ar mai fi ceva, zise Clara și vorbi mai departe abia când toți o priveau cercetător. Adică nu e nimic.

— Nimic? întrebă von Weinstein.

— Lipsește ceva.

— Da. Von Weinstein arătă spre gât. Capul.

— Capul, aprobă Clara. Și gândacii.

— La naiba, așa e, zise MacDeath. Nu au fost gândaci deloc.

Von Weinstein aprobă.

— Poate că nu era nevoie. El a folosit gândacii pentru a accelera mumificarea și a evita astfel mirosul generat de descompunerea cadavrului. Se uită spre trupul de pe masă. Dacă anunță poliția imediat după crimă, nu trebuie să evite nimic în afară de arestarea sa iminentă.

Clara își mușcă buzele.

— Bine ar fi, zise ea, dar încă își mai poate permite să ne trateze ca pe niște țânci și să nu fie prins. Pe de o parte, e rece ca gheața și totuși inconștient.

Ea se uită la MacDeath. Acesta aprobă.

— Nebunul acesta e plin de contradicții.

— Și capul desprins de corp? întrebă von Weinstein. Asta nu prea arată a „Undoing”.

MacDeath ridică din umeri.

— Să nu uităm că avem de a face cu un psihopat. Nu ne putem aștepta la prea multă rațională.

Clara se gândi la discuția cu MacDeath despre rolul ei de judecătoare – teoria conform căreia în seria de crime a Celui Fără Nume ea trebuia să servească și ca expertă, și ca victimă în același timp.

— Poate capul are o semnificație aparte? întrebă ea.

— Posibil, răspunse von Weinstein, dar care anume? Spaimă? Șoc?

— Un mesaj? întrebă Clara. Cumva măcelărirea pe care o făcuse făptașul cu capul nu se potrivea cu atenția cu care își îmbrăcase victima. Îi pusese Juliei cămașa de noapte și îi încrucișase brațele și acoperise rănile.

Clara era convinsă că făptașul voia să-i atragă atenția asupra ceva. Ceva trebuia să mai fie ascuns pe undeva, precum cifra 13 în filmul cu Jasmin Peters.

— Puteți cerceta capul mai întâi? întrebă Clara.

— Oricum trebuie să deschidem cutia craniană conform Codului de procedură penală, răspunse von Weinstein și bătu din nou cu bățul pe cămașa albă de noapte. Știți asta.

— V-aș ruga să radiografiați capul înainte, zise Clara.

Von Weinstein privi surprins.

— Facem, dacă îmi spuneți de ce.

— Pentru că am putea găsi ceva, replică Clara. Așteptăm afară. Dați-ne de veste de îndată ce aveți radiografia.

34.

Soțul decedat al fostei directoare de cămin în casa căreia se ascunsese Vladimir fusese profesor de zoologie, care împăia animale în scopuri științifice. Acesta fusese și motivul pentru care Vladimir își alesese această casă ca domiciliu provizoriu. Era perfectă pentru planurile sale.

În pivnița mare, boltită, exista un vechi laborator cu substanțe chimice și cărți despre conservarea și mumificarea de animale și cadavre. Acolo aflase Vladimir despre gândacii negri ai morții, *Blaps Mortisaga,* care puteau extrage toată apa dintr-un cadavru. Trebuia să-i crească, trebuia să amenajeze un terariu pentru ei.

O adusese pe sora sa moartă într-o acțiune de noapte riscantă din cămin în casă. Apoi o mumificase așa cum scria în carte, cu preparate, bisturie și ace și o conservase pentru eternitate. Ca memorial și semn până se va încheia misiunea sa. Ea zăcea tăcută într-un colț al marii pivnițe împreună cu

gândacii care aveau să rezolve restul. La sfârșit o zidise într-una dintre nișe. Acolo avea să rămână până la întoarcerea sa.

Altele aveau să moară pentru ea, pentru a repara vina sa – o jertfă de ispășire pentru păcatele lui și ale ei.

În ultima seară în casa directoarei cercetă camera de lucru a soțului acesteia. Biblioteca foarte cuprinzătoare a zoologului conținea și lucrări de ocultism și magie neagră. Vladimir citi despre importanța sângelui în imaginarul antic și medieval și în cercurile oculte. Când sângele ardea, spiritele din infern se adunau în jurul focului. Citi despre rădăcina de mătrăgună care putea să ia înfățișare de om, studie ritualurile care erau descrise acolo. Trebuia să legi un câine cu rădăcină de mătrăgună și să-l omori. Prin zvârcolirea animalului aflat pe moarte, rădăcinile erau scoase din pământ și aveau, așa se credea, puterea de a lua formă umană.

Citi și renumitul *Grand Grimoire,* o carte franțuzească de vrăji din secolul al XVI-lea, care descria cum puteai readuce un mort la viață și ce jertfe erau necesare. Și un adevăr traversa toate aceste scrieri ca un fir roșu: mereu trebuia să moară o ființă pentru ca alta să poată trăi.

Apoi caprei i se va despica grumazul, iară pielea i se va beli și în flăcări i se va azvârli carnea până când în cenușă se va fi prefăcut, scria pe paginile îngălbenite de vreme: „Adică iei gâtul caprei, o jupoi și lași carnea în foc până se face scrum”.

Citi numele demonilor care ajutau la trezirea morților: Belial, Lilith, Astartea, Lucifer, Moloh și Adramelec, termeni sinistri ai unei rațiuni pe cale de dispariție, care se roagă disperată de călăul ei să-i pună capăt chinului de moarte.

Citi și povestea contesei maghiare Elisabeta Báthory din secolul al XVI-lea.

Elisabeth.

Fusese obligată să se căsătorească la cincisprezece ani.

La cincisprezece ani, Elisabeth avusese primul prieten. Și la cincisprezece ani murise.

Báthory fusese căsătorită cu contele Ferencz Nadásdy, un urmaș al lui Vlad Dracul, contele Dracula.

Vlad Dracul – Vladimir.

Dracula, domn peste șobolani și lupi.

Vladimir, domn peste gândacii negri.

Îi aduc sângele drept jertfă.

Citi povestea de groază a contesei Elisabeta Báthory, care poruncea uciderea de virgine pentru a se scălda în sângele lor ca să rămână veșnic tânără. Cercetătorii vorbeau de peste șase sute de victime, până când cineva descoperise acea uzină de crime.

„Nimeni nu trebuie să mă prindă, își jură Vladimir. Îi voi jertfi lui Elisabeth sânge și organe și le voi arde aici, pe acest altar.”

El se uită la cadavrul îmbălsămat care îi apăru în fața ochilor minții, zidit în nișa din perete, cu corpul uscat și mumificat și ochii morți îndreptați nemișcați spre tavan. El avea să o scoată din nou afară când va veni vremea.

Avea cincisprezece ani când a murit.
Cincisprezece femei îi voi jertfi.
Sângele, trupul, viața lor.
Și nimeni nu mă va prinde.
Căci eu nu sunt Vladimir.
Nu mai sunt.
Eu sunt cel invizibil.
Celălalt.
Străinul.
Răul.
Eu sunt Cel Fără Nume.

Noaptea, păși peste pragul casei și dispăru. Din oraș, din țară.

Și deveni o parte a nopții.

Până când avea să se întoarcă pentru a-și definitiva opera.

35.

— Am găsit ceva!

Trecuseră zece minute.

Pe chipul lui Weinstein se vedea clar surpriza.

Clara și MacDeath se grăbiră înapoi în sala de autopsii. Craniul Juliei Schmidt fusese deschis cu fierăstrăul, iar creierul se afla într-un vas de metal. Von Weinstein ținea ceva cu un clește chirurgical, ceva plin de sânge și mucus, ceva ce nu ai fi bănuit acolo, ceva ce nu avea ce căuta într-un craniu deschis, între țesutul cerebral și baza craniului.

— Calota cranianã era intactã, asta se vede și pe radiografie, zise von Weinstein. După ce i-a tăiat capul, criminalul i-a băgat acest obiect în nas și l-a împins până în creier cu ajutorul unei tije metalice și a unui ciocan.

Scutură din cap și înghiți în sec.

— De afară nu se putea vedea și, pentru că îi scosese tot sângele, din nas nu a mai curs nimic.

Clara clipi, încercând să-și pună ordine în gânduri și se uită la obiect, încercând să și-l imagineze fără crustele de mucus în care era învăluit. Apoi se uită la von Weinstein, MacDeath și din nou la obiect.

— Ăsta nu e cumva…?

Von Weinstein aprobă destul de resemnat.

— Ba da, este, zise el. Un stick USB.

36.

După mai bine de douăzeci de ani, Vladimir se întorsese în casa directoarei de cămin, care murise între timp. Casa în care o zidise pe Elisabeth. Casa care astăzi nu mai servea decât ca depozit de materiale pentru căminul de copii. Nu prea venea nimeni pe acolo, dar oferea avantajul nemaipomenit că avea curent și legătură telefonică.

În perioada care urmă, Vladimir își aranjă pivnița pentru scopurile sale, o transformă într-un purgatoriu digital al terorii. Acum avea și banii necesari. Acum avea și cunoștințele necesare. Cunoștințele despre o lume nouă. Lumea calculatoarelor.

Era o lume curată, care strălucea prin monitoarele cu reflexii verzi în bolta întunecată a pivniței, o lume din cifre de unu și zero, clare și separate de parcă ar fi fost ajustate cu un bisturiu. Fără mizerie, viață sau carne.

Odată cu apariția internetului, lui Vladimir i se deschiseseră posibilitățile pe care le așteptase de atâta vreme. Și când apărură apoi și primele site-uri de dating, putea în sfârșit să găsească femei care semănau cât mai mult cu Elisabeth. Aici existau fotografii și descrieri: aici existau informații despre orașele în care locuiau femeile. Aici le putea selecta, contacta și

afla mai multe despre ele. Până când, în cele din urmă, știa totul despre ele.

Vladimir descoperi care dintre bărbați aveau cel mai mare succes pe site-urile de dating. În acest scop intra fraudulos în rețelele de dating și compunea un profil masculin perfect. Cel mai bine reușea să ia de la altul totul atunci când îi aparținea chiar și viața acestuia. Iar asta nu era posibil decât dacă îi ucidea pe bărbați.

Învățase multe în viața sa anterioară. La început punea mâna pe conturile bancare ale morților, până când le golea. Mai târziu concepu un program care îi asigura suficiente mijloace financiare cash: transfera de pe conturile morților sume în cenți în conturi necunoscute. Dacă viramentul era reușit, contul exista. Atunci aranja de pe contul mortului încasarea unei datorii și retrăgea din contul necunoscut cât mai mulți bani posibil. Apoi se ducea cu cardul mortului la un automat bancar, deghizat, căci știa că acestea aveau camere de supraveghere și ridica de la diverse bancomate la intervale scurte de timp câte două mii de euro, până dispărea cu zece mii de euro sau mai mult în noapte și ardea laptopul victimei.

Pentru a-și îndeplini planul de a jertfi cincisprezece femei care arătau ca Elisabeth, avea nevoie de timp. Nimeni nu trebuia să observe ce făcea. Și nimeni nu trebuia să le caute pe victime.

Se uită la cadavrul mumificat al surorii lui pe sarcofagul negru din piatră pe care i-l construise.

Vechii egipteni credeau că morții trebuiau conservați, pentru a putea trăi mai departe în lumea de dincolo. Dar se putea și altfel. Puteai să mumifici morții, pentru ca aceștia să trăiască mai departe în lumea asta. Cel puțin virtual. Nimeni nu avea să îi considere dispăruți.

Căci societatea avea și o altă latură, mai întunecată. În acest caz nu latura întunecată a diverselor fapte, crime și omucideri, abuzuri sau violuri, ci latura întunecată a lipsei de acțiune, lipsa de implicare și anonimatul.

Vladimir intrase ca hacker în baze de date de medicină legală și criminologie. Citise despre oameni care zăcuseră morți timp de cinci ani în locuințele lor, fără ca să bage cineva de seamă. Oameni care mureau, putrezeau și se uscau în locuințe pline de gunoaie și de mizerie, rontăiți de animalul lor de companie care apoi murea și el de foame alături și era găsit mort și el.

Mai întâi venea putrefacția, apoi uscarea. „Mumificare secundară”, scria în rapoartele de medicină legală. Vladimir văzuse fotografiile.

Acești oameni nu interesau pe nimeni. Locuiau și mureau în singurătate. Dar femeile pe care Vladimir voia să le ucidă nu erau singure. Și din nou, tehnica îi oferea o soluție. Rețelele sociale prin intermediul cărora comunicau milioane de oameni. Vladimir se adânci în lumea rețelelor și platformelor de dating. Platformele heterosexuale „obișnuite” și cele neobișnuite. Platformele gay pentru acei bărbați pe care voia să-i folosească drept marionete. Și cele mai rele pagini dintre toate, paginile special interest, unde existau oameni care voiau să fie torturați sau chiar uciși, care voiau ei înșiși să tortureze, să ucidă și să mănânce alți oameni.

Pe aceste pagini, Vladimir descoperi un chip cunoscut. Pe care îl știa încă de la orfelinat. Din camera cu filmele ninja. Din pivnița din spălătorie.

Luă legătura cu el.

Avea să-l găsească.

Și avea să-l omoare.

37.

Sadismul începe cu torturarea animalelor, când animalele supraviețuiesc. Următoarea etapă e torturarea până la moarte a animalelor. Apoi erau torturați oameni care supraviețuiau. Apoi ultima etapă e când sunt oamenii torturați până la moarte.

Ingo M. prinsese în copilărie broaște și le umfla cu un pai până plesneau. Nu că ar fi explodat – plesneau în interior și mureau în chinuri. Lui Ingo asta i se părea cumva excitant.

Dar la un moment dat, asta nu i-a mai ajuns. Și a căutat animale mai mari. Și mai târziu a căutat oameni. Fete și băieți, pe care putea să-i convingă mai ușor. Era ușor să-l faci pe un copil să creadă că era favorizat și să îl obligi să facă anumite lucruri fără să arate a abuz. La început, Ingo lăsa copiii să plece după ce se „juca” cu ei, dar la un moment dat devenise prea riscant. La urma urmelor, ei ar fi putut să vorbească. Asta nu puteau dacă erau morți.

Teama din ochii lor era elixirul vieții pentru Ingo.

Strigătele și plânsul erau sângerarea sufletului lor.

Iar Ingo M. înghițea lacrimile copiilor morți.

Dar nu era simplu să ajungă la cei care îl excitau cel mai mult. Câteodată trebuia să se mulțumească și cu prostituați obișnuiți. Pe aceștia nu putea să-i omoare, dar pentru câțiva bani făceau aproape tot ce voia el.

Era începutul anului și pe jos mai era încă zăpadă. Ingo cunoscuse pe internet un tip tânăr, care corespundea perfect gustului său. Numele său era Chill și era înalt, blond și antrenat. Și submisiv. Avea să facă tot pentru el, să suporte fanteziile murdare ale lui Ingo și nu va insista asupra unui prezervativ. Avea să accepte totul. Informațiile de pe internet erau foarte edificatoare. Ingo le vedea, nu, le mirosea deja.

Se întâlniră în pivnița unui club care era în Berlin prima adresă pentru petreceri în general și pentru petrecerile homosexualilor în special. Acolo unde podeaua era uneori alunecoasă când curgea sânge la sesiunile SM. Duduia tehno hardcore și la un moment dat perechile dispăreau pe rând în câte un dark room. Ingo se întâlni cu prostituatul care își spunea Chill. Îl pipăi, îl căută în pantaloni.

— Două sute pe noapte? întrebă el ca să acopere bubuiala tehno. Toată noaptea. Fără tabuuri.

Chill aprobase.

— Și totul fără prezervativ?

Chill aprobase din nou.

Se duseră într-un buncăr pe care Ingo M. îl închiriase. De regulă acolo exersau diverse trupe de muzică, dar nu și noaptea la două. Pivnița era izolată fonic, trei etaje sub pământ, iar ușa se putea încuia. Aici Ingo M. le sugrumase deja pe trei dintre micile sale victime după ce terminase cu ele, se uitase în ochii lor ca să vadă ce se petrecea când mureau. Dar de cele mai multe ori nu văzuse decât aceeași panică și aceeași implorare ca în orele de dinainte, iar la final aproape că se enervase din cauza asta.

În pivnița buncărului se găsea aproape tot ce avea nevoie: sfoară, căluș, cătușe, un scaun care era doar din metal și ancorat în podea.

Într-un colț se afla o cameră, căci lui Ingo îi plăcea să filmeze ce făcea. Computerul lui se afla, de asemenea, acolo. Pe acest

calculator erau salvate cele mai îngrozitoare filme. Nu exista wireless și nici internet în buncăr, dar asta îi convenea lui Ingo. Imaginile erau doar pentru el, căci, dacă era prins, se termina cu vânătoarea.

Era pervers, dar nu era prost.

Chill, care se dezbrăcase, se aplecă și-i desfăcu lui Ingo pantalonii. Delicios. După aceea avea să-l lege pe individ și să-l umilească. Asta era ceea ce-i plăcea lui Ingo. Chill era un tip mare și puternic, dar Ingo nu se temea. La urma urmei, el îl plătea pe individ și dacă toate legăturile se rupeau, tot mai avea și pistolul din spatele micului dulap.

Ingo simți cum i se întărea tot mai mult erecția, când Chill îi desfăcu pantalonii. Ingo bălea de excitat ce era și se uita cu ochii mari, arzători în jos, ca să-l vadă pe Chill la „lucru”.

De îndată avea să-l ia în gură și totul va dura mult, foarte mult. La Ingo va dura mult până…

Ceva zbură brusc spre el. De la o secundă la alta, totul era scufundat în roșu, în durere și șoc. În capul lui Ingo era un vuiet teribil și avea gust metalic în gură. Ceea ce cu câteva secunde mai înainte fuseseră dinții și buzele sale, se transformase acum într-o carne tocată, însângerată și plină de cioburi.

Simți un lichid arzător la nas și la buzele măcelărite și privi în ochii lui Chill, care acum nu mai era așa de supus, ci îl privea cu un amestec de dispreț rece și anticipare sadică.

Apoi Ingo percepu un miros înțepător, pe care îl știa încă din vremea când lucrase ca îngrijitor în spital.

Cloroform.

38.

„E ceva acolo afară.

Vrea ceva de la mine.

Iar eu sunt o parte a planului său.”

Un stick USB cu un mesaj, ascuns în capul unui cadavru, înfipt acolo prin nas.

Încă un mesaj de la el.

Cuvintele lui MacDeath:

Celălalt.

Străinul.

Răul.

Dăduseră drumul la laptop. MacDeath îl sunase pe Winterfeld și îl informase cu privire la macabra descoperire.

Pe stick se afla un singur fișier de text.

Cu degetele tremurând, Clara clică de două ori pe fișier.

Se deschise un program.

Apoi apăru textul.

Către Clara Vidalis, LKA

Ar fi exagerat să-mi exprim uimirea că ați găsit și citit acest mesaj, căci știu ce multe calități pozitive aveți, pe care le aveți în comun cu celelalte femei.

Aveți unele lucruri în cap, la fel ca ultima mea victimă. Și de parcă asta nu ar fi suficient, astăzi ați aflat că am ucis deja 14 femei. Sigur că am avut nevoie în acest scop de câteva marionete masculine, astfel încât Jakob Kürten nu e singura victimă.

Așadar, 14 plus X.

Impresionant, nu-i așa? Sau poate pentru dumneavoastră: înspăimântător.

Știu că se apropie weekendul și vreți să plecați în concediu, dacă nu mă înșel. Dar încă nu am terminat.

În seara asta este vorba despre două lucruri:

Vă arată ce ne leagă și vă arăt în același timp ce ați omis să faceți.

Și dacă apoi mai aveți putere – căci nu o să vă placă deloc ce o să vă arăt – aveți permisiunea și onoarea de a mă vâna în continuare.

A mă vâna, rețineți.

Căci de prins, nu o să mă prindeți.

Pentru că nu exist.

Treziți-vă, înainte să muriți.

Din nimic.

Cel Fără Nume

39.

Acum Ingo vedea lumina.

Tuburile de neon, care luminau din tavanul pivniței sale.

Vru să își lingă buzele, dar limba lui se trase înapoi, pentru că ceea ce simți nu erau buza de sus și cea de jos și dinții din față, ci un terci dureros din carne sfâșiată și dinți sparți. În gură avea așchii de dinți care alunecau de colo-colo ca niște bărci pe o mare din sânge și salivă. De îndată ce mișca gura simțea dureri îngrozitoare, însoțite de sunetul oaselor care nu se uneau. Poate că avea maxilarul rupt.

„Ticălosul dracului!” strigă Ingo în adâncul său. Trebuia să fie sclav de sex pentru două sute de euro pe noapte. În schimb, sărise brusc în sus, dăduse cu capul de gura lui și îi distrusese buzele, îi spărsese dinții și îi rupsese maxilarul.

Ingo ședea pe scaunul metalic care era ancorat în beton. Scaunul pe care îl cunoștea foarte bine. Scaunul de care îi legase și pe care-i abuzase pe mulți alții – doar că acum el era legat cu cătușe la mâini și la picioare de acest scaun.

Dincolo de durere și de teamă, creierul lui Ingo lucrase în continuare și dăduse dovadă de o raționalitate impresionantă, pe care creierul uman o rezerva pentru astfel de situații. Gândurile sale erau împărțite și se concentrau pe trei probleme.

În primul rând: ce avea de gând individul să facă cu el?

În al doilea rând: cum putea să-l convingă să-l elibereze?

Și a treia și cea mai importantă dintre probleme: cine era acest individ?

Bărbatul care își spunea Chill se îmbrăcase la loc. Ședea cât se poate de liniștit la computerul lui Ingo și se uita la imagini. Când observă că Ingo își recăpătase cunoștința, se întoarse.

La tâmplă îi curgea un firicel subțire de sânge în jos pe obraz, fără ca el să pară că băgase de seamă. Rana provenea de la impact, când se ridicase atât de brusc și îl lovise pe Ingo cu capul cu toată forța.

— Cine ești? întrebă neclar Ingo.

Printre buzele însângerate apăruseră balonașe de aer amestecat cu sânge.

Bărbatul se ridică, își întinse corpul masiv, își șterse cu un deget sângele de la tâmplă, își linse degetul și zâmbi scurt, apoi își puse ochelarii.

O pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

— Cine sunt? întrebă el cu chipul la fel de lipsit de expresie ca al unei statui. Sunt cel mai cumplit coșmar al tău.

40.

Clara conducea mașina pe Turmstraße, spre Tempelhof, spre clădirea LKA, în timp ce MacDeath aprinsese lampa pentru citit și parcurgea raportul investigației.

Clara activă difuzorul telefonului și sună la sediu. Se auzi vocea lui Hermann. Se părea că molfăia din nou mult-îndrăgiții săi ursuleți.

— Vreo veste nouă de pe frontul computerelor? întrebă Clara.

— Nicio activitate, răspunse Hermann. Filmul criminalului însă are succes. L-am luat imediat de pe serverul *Xenotube,* dar din păcate fusese copiat deja de câteva sute de utilizatori și repostat pe alte servere. E ca un virus.

— Ce face presa? întrebă Clara în continuare.

— Ne calcă pe nervi. Bellmann și Winterfeld au de lucru încontinuu. Am confirmat descoperirea cadavrului, dar nu am spus nimic despre stickul USB și toate celelalte.

Clara aprobă.

— Asta ne-ar mai fi lipsit! Apoi după o pauză: Ce se aude cu ADN-ul din gândaci?

— Am făcut încă o dată presiuni asupra spitalelor. În Berlin aproape am terminat.

— Și a apărut vreun rezultat?

Clara auzi molfăială satisfăcută, înainte ca Hermann să răspundă:

— Nimic, din păcate. Cum stau lucrurile la voi?

— Vă aduc în curând stickul. Colegii de la criminalistică sunt în locuința Juliei și cercetează tot.

Clara o coti spre Gara Centrală.

— Din păcate, din nou fără urme de piele sau ADN. Și nici amprente ori ceva folositor, exact ca la Jasmin Peters.

„N-o să credeți, dar aici nu e nimic”, îi transmiseră colegii de la criminalistică.

„Aveți dreptate, nu vă cred, fusese răspunsul Clarei, așa că investigați mai departe.”

— Dar chiar și un criminal aparent perfect mai face greșeli, continuă Clara. Poliția îi chestionează pe vecini, dacă au auzit ceva suspect între orele 17 și 20. Problema e doar că nu știm cum arată individul și în Berlin toată lumea își vede doar de propriile probleme.

Ea rămase scurt pe gânduri.

— La medicină legală se efectuează o analiză ADN pentru cămașa de noapte și pielea cadavrului. În afară de asta, creierul este analizat în căutare de otrăvuri, droguri și alte mijloace pe care le poți asocia cu anumite grupuri sociale.

Clara trecu de Gara Centrală și o coti la stânga în tunelul care ducea la Tempelhof.

— Din păcate, în afară de creier nu mai avem alte organe, așa că analiza va fi subțirică.

— OK, făcu Hermann, o să-i comunic lui Winterfeld. Vă anunțăm de îndată ce avem ceva nou.

— Mulțumesc, zise Clara. Ajungem imediat la sediu.

Închise și privi o vreme tăcută înainte în tunelul cu lumini galbene.

— Ce ziceți, MacDeath? întrebă ea apoi. Sunt în pericol? El a zis să mă trezesc înainte să mor.

MacDeath se gândi puțin înainte să răspundă:

— Admit că sună ca o amenințare. Dar mai degrabă pentru faptul că ar trebui să înțelegeți legăturile mai repede. Și de parcă ar vrea să vă amenințe să nu îi stați în cale.

— Dar tocmai asta e sarcina mea, sarcina noastră a tuturor, zise Clara privind încrâncenată drumul.

Luminile gălbui treceau pe lângă ea, la fel ca niște gânduri pe care nu le poți prinde.

— Ce părere aveți, ce mai are pregătit nebunul ăsta pentru mine? întrebă ea apoi. Zicea că voia să-mi arate ceva în seara asta.

MacDeath ridică din umeri.

— Un alt e-mail, o altă transmisie? În orice caz ar trebui să reacționăm imediat la asta, căci, în grandomania sa egocentrică, s-ar putea să dezvăluie fără să vrea prea multe informații. S-ar

putea ca în trufia sa să facă o greșeală care să ne dea șansa să îl prindem.

— Să sperăm, mormăi Clara.

— Ceea ce vrea să vă arate, continuă MacDeath, este evident foarte important pentru el. Și se pare că și pentru dumneavoastră.

O studie prin ochelari în calitatea sa de psihiatru.

— Iar el a spus că nu va fi simplu pentru dumneavoastră.

Își dădu ochelarii jos și și-i curăță cu fularul, în timp ce mașina ieșea din tunel și semiluna strălucea printre norii negri de ploaie, cufundând lumea în lumina ei palidă.

— Cel mai bine ar fi să ne gândim împreună ce ar putea să fie, iar dumneavoastră vă pregătiți sufletește, pentru ca mesajul criminalului să nu vă ia prin surprindere.

— De ce nu? răspunse MacDeath. Există în apropiere de sediul LKA un local foarte drăguț unde se bea un scotch foarte bun. Nu e tocmai zona unde te-ai aștepta să găsești așa ceva, dar cumva localul funcționează în continuare. Câteodată mai am nevoie de un alt mediu ca să mă gândesc, în afară de asta, un pic de combustibil e bun ca să accelereze gândurile și să le ducă în direcția bună. Așa e sigur și la dumneavoastră, nu?

Ea se gândi un pic, dar de fapt se decisese deja.

— Da, cu plăcere. Analizele curg. Acum oricum nu putem face nimic.

Conduse paralel cu linia de metrou și o coti pe Mehringdamm.

„De fapt, e absurd, se gândi ea, să beau acum whisky și să mă prefac că ar fi weekend.”

Dar era totuși sfârșit de săptămână.

„Dacă vine tentația, cedează-i, căci nu se mai întoarce prea repede”, zicea Oscar Wilde.

Și câteodată era mai simplu să rezolvi o problemă dacă nu te gândeai încrâncenat la ea toată ziua. Asemenea bărbatului căruia o zână îi spune că va avea voie să dezgroape o comoară din grădină, dar nu trebuie să se gândească la elefanți roz.

— Ce ar putea să fie legătura asta a mea cu acest nebun? întrebă ea după o vreme.

— Poate ceva din trecutul dumneavoastră, răspunse MacDeath în timp ce se uita pe fereastră la luminile care alergau pe lângă ei. Nu, nu poate, se corectă el apoi. Cu siguranță.

41.

Aflase de la el tot ce trebuia să știe. Multe nu voise să le dezvăluie de bunăvoie, așa că bărbatul negru care își spunea Chill îl mai ajutase să mărturisească tot. Se uitase la fotografiile de pe laptopul lui Ingo și îl întrebase despre el. Și apoi băgase laptopul în geanta sa mare, neagră.

Acum Ingo M. ședea tremurând și scăldat în sudoare în fața lui. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— De ce? întrebă el cu greu.

Bărbatul se întoarse.

— De ce? Încă nu ai priceput? Încă nu ai habar cine sunt?

Ingo M. scutură din cap.

— Îți amintești de orfelinatul de pe vremuri? De băiatul de doisprezece ani cu care te uitai la filme ninja? „Ca să înțelegi noaptea, trebuie să devii parte a nopții?”

Deschise geanta neagră și scoase un obiect pe care Ingo nu reușea să-l deslușească așa cum trebuia.

— Îți amintești de filmele pe care le foloseai drept momeală, pentru a-ți obține sclavi pentru sex? Îți amintești de spălătoria unde m-ai bătut până mi-am pierdut cunoștința? „Dacă mai faci asta încă o dată o să fie vai de tine, ai zis atunci când te-am pârât la director. Asta de aici o să ți se pară paradisul.” Dar directorul nu a luat nicio măsură împotriva ta. Pentru că avea nevoie de tine.

În ochii lui Ingo se reflecta uimirea, teama și începutul unei amintiri. Vladimir. Băiatul care venise cu sora lui la orfelinat, după moartea părinților într-un accident. Pe care și-l alesese pentru el. Cu care se uitase la filme. Cu care se jucase.

— Tu erai? Vladimir? Dar e imposibil! Doar ești mort! Te-ai înecat în lac. *Ești mort*! zbieră Ingo ascuțit, în timp ce individul care își spunea Chill, ridică în fața lui obiectul, pentru a-l recunoaște mai bine.

Era un arzător Bunsen. Vladimir îl puse sub scaunul pe care era așezat Ingo.

— Ești mooort! zbieră Ingo cu vocea frântă de isterie.

Își amintea acum cum îl pusese pe Vladimir la pământ, cum se așezase pe el, îi scuipase în față și îi spusese: „Ar fi fost mai

bine pentru tine, dacă nu m-ai fi cunoscut niciodată". Iar băiatul îi răspunsese: „Dar pentru tine ar fi fost chiar mai bine".

La scurtă vreme se sinucisese. Cuvintele directorului: „Vladimir Schwarz se pare că s-a sinucis. I-am găsit jacheta în lac. Bicicleta e încă acolo. Trebuie să ne așteptăm la ce e mai grav.

— Eu sunt mort? Bărbatul în negru își apropie chipul de al lui Ingo, astfel încât nasul său era la un lat de deget de bărbia însângerată a celuilalt.

— Eu nu am murit, dar ceva în mine a murit. A murit ceea ce ai ucis tu în mine. Și nu numai la mine, la mulți alții.

Arătă spre laptopul care se vedea din geanta neagră.

Se aplecă apoi și puse arzătorul sub scaun.

— Eu sunt judecător și călău. Căci ceea ce tu ai ucis te va ucide acum.

Aprinse cu o brichetă arzătorul de sub scaun.

— Eu nu sunt mort, zise cel care se numea, de fapt, Vladimir și care stătea ca un înger al răzbunării în fața lui Ingo, în timp ce flăcările încingeau camera și Ingo M. simțea arșița teribilă care urca spre fundul și picioarele lui. Eu sunt moartea.

Vocea răsună ca o profeție apocaliptică, în timp ce Ingo M. urla și se zbătea, scuipând sânge și bucăți de dinți din gură, iar cătușele îi tăiau în carne, când încerca să smulgă scaunul de metal din ancora sa și să scape de flăcări. Mirosul de carne arsă umplea încăperea, în timp ce urletele acopereau fâsâitul arzătorului și Ingo M. vedea în puținele clipe în care nu se concentra pe durere, silueta neagră nemișcată în cadrul ușii fixându-l cu privirea.

— Porcule! zbiera Ingo M, în timp ce focul îi provoca dureri atroce în partea de jos a corpului. Nu ești mai bun decât mine. Ești chiar mai rău! Mult, mult mai rău!

— Tu ai creat o lume bolnavă, zise Vladimir, care observa crudul spectacol sprijinit de perete cu ochelarii din inox mat pe nas. Și la fel ca toți oamenii care creează o astfel de lume bolnavă, ai impresia că această lume te va scuti pe tine?

În locul unui răspuns, Ingo scoase doar un sunet gutural, când flăcările îi cuprinseră pulpele și abdomenul și nori uleioși de fum se ridicau spre tavanul năpădit de licheni și de mușchi.

— Ucide-mă! strigă el. Te rog! Nu mai suport!

— Să te ucid?

Vladimir împinse cu piciorul drept arzătorul de sub scaun.

Durerea cea mai rea dispăru. Dar rămase o arsură teribilă, constantă, care îi măcina carnea lui Ingo. Apropierea leșinului dispăruse din nou din privirea lui.

Vladimir stătea în fața lui, amenințător ca un vampir, care se ridicase din mormânt. Întinse mâna în spate și scoase ceva dintr-un toc și îl ținu în mână. O lamă ascuțită sclipi în lumina galbenă a focului și în albeața neonului din tavan.

Era spada scurtă a unui samurai. Un wakizashi.

Ridică sabia și o îndreptă spre Ingo M. care o privea plin de teamă, dar și cu un val de recunoștință și ușurare și apoi închise ochii, așteptând moartea care spera să fie rapidă și mai puțin chinuitoare.

Dar în locul sunetului urât care vestește străpungerea cărnii de metal, Ingo M. auzi un clic. Cătușa de pe încheietura mâinii drepte. Mâna era liberă. Putea să-și miște brațul, nu prea mult, dar putea să apuce lucruri pe o rază în jurul lui. Se întrebă amorțit de ce făcuse torționarul său gestul acesta, când primul obiect pe care îl putea apuca și folosi, se înfipse cu un sunet înfundat în micuța masă de lemn, aflată direct lângă el.

Wakizashi nu nimerise ținta. Stătea înfiptă, încă tremurând de la forța loviturii, în masa de lemn și își aștepta menirea finală.

— Harakiri, zise Vladimir și se uită la sabie și apoi la Ingo. Harakiri nu e rezervat doar samurailor.

Cu aceste cuvinte împinse arzătorul înapoi sub scaun, își puse geanta neagră pe umăr și se îndreptă spre ieșire, urmărit de urletele victimei, căruia îi fusese și el victimă odinioară.

Vladimir închise ușa grea a pivniței cu o bufnitură. Părăsi buncărul prin tunelul din pivniță și ajunse la scara care ducea de la al treilea etaj subteran spre suprafață, în timp ce urletele lui Ingo M. se estompau, până când nu se mai auziră deloc.

42.

„Poate că e ceva din trecutul dumneavoastră? Precis e ceva din trecutul dumneavoastră!”

Cuvintele lui MacDeath îi răsunau Clarei în minte, în timp ce se îndrepta pe coridor spre biroul ei.

Cel Fără Nume ucisese paisprezece femei, dacă nu mai multe. Și ea ce făcea? Privea spre trecut. Dar poate că trecutul era exact metoda cu care îl putea prinde pe criminal.

Prin trecut, Clara înțelegea aproape mereu pe sora ei, Claudia. Care era moartă. Probabil că din pricina ei.

Părinții Clarei o numiseră pe Claudia „cel mai bun accident”, căci nu fusese deloc planificată. Clara avea deja zece ani la nașterea Claudiei, dar văzând-o pe sora ei crescând, descoperind lumea, ei i se părea că își retrăia anii timpurii ai copilăriei.

Și de atunci bănuia ceea ce avea să devină mai târziu certitudine: primii ani ai copilăriei fuseseră cea mai frumoasă perioadă a vieții.

Ce timpuri idilice trăise în mica localitate de lângă Bremen, unde se instalaseră părinții ei! Toată vara ușa terasei era deschisă: era vineri, școala se terminase, în frigider era limonadă rece și înghețată; în garaj se afla o bicicletă, iar soarele strălucea. Sâmbăta se făceau grătare, iar vecinii veneau în vizită cu copii lor. Copiii din casa de vizavi își aduceau iepurașii, care țopăiau curioși prin grădină. Alți vecini își aduceau porcușorii de Guineea, din care doi dispărură pe undeva. Unul a fost mâncat de pisica din vecini, ceea ce dădu naștere o vreme la o mare agitație.

Nu existau încă telefoane mobile sau forumuri pe internet, rețele ori segmentarea copiilor în funcție de hainele de marcă și de accesorii, în schimb, erau pajiști verzi nesfârșite, păduri întunecoase și misterioase și apusuri de soare în ceața de seară în care dansau muște de-o zi și țânțari, iar zilele se sfârșeau la fel de palpitant pe cum începeau.

Pescuitul pe bușteanul interzis, unde chipurile bântuia fantoma bătrânului țăran care se înecase acolo cu o sută de ani în urmă. Jocurile de-a v-ați ascunselea la ferma veche, aflată în proprietatea familiei Lüder, o familie bogată de țărani. Mângâiatul pisicii rotofeie care picotea toată ziua în fața șurei. Călăritul pe un cal bătrân și binevoitor, care tolera orice și își ducea traiul ultimilor ani în grajdul familiei Lüder. Sunatul la soneria căminului de asistente din apropierea spitalului și la casele din vecini și fuga voioasă de dojana locuitorilor înțelegători pe străzile luminate de soare.

Nu departe de fermă se afla un izlaz. În fiecare seară, bătrânul Lüder venea să-și mâne vacile acasă. Claudia știa să-l imite aproape perfect pe bătrânul țăran, în ciuda vocilor lor diferite. Clara nu va uita niciodată imaginea Claudiei care la cinci ani alerga de-a lungul gardului de pe izlaz și striga vacile să vină acasă, iar ciurda se punea pufnind în mișcare în urma ei. Bătrânul Lüder nu știa dacă să se supere sau să se amuze, alese însă în cele din urmă ultima variantă.

— Nu poți să-ți bați așa joc de bietele animale, o certase Clara, ca soră mai mare, pe Claudia, care o privise mirată, de parcă asta ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— De ce? dorise ea să știe.

Copiii au un fel anume de a întreba de ce. Un pic curioși, dar și un pic ofensați și dezamăgiți pentru că lumea le făcea viața atât de complicată prin miile de interdicții și îngrădiri.

Cu cât se gândea Clara mai târziu la asta, cu atât i se părea mai trist că adulții cinici nu mai puteau percepe sinceritatea neîngrădită și curiozitatea sinceră cu care un copil descoperă lumea, bucuria cu care construiește castele de nisip și visează despre castele din povești și țări străine ori plânsul amar când se întrista pe lume.

„Dumnezeu îi iubește pe cei care mor tineri”, îi spusese odinioară bătrânul Lüder.

Clara își șterse lacrimile din ochi și intră în birou.

43.

Vladimir studie fotografiile de pe computerul lui Ingo.

Imagini cu oameni legați, pe moarte sau morți, cei mai mulți clar sub douăzeci de ani.

Și apoi văzu o fotografie pe care stătea scris un nume. Mai exact numele era scris pe un obiect care se vedea în fotografie.

Era numele uneia dintre victimele lui Ingo.

Vladimir începu să cerceteze: despre familie, despre profesii.

În cele din urmă dădu peste un alt nume.

Și o altă profesie.

Ea avea să fie.

Ea îi va supraveghea opera.

Ea avea să-i ofere iertarea.

El o va include în opera sa, de îndată ce va începe.

Și îi va scrie.

Cât de curând.

Ea era, la fel ca Ingo M., parte a planului său. Iar Ingo M. era parte a planului ei.

44.

Clara deschise ușa biroului ei.

„La un drink cu MacDeath, se gândi ea. De ce nu?”

Oricum nu putea face nimic câtă vreme nu avea niciun rezultat gata. Și era aproape miezul nopții.

„Doar nu ai de gând să începi ceva cu el?” întrebă o voce în sine ei.

Căci MacDeath era destul de simpatic, în felul în care o confrunta cu realitatea uneori brutală, iar asta îl făcea chiar mai interesant pentru ea. În afară de asta, era cinstit, iar Clarei îi plăcea asta. Existau prea mulți care încercau să calmeze, să nu vorbească de lucruri rele și prea puțini care îți spuneau lucrurile pe șleau.

„Dar de ce ar trebui să încep ceva cu el? se întrebă tot ea, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu avea să se întâmple. E un coleg. Avem o colaborare profesională. Nici măcar nu ne tutuim încă.”

„Așa zice toată lumea”, replică cealaltă voce.

Clara se enervă când intră în birou și își verifică foarte conștiincioasă încă o dată mailurile din ziua aceea.

Avea patru mesaje noi. Parcurse numele.

Privirea îi rămase agățată pe un expeditor.

Julia Schmidt.

Inima începu să îi bată mai tare. În acest moment știa că acest mesaj putea fi numai de la el.

„O să vă arăt ce ne leagă”, scrisese el.

Clara uită de MacDeath, uită de întâlnire. Făcu dublu clic pe mesaj.

Niciun text. Doar un atașament. Un fișier media.

„O altă crimă? Sau iarăși investigatorii filmați, de data asta în locuința Juliei Schmidt?”

Clică pe butonul play al Media playerului.

Ecranul rămase o vreme negru. Apoi apăru cu scris alb: Porniți, vă rog, sonorul!

Clara porni sonorul calculatorului. Pe fundalul filmului se auzea un zumzăit, cu care putea seta în mod optim volumul.

„Tipul se pricepe la puneri în scenă. Se gândește la toate.”

Apoi Clara îi auzi pentru prima dată vocea – dacă aceasta era vocea lui, și nu a unei alte victime nefericite, obligate să își țină slujba la propria înmormântare.

Vocea era profundă. Înfricoșătoare, întunecată și distorsionată. Când răsună vocea, imaginea se schimbă. Din negru apărură niște structuri gri, neclare. Dar Clara nu-și putea da seama ce erau.

— *Clara Vidal*is, zise vocea profundă, distorsionată, *v-am spus că veți primi vești. A venit momentul.*

Câteva secunde de liniște, apoi vocea continuă:

— *Cu ceva vreme în urmă am omorât un bărbat, care a murit în chinuri inimaginabile*.

La cine se referea? Jakob Kürten? Îl torturase cumva? Medicii legiști nu constataseră nimic altceva în afara secționării arterei carotide, asta dacă pe cadavru se mai putea constata ceva.

— *Vă întrebați, desigur, de ce vă povestesc asta, căci nu este vorba de niciunul dintre instrumentele mele ajutătoare care au de a face cu faptele mele actuale*, continuă vocea, de parcă i-ar fi citit Clarei gândurile. *Nu este unul dintre cei cu care ați făcut deja cunoștință și care au avut onoarea de a-și da viața pentru a-mi oferi mie o nouă identitate.*

Făcu o pauză.

— *În orice caz, bărbatul nu are nicio legătură cu opera mea*.

„Așadar, nu e Jakob Kürten ori unul dintre acei morți necunoscuți, se gândi Clara. Dar unde vrea să ajungă?”

— *Vă voi povesti despre acest bărbat*, vorbi vocea mai departe, *pentru că are legătură cu noi doi. Pentru că are legătură cu motivul pentru care v-am scris, pentru care v-am ales ca să îmi contemplați opera, pentru că eu sunt cel care realizează ce nu ați putut face dumneavoastră*.

Clara asculta vocea distorsionată. „La ce se referă? Ce nu putea ea face și el putea?”

Secvența de film deveni o idee mai clară, dar era în continuare greu de recunoscut. Arăta ca suprafața lunii în penumbră: cratere, adâncituri, abisuri negre.

Naiba știa ce voia criminalul să-i arate!

Vocea răsună din nou:

— *Este vorba despre două lucruri*: *pe de o parte, vă arăt ce ne leagă. Pe de altă parte, vă arăt ce ați neglijat să faceți*.

Clara privea încordată ecranul, în timp ce cuvintele rostite de vocea distorsionată îi răsunau în cap.

— *Bărbatul pe care l-am ucis avea o preferință pentru copii*.

Clara tresări de parcă ar fi călcat pe un cablu de înaltă tensiune. De îndată numele îi reveni în minte. Un nume, un chip, o întrebare.

„Vii să mă iei?”

— *Acest bărbat*, continuă vocea, *a abuzat copii*.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să savureze momentul cât de mult se putea.

— *Copii care aveau zece, doisprezece ani. Și a abuzat tineri. Tineri așa cum eram eu odinioară*.

Deși Clara asculta ca în transă, în timp ce o scuturau valuri de șoc, încă mai putea gândi limpede.

„Criminalul a fost și el o victimă. Și ceea ce a suferit el dă acum înapoi lumii. Altfel. Mai rău.” Ea pierduse ceva, el pierduse ceva. Asta îi făcea să se asemene?

Imaginea deveni treptat mai clară. Părea să arate un bărbat care ședea pe un scaun. Ceva se afla pe jos. Totul era negru, parcă ar fi fost carbonizat.

— *Dar eu am supraviețuit*, răsună vocea cu o notă de triumf. *L-am căutat mai târziu pe acest bărbat pentru a mă răzbuna. Și l-am ucis. Cum, vedeți aici.*

Acum Clara putea deslușI imaginea. Se cutremură. Era un corp omenesc pe scaun. Carnea, mușchii și pielea erau arse complet. „Carnea omului e formată din țesut gras, se gândi Clara iar acesta arde la fel de bine ca parafina.” Privirea i se îndreptă fără să vrea spre trunchiul mortului. Din abdomenul care plesnise de la căldură, mațele se revărsau ca niște țipari stranii și resturi negre și arse de țesut atârnau de pe oasele înnegrite.

Clara își aminti de acest caz. Citise dosarul. Ingo M. se numea bărbatul. Îi găsiseră cadavrul cu câteva luni în urmă într-un

buncăr. Era legat cu cătușe de un scaun de metal. Taburetul era dintr-o împletitură de sârmă, iar sub scaun se afla un arzător Bunsen. Bărbatul arsese. Arsese multă vreme. Privirea Clarei rămase ațintită pe ecran. Șoldul stâng al lui Ingo M. era expus, un os înnegrit de care erau lipite fragmente de țesut ca un cauciuc topit la soare. Zona genitală nu mai era decât un crater negru, fumegând.

Dar el nu murise de la arsuri. O mână a bărbatului nu era încătușată. Iar lângă bărbat se afla o sabie de samurai. Cu asta își tăiase singur artera carotidă.

„Ai de ales, se gândi Clara, să arzi în chinuri sau să te execuți singur."

— *Aveți dreptate*, vorbi vocea bărbatului mai departe, de parcă i-ar fi citit gândurile, *nu l-am ucis cu adevărat. S-a sinucis. Altminteri*, urmă iarăși o pauză, *flăcările l-ar fi trimis direct în iad*.

„Sigur, se gândi Clara cinic, tu nu ești un criminal. Sabia a fost, flăcările au fost, bisturiele au fost – nu tu."

Privi mai departe, încrâncenată, în ecranul pe care din capul plesnit de la căldură a lui Ingo M. se scurgea țesut cerebral roșu întunecat, iar din chipul lui nu mai rămăsese decât o ruină neagră.

Imaginea dispăru treptat.

Apăru o altă imagine. Era verde în ea. Și alb. Era încă neclară, dar se limpezea treptat. Amenințător de mult se limpezea. Iar ceva îi spunea Clarei că ceea ce avea să vadă imediat n-avea să fie bine pentru ea. Că îi va cauza. Că va fi chiar mai rău decât cadavrul ars de pe scaun.

Mai rău decât CD-ul cu crima.

Mai rău decât capul tăiat de pe raft.

Mult mai rău.

— *L-am interogat pe acest bărbat*, zise vocea, *în felul meu. L-am făcut să admită că a mai abuzat și pe alții în afară de mine*.

Clara înghiți în sec, pentru a împiedica acidul din stomac să se reverse în esofag și să-i transforme gura într-un iad dezgustător. Totul în Clara urla să oprească imediat filmul, să scoată ștecherul din priză și să fugă din birou, să bea whisky cu MacDeath și să uite de tot.

Dar nu o făcu. „De ce facem lucruri care sunt interzise și greșite? Poate tocmai pentru că sunt interzise și greșite. Fantoma perversiunii.”

Străinul vorbi mai departe:

— Acest bărbat nu numai că a ucis și abuzat copii. Se obișnuise să apară la înmormântarea victimelor sale. Îmbrăcat discret într-un costum negru. Asta îl excita. Și a făcut fotografii de la înmormântare.

Clara bănuia deja ce fotografie voia să-i arate criminalul, cine făcuse fotografia și ce avea să vadă pe ea. Și bănuia și că nu avea să-i facă bine, că mai bine ar fi murit chiar în această clipă decât să vadă acea fotografie. Cu toate astea, privea ca hipnotizată ecranul.

Vocea continuă:

— A făcut fotografii ale mormântului și numelui. A developat fotografiile acasă și le-a expus la el, le-a privit și s-a satisfăcut singur. Din nou o pauză, care anunța următoarea spaimă: *Dar câteodată asta nu-i ajungea*.

Imaginea deveni mai clară. Verdele și albul. Undeva marmură. „Ar putea fi flori, se gândi Clara, și piatră.”

— Nu faceți decât să amânați momentul, Clara, căci știți deja.

Clara își strânse buzele pentru a nu urla la auzul următoarelor vorbe.

— Bărbatul pe care ați vrut să-l vânați și să-l prindeți a stat lângă dumneavoastră la înmormântarea surorii.

Clara simți că era pe cale să-și piardă cunoștința, însă adrenalina îi țâșni precum kerosenul prin artere. Participase atunci la înmormântare ca în transă și nu acordase nicio atenție participanților la înmormântare. Acum, încordată și așezată pe scaun, cu degetele înfipte în tăblia biroului, ea privea atât de intens fotografia de parcă ar fi vrut să se târască în ecran.

Telefonul sună.

Tare, strident, poruncitor.

Dar Clara auzea doar vocea care trăgea tot mai multe salve înfricoșătoare.

— Acolo unde voi, polițiștii, ați eșuat cu metodele voastre de interogatoriu, eu am scos adevărul la lumină, zicea criminalul care își spunea Cel Fără Nume. *A urlat, a scâncit, a implorat. Dar până la urmă a vorbit. La final vorbesc toți*. Din vocea lui răzbătea un fel de mândrie. *E adevărat*: *bărbatul și-a violat,*

torturat și ucis toate victimele. A făcut fotografii de la înmormântare și cu piatra de mormânt și s-a satisfăcut singur, privindu-le. Dar unele dintre victimele sale... Cum aș putea să formulez asta?

Clara își dădu seama că vorbitorul nu își căuta cuvintele, ci lungea în mod intenționat discursul, pentru a o chinui și mai mult.

— La unele dintre ele dragostea trecea dincolo de moarte.

Clara se întinse instinctiv după o foaie de hârtie și vomită brusc și violent. Apoi aruncă scârbită hârtia în coșul de gunoi.

Telefonul tot mai suna, dar lumea se reducea pentru Clara Vidalis la acea voce și la imaginea care devenea tot mai clară, și despre care subconștientul Clarei știa deja ce urma să vadă și ce încerca rațiunea cu ultimele sforțări să ascundă de ea.

— Mi-a spus cum a făcut-o. Că morții erau un pic... altfel. Că putea pătrunde în ei prin mai multe locuri. Erau mai moi*.*

Clara icni din nou, dar nu mai avea ce să vomite. Creierul îi era parcă golit de orice, iar stomacul era o masă care tresălta într-o baltă de acid, ochii îi erau scăldați în lacrimi, roșii și privind hipnotizați pe ecran. Ea se cramponă și mai tare cu degetele de marginea biroului, riscând să-și rupă unghiile.

— El a ucis-o pe Claudia, Clara. Și a stat la înmormântare lângă dumneavoastră. Și el a dezgropat-o și și-a făcut de cap cu ea, mereu și mereu.

Clara nici nu mai auzea telefonul. Se uita cu ochii mari la ecran, ca la o zeitate arhaică, îi asculta mesajul demonic care părea să o lovească asemenea blestemului unui zeu răzbunător, în timp ce valuri de șoc o scuturau, de parcă ar fi adormit, murit și trezit la viață în aceeași secundă.

— Fotografia pe care tocmai o priviți, am găsit-o la el. Și eu l-am ucis, nu dumneavoastră.

Urmă din nou una dintre acele pauze sadice.

— Dumneavoastră, Clara, continuă vocea pe un ton brusc mult mai ferm, de parcă ar fi ajuns la final. *Dumneavoastră nu ați făcut nimic. Ați stat în toți acești ani acolo, v-ați rugat, ați plâns, v-ați făcut reproșuri și ați sperat în fața unui mormânt gol.*

Degetele Clarei se înfipseră în cantul biroului. Unghiile îi erau la fel de albe ca și chipul.

Și acum văzu imaginea.

Florile, coroanele care cu coloritul lor aprins nu se potriveau deloc cu realitatea morbidă și cu urâțenia morții și cu descompunerea. Cuvintele scrise pe panglici: „Nu te vom uita niciodată. Ne lipsești. Ești într-o lume mai bună. Părinții tăi. Clara. Bunicul și bunica”.

Citatul de pe piatra de mormânt din *Apocalipsa* după Ioan:

Am fost mort și iată sunt viu.

Privirea Clarei alunecă mai departe pe imagine, care acum se vedea cu toate detaliile. Urmări ca un drogat animația fotografiei care se ridică încet în sus și dezvălui numele care se afla pe piatra de mormânt.

Ziua cea mai rea din viața Clarei fusese cea în care aflase despre moartea surorii ei.

Până astăzi.

Avusese nevoie de douăzeci de ani ca să reușească să treacă peste asta. Și în decurs de două minute, criminalul distrusese totul.

Vocea tăcu, iar pe ecran apăru imaginea.

Iar Clara citi pe piatra de mormânt cuvintele pe care le citise de atâtea ori și care, cu toate astea, îi ardeau de fiecare dată ochii ca o rază din plasmă lichidă.

Claudia Vidalis

* 18 iunie 1982 ✝ 23 octombrie 1990

Degetele Clarei se desprinseră de pe marginea biroului, iar ea se prăbuși la pământ, fără cunoștință.

Telefonul suna în continuare.

PARTEA A TREIA

MOARTEA

Tu trembles, carcasse? *Tu tremblerais bien davantage, si tu savais o ’u je te m’ene.*
Tremuri, cadavre? Ai tremura și mai mult dacă ai ști încotro te voi conduce.

Vicontele de Turenne

1.

Camera în care se trezi era albă. Podea albă, pereți albi, jaluzele albe, cearceafuri albe. Ea știu imediat că era o rezervă de spital.

„De ce ești aici?”

Privirea îi alunecă peste patul alb, peste aparatul EKG, care îi arăta pulsul și peste pereți, până la fereastra dincolo de care un stejar mare se legăna în bătaia vântului de toamnă. Câteva ramuri băteau în geam, asemenea degetelor unui uriaș prietenos.

Era, probabil, după-amiază devreme. Ce se întâmplase? Ieri-seară fusese încă la medicină legală, apoi în birou și apoi…

Amintirea o lovi cu forța unui baros.

Mailul de la Cel Fără Nume.

Imaginea lui Ingo M. care ședea ars pe un scaun.

Imaginea pietrei de mormânt a surorii ei.

Clara se simțea stoarsă, de parcă toată energia, încrederea și credința ei în lucrurile posibile fuseseră stinse cu o lovitură. Criminalul îl omorâse pe ucigașul surorii ei. El îndeplinise răzbunarea pe care, ea, Clara, ar fi vrut să o realizeze. Și dintr-odată, acel ticălos, care îi omorâse sora și îi distrusese viața Clarei, apăruse de cine știe unde, pentru a dispărea apoi din nou

în lumea morților. Clara nici măcar nu știa ce se petrecuse cu cadavrul surorii ei.

Văzuse piatra de mormânt. Fotografia pe care, aparent, criminalul o găsise pe hardul lui Ingo M.

Dar ce se întâmplase apoi? Își pierduse cunoștința? Se prăbușise?

Clara era sigură că la spital îi făcuseră o injecție cu un calmant, dar cu toate astea era cât se poate de trează. Înainte să-și dea seama ce făcea, apăsă pe butonul roșu și se ridică în capul oaselor.

La scurtă vreme, o asistentă medicală băgă capul pe ușă.

— Doamna Vidalis, v-ați trezit, constată ea.

— Așa e. Clara se uită pe pat și pe noptieră. Trebuie să dau imediat un telefon. Unde este mobilul meu?

— Ieri-seară ați suferit un colaps circulator și ați fost fără cunoștință treizeci de minute. Apoi ați fost adusă aici, v-ați trezit pentru scurtă vreme și apoi ați dormit, zise asistenta cu păr blond, buclat, intrând în rezervă și uitându-se la ceas. Timp de unsprezece ore, ca să fim exacți. Trebuie să rămâneți peste weekend pentru observație.

Era sâmbătă, dacă nu se înșela. Clara se gândi la Cel Fără Nume, care nu avea să-și ia cu siguranță liber la sfârșit de săptămână, doar pentru că ea zăcea în spital.

Ea atinse podeaua cu picioarele și desfăcu cablurile de la EKG – și aproape că se dezechilibră.

Asistenta se grăbi spre ea să o sprijine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să rămâneți culcată, o certă ea. Și trebuie să vă relaxați.

— Mă simt mai bine când sunt tensionată, zise Clara și privi în jur. Chemați-l pe domnul Winterfeld de la LKA. Știe că sunt aici, nu?

— El a fost adineauri aici, dar încă mai dormeați, zise asistenta. A venit împreună cu un doctor Friedrich, tot de la LKA.

Făcu o pauză.

— Aveți voie să primiți vizitatori, dar nu prea mult. Mai ales nu aveți voie să vă agitați. Nu vrem să mai leșinați încă o dată.

— O să mai leșin o dată dacă nu vorbesc cu Winterfeld, zise Clara. Știu că aveți intenții bune, dar chemați-l, vă rog, sau dați-mi mobilul.

Asistenta oftă, se duse la dulap și scoase mobilul din geanta Clarei.

— Poftim, îi zise ea cu reproș. Puteți telefona de afară, din zona pentru vizitatori. Vă ajut.

2.

Winterfeld își trecu mâna prin păr și se lăsă pe spate pe scaunul care se afla lângă patul Clarei. Apoi se uită în jur și expiră pufnind.

— Aici nu e voie să fumezi nicăieri, zise el. Ei bine, să privim lucrurile ca o detoxifiere pe termen scurt.

Se uită la Clara.

— Vă simțiți mai bine?

— Sincer? întrebă Clara. Nu.

Winterfeld îi povestise de seara de ieri. MacDeath o găsise pe Clara zăcând lângă scaunul de birou în propria vomă. Încercase mai înainte să sune, dar nu răspunsese nimeni. Computerul era deschis, la fel și media playerul. MacDeath îi verificase Clarei pulsul, o pusese într-o poziție laterală stabilă, apoi chemase doctorul. Apoi el și Winterfeld se uitaseră la film, de aceea știau ce îi arătase criminalul Clarei. Știau că, în principiu, Clara era și ea o victimă a criminalului. El nu o răpise, nu îi făcuse fizic niciun rău. Dar îi violase sufletul.

— Știți ce a spus despre sora mea? întrebă Clara. Că se pare că nu mai e în mormântul ei?

Winterfeld tăcu o vreme, apoi aprobă chinuit.

— Cazul lui Ingo M. este repus pe rol. Dacă acest bărbat l-a abuzat într-adevăr pe Cel Fără Nume în copilărie, atunci poate reușim să ajungem așa la el. Își împleti degetele. Atunci nu am găsit nimic. Încăperea din etajul inferior al buncărului a ars complet, iar focul a distrus toate urmele. A ars până s-a consumat tot oxigenul.

Își frecă din nou mâinile, neliniștit.

— Nu am găsit resturi ale unui calculator sau hard pe care ar fi putut fi fotografii. Probabil că ucigașul l-a luat cu el.

Clara se uită pe geam la ramurile copacului. Ingo M. abuzase copii, fete și băieți. Și apoi morți. „Teoria clasică a elasticului din

pato-psihologie, se gândi ea. Dacă elasticul e întins prea tare, la un moment dat își pierde elasticitatea și nu mai poate reveni la forma inițială.”

Un suflet omenesc slab putea deveni un astfel de elastic. Putea să înceapă absolut nevinovat. Cu sex prin telefon și vizite la bordel. La un moment dat însă, astea nu mai ajungeau. Apoi veneau SM, copii, diverse fetișuri, poate la un moment dat crimă, torture porn – și, în cele din urmă, necrofilie, sex cu morții.

Aparent, Winterfeld voia să treacă repede peste subiect, pentru a nu o agita din nou inutil pe Clara, dar aceasta nu se lăsă:

— Sora mea! Și mormântul ei! Solicit să fie efectuată o exhumare.

Winterfeld aprobă.

— Asta se va întâmpla probabil oricum. Dar chiar vreți să știți rezultatul? Vreți să treceți iar prin asta?

— Nu vreau să trec prin asta, dar trebuie.

Ea se ridică și încercă să meargă câțiva metri. Funcționa mai bine ca înainte, dar tot trebuia să se mai țină de ceva.

— Incertitudinea de a nu ști dacă se află sau nu în mormânt e cel mai rău lucru. Ea mai făcu câțiva pași. Trebuie să ies de aici, zise apoi. Trebuie să-l găsesc pe individul ăsta. Și mai ales, trebuie să aflu cine este acest Ingo M. El este motivul pentru care am ajuns să lucrez în poliție, el este motivul pentru care de douăzeci de ani încoace sunt chinuită de vină. Iar ieri a apărut ca din senin. Mort. Aparent, ucis de bărbatul pe care îl vânăm.

Ea se uită la Winterfeld.

— Trebuie să aflu mai multe despre el, altminteri o să înnebunesc.

Winterfeld aprobă.

— Avem o singură problemă, señora. El își întinse nasul de vultur spre fereastră și privi stejarul mare ale cărui ramuri băteau ușor în fereastră. Bellmann a aflat de toată treaba. Și știți că e un mare apărător al regulamentului.

Winterfeld întinse degetul mare și bătu în el cu arătătorul celeilalte mâini.

— În primul rând, nu sunteți în stare să munciți acum. În al doilea rând, acum veni rândul arătătorului, trebuie să fim foarte atenți din pricina presei. Iar în al treilea rând – bătu în degetul

mijlociu – se poate ca filmul să vă fi distrus capacitatea de gândire obiectivă. Criminalul v-a rănit atât de adânc, încât ați clacat.

El își împreună mâinile mari.

— Nu este tocmai reacția așteptată din partea unei comisare LKA care acționează rațional. Mai ales acum când presa ne urmărește din pricina Spintecătorului de pe Facebook și la noi sună telefonul din cinci în cinci minute.

— Dar asta nu e vina mea, zise Clara. Nu eu l-am rugat pe individul ăsta să-mi trimită filmul. Și faptul că nu am putut reacționa foarte calm la asta ar trebui să fie clar.

Pe obraji îi curgeau lacrimi. În același moment își dădu seama că la fel de puțin era și vina lui Winterfeld sau a lui Bellmann.

— Asta e adevărat, zise Winterfeld, îi luă scurt mâna și i-o strânse ca un profesor blând. Iar eu sunt ultimul care să creadă că o fixație subiectivă asupra criminalului ar putea fi un dezavantaj. Căci vreți să-l prindeți, nu-i așa?

Se aplecă spre ea.

— Neapărat, așa-i?

Clara privi în gol, cu chipul lipsit de expresie, în timp ce în cap filmul i se derula din nou.

— Neapărat.

O vreme se lăsă liniștea.

— S-a mai întâmplat și altceva? întrebă Clara. Vreau să zic, criminalul a mai făcut ceva?

Winterfeld își aranjă cravata. Apoi scuturâ din cap.

— Deocamdată e liniște, însă mă tem că nu e liniște adevărată. E liniștea de dinaintea furtunii.

— Iar când va veni furtuna, zise Clara, eu voi zăcea aici în pat, în timp ce vor muri alți oameni.

Winterfeld expiră.

— Spitalul o să ne facă zile fripte, dacă plecați acum de aici, zise el. Sunteți în concediu medical până luni. Iar ca șef, eu trebuie să respect asta, altfel risc să ajungă în fața comisiei de disciplină. În afară de asta, Bellmann vrea să evite agitația. Știe că sunteți persoana potrivită pentru acest caz, dar este îngrijorat că presa va afla informații despre starea dumneavoastră și va începe să speculeze.

Privirea Clarei se întunecă, căpătând o expresie de furie și disperare, iar în ochi îi străluceau lacrimile.

— Asta înseamnă, întrebă ea cu voce încordată, că e un dezavantaj că vreau să-l prind pe acest criminal?

— Prea bine, zise Winterfeld, o să vorbesc cu Bellman și o să cer să vă acorde permisiunea să lucrați în continuare la acest caz. Și o să-i spun că eu nu am obiecții în acest sens. Iar treaba cu spitalul o lămurim noi cumva. Presa nu știe că lucrați la caz, iar așa o să și rămână, dacă avem noroc.

Se uită încă o dată la stejarul din fața geamului.

— Dar trebuie să mă ajutați.

— În ce fel?

— Trebuie să vorbiți cu Bellmann. S-a întors ieri-noapte de la Frankfurt și a asistat live la povestea cu dumneavoastră. Trebuie să-l convingeți că sunteți în stare să rezistați fizic și psihic.

Clara scutură din cap.

— Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor, dar cred că m-ar costa mai multă energie să-l conving pe Bellman, decât să-l prind pe criminal.

Winterfeld se ridică.

— Acestea sunt regulile. Iar el e șeful. Arătă spre ușă. Eu rezolv cu spitalul, iar dumneavoastră vorbiți cu Bellmann. Îmi spuneți când sunteți pregătită și venim să vă luăm.

Clara aprobă și încercă să pară cât se poate de hotărâtă, dar știa că nu funcționa.

3.

Andira Althaus, *Păcatul,* tocmai se întorcea de la sala de fitness acasă, în locuința pe care o împărțea cu două prietene când îi sună mobilul.

Toată săptămâna îi era ocupată și planificată, la fel ca aceea a unui manager de top. Fitness, yoga, prezentări de modă, de desuuri. Andira strângea bani pentru o operație de chirurgie estetică. Voia să aibă sânii DD. Încercase deja și la serviciul de escorte, în segmentul de preț ridicat. Era destul de umilitor să-și desfacă picioarele în cine știe ce apartamente de cinci stele pentru șefi burtoși, dar existau puține slujbe în care puteai câștiga fără studii mai mult de 4 000 de euro – pe zi. Iar clienții

erau foarte discreți, pentru că aveau nevoie să fie. Fără fotografii, fără filme, fără vorbă.

„The sky is the limit”, se gândi Andira. Ea era *Miss Shebay,* iar lumea i se deschidea.

Vorbise imediat cu agentul ei la telefon. „Asta e o superșansă, îi spusese agentul, vinde-te bine, dar nu te lăsa păcălită. Și înainte ca acest Torino să scape de tine, mai bine scapi tu de el. Țelul nostru este Hollywood, ai înțeles?”

Evident că înțelesese.

Se uită la mobil.

Un prefix din State.

Hollywood?

Andirei începu să-i bată inima mai tare.

— Alo? răspunse ea.

— Alo, replică o voce cu accent american. Vorbesc cu Andira Althaus?

— Da. Ea își aruncă geanta de sport pe pat și se duse în sufragerie. Cu cine vorbesc?

— Ne-am văzut scurt ieri, în emisiunea cu Albert Torino. Sunt Tom Myers, de la *Xenotech.* Urmă o scurtă pauză. Știi cine sunt?

Inima îi bătea tot mai tare. Sigur că știa! *Xenotech.* SUA, California.

— Sunteți directorul executiv, nu-i așa? Pentru drepturile de film pe *Xenotube*?

— Asta și mult mai mult, zise vocea. Ascultă, nu am prea mult timp. Apariția ta de ieri a fost excelentă. Dar ești prea bună pentru Germania. Cineva așa ca tine ar putea să devină celebră în SUA.

Din nou o scurtă pauză.

— Ai vrea să devii celebră?

Ei i se părea că visează.

Hollywood. Beverly Hills.

— Normal!

— Fii atentă, zise Myers. Eu sunt la Hilton, în Gendarmenmarkt. Șoferul meu tocmai se întoarce de la aeroportul Berlin Tegel. A luat câteva geamantane pentru mine care au sosit din SUA și va trece prin Wedding spre Berlin Mitte. Ar putea să treacă să te ia și vorbim apoi la Hilton? Poate să te ia de undeva de pe drum?

Ea se gândi la întâlnirea pe care o avea peste câteva minute și o șterse imediat dintr-un calendar imaginar.

— Desigur, Müllerstraße 38. Dacă vine de la Tegel, o să treacă exact pe aici.

— Grozav, îi dau telefon. Coboară peste cincisprezece minute. Pe curând.

El închise.

Andira era mai fericită ca niciodată. Avea să folosească următorul sfert de oră pentru a se aranja, apoi își va pune o șapcă și ochelari, ca să n-o recunoască toată lumea și îl va aștepta pe șofer.

4.

Atunci când nu știa încotro să se îndrepte mai departe, Clara se ruga. Pentru limpezime a minții, putere și tărie. Mai multă tărie decât avea acum.

Îngenunche în micuța capelă a spitalului, cu privirea îndreptată spre altarul unde Isus se afla răstignit pe cruce, cu mâinile și picioarele străpunse de cuie. Dacă se uita suficient de mult la El, Clarei i se părea că vedea cum se scurgea sângele din răni. Poate că era unul dintre dezavantajele serviciului ei, căci pentru ea orice punere în scenă a morții și violenței avea ceva real. Dar poate că era și un semn. Poate că ea era cea care sângera. Poate că ea era cea care trebuia să moară, asemenea lui Isus pentru a renaște ca o Clara nouă, mai puternică.

Discuția cu asistenta medicală și cu Winterfeld îi distrăsese pentru scurtă vreme atenția; acum imaginile reveniseră. Imaginile și amintirile.

Ea tremura încă în ciuda calmantului, încercând să lupte cu lacrimile, iar imaginea pietrei de mormânt îi tot revenea în minte. Această bestie, Ingo M., stătuse lângă ea la înmormântare. Nu numai că îi violase și ucisese sora, dar nu îi dăduse pace nici după moarte.

Ea își strânse atât de tare mâinile împreunate, încât încheieturile i se albiră, iar mâinile îi arătau ca niște pumni, cu care voia să-l distrugă pe Cel Fără Nume.

„Îl ai pe Cel Fără Nume, dar pe Ingo M. nu îl mai ai, nu-i așa? se întrebă ea. Iar pentru că ucigașul pe care voiai să-l prinzi e deja mort, acum trebuie să-l prinzi pe cel care mai trăiește încă.”

Clara trebui să admită că nu uciderea tinerelor femei era motivul principal pentru care voia să-l prindă pe criminalul fără nume. Ci faptul că el, Cel Fără Nume, îl omorâse pe Ingo M. Bărbatul pe care îl vânase o viață întreagă. Bărbatul din pricina căruia se angajase la LKA și care îi transformase viața într-un coșmar din sentimente de vină și frustrare.

Clara îl ura pe criminalul fără nume, pentru că ucisese bestia pe care voia să o omoare ea – trebuia să o omoare ea pentru a-și găsi din nou liniștea.

Dar acum era îngenuncheată aici, în capela spitalului, oficial incapacitată, iar colegii de la LKA se sfătuiau cu Bellmann dacă putea să lucreze mai departe. Dar Bellmann putea să fie încăpățânat. Poate că îi retrăgea cazul, astfel încât altcineva avea să-l aresteze pe criminal și să salveze ultima potențială victimă.

„Asta nu se poate întâmpla, își jură Clara. Trebuie să termini ce ai început, altminteri nu te vei mai putea privi în oglindă.”

Trebuia să-i convingă pe toți că ea era cea mai potrivită pentru această sarcină. Trebuia să le arate clar că faptul că devenise personal mai degrabă simplifica decât complica lucrurile. Răzbunarea era ca focul. O treabă curată. Unul lovește, altul lovește ca răspuns. La fel de dur, ba chiar mai dur. Dar pentru asta aveai nevoie de putere. Clara trebuia să-și trezească această putere și să o folosească. Puterea de a-l convinge pe Bellmann. Puterea de a-și depăși trauma în două ore, și nu în doi ani. Puterea de a crede din nou în ea însăși.

Se uită la statuia lui Isus. „Spune-mi că pot fi puternică”, șopti ea și închise ochii.

Și treptat i se formară imaginile în minte. Imagini vechi de numai opt zile. Fusese cea mai neagră zi de până atunci în cariera de polițistă a Clarei, dar la final fusese cel mai mare triumf al ei.

„Să mori și să renaști.”

•••

Imaginile deveniră mai clare.

Clara zăcea pe podea. La o distanță de șase metri de ea, se afla chipul Vârcolacului. Cu ochii întunecați de ură. Marc și Philipp se postaseră la intrare. Clara era întinsă pe jos, pe covor. Pe un scaun răsturnat se afla arma Heckler & Koch PSG 1, pe care i-o luase unui polițist de la trupa de comando, după ce Vârcolacul îi rupsese acestuia nasul și aproape că îi distrusese laringele. Degetul arătător de la mâna dreaptă era pe trăgaci, iar pointerul laser al lunetei arăta direct spre fruntea psihopatului. În întunericul ochilor săi sclipea o energie distructivă, care era la fel de puternică precum lumina laserului.

Clara îl avea în vizor. Doar că avea un ostatic. Una din cele două femei. Cea care mai era încă în viață.

Clara aflase după aceea ce se petrecuse în locuință. Ultima victimă a Vârcolacului. Fusese o pereche lesbiană. Femeile care se distrau între ele, iar el rămânea pe uscat trebuie să fi declanșat în Bernhard Trebcken o furie înfiorătoare, însoțită de sete de sânge și dorință de distrugere. O legase pe una din cele două femei, o violase pe aceasta în fața partenerei ei de mai multe ori și apoi îi tăiase artera carotidă cu un fierăstrău electric. Apoi, tranșase victima cu un topor, în fața ochilor partenerei traumatizate.

Clara aprecie distanța care separa vânătorul de vânat, în timp ce mirosul de sânge și de moarte pe care îl cunoștea și de care se temea atârna în aer, acest miros al fricii, al durerii, al intestinelor.

Mirosul răului.

Membre tăiate. Picioarele, mâinile și capul primei victime zăceau pe covor. Peste tot erau stropi de sânge. Chiar în fața Clarei se afla un deget. Ea recunoscu oja. Violet-închis cu fulgere albe. „Făcute la salon”, se gândi ea. Apoi alungă gândul. Privirea îi alunecă pe covorul plin de sânge, spre picioarele ostaticei care tremura, spre mâna dreaptă a lui Trebcken care ținea fierăstrăul însângerat și mai departe, în sus, la ochii plini de ură, care o priveau pătrunzător ca ochii unui mort.

Vârcolacul era așezat pe podea, cu femeia care era încă în viață lângă el. Mâinile îi erau legate și gura lipită cu bandă adezivă. Mâna stângă a criminalului era încleștată în părul femeii și îi trăgea capul spre spate în mod brutal, apăsându-i fierăstrăul electric pe gât, cu degetul pe butonul de pornire.

— Lasă arma în jos, târfă, zbieră el spre Clara, sau îi tai gâtul!

Apăsă lama fierăstrăului pe gâtul femeii palide și tremurânde.

Clara încercă să atragă privirea femeii spre ea. „Uită-te la mine, nu la monstrul ăsta, uită-te la mine.” Și, într-adevăr, femeia privi spre ea. Toată încrederea, toată speranța, toată credința în bunătatea lumii dispăruse din ochii ei.

— Trebcken, aruncă fierăstrăul și n-o să pățești nimic, zise Clara.

Vârcolacul scuipă dezgustat și apăsă lama fierăstrăului mai tare pe artera femeii înspăimântate.

— Du-te la dracu’, curvă! Dispari sau o omor și pe târfa asta!

Din colțurile gurii i se scurgea salivă.

Tremuratul victimei i se transmise și lui, astfel încât picăturile cădeau în linii bizare, șerpuitoare la pământ.

— Cară-te sau îi tai gâtul.

Clara se gândi puțin.

O mișcare a degetului și femeia ar fi moartă, sângerând în mai puțin de câteva secunde până la moarte.

Situația era fără ieșire.

Dar exact acestea erau momentele în care Clara știa de ce își alesese această meserie, și nu alta. Erau aceste situații extreme în care își aduna toată puterea și siguranța – indiferent de unde – pentru a gândi corect și a face ce era corect. Doar ce era corect.

— Nu am ajuns până acolo, zise ea, dar parcă ar fi rostit cuvintele cu vocea alteia. Vreau să-ți spun ce se va întâmpla. Voi apăsa pe trăgaci, iar un glonț îți va străpunge fruntea cu o viteză de șapte sute de metri pe secundă și îți va transforma sistemul nervos din creier într-un terci gri-roșiatic. În decursul a câteva microsecunde vei fi mort de la gât în jos, fără să știi. Iar degetul tău de pe fierăstrău va fi la fel de folositor precum… precum cel de acolo.

Ea ridică bărbia și arătă spre degetul tăiat aflat în fața ei cu oja violet cu fulgere albe pe unghii.

— Așa crezi?

Timpul păru să stea în loc. Totul se mișca cu încetinitorul, de parcă motorul realității ar fi fost dat cu două viteze mai jos. Clarei i se părea totul ireal, lent și amorțit.

Vârcolacul urlă și sări în sus, trăgând-o pe femeie după el. Din gură îi țâșnea salivă și reflecta lumina pointerul laser.

— La dracu’ cu tine, cu…

Mai departe nu mai reuși să ajungă, căci în același moment răsună explozia surdă a armei Heckler & Koch. Ceva metalic țâșni cu viteză dublă față de cea a sunetului ca o ceață gri prin încăpere, iar apoi, acolo unde mai devreme fusese lumina roșie a pointerului laser pe fruntea Vârcolacului se afla acum o gaură mare. Ochii săi rămaseră încremeniți între uimire și vid, înainte ca ura din ei să se stingă, iar în același moment creierul îi explodă. Preț de una sau două clipe rămase în picioare, cu mâna încă în părul victimei, cealaltă pe fierăstrăul electric, în timp ce peretele alb din spatele lui era stropit de sânge, fragmente de oase și de creier. Apoi privirea i se stinse definitiv. Căzu pe spate cu un sunet ud și plescăitor, pe capul care îi explodase în spate.

Clara simți că poate din nou să respire.

— Lovit! zise ea.

•••

Deschise ochii.

Încă mai vedea crucea. Mâinile, picioarele, sângele.

Poate că era așa.

Probabil că trebuia să treacă mereu printr-un iad de teamă, sânge și lacrimi pentru a învinge la final.

Probabil că durerea era biletul de intrare pentru victorie.

Dar dubiile îi dispăruseră.

Nu existau decât două posibilități: fie murea Cel Fără Nume, fie murea ea.

Altceva nimic.

Clara se ridică, încă nesigură pe picioare, dar privirea îi era limpede și de gheață, când fixă pentru ultima oară crucea ca un pointer laser.

„Cel Fără Nume”, se gândi ea.

— Te voi găsi, rosti ea cu vocea joasă, în timp ce păși pe culoarul capelei. Și te voi ucide.

5.

Un Mercedes negru S Class semnaliză dreapta și se opri în dreptul numărului 38 de pe Müllerstraße. Geamul întunecat fu coborât. Un șofer în costum negru și cravată se aplecă peste

scaunul din dreapta și privi afară. Andira se îndreptă spre limuzină.

— Sunteți Andira Althaus? întrebă șoferul și deschise portiera din dreapta față.

— Eu sunt. Și dumneavoastră? Sunteți șoferul lui Tom Myers?

— Corect, zise el. Vă deranjează dacă luați loc pe scaunul din față? Domnul Myers va rămâne în Germania mai mult decât planificase inițial și tocmai i-am luat bagajele de la aeroport.

Arătă cu degetul în spate.

— Au venit noaptea asta cu FedEx. Portbagajul e plin și la fel și bancheta din spate.

Andira se uită amuzată la geamantanele Samsonite, care ocupau toată bancheta din spate.

— Nicio problemă, zise ea și urcă. Din față oricum se vede mai bine.

Șoferul îi întinse un prospect color de mai multe pagini.

— Trebuie să vă dau asta. American Diamond. E un format de emisiune din Los Angeles. Bănuiesc că Mr. Myers va vrea să vorbească despre asta cu dumneavoastră.

Mercedesul porni de pe Müllerstraße spre centrul orașului, în timp ce Andira citea încordată prospectul. Pe ultimele pagini erau listați partenerii emisiunii: CBS, Warner Brothers, Trump Inc. În fața ochilor ei se înălțau America, Los Angeles, Beverly Hills, Las Vegas, New York. Era aproape incredibil. Ieri era încă o necunoscută, iar azi fericirea era atât de aproape încât mai că o atingea. Era visul american, iar Andirei i se părea că se afla deja în Lumea Nouă.

De asta nici nu observă că șoferul scoase ceva dintr-un compartiment mic de lângă volan.

Iar înțepătura injecției în picior o simți doar pentru o fracțiune de secundă înainte ca totul să se întunece dinaintea ei.

Șoferul coti lângă Chauseestraße și se îndreptă spre autostrada orașului în timp ce își aranja ochelarii.

O pereche de ochelari cu ramă din inox mat.

6.

Biroul directorului doctor Alexander Bellmann, șeful LKA Berlin, arăta ca un stat-major. Priveliștea spre Tempelhofer Damm și suprafața mare a fostului aeroport Tempelhof, în fața sa biroul uriaș cu fotoliu mare din piele, în spatele biroului rafturi și câteva, puține fotografii. În fotografii, Bellmann, cu chipul său slab și părul cărunt lângă diverse personalități. Președintele federal, șeful de la Scotland Yard și directorul de la FBI. O fotografie îl înfățișa undeva în Asia, cu Condoleezza Rice.

Biroul era gol. Două fotografii cu soția și cele două fiice, care probabil că îl cunoșteau doar din ziare, un monitor mare, un laptop cu docking station și două telefoane. Alături, un BlackBerry. Pe birou, încă un dosar și un colțar, un bloc de hârtie și un creion. În rest nimic. Nu mărunțișuri, puține lucruri personale și fără teancuri de dosare, ca în biroul lui Winterfeld. Aici ședea un bărbat a cărui întreagă atenție era îndreptată spre ceea ce era important în acest moment.

Fapte și rezultate.

Înțelegere și rezolvare.

Ridicarea piedicii, țintire, tragere.

Și apoi urma următorul lucru în vizor.

Se întâmpla destul de des ca Bellmann să-și petreacă sâmbetele la birou. Mai ales când, în timpul săptămânii, nu apucase să lucreze deloc. Săptămâna trecută fusese la Wiesbaden, la BKA, întâlniri, prezentări, conferințe. Tot ce nu rezolvase în această săptămână rezolva azi. Luni dimineață, secretara lui va găsi pe birou un teanc uriaș de indicații semnate și mai bine de cincizeci de mesaje în inbox. Duminica, în schimb, Bellmann nu era niciodată la birou. Acea zi era rezervată totuși mai mult sau mai puțin familiei.

Tocmai deschisese un dosar când intră Clara. Cu un gest scurt îi indică un scaun din fața biroului său, în timp ce parcurgea mai departe hârtiile din dosar. Apoi închise dosarul cu un pocnet, ca o capcană de urs.

— După cum știți, începu el în locul unei formule de salut, privind întâi pe fereastră înainte să se întoarcă spre Clara, după cum știți, sarcina noastră este să prindem infractorii. Unii dintre

ei sunt extrem de periculoși, alții, mai puțin. Unii sunt nebuni, alții, nu.

Clara se foi neliniștită pe scaunul ei, în timp ce încerca să pară calmă și concentrată. Introduceri de genul acesta din partea lui Bellmann, care de regulă nu aveau nimic de a face cu tema discuției, nu erau în general un semn bun.

— Știți că vă apreciez foarte mult, doamnă Vidalis, și vă consider printre cei mai buni când vine vorba de a vâna criminali psihopați. Criminali precum Vârcolacul. Nebuni, mai pe șleau.

„Și pe criminalul fără nume”, se gândi Clara.

Dar Bellmann nu aminti de el.

— Dar eu, ca șef al LKA Berlin, ar trebui să fiu la fel de nebun pentru a putea vâna astfel de oameni?

El zâmbi rece, arătând cu degetul spre sine și o privi pe Clara ferm.

— Nu înțeleg… făcu ea nedumerită.

Bellmann deschise dosarul, scoase ceva de acolo care arăta ca un ziar și făcu semn spre imaginea centrală.

— Căci ar trebui să fiu într-adevăr nebun, dacă v-aș mai lăsa să lucrați la acest caz, după cele petrecute noaptea trecută.

Clara privi ziarul.

Serie de crime sângeroase în Berlin.
A ucis spintecătorul de pe Facebook deja 14 femei?
Există o legătură între comisarul Clara Vidalis și criminal?

Bellmann scutură încetișor din cap.

— Nu știu cum reușește presa să afle mereu astfel de informații, dar asta e situația. Poate că și criminalul contribuie puțin la asta, dar nu știm sigur.

Bellmann puse ziarul pe masă astfel încât Clara să poată citi articolul și continuă:

— Ați realizat împreună cu doctorul Friedrich profilul „Celui Fără Nume”, zise el și scoase o mapă pe care o deschise, și spuneți acolo că punerea în scenă îi este importantă. Și cu cât povestea e prezentată mai bine și mai senzațional și noi arătăm mai proști, cu atât e mai bine pentru el.

— Atunci ar trebui să-l prindem cât mai repede, zise Clara care se surprinse îndoind o agrafă de hârtie.

Bellman observă asta imediat.

— Asta ar trebui, zise Bellmann și închise mapa. Dar nu așa cum își închipuie el. Nu așa încât să se ajungă la o cruciadă a răzbunării a unei polițiste rănite și afectate psihic, care nu mai poate gândi drept din pricina urii.

— Să îmi fie cu iertare, domnule doctor Bellmann, dar pot să gândesc în continuare foarte drept.

— De asta nu mă îndoiesc, zise Bellmann. Dar în cazul acesta?

Se uită la agrafa de birou răsucită și apoi la Clara. Nu.

El se lăsă pe spate în scaun.

— Sunteți implicată personal. Criminalul l-a ucis pe bărbatul care probabil că a omorât-o pe sora dumneavoastră. Și asta nu o să uitați niciodată. Se uită pe fereastră. Iar asta vă răpește agerimea obiectivă de care avem nevoie în această profesie.

Clara se gândea încordată. „Sunteți implicată personal.” Era adevărat că asta putea să fie un dezavantaj, dar și un mare avantaj.

— Doctore Bellmann, zise ea și se îndreptă de spate, adunându-și toată puterea, uitând de agrafa stricată de birou. Ceea ce dumneavoastră considerați a fi un dezavantaj ar putea reprezenta foarte bine un avantaj.

El ridică din sprâncene.

— Ah? Asta trebuie să-mi explicați. Dar nu încercați, vă rog, să-mi vindeți dezavantajele ca avantaje, căci dialectica vânzătorului de asigurări nu funcționează la mine.

— Știu, zise Clara. Dar situația e în felul următor: trecutul comun pe care îl avem eu și criminalul, și anume că am fost amândoi răniți de Ingo M., creează din relația infractor-comisar un câmp de tensiune de care el se folosește, dar de care ne-am putea folosi și noi.

Bellmann asculta, fără să replice nimic. Clara continuă:

— Dezavantajul pe care îl vedeți dumneavoastră dacă eu mă ocup mai departe de caz, și anume că aș fi mânată de dorința de răzbunare, poate fi în același timp un dezavantaj pentru criminal. Și anume atunci când el va găsi de cuviință să-mi dea lovitura de grație și va deveni neatent.

Bellmann se încruntă.

— Vreți să spuneți că își permite o greșeală, dar numai dacă dumneavoastră rămâneți în continuare implicată în caz, iar el e suficient de motivat să realizeze un show special pentru dumneavoastră?

— Exact. Dacă eu ies din joc, el ar putea să-și continue ritualurile criminale în liniște, așa cum a făcut cu douăsprezece dintre celelalte femei, ale căror cadavre tot nu știm unde se află – dacă există.

— Ați vorbit de „lovitura de grație”. V-ați gândit că el ar putea să vă omoare și pe dumneavoastră?

Clara strânse din buze și aprobă.

— Da. Am discutat despre asta cu doctorul Friederich. Există această posibilitate. Dar o considerăm improbabilă, căci eu îi pot admira opera doar dacă trăiesc. Unui mort nu-i poți arăta nimic, nu-i poți povesti nimic.

Bellmann rămase pe gânduri înainte să răspundă:

— Să presupunem că vă ocupați în continuare de caz, în această situație veți discuta fiecare pas cu directorul Winterfeld și cu mine. Ne veți informa despre fiecare mail, despre fiecare CD sau orice altceva primiți de la acest nebun, indiferent ce oră din zi sau din noapte e. Ați înțeles?

— Am înțeles, răspunse Clara.

Trecură zece secunde în care Bellmann privi în continuare gânditor pe fereastră.

— Bine, zise el în cele din urmă și bătu în masă. Voi discuta imediat cu doctorul Friedrich cu privire la profilul criminalului.

Se uită din nou la mapă.

— Cu toate astea, ar trebui să fiu nebun să vă permit să lucrați mai departe la caz.

Clara simți că o cuprinde disperarea. Își bătuse joc de ea? Îi dăduse speranțe, pentru ca acum să le distrugă?

— Dar aș fi la fel de nebun, continuă Bellmann, dacă nu am folosi fiecare avantaj minuscul în favoarea noastră, și anume în cazul acesta că făptașul vrea să pună în scenă un spectacol pentru dumneavoastră și de aceea probabil că va face o greșeală.

— Asta înseamnă…?

Chipul Clarei se lumină.

Nu își putea ascunde decât cu greu euforia. În meseria ei nu era bine să-ți manifești sentimentele. Sentimentele pe care le lăsai libere erau ca sângele care atrăgea rechinii.

— Asta înseamnă că voi vorbi cu doctorul Friedrich și apoi vă voi da de știre, zise Bellmann și făcu semn spre ușă, ceea ce însemna că discuția se încheiase. Dar plecați de la premisa, doamnă comisar principal, că îl vânați mai departe pe acest criminal fără nume.

Zâmbi, atât cât se putea vorbi la Alexander Bellmann de un zâmbet.

— Voi încerca să țin presa la distanță. Și dumneavoastră îmi promiteți că îl veți prinde repede pe nebun.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse Clara și se ridică.

•••

Își turnase o ceașcă de cafea de la cafetiera din bucătăria de la etajul trei și înghițise cu ea un calmant. Înainte de asta, stătuse iar cu Winterfeld în dreptul ferestrei deschise, în timp ce acesta fuma repede un trabuc și azvârlea chiștocul afară.

MacDeath era în biroul lui Bellmann. Discutau despre profilul criminalului. Hermann nu avea nimic nou de raportat pe frontul IT, iar spitalele încă nu reușiseră să identifice ADN-ul izolat din gândac.

Se părea că această urmă se înfundase. În schimb, singura speranță a Clarei era să afle mai multe despre Ingo M. Nu era doar o chestiune personală. Ingo M. îl cunoscuse pe criminal. Poate că se putea transforma într-o urmă care să ducă la acesta?

Polițiștii care dăduseră atunci peste cadavrul ars îi trimiseseră Clarei dosarul și chiar îi furnizaseră câteva contacte. Sunase deja la mai mulți dintre acești oameni. Dar într-o sâmbătă la cei mai mulți dintre ei răspundea doar robotul.

Clara ura să aștepte decizia definitivă a lui Bellmann. Ura să aștepte până când o suna cineva înapoi pe subiectul Ingo M. Ura să aștepte ca oamenii de la IT să descopere ceva nou. Dar se părea că era singurul lucru pe care îl putea face momentan. Să aștepte o decizie. Să aștepte mesajul de „Go” de la Bellmann.

Și să aștepte următoarea veste de la criminalul fără nume.

7.

Winterfeld intră în bucătărie și își puse ceașca goală în mașina de spălat vase.

— O veste bună și una proastă, señora, zise el. Veniți repede.

Clara îl urmă pe Winterfeld care înaintă cu pași repezi pe coridor.

— Care e vestea cea bună? întrebă ea.

— Lucrați în continuare la caz. O cotiră pe coridor. Ați făcut treabă bună la Bellmann, iar eu și MacDeath am închis sacul.

„Slavă Domnului!” Clara se gândi la momentul petrecut mai devreme în capela spitalului, în timp ce ea și Winterfeld urcau scările spre etajul patru.

— Și cea proastă?

Winterfeld deschise ușa și o ținu pentru ca ea să treacă și apoi arătă spre departamentul de IT.

— Avem iar un filmuleț pentru dumneavoastră.

Clara avea impresia că luase cocaină în loc de calmant.

— Tot de la el? întrebă ea.

— Așa se pare.

Winterfeld deschise ușa spre biroul celor de la IT. Hermann stătea acolo cu doi tehnicieni, care erau de serviciu în acea zi de sâmbătă.

Unul dintre monitoarele mari de la Apple sclipea în întuneric. Era deschisă o pagină video. Era Landing Page-ul de la *Xenotube.* Clara se apropie. Era un fișier video de două minute lungime. Titlul: *Shebay – versiunea pentru adulți – prezentată de Cel Fără Nume.*

— E Landing Page-ul de la *Xenotube,* zise Clara.

Hermann aprobă resemnat.

— Asta vor vedea milioane de oameni, dacă nu mă înșel.

Hermann aprobă din nou din cap.

— Și acolo a plasat un film? Pe Landing Page?

Întrebarea era retorică, căci filmul era acolo. Imediat Hermann va apăsa pe butonul de play și sufletul Clarei va fi cutremurat din nou de ceva îngrozitor și întunecat.

„Un film snuff pe Landing Page la *Xenotube*?”

Clara inspiră adânc. Poate că totuși acest criminal va însemna căderea ei. Poate că era așa de puternic, încât acesta va fi

ultimul ei caz. Sau poate că el nu exista deloc. Poate era la fel de invizibil ca metroul când mergea în subteran, ca omul negru care stătea sub pat și ieșea numai noaptea. Care trăia în întuneric și ne apărea în coșmaruri doar ca parte a nopții. Poate că era însuși diavolul.

— Hai să terminăm mai repede, zise Clara.

Hermann apăsă pe butonul de play.

Ecranul se înnegri, în timp ce din off se auzi o voce întunecată:

— Mi-am permis, Clara Vidalis, să vă prezint din nou o mostră a talentului meu. Și dumneavoastră, Torino, ticălos care sunteți, v-am luat starul emisiunii. Căci acum urmează *Shebay,* versiunea pentru adulți.

Era aceeași voce distorsionată pe care Clara o auzise și cu o seară înainte. Simți pe dată că o cuprindea aceeași teroare ca și atunci.

Vocea continuă:

— Pentru dumneavoastră, Torino, ea e o fabrică de bani, pentru mine este o jertfă sfântă, care va dezvălui lumii finalul. Încununarea operei mele.

Acum se putea vedea o imagine.

O pivniță întunecată cu piatră umedă, luminată de o lampă de neon tremurătoare. Cineva ședea pe un scaun. Legat. O femeie. Circa douăzeci și cinci de ani, cu corp de model. Purta o rochie albă.

„Julia Schmidt a fost îmbrăcată tot cu o astfel de rochie.”

Peste capul tinerei femei fusese trasă un fel de mască din pânză. Ea scotea sunete înfundate, de parcă ar fi încercat să vorbească printr-un căluș.

— Acum ai voie să spui ceva, declară vocea, iar camera se îndreptă spre tavan.

Se vedea lampa de neon. Și se vedeau pietre mucezite, umede.

— Am fost luată ostatică! Nu știu unde sunt! strigă o voce de femeie. Eu sunt Andira Althaus, starul de la *Shebay.* Ajutați-mă! Scoateți-mă de aici!

— Te vor scoate de aici, se auzi vocea din off, în timp ce camera era în continuare îndreptată spre tavanul sumbru, dar cu siguranță nu așa cum îți dorești tu.

— Tom Myers m-a sunat, strigă Andira. Myers, puteți să mă auziți? Și apoi mai strident: Unde e? Unde e?

— Tom Myers? zise vocea întunecată. O, el e aici.

Se auzi un zgomot, ca o ușă care se deschidea. Apoi un strigăt ascuțit al tinerei femei, urmat de un sunet înfundat, când cineva îi îndesă călușul în gură.

— Pentru toți prietenii *Shebay,* zise vocea distorsionată, într-o oră urmează continuarea. FSK 18!

Ecranul se înnegri.

•••

Clara simți nevoia să se așeze.

Trebui să se gândească la cuvintele pe care i le scrisese criminalul în primul mail. Se întâmplase joi, dar i se părea că trecuseră ani de atunci.

Căci acolo unde alții sunt doar umbră, eu sunt noaptea.

Acolo unde alții sunt doar ucigași, eu sunt moartea.

— Câți oameni au văzut deja filmul? întrebă ea.

— Patru milioane, zise Hermann. Este Landing Page-ul german al *Xenotube,* cel mai mare portal video din lume. Și dacă pornim de la premisa că filmul a fost copiat și repostat, probabil că sunt mai mulți.

Clara își sprijini capul în mâini și își frecă fruntea.

— E cel mai rău scenariu posibil. Toată lumea vede ce face nebunul ăsta, iar noi nu știm nici măcar cine e.

În schimb, toată lumea auzise numele Clarei. Exact ceea ce Bellmann dorise să împiedice cu orice preț.

— Bellmann a văzut deja asta? întrebă Clara.

— Nu-mi pot închipui, zise Hermann. Nu cred că se uită la pagini din astea. Nu fac decât să-l tulbure.

— Avem deja adresa de IP, de unde a transmis?

— Suntem pe cale să o găsim, dar până acum nimic. Ar putea fi codată.

— Cum naiba a ajuns pe Landing Page?

Din nou se lăsă o tăcere resemnată.

— Și cine este acest Torino? întrebă Clara.

Ea își notase imediat numele.

— A moderat ieri emisiunea *Shebay,* zise Hermann. M-am uitat scurt. Un casting show destul de dezgustător. Versiunea brutală pentru *Germanii au talent.*

— Am nevoie de numărul omului, zise Clara. Fix și mobil. Și adresa. Firmă și privat. Imediat.

— Dacă toate joburile ar fi așa de simple, zise Hermann și tastă solicitarea într-o bază de date.

8.

Capul lui Albert Torino părea să aibă dimensiunea unui dulap când fu trezit dintr-un somn de plumb de soneria pătrunzătoare a telefonului său mobil.

Era întins lângă o tânără într-un pat de apă uriaș. Pe podea zăceau o sticlă de șampanie și o scrumieră plină ochi. Judecând după lumina de afară, trebuia să fie după-amiază târziu.

Fuseseră la Grill Royal și apoi încă în două alte cluburi și se distraseră cu niște fete și ciocniseră zdravăn în cinstea debutului de succes a emisiunii *Shebay.* La început, Torino se enervase că Myers nu mai dăduse niciun semn, dar la un moment dat ajunsese prea beat ca să-i mai pese. Avuseseră milioane de spectatori. În prima seară. Era un rezultat senzațional. Cu sau fără *Xenotube.*

Mobilul țârâia în continuare pătrunzător. Torino bău restul de șampanie dintr-un pahar de pe noptieră, ca să-și umezească buzele. Limba i se lipea ca un pește uscat de cerul gurii. În gât avea un gust oribil, iar capul parcă îi fusese băgat într-un ciocan pneumatic.

Se uită ușor tâmp la telefonul care suna în continuare și apoi la tânăra femeie care acum se trezise și ea. Cum o chema? Monique sau așa ceva. Avea să-i cumpere imediat la Starbucks o cafea și o brioșă și o s-o trimită în drumul ei și apoi va vorbi cât mai repede cu Myers. Poate că tocmai Myers îl suna.

Dar nu cunoștea numărul de pe ecran.

— Alo? întrebă el.

— Bună ziua, numele meu e Clara Vidalis, de la poliție, LKA Berlin. Vorbesc cu Albert Torino, de la *Integrated Entertainments*?

Se trezi brusc.

Monique sau cum naiba o chema se trezise și ea de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine e?

— Taci din gură, șuieră Torino.

— Ce ați spus? întrebă vocea de la celălalt capăt.

— Nimic, nimic, zise Torino. Mai e cineva aici cu mine. Apoi după o pauză: Cum ați spus că vă numiți?

— Clara Vidalis, comisar principal, LKA Berlin, repetă vocea, ușor enervată. Lucrez la departamentul crime, secția de pato-psihologie.

Torino simți un junghi.

— Am făcut ceva?

— Dumneavoastră nu, dar altcineva. Vă spune ceva numele de *Shebay*?

— Ce fel de întrebare e asta? Torino se așeză în capul oaselor. E invenția mea!

— Știați că există o continuare? întrebă comisara. Și anume astăzi, pe Landing Page la *Xenotube*?

Ochii lui Torino sclipiră. Nu înțelegea de ce îl suna tocmai poliția pentru asta, dar poate că Myers făcuse în sfârșit ceea ce trebuia să facă. Poate că pusese parte din emisiune pe Landing Page și cineva sunase la poliție cu o reclamație despre încălcarea moralității sau cine știe ce. Deși era ciudat că Myers nu discutase treaba asta și cu el. Plus că era foarte ciudat că îl sunaseră de la departamentul crime.

— Pe Landing Page la *Xenotube*?

— Așa este, zise vocea. Până acum a avut patru milioane de vizitatori. La fel de mulți ca la emisiunea *Tabăra din junglă.*

— Dar… e grozav.

— Mă îndoiesc că vi se va părea grozav, zise comisara. Cu siguranță, nu după ce veți vedea filmul.

Torino se ridică și se duse cu pași nesiguri spre biroul său unde se afla un iPad. Deschise *Xenotube.* Era într-adevăr pe Landing Page. Se uită la film. Auzi vocea care răsuna din off și nu lipsi mult să vomite chiar acolo, pe loc.

Își văzu chipul, care se reflecta în ecranul negru al iPad-ului. Palid ca moartea.

— La dracu'!

Avea impresia că stomacul i se strânsese la dimensiunile unui bob de mazăre.

— L-ați văzut? întrebă comisara.

— Aia era Andira? întrebă Torino în locul unui răspuns.

Vocea mi se părea cunoscută.

— E foarte posibil.

— La naiba! Cine face așa ceva?

— Noi speram să aflăm asta de la dumneavoastră. Cum nu veni niciun răspuns, comisara continuă: E vorba de cineva periculos, foarte periculos.

Făcu o pauză.

— Când puteți ajunge aici? LKA, Templehofer Damm numărul 12. Sunați-mă la numărul acesta când ajungeți.

— Douăzeci de minute, gemu Torino și se năpusti în baie.

Monique se uită nedumerită după el.

— Ce fel de film a fost ăla? Suna înfricoșător.

— Taci din gură, zise Torino și își adună hainele.

— Mă gândeam că acum o să mergem să luăm un mic dejun drăguț, așa mi-ai promis ieri. Ea puse botul. Și nu-mi mai tot spune să tac din gură.

— Taci din gură.

El sări într-un picior, cu pantalonul îmbrăcat pe jumătate, își puse casca bluetooth în ureche și formă numărul Andirei.

Mesagerie vocală.

Apoi numărul lui Myers.

Mesagerie vocală.

Le lăsă celor doi un mesaj scurt și îi rugă să-l sune de urgență.

Și simți că era ceva anume care nu mersese bine deloc.

Deloc.

•••

Vladimir se uită la cele două mobile care sunară unul după celălalt.

Apoi se uită în camera de alături unde Andira ședea legată pe scaun.

Și apoi se uită în spatele lui, unde zăcea Tom Myers cu gâtul rupt și ochii albicioși privind fără strălucire în gol.

Vladimir zâmbi rece și nesimțitor ca o șopârlă.

Venise vremea pentru final.

9.

Mobilul Clarei sună. Era Albert Torino.

— Așteptați jos, zise ea, o să vină cineva să vă aducă la etajul patru.

La etajul patru în departamentul de IT al LKA domnea disperarea pură. Hermann și experții în computere aflaseră că ucigașul ajunsese cumva la codul cu care se puneau fișiere video direct pe Landing Page la *Xenotube.* În film era vorba despre un bărbat, Tom Myers, care, aparent „era și el acolo". Tom Myers era Managing Director la *Xenotech,* aflaseră ei, și era în acest moment într-adevăr în Berlin, așa cum rezultase dintr-o verificare rapidă a hotelurilor de cinci stele din oraș. Poate că ucigașul îl răpise și îl obligase să-i dea codul. Apoi instalase un troian pe serverul de la *Xenotube,* care menținea printr-un tunel conexiunea deschisă. Singura modalitate de a lua filmul de pe site era să deconecteze serverul principal al *Xenotech,* în Palo Alto, California și să scoată o vreme pagina de pe internet.

Bellmann se implicase personal și suna acum la BKA în Wiesbaden, pentru ca să obțină prin Interpol o blocare a paginii în SUA. Căci cu ajutorul tunelului și troianului, criminalul putea transmite mai departe și să posteze alte filme.

— Trebuie să scoatem imediat filmul de pe net, urlase Bellmann în aparat când vorbise cu expertul IT al BKA la telefon. La nevoie răscoliți-i pe cei de la ambasadă sau pe ministrul de externe, dar nu se poate ca acest pervers să-și prezinte filmele pentru milioane de oameni și noi să nu putem întreprinde nimic.

— Aici nu suntem în China, zbierase și expertul IT, unde guvernul poate să deconecteze orice. Iar serverul e în California. Știți cât e ceasul acolo? Nu e nici ora opt dimineața și e sâmbătă. E ora perfectă ca să obții ceva.

— Tipul e viclean, zisese Clara. Și-a ales exact ora potrivită. Se folosește de distanță și acționează din apropiere.

— Și eu cred că e undeva aici în Berlin, spusese și Winterfeld. Nu e în Rusia sau China. Cunoaște locurile și e mobil. Știe foarte bine cât îi ia să ajungă din punctul A în punctul B. A răpit-o probabil pe această Andira și își pregătește marele final. Și care e acesta cred că nu vrem să ne gândim.

Ușa se deschise și intră un bărbat cu părul geluit, pieptănat pe spate, urmat de un polițist. Chipul său bronzat și nebărbierit era palid și avea ochii mici de oboseală, dar și măriți de spaimă, ceea ce îi conferea un aspect grotesc.

— Sunteți Albert Torino? întrebă Clara.

— Eu sunt, răspunse acesta și își șterse cu o batistă sudoarea de pe frunte.

Urcase probabil scara în viteză, în loc să ia liftul. Clara simțea resturi de alcool.

— Ce vrea acest pervers? întrebă Torino. Ce știți despre el?

Își șterse și fața.

— Cum a reușit s-o găsească?

— Tipul e ca Google, zise Hermann abătut și îl privi sumbru pe Torino. Găsește pe oricine.

Torino studie statura masivă a lui Hermann, care așezat pe scaun nu era mult mai mic decât în picioare.

— Ah, îl știți deja?

— Andira nu este prima lui victimă, zise Clara. Bănuiesc că ați citit ziarele. Spintecătorul de pe Facebook?

— Ăsta e tipul? Torino scutură din cap. Dar cum a ajuns pe Landing Page la *Xenotube*? Și ce are de gând?

— Ne gândeam că ne-ați putea răspunde dumneavoastră la întrebarea asta, răspunse Clara. L-a amintit și pe prietenul dumneavoastră Tom Myers în film.

— L-a obligat pe Myers să-i dea dreptul de acces la Landing Page, zise Torino. E foarte clar. Nu se putea altfel.

Se șterse din nou pe frunte.

— Când l-ați văzut pe Myers ultima oară?

— Ieri-seară, la Grill Royal. Zicea că voia să vorbească în liniște la telefon în camera de hotel și să se întoarcă apoi la noi.

— La hotel nu a mai ajuns, zise Clara. Am sunat acum la Hilton.

— La dracu'! blestemă Torino. Dar de ce Andira, de ce Myers, de ce *Shebay,* asta nu știu. Scoase o aspirină din buzunarul de la sacou și o înghiți pe uscat. În afară de asta, doar sunteți marele LKA, care știe și poate tot. Trebuie să descoperiți de la ce adresă de IP a trimis acest pervers filmul. Până și eu aș reuși asta. Ar trebui să aibă deja la ușă trei echipaje de poliție.

— Asta vă explic imediat, zise Hermann și ronțăi câțiva ursuleți de jeleu. Din păcate, nu e chiar așa de simplu. Mai întâi e rândul dumneavoastră.

— Uitați ce e, interveni Winterfeld. Emisiunea dumneavoastră *Shebay* nu reprezintă tocmai mântuirea Occidentului. E de un prost gust ieșit din comun, disprețuiește femeia și e stupidă, chiar mai stupidă decât *Tabăra din junglă.*

— Și are rating mare, mârâi Torino.

— Una n-o exclude pe alta, zise Winterfeld. Dimpotrivă.

Își trecu mâna prin păr.

— Nu s-ar putea să existe oameni cărora emisiunea dumneavoastră să nu le placă? Care au o poliță de plătit? Și care vor să se răzbune pe dumneavoastră? Căci un lucru ar trebui să fie clar: chiar dacă după acest video nu mai urmează nimic, *Shebay* e gata îngropată.

Torino își frecă mâinile și se uită în jur.

— Aveți niște cafea pe aici? întrebă el. Mai am puțin și leșin.

Unul dintre tehnicieni se ridică.

— Vă aduc o cană. Zahăr și lapte?

— Neagră.

Torino se așează pe masă.

— Așadar, zise Clara. Cafeaua o primiți imediat. Și vă gândiți dacă nu v-ați certat în ultima vreme cu cineva.

— Cu cine? Torino scutură din cap. Sigur că ai dușmani când ești un afacerist de succes, oamenii sunt invidioși și ranchiunoși poate pentru că i-am concediat cu o mie de ani în urmă sau pentru că le-am suflat o afacere. Dușmani mulți, onoare multă. Dar cine e în stare de așa ceva? La naiba! Nu-mi trece nimic prin cap.

— Radicali de dreapta? Grupări de extremă stânga? Fanatici religioși? întrebă Winterfeld.

Clara nu era foarte sigură că discuția va avea vreun rezultat.

Așa cum îl știa ea pe criminal, nu era genul care să fie implicat în vreuna din aceste grupări. Chiar și pentru un fanatic religios era prea calculat și prea meticulos.

Sosi cafeaua. Torino bău cu înghițituri mici.

— Cât vă beți cafeaua, pot să vă explic de ce nu avem o adresă de IP, zise Hermann și se duse spre o tablă de pe perete. Și poate între timp vă vin în minte niște dușmani.

Șterse niște cuvinte de pe tablă.

— A auzit cineva de o rețea TOR?

Nu răspunse nimeni.

— Să rămânem la călătoria la Roma, continuă Hermann.

Clara știe deja povestea.

Desenă un sat și un oraș mare pe tablă.

— Cineva vrea să ajungă din acest sat A la Roma. Satul A e un calculator local, Roma e serverul pe care acest tip vrea să

posteze. Dacă totul funcționează cum ar trebui să funcționeze de obicei, de pe server poți citi adresa de IP. La Roma se știe din ce sat e omul.

— Și de unde TOR?

Torino sfărâmă o aspirină în cafea.

Clara îl privi dezgustată.

— TOR e prescurtarea pentru „The Onion Ring”, zise Hermann. Ca un inel de ceapă. TOR instalează un client, un așa-zis Onion-Proxy. Acest client își descarcă o listă cu toate serverele TOR existente. Acestea sunt prevăzute cu o semnătură digitală. De îndată ce există lista, Onion-Proxy alege o rută întâmplătoare printr-un server TOR. Clientul negociază cu primul server TOR o conexiune criptată. Când aceasta este realizată, este prelungită cu încă un server. Și așa mai departe.

Desenă mai multe pătrate care reprezentau serverele, pe tablă.

— Fiecare server recunoaște doar pe cel de dinainte și pe cel de după, astfel încât expeditorul mesajului rămâne anonim.

— Încă o dată pe înțelesul nostru, zise Clara. Clientul nu emite de la adresa sa de IP, ci transmite mesajul prin intermediul mai multor servere ale unor terți care nu sunt cunoscute de serverul final?

— Corect. Hermann aprobă de parcă ar fi fost cea mai simplă treabă din lume.

Ceea ce și era pentru IT-iști, dar nu și pentru muritorii de rând.

— De ce nu rămânem la jocul cu Roma? întrebă Clara.

— Bună idee. Hermann desenă alte sate pe tablă. În loc să plece din satul A direct la Roma, omul nostru trece prin satul B, C și D. Din satul D ajunge în cele din urmă la Roma.

— Și la Roma se știe despre el? întrebă Clara.

Torino, care urmărise discuția cu o expresie nedumerită, privi tabla mijindu-și ochii.

— La Roma se știe doar că vine din satul D. Hermann încercui satul D. Restul este criptat. Satul B știe că vine din satul A, satul C știe că vine din satul B și satul D știe că vine din satul C.

Se uită în jur.

— Dar niciunul nu știe tot.

— Și cine poate pune aceste servere la dispoziție? întrebă Clara.

— Oricine cu un calculator și capacitate mare de stocare se poate înregistra acolo. Asta e ideea din spatele TOR, explică Hermann. Criminalul nostru a transmis din satul A. Satul B este poate un server în Rusia, satul C – un centru de calcul mobil al Google undeva în Antarctica…

— Google e în Antarctica? întrebă Torino și mai nedumerit.

— Da, acum avem centre de calcul plutitoare în Oceanul Înghețat, fără glumă. Hermann dădu din cap. Acolo răcirea e gratis.

— O lume nebună, zise Clara și scutură din cap.

— Deci Google în Oceanul Înghețat și satul D, continuă Hermann, cine știe ce server din China sau India ori mai știu eu unde.

— Teribil de complex, zise Clara. Dar nu se pot porni cercetările din satul D? Ar trebui să se poată.

— Da, se poate, confirmă Hermann. Din păcate, trebuie să te grăbești foarte tare. Coborî vocea: Liniile de conexiune sunt schimbate o dată la zece minute. În loc de satul D, avem deodată satul M, în loc de satul C, e satul X și așa mai departe.

— La naiba! Clara scutură din cap. Acest tip e incredibil.

— Trebuie să se poată afla unde e cu instrumentele poliției, zise Winterfeld. Aici nu vorbim de cine știe ce secretoman care trimite mai departe poze cu femei în pielea goală, de care nu trebuie să afle soția. Aici vorbim de o investigație împotriva unui criminal în serie.

Hermann dădu iar din cap.

— Experții IT din BKA sunt pregătiți să supravegheze primul și ultimul nod al conexiunii, așadar, satul A și satul D. Apoi se poate rula o evaluare statistică și, dacă avem noroc, dăm peste adresa de IP a serverului inițial. Problema e doar că…

— … durează prea mult. Clara zâmbi disperată. Am dreptate?

— Cel puțin o jumătate de oră, zise Hermann. Și dacă între timp criminalul iese de pe net sau selectează altă rețea TOR, treaba s-a terminat. Și dacă nu e prost, va face fix asta.

Se lăsă o liniște resemnată.

Apoi Clara vorbi:

— Așteptăm analiza ADN, așteptăm Interpolul, așteptăm BKA-ul, așteptăm serverul corect, așteptăm până când domnul Torino își amintește de vreun dușman, așteptăm informații

despre Ingo M... Mai putem să facem și altceva în afară de așteptare?

Hermann tocmai deschidea pagina de internet de la *Xenotube.* Deodată făcu ochii mari.

— Putem, zise el. Mă tem că există noutăți.

10.

Albert Torino ieșise în lume să arate mediilor de masă din Germania cine era cel mai tare.

Și să facă o emisiune care să fie mai dură și mai extremă decât *Fear Factor,* mai cinică decât *Tabăra din junglă.*

Crezuse că mass-media germană era New Orleans, iar el, Albert Torino, era uraganul Katrina.

Dar orice extremă aduce după sine o extremă și mai mare. Fiecare uragan își găsea o tornadă. Fiecare foc își găsea o erupție vulcanică. Și la urmă orice demon ajungea la diavol.

•••

Hermann pornise filmul.

Ecranul rămase negru câteva secunde, apoi o văzură iar pe tânăra legată de scaun. Era într-adevăr Andira, cu gura lipită cu bandă adezivă argintie, într-o rochie albă care arăta ca un lințoliu.

Ea tremura, iar ochii ei aveau o strălucire ciudată, care se putea observa la oamenii care din panică se resemnaseră deja, pentru că bănuiau că inevitabilul avea să se producă.

Lângă Andira se afla bărbatul negru.

Cu vizor netransparent.

Cu mască neagră.

Cu mănuși negre.

La fel ca pe CD-ul pe care Clara îl primise cu trei zile în urmă. Dar de data asta mai mare. Mai rău, mult mai rău.

Vocea distorsionată spuse:

— Îmi țin promisiunea.

Silueta neagră se așeză lângă fata în rochie albă, care stătea pe scaun. Clarei, imaginea i se părea ca o pictură întunecată a morții.

— Zece milioane de spectatori, zise Hermann resemnat, arătând spre afișajul de lângă video. Mai mulți decât *Tabăra din junglă.*

Clara dădu doar din cap.

Nu știa ce era mai rău să afle această informație sau ceea ce se petrecea sub ochii ei.

— Îmi țin promisiunea, repetă glasul. Continuarea de la *Shebay* începe acum și, la fel ca la *Shebay,* puteți să votați ce se va petrece.

În partea de jos a filmului apăru adresa unei pagini web. Clara își notă repede URL-ul. Hermann introduse adresa pe alt monitor. Clara văzu cu coada ochiului un chestionar. Puteai bifa ceva pe el și transmite răspunsul.

Bărbatul în negru se uită în cameră. Clara avea impresia că i se uita direct în suflet.

— Opera mea este aproape completă, zise el. Eu sunt Cel Fără Nume și o voi ucide.

Dispăru din imagine. Camera trecu peste masa pe care se aflau instrumente și obiecte. Unele erau arme, altele nu erau concepute să ucidă. Dar acolo, în acea pivniță întunecată, pe masa prăfuită, cu camera care se clătina, ele deveneau un teatru al misterelor și al groazei. O toporișcă, un cuțit, o bormașină, un fierăstrău, un pistol, un baros. Și multe altele. Numele acestor instrumente apăreau și pe chestionarul de pe pagina de internet. Pentru bifare.

Clara ar fi dorit să-și ferească privirea, dar rămăsese cu ochii agățați de ecran, atrasă ca un magnet de acest film îngrozitor, care nu era doar o continuare pentru *Shebay,* ci și o continuare a primului CD diabolic cu care începuse acest caz.

— O s-o ucid, zise vocea din nou, iar camera se întoarse spre masă și spre instrumentele mortale de pe ea.

— Iar voi, cei de afară, acum bărbatul în negru arăta cu ambele arătătoare spre cameră și spre spectatori ca un showmaster al groazei, puteți alege cum va muri.

Camera făcu un zoom în față, astfel încât acum nu se vedea decât capul cu fața ascunsă de masca neagră și de ochelarii de sudor, care se holba în cameră ca un cap de mort.

— Bine ați venit, zise craniul, bine ați venit în comunitatea morții. Bine ați venit la conținutul groazei, generat de utilizatori. Bine ați venit, doamnelor și domnilor, la Moartea 2.0.

11.

În LKA domnea panica. Filmul putea fi văzut peste tot și se părea că era adevărat, la fel de real ca și armele și victima. Iar criminalul părea să fie foarte serios.

Moartea 2.0, comunitatea morții, mediul care îi transforma pe spectatori din observatori pasivi în creatori activi atinsese o limită, față de care jocurile de gladiatori din Roma antică păreau nevinovate. „O să o ucid. Iar voi puteți decide cum va muri.” Un *snuff video* interactiv, unde spectatorii îl puteau influența pe criminal cum să-și omoare victima. Nimeni nu mai avusese până acum așa o idee bolnavă. Televiziunea începuse să mai rupă barierele tabuurilor sociale, căci ruperea tabuurilor face rating, dar nu era vorba numai de rating. Era vorba și de teoria benzii elastice: că trebuia să fie mereu mai mult, mai extrem, mai rău. În *Tabăra din junglă,* oamenii erau dispuși, pentru câteva zeci de mii de euro, să mănânce insecte, să se scalde în mizerie și să se lase priviți zile întregi în închisoarea din junglă. Dacă oamenii se făceau de râs în public pentru zece mii de euro și se prostituau în public pentru douăzeci de mii, ce ar face pentru mult mai mulți bani? Dacă Moartea 2.0 era doar începutul? Vor exista oameni care pentru un sfert de milion de euro vor permite să li se taie o mână în direct? Și alții care se lăsau uciși pentru două milioane, după ce trăiseră înainte trei ani ca niște nababi?

În toată această panică, sună telefonul Clarei.

— Vidalis, zise ea scurt.

— Bună ziua, doamnă Vidalis, numele meu e Kosinsky de la Clinica Marienburg. Un coleg de la LKA mi-a dat numărul dumneavoastră.

— Despre ce e vorba? întrebă Clara.

Nu-și putea da seama în acest moment ce ar dori de la ea un domn Kosinsky.

Răspunsul veni prompt:

— Am informații despre Ingo M.

În sfârșit.

— Sunteți salvatorul meu, zise Clara. Cine e?

— Ingo M. a fost din 1982 îngrijitor în Orfelinatul Fundației Thomas Crusius. Și nu mă miră că a dat de necazuri.

— Ce vreți să spuneți?

— Ingo M. era suspectat de mai multe cazuri de abuz împotriva copiilor și adolescenților, dar nu s-a putut dovedi nimic, poate și pentru că directorul nu a acordat prea multă importanță situației. Dar mai e și altceva.

— Ce anume?

Clara privi afară spre cerul plin de nori și mâzgăli niște notițe.

— În perioada în care a lucrat la orfelinat, au dispărut fără urmă mai mulți copii, printre aceștia și doi frați, Elisabeth și Vladimir Schwartz. Cei doi sunt considerați dispăruți din 1982. Pe atunci aveau cincisprezece și treisprezece ani.

Clara își notă repede informațiile pe un bilet.

— Elisabeth Schwartz cincisprezece și Vladimir Schwartz, treisprezece ani, mormăi ea. Din ce motiv aveți aceste informații despre acești frați?

— Am preluat acum cinci ani clinica orfelinatului de la Fundația Thomas Crusius. Înainte, orfelinatul avea propria clinică, dar apoi totul a fost închis. E oricum totul infestat cu azbest. Dar, în felul acesta documentele au ajuns la noi. Făcu o pauză. Ați avut noroc, într-o jumătate de an, termenul de depozitare ar fi expirat și noi am fi distrus totul.

— Am avut a doua oară noroc, zise Clara. Elisabeth Schwartz și fratele ei sunt considerați dispăruți? Din 1982? Aveți informații despre mediul din care proveneau sau detalii despre unde au fost văzuți ultima oară?

— Noi, din păcate, nu, zise medicul. În orfelinat s-ar putea să mai existe documente. Dar m-aș grăbi. Totul s-a petrecut foarte demult încât probabil că totul a fost distrus. Orfelinatul a fost micșorat deja de trei ori și probabil că va fi preluat de o unitate mai mare. E foarte posibil ca sediul actual să se închidă definitiv.

— O să mă ocup de asta, zise Clara. Puteți să-mi dați adresa și un posibil partener de discuție?

— Desigur, vi le dau imediat.

•••

Winterfeld patrula nervos în sus și în jos, în timp ce asculta raportul Clarei. Era prezent și MacDeath, care fusese cu puțină vreme înainte la Bellmann pentru a pregăti o scurtă declarație pentru presă cu privire la modul de acționare a criminalului, care să sune plauzibil, dar să nu dezvăluie prea multe.

— Elisabeth Schwartz avea cincisprezece ani când a dispărut? întrebă Winterfeld. Și fratele ei avea treisprezece ani?

— Da, aprobă Clara. A trecut al naibii de mult timp de atunci, dar poate că se mai poate realiza o legătură cu uciderea lui Ingo M. S-ar putea ca frații să se numere printre victimele abuzate.

— O presupunere destul de vagă, după atât de mult timp, zise Winterfeld.

Clara ridică din umeri.

— Avem altceva?

— Nu, vorbi MacDeath. Nu avem. Dacă ești pe cale să mori și ai un singur antidot, n-ar trebui să te cerți pe culoarea pastilei.

— Eu nu mai zic nimic, zise Winterfeld. Puteți să mergeți. O să mențin poziția aici cu MacDeath.

Se uită la Clara, din nou profesorul binevoitor.

— Fiți atentă, señora, da? Chiar dacă criminalul nu va ieși din dulapul orfelinatului, Bellmann se aștepta ca în starea dumneavoastră să nu plecați în misiune, ci să nu vă mișcați de aici.

Clara zâmbi și se ridică.

— Dacă avem noroc, se mișcă doar mașina.

Își puse pardesiul și băgă arma în toc.

— Vă sun de îndată ce aflu noutăți. Ar trebui să mă întorc în patruzeci de minute.

— În ordine, zise Winterfeld. Dacă trebuie, vă sunăm, desigur.

Ea îi făcu semn cu ochiul, coborî în parcarea subterană și părăsi LKA pe ieșirea din spate, o luă pe Tempelhofer Damm înspre sud, în timp ce liota de reporteri și cameramani se înghesuia la intrarea principală.

12.

Jurnaliștii și reporterii de la intrarea LKA o preocupau încă pe Clara când o luă pe Tempelhofer Damm spre sud. Chiar dacă presa indica anumite situații defectuoase, pe care politica le ignora, ceea ce ajuta poliția în munca ei, Clarei un lucru i se părea încă foarte straniu: la o infracțiune care făcea rating erau toți de față și așteptau soluții, și soluții rapide. Dar miile de victime ale altor criminali, care muriseră în moduri mai puțin

spectaculoase decât victimele criminalului fără nume ori cei care își duceau viața în teamă și paranoia, pentru că se așteptau mereu la o lovitură mortală – toate aceste victime îi erau indiferente liotei din fața intrării principale a LKA.

„Un mort e o tragedie, spusese Stalin, un milion de morți sunt statistică pură."

Clara știa prea bine că poliția nu era privită ca „prieten și susținător", la fel cum știa și că nu doar infractorii erau dușmanii ei, ci și anumiți reprezentanți ai justiției și politicii. Un polițist care îl lăsa inconștient pe un demonstrant violent stârnea mai multă revoltă decât trei recidiviști drogați care violau o fată și o aruncau din mașină la marginea unui drum de țară.

De ce nu primeau suficient ajutor de la justiție și politică? Exista așa o fascinație perfidă pentru încălcarea limitelor așa cum citise despre baronii bogați din povestirile marchizului de Sade? Cu cât fapta era mai gravă și mai brutală, cu atât era mai improbabil ca ea să fie pedepsită, de parcă societatea ar fi fost un film *snuff* supradimensionat sau un film porno horror, pe care cei puternici îl priveau salivând, cu o poftă obscenă, în timp ce dorința lor de a combate infracțiunile se limita la delicte neimportante. Mașinile oamenilor normali erau pline de tot soiul de stickere, pentru microparticule, mediu, zone de parcare, plata parcării și alte mecanisme de control la care fiecare parcare greșită era sancționată, dar pedofilii recidiviști erau lăsați în libertate, pentru că refuzau să se supună unui tratament psihiatric staționar, astfel încât poliția era obligată să-l supravegheze tot timpul, ceea ce costa mult mai mult decât viața, libertatea și drepturile a o duzină de copii. Shakespeare vorbise despre lumea care era o scenă. Astăzi, realitatea era uneori o tabără din junglă a morții în timp real.

„De ce le-or plăcea acelora de sus infracțiunile?" se întrebase odată Winterfeld referindu-se la politică și justiție, după ce băuse un pahar de vin roșu în plus. „E foarte simplu. Pentru că ei înșiși sunt infractori."

Dar și lumea acestora era în pericol, cum se văzuse în exemplul Berlinului. Focul nu discrimina. Ardea tot ce era combustibil. Iar focurile deveneau tot mai mari. Era o lume care treptat dădea pe afară de atâtea focuri care pătrundeau în zona burgheză din Berlin Mitte. Căci așa cum violența și infracțiunile urcau din sudul orașului și din Neukölln ca niște gaze puturoase

ale unui cadavru înecat, așa pătrundea și din Wedding aceeași amenințare, se scurgea în jos, ca sângele unui înjunghiat care își croia drum de la etajul patru spre locuința de dedesubt, până când apărea ca o pată urâtă, roșu maronie, iar primii stropi amenințau să cadă.

„Sunt ca niște copii, se gândi Clara. Oameni care cred că amenințarea nu există, câtă vreme țin ochii închiși. Dacă eu nu o văd, nu mă vede nici ea pe mine.” Urletul devenea mai mare când erau loviți cei care bagatelizau toate relele. Când o jurnalistă din așa-zisa „presă liberală” era lovită din spate cu o scândură din gard și lăsată mai mult moartă decât vie – bine ai venit în realitate – și se afla apoi că făptașii erau tineri recidiviști, care au scăpat nepedepsiți și de data asta, atunci intervenea teroarea. În ciuda ochilor închiși.

„Nimic nu convinge mai mult decât cinci centimetri de oțel mușcător în carne”, îi spusese odată un șef al unei trupe de intervenție mobilă, care îi înfipsese unui răpitor în timpul interogatoriului cuțitul în pulpă și apoi răsucise. Când ajunsese la un unghi de patruzeci și cinci de grade, polițiștii aflaseră unde se aflau fiica și soția răpite ale bărbatul care era șantajat de răpitori. Fuseseră găsite, deshidratate, distruse psihic și pe jumătate moarte de foame, dar încă în viață. Iar Karl, cel care smulsese informația, fusese concediat imediat și pus sub acuzație.

Erau singuri. Bellmann și Winterfeld, Hermann și MacDeath, Clara și toți ceilalți. Dacă nu se ajutau singuri, nu o făcea nimeni.

•••

Orfelinatul Fundației Thomas Crusius arăta de parcă urma să se închidă mâine. Coridoare goale, rame ruginite la ferestre, tencuială căzută de pe pereți. Ici și colo câțiva copii și din când în când câte o asistentă sau un supraveghetor.

Zece minute mai târziu, Clara ședea în biroul directorului Mertens, care avea să-și mai păstreze funcția doar pentru încă patru săptămâni și care apoi trebuia să lucreze în alt orfelinat; nu știa încă unde. Avea în jur de patruzeci și cinci de ani, era grăsuț și foarte dornic să o ajute pe Clara. Venise special în această sâmbătă la orfelinat pentru a vorbi cu ea. Dar ziarul nu-l citise căci se abținu de la întrebări despre criminalul fără nume, ceea ce Clarei îi convenea. Avea în față un dosar cu hârtii

îngălbenite, scrise cu cerneală albastră, al căror aspect și miros îi aminteau de perioada școlii.

— Nu mai există prea multe informații, după cum vedeți, zise directorul și puse două cești cu cafea aburindă pe masă înainte să se așeze. Iar eu sunt doar de cinci ani aici. Celălalt director a murit acum doisprezece ani de un infarct.

„Grozav martor”, se gândi Clara. Bău din cafeaua fierbinte și parcurse paginile.

— Aveți cumva informații cu cine își petrecea Elisabeth timpul?

Mertens scutură din cap.

— Nu cred că existau pe atunci note scrise, iar treizeci de ani mai târziu, cu atât mai puțin. El răsfoi documentele. A venit aici cu fratele ei după ce le-au murit părinții.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Clara.

— Un accident de mașină. Au murit ambii părinți. Mertens ridică din umeri. Din câte știu erau germani proveniți din Rusia, care nu aveau rude aici. De aceea au ajuns copiii la orfelinat. Probabil că autoritățile au considerat prea complicat să-i trimită înapoi. Și ambii vorbeau perfect germana.

Mai răsfoi câteva pagini.

— Elisabeth a dispărut într-o bună zi, după ce și prietenul ei dispăruse.

— Prietenul ei?

— Da. Tobias Schäfer, scrie aici. Mertens trecu cu degetele peste pagină. Erau văzuți adesea împreună. Apoi Schäfer a dispărut brusc, iar Elisabeth la scurtă vreme după aceea. Bănuim că au fugit împreună.

— S-a mai aflat ceva despre ei?

Mertens strânse din buze și scutură din cap.

— Nu. Povestea lor m-a făcut curios, de aceea am mai studiat o dată dosarul înainte să veniți. Nu știusem povestea până acum. Luă o gură de cafea și se strâmbă. Fiecare cămin are poveștile sale înfricoșătoare, iar Tobias se pare că e povestea înfricoșătoare a acestui orfelinat.

— Și Vladimir?

— El era fratele lui Elisabeth. Și el a dispărut deodată, parcă l-a înghițit pământul. Mertens se încruntă. Deși la el totul sugera că s-ar fi sinucis.

— Sinucis?

— Da. Se pare că s-a înecat în lacul de după colț.

Arătă cu degetul spre afară.

Clara ridică din sprâncene.

— I-a fost găsit cadavrul?

Mertens scutură din cap.

— Aici nu scrie nimic despre asta. Probabil că nu.

Clara începu să analizeze lucrurile. Vladimir. Oamenii care se înecau în lacuri erau aduși aproape întotdeauna de apă la mal și descoperiți. Poate că băiatul nu-și luase viața? Poate că dispariția lui Elisabeth și a lui Tobias avea legătură cu el? Dar totul se petrecuse cu treizeci de ani în urmă.

— Vladimir a fost căutat?

Mertens căscă.

— Da. A fost chemată chiar și o echipă de scafandri. Dar la un moment dat au renunțat. Nu exista nicio presiune externă. Nu erau rude, aparținători. S-a emis un act de deces și asta a fost.

Clara îl privi pe Mertens.

— Și dacă nu s-a sinucis și, în schimb, a dispărut cine știe unde?

Mertens ridică din umeri.

— Aici mă întrebați prea multe. Nici nu-mi imaginez unde ar fi putut să se ducă băiatul. Nu avea pe nimeni în afara orfelinatului. Nu, sunt destul de sigur că s-a sinucis. Vreți să știți de ce?

— Desigur, zise Clara.

— Mai întâi îi mor părinții. Sora lui e tot ce mai are pe lume. Apoi aceasta fuge cu Tobias. Dintr-odată toată lumea s-a dus. Mama, tata, familia, sora. Poate să fie prea mult pentru un copil.

Clara căzu pe gânduri. Tobias sau Vladimir. Ar putea fi unul din ei ucigașul? Unul din ei să o fi ucis pe Elisabeth? Fugise Tobias cu ea și apoi scăpase de ea? Sau cei doi nici nu mai reușiseră să fugă împreună pentru că erau morți? Uciși de altcineva? De cineva care nu voia să-și piardă sora? De Vladimir?

— Vă mulțumesc, domnule Mertens, zise Clara. Vă mai amintiți să fi fost cineva în legătură cu Elisabeth, Tobias sau Vladimir? Cineva care să mai fie în viață?

Se gândi la fostul director, care murise de infarct.

Mertens se uită în tavan câteva secunde.

— Doamna Borchert, zise el. Doctor Silvia Borchert. Dar ea a murit deja de mai mulți ani.

Clara își notă informațiile. Avea să-l sune imediat pe Hermann să-i dea numele.

— Ce făcea ea?

— A fost pe atunci scurtă vreme directoarea orfelinatului, zise Mertens. Spiritul bun al casei. Sub conducerea ei un tip ca Ingo M. nu ar fi fost angajat niciodată. De câteva ori i-a invitat pe copii la ea acasă. Se duceau toți cu autobuzul. Avea o casă la câțiva kilometri de aici. Azi servește drept depozit de materiale și unelte. Din când în când, administratorul se duce acolo și aduce sare pentru drum sau cine știe ce. În orice caz, la câteva zile de la sosirea lui Vladimir și Elisabeth aici, doamna Borchert s-a pensionat și și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în străinătate, Mallorca, dacă nu mă înșel. Dar casa a păstrat-o până la moartea ei.

— După pensionare nu a mai fost niciodată acolo?

Mertens clătină din cap.

— Nu am idee. Dacă da, destul de rar. Dar acum casa e oricum depozit de materiale și unelte, după cum v-am spus. Mai există curent și telefon, totul este plătit de cămin, însă nu m-ar mira ca la un moment dat să se prăbușească de la sine. Cel mai târziu atunci când se va închide orfelinatul, se va stinge și acolo lumina definitiv.

— Aveți o adresă?

Mertens deschise un sertar și scormoni prin el.

— Sigur. O secundă. Administratorul v-ar putea spune mai exact, dar el nu e azi aici. Săpă prin sertare și scoase un bilet. Iată.

Îi întinse Clarei biletul. Aceasta își notă adresa în agendă și făcu o poză cu telefonul.

— Mulțumesc, zise ea și își puse pardesiul, dând mâna apoi cu directorul Mertens. Vă sun dacă mai am întrebări. Dar deocamdată am terminat. Vă mulțumesc pentru ajutor.

Coborî scările cu pași repezi, înainte să-i vină lui Mertens ideea de a-i pune întrebări despre Spintecătorul de pe Facebook. Apoi se așeză în mașină, se uită la adresa casei Silviei Borchert și porni.

•••

În mijlocul pădurii se afla un luminiș mare cu un mic deal, pe care se afla casa ce servea acum de magazie. Ziduri cenușii, la fel de triste ca și culoarea de plumb a cerului, ferestre închise, care priveau în gol ca niște ochi orbi.

Trunchiuri de copaci rupți se iveau ca niște dinți stricați din pământul noroios al pădurii. Copacii care încă mai erau în picioare își întindeau crengile aproape golașe spre cer ca niște caracatițe gigantice.

Casa avea ceva îndesat, ca un animal la pândă, de parcă, de teama furtunilor și norilor grei care treceau pe deasupra podișului se îngropase mai adânc în sol, iar ferestrele și ușile pândeau din pământ ca un soldat din tranșee.

„Adevărul se află dedesubt”, se gândi Clara. Se gândi la comparația cu pietrele pe care în meseria ei tot trebuia să le întoarcă – pietre care la suprafață păreau netede și curate, dar sub care viermuiau larve și insecte în mijlocul mizeriei.

Iar această casă? Această casă îndesată și mare? Acum știa că nu mai era locuită, dar emana ceva sinistru și amenințător. „Aproape ca o casă bântuită”, îi trecu Clarei prin minte.

Își luă arma în mâna dreaptă și o băgă în buzunarul drept al pardesiului. Apoi se îndreptă spre ușa casei care se afla pe verandă. O ușă masivă și o etichetă îngălbenită la sonerie.

Numele nu mai era ușor de citit.

Ea apăsă cu precauție clanța. Ușa se deschise. Nu cu scârțâitul înfricoșător la care se așteptase Clara, ci încet și ușor. Ușa dezvălui un coridor întunecat. Clara trase adânc aer în piept, deschise ușa încă un pic și păși peste prag.

13.

În casă era o liniște de mormânt.

O cuprinse un sentiment straniu.

„Oare chiar e bântuită casa asta?”

Simți cum o cuprinde teama. În ciuda inimii care îi bătea să-i sară din piept, ea respira cât putea de încet. Nu din pricina liniștii grele și atmosferei apăsătoare. Mai exista și un alt motiv: Clara avea senzația nedefinită că altcineva o putea auzi.

Lumina mohorâtă a înserării cenușii pătrundea de afară pe coridor și arunca umbra Clarei în culori mate pe podeaua din lemn scârțâitor. Se simțea curent de aer de undeva pe coridor. Era rece și îmbâcsit, de parcă ar fi venit dintr-o peșteră subterană.

Clara deschise prevăzătoare ușa din dreapta ei, cu pistolul din buzunar cu piedica desfăcută și bine strâns în mână. Ajunse într-o sufragerie. Magazia de materiale se afla probabil în partea din spate a casei. Aici totul arăta de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Prin jaluzelele trase pătrundea doar puțină lumină în încăpere. O canapea, o masă cu o față de masă demodată și îngălbenită. În apropiere de ușă se afla un telefon. Pe rafturi se depusese și praf, și mizerie. Când Clara deschisese ușa, ceva fugise pe covor.

Șobolani.

În stânga ei se afla o altă încăpere. Se părea că era o cameră de oaspeți, căci Clara văzu un pat demodat cu arcuri uriașe în saltea, care cedau cât lungimea unei mâini de îndată ce te așezai pe ea. În această cameră, jaluzelele erau trase până jos. Clara își aprinse lanterna. Raza de lumină se târî pe pereți și peste un cărucior de modă veche pentru servit, pe care se aflau pahare prăfuite.

În capătul coridorului se afla o altă ușă. Clara o deschise cu precauție și înaintă cu grijă pe coridor, cu lanterna îndreptată spre podea.

„Aici nu e nimeni, își zise ea. Îți irosești timpul.”

Cu toate asta, continuă să înainteze cu pași înceți, raza lanternei îndreptată spre podea și arma strânsă în mână în buzunarul din dreapta.

După câțiva metri ajunse la o deschidere de unde simți că venea aer rece, îmbâcsit. În podea era deschisă o trapă, iar o scară abruptă ducea în jos. Din deschizătura care se căsca înaintea Clarei ca un gâtlej puturos, răzbătea aer cu miros de pământ. Coborî scările cu lanterna într-o mână, iar arma în cealaltă. Pe un coridor lung. În spate o ușă. Ușa se deschise ușor. Prea ușor.

Clara ajunse într-o încăpere mare. De teamă și încordare percepea totul doar schematic.

Deodată tresări.

Ce se afla în mijlocul încăperii? O masă mare?

Ceva se afla pe masă.

„Poate ar fi bine să scot arma, se gândi ea, ca să…”

Și apoi tresări așa de tare, încât era să-i scape un țipăt.

Văzuse un chip, rânjit și fără buze cu păr blond și dinți îngălbeniți.

Pielea era ca pergamentul, ochii închiși îndreptați spre tavan.

Brusc, ușa se trânti cu un sunet puternic. De data asta, Clara se sperie așa de tare, încât scăpă lanterna. Simți ceva la picioare – un alt picior? – iar lanterna alunecă pe pardoseală până se opri la capătul coridorului, raza ei luminând inutil un colț de zid.

Apoi auzi o respirație reținută, foarte aproape, undeva în semiîntuneric, când o mână puternică îi apăsă ceva peste gură și nas.

Clara cunoștea mirosul.

Cloroform.

„La naiba, asta a mers prost”, mai apucă să gândească, înainte ca totul să i se întunece în jurul ei.

14.

Winterfeld se uită la mobil, citind mesajul pe care tocmai îl primise.

— La naiba! înjură el.

Alergă în jos pe coridor, sunând în același timp la comandoul de intervenție mobil.

— Cinci oameni, imediat! zise el. În trei minute la ieșire. Informarea, după!

Se uită încă o dată la mobil și apoi deschise ușa biroului lui Hermann.

— Avem necazuri, zise el.

Verifică adresa. Puse mobilul pe calculatorul lui Hermann.

— Clara? întrebă acesta.

Winterfeld reuși doar să dea din cap.

— Am trimis-o singură în gura lupului!

Îl sună pe MacDeath în timp ce Hermann descifra conținutul mesajului.

— HRMSDRF DIN 18 N BER, citi Hermann, asta poate să fie Hermsdorfer Damm. N Ber înseamnă Nordberlin. Și acolo există un Hermsdorfer Damm.

Se ridică, își puse jacheta de piele și se uită la Winterfeld.

— Cincisprezece minute, dacă alergăm ca mânați de draci!

— Ce altceva? replică Winterfeld și îl bătu pe umăr. Tu rămâi aici, avem nevoie de cineva online în centrală.

Hermann aprobă nemulțumit.

Când Winterfeld ajunse în parcarea subterană îl așteptau cinci oameni de la trupele de intervenții cu arme Heckler & Koch și MacDeath. Se urcară în mașina de intervenție care demară în trombă, trecând de liota de reporteri care încă se mai înghesuiau la intrare. Cu luminile pornite goniră cu 120 la oră pe Templehofer Damm spre nord, spre autostrada orașului.

— Un mesaj de la Clara, ziceți? întrebă MacDeath care ședea în spate cu oamenii de la intervenții și își punea grabnic centura.

Winterfeld aprobă și îi arătă SMS-ul.

— A mers ca dracu', zise el. Bine că Clara a mai putut să scrie.

MacDeath și ceilalți polițiști se aplecară spre telefon.

Sunt captivă
HRMSDRF DIN 18 N BER
CLARA

15.

Era același ritual dintotdeauna când ajunseră la casa de pe Hermsdorfer Damm. Ca întotdeauna când era vorba de luat cu asalt o clădire sau de a o cerceta. Doi polițiști înaintară prin grădină, alți doi așteptau în spatele unei mașini, parcate chiar în fața casei. Microbuzul negru, civil al poliției era la ceva distanță și nu se deosebea de un vehicul normal.

Polițiștii își acoperiseră armele din mâna dreaptă și le țineau lipite de corp, când Winterfeld apăsă pe sonerie. MacDeath și alți doi polițiști se aflau mai la distanță, între poarta grădinii și ușă.

Winterfeld mai sună o dată. Un bărbat la vreo patruzeci și ceva de ani cu păr rar, deschise ușa.

— Da, vă rog?

— Winterfeld, poliția judiciară, zise Winterfeld și îi ținu bărbatului o hârtie ștampilată sub nas. Avem un mandat de percheziție. Vă rog să ne lăsați să intrăm.

Bărbatul se lipi de perete și clătină din cap fără să înțeleagă, în timp ce Winterfeld și polițiștii năvăleau ca o avalanșă în casă.

•••

— Asta aș fi putut să vă spun și eu, bombăni omul clătinând din nou din cap.

Fiul și soția lui stăteau uluiți alături.

— Arătăm noi ca niște răpitori?

Pe frunte îi apăruse o cută de furie, în timp ce îl privea dușmănos pe Winterfeld. Acestuia îi părea evident rău, căci își tot trecea mâna prin păr.

— Ce voiau toți polițiștii, tată? întrebă băiatul de doisprezece ani, care găsise totul foarte palpitant.

— Nu știu, zise bărbatul în continuare furios și nedumerit, uitându-se la Winterfeld. Nu am idee.

Se uită când la Winterfeld, când la polițiștii de la intervenții și apoi iar la Winterfeld.

— Mai bine v-ați ocupa de criminalii și violatorii care umblă liberi, în loc să vă ocupați de amenzi și să le stricați oamenilor weekendul. Își încrucișă brațele. Și mandat sau nu, asta va avea urmări, domnule Winterfeld. Așa ceva nu pot să accept ca un cetățean cinstit care respectă legile. Nu mai suntem în RDG. Stasi nu mai există.

Winterfeld oftă și se uită la ceas și la mobil. Era prea grăbit ca să mai discute mult cu bărbatul. Trebuia să afle imediat unde se afla Clara într-adevăr.

— Ne pare rău, zise Winterfeld. Informare greșită. Și credeți-mă, tocmai pe criminali și violatori îi vânăm acum.

— Atunci vânați unde nu trebuie, zise bărbatul care era în continuare supărat. Faceți-mi o favoare și dispăreți!

•••

— La naiba! zbieră Winterfeld când se urcară la loc în mașină și formă un număr. Încercase să o sune pe Clara, dar nu răspundea nimeni.

Acum suna la IT.

— Hermann, zise el, ești sigur că nu există decât un Hermsdorfer Damm? Ce? Încă unul lângă Dresda? Nu, nu ar mai fi nordul Berlinului.

Se uită la casele pe lângă care trecea microbuzul.

— Putem să aflăm unde e mobilul de pe care am primit SMS-ul? Mobilul Clarei? Ascultă răspunsul lui Hermann. Putem, dar durează un pic? Mă gândeam eu. Te sun imediat înapoi.

Lăsă mobilul în jos și se uită în spate, spre MacDeath și polițiști.

— Ceva nu se potrivește aici. Ceva nu se potrivește deloc.

Mai formă o dată numărul Clarei.

Telefonul sună.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

16.

Sunetul telefonului o trezi pe Clara dintr-un somn de plumb. Cârpa de pe gura ei avea un gust de praf care o făcea să icnească. Ședea pe podeaua rece, în spatele ei – un perete la fel de rece. Deschise ochii și clipi de mai multe ori și văzu o încăpere din tavanul căreia atârna un singur bec. În colțul încăperii se afla o găleată. Alături se afla o priză. Îi amintea Clarei în mod neplăcut de pivnița unde criminalul fără nume o filmase pe Andira.

Telefonul suna în continuare. La fel de persistent ca și ieri-seară când văzuse filmul înfiorător al criminalului și își pierduse cunoștința. Deschise ochii de tot. Privirea ei urmări sursa sunetului și se îndreptă spre ușă, unde văzu două cizme negre, două picioare și pieptul puternic al unui bărbat îmbrăcat în negru. În mâna stângă ținea telefonul care suna, ca pe un trofeu. Se uită mai întâi la mobil, apoi își îndreptă privirea spre Clara, o studie cu ochii săi albaștri, prin ochelari.

Ochelari cu ramă mată din inox.

— Știți cine vă sună? întrebă bărbatul.

Clara era încă prea amorțită de la cloroform ca să simtă frică sau să țipe. Dar cumva i se părea că mai auzise vocea o dată. Așa cum era acum, nedistorsionată.

Vocea continuă:

— Prietenul dumneavoastră grijuliu, Winterfeld.

Bărbatul deschise telefonul, scoase bateria și cartela SIM.

— Dacă prietenii dumneavoastră încearcă să localizeze telefonul prin GPS, ar mai avea nevoie de cinci minute… El îndoi cartela între degetul mare și arătător, ținând bateria și mobilul în mâna stângă, care tremura un pic. Aceste cinci minute au trecut.

El se uită scurt la cartela SIM distrusă și își îndreptă privirea spre capătul camerei, unde ședea Clara, apoi își aranjă ochelarii pe nas.

— Clara Vidalis, zise bărbatul, știu că bietul Winterfeld e foarte îngrijorat. Tocmai l-am trimis într-o călătorie spre nordul Berlinului, unde speră să vă găsească. Din păcate, sunteți la patruzeci de kilometri distanță de nordul Berlinului și legată.

Clara reuși surprinzător de bine să-și controleze teama. Nu avea nicio idee despre ce avea de gând bărbatul să facă cu ea, dar știa sută la sută cine era, chiar dacă nu-și putea explica sieși de ce nimerise în această casă tocmai în ghearele lui. Dar ceva îi spunea că era mai bine să-l asculte. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai mare era șansa ca Winterfeld să o găsească sau ca ei să i se ofere o șansă să fugă. Dacă era într-adevăr bărbatul pe care îl credea, undeva aici trebuia să fie ținută și Andira. Atunci trebuia să-și ducă show-ul la bun sfârșit, iar pentru asta avea nevoie de concentrare.

„Asta dacă nu cumva, se gândi ea, iar ideea o umplu de groază, crede că își face viața ușoară și mă omoară și pe mine.”

Dar s-ar potrivi asta cu el? Doar ea trebuia să-i urmărească jocul până la sfârșit. Asta spusese MacDeath. Iar asta nu putea să facă decât dacă rămânea în viață. Așa era, nu? Sau nu făcea decât să-și închipuie lucruri, ca să nu-și petreacă ultimele clipe de viață într-o teamă de nedescris? Căci ucigașul nu purtase mască, o privise direct în față. Iar ea era comisar de poliție. Nu te prezentai așa deschis și ușor de recunoscut decât dacă voiai să-ți ucizi mai târziu ostaticii.

Clara se întrebase mereu cum avea să fie dacă o pățea și ea. O „moarte nenaturală”, cum spuneau medicii legiști. O lamă de

cuțit, o lovitură mortală, un glonț, o cădere de la etaj. Pe cât erau de mulți oameni, pe atât de multe moduri de a muri existau.

— Dacă e să o pățești și tu, îi spusese Karl, polițistul suspendat pentru că înfipsese cuțitul în pulpa unui răpitor, dacă e să o pățești, să te rogi să fie cineva care știe să tragă bine.

Zâmbise cu răutate.

— Am auzit destule povești despre oameni care au sângerat ore întregi, au înnebunit de durere. Iar un polițist de la judiciar, care își face treaba bine, nu moare întotdeauna de moarte naturală.

„Nu va avea o moarte bună.”

Clara știa la ce se referise Karl. Să fii dispus să accepți moartea, știind că e inevitabilă și că poate veni în orice zi. Căci zi de zi sunt împărțite cărțile de joc, iar pentru unii asta înseamnă sfârșitul. Iar la un moment dat îți venea și ție rândul.

— Nu am nici cea mai vagă idee cum ați ajuns aici, doamnă Vidalis, zise bărbatul care își zicea Cel Fără Nume, dar ați reușit. Sunt impresionat.

Ieși scurt din cameră și se întoarse cu un obiect în mână. Privind mai atent, Clara observă că era un termoplonjor. O cuprinse teama, de parcă ar fi călcat pe un cablu electric. Ce avea de gând acest nebun?

El rămase în colțul încăperii, fără să se apropie de ea.

— Deveniți mai bună, zise el. Înainte stăteați doar ani la rând la mormântul surorii dumneavoastră, mai exact la mormântul gol al surorii dumneavoastră.

Clara simți o dorință de nestăvilit să-i strivească ticălosului craniul cu una dintre pietrele mari din perete.

— Pe Ingo M. nu l-ați găsit timp de decenii, zise el. Dar acum m-ați găsit pe mine. Felicitări!

Da, îl găsise. Dar nu așa cum își imaginase ea. Filmul cu Ingo M. mort pe care i-l trimisese criminalul i-l indicase pe ucigașul surorii ei și apoi o pusese pe urma făptașului. Dar asta nu mai conta acum, căci se afla în puterea lui.

Și nimeni nu știa că era aici.

— Ingo M., zise el și păru să savureze durerea pe care acest nume i-o provoca Clarei. Părea așa de plictisitor, corect, adaptat și banal! Dar așa sunt toți.

Clara observă cu cât dispreț vorbea de alți criminali și infractori. De parcă el ar fi fost ceva mai bun. De parcă ar fi fost mai important.

Își aminti de cuvintele dintr-un mesaj.

Sunt mai mult decât micii și proștii infractori, pe care îi vânați și îi prindeți voi. Acești făptași naivi care gândesc cu ce au mai prost pot cădea mai devreme sau mai târziu în capcane rudimentare, pentru că nu sunt altceva decât o protoplasmă tremurătoare și fără minte. Eu însă sunt mai mult, sunt mai mare, sunt peste tot. Eu sunt cel care vă pune vouă capcane.

El îi întinsese într-adevăr o capcană. Poate chiar una mortală.

— Bunul Ingo avea un aspect așa de comun, repetă individul, dar vă asigur că tot ceea ce mi-a povestit a fost chiar și pentru mine *neobișnuit.*

Se apropie câțiva pași de Clara și rămase în mijlocul încăperii.

— Nu suntem toți foarte pricepuți în a ne mărturisi păcatele. Ne place să spunem că am păcătuit, dar arareori mărturisim totul. Nici dumneavoastră nu o faceți, nu-i așa, doamnă Vidalis? Sau ați mărturisit, miercurea trecută la catedrala Sfânta Hedwig, totul?

El o privi întrebător, în timp ce pe Clara o luă cu frig pe șira spinării.

„Spovedania. De unde știa individul de asta?”

— Mai știți ce v-am spus? întrebă el. Miercuri în fața statuii Fecioarei? Am zis că frumusețea adevărată e întotdeauna inabordabilă.

El dădu din cap.

— Și așa și este.

În acel moment pe Clara o izbi amintirea cu claritatea arzătoarea a unei explozii atomice. Bărbatul înalt, care stătuse alături de ea la statuia Fecioarei în catedrala Sfânta Hedwig. Sunetul metalic al monedei care căzuse lângă Clara în cutia milei. Mișcările sale, grația sa – aceleași cu ale acestui bărbat. Părul blond și tuns scurt. Ochelari cu ramă mată din inox.

„Nu se poate”, exclamă Clara în gând.

Ingo M. stătuse la înmormântarea surorii ei lângă ea.

Iar acest bărbat stătuse în ziua morții surorii ei, când ea, Clara, se spovedise, lângă ea.

În ziua în care primise seara primul CD de la el.

De la el.

De la Cel Fără Nume.

— V-ați spovedit de păcate, zise el, dar eu sunt sigur că nu ați spus totul.

Făcu câțiva pași înapoi.

— La fel ca Ingo M.

Ridică doct degetul și Clara se gândi că îi amintea un pic de MacDeath.

— Ingo M., continuă el, era un sadic care își transformase monstruozitatea în normalitate, dar o ținea ascunsă de ochii lumii, astfel încât pornirile sale perverse mucezeau în interiorul lui până când, la un moment dat, izbucneau și îmbâcseau împrejurimile cu miros de cadavre putrezite.

Se uită la ea.

— Cu cât faptele pe care trebuia să mi le mărturisească deveneau mai îngrozitoare, cu atât trebuia să folosesc măsuri mai dure ca să le și recunoască. Deoarece știam că ele erau acolo.

Își strânse mâinile mari și își trosni încheieturile.

— Faptul că făcea fotografii cu pietrele de mormânt ale victimelor sale în fața cărora se satisfăcea singur acasă mi l-a mărturisit abia când l-am făcut mai vorbăreț cu un clește și un aparat de cositorit.

Individul făcu din nou câțiva pași în față.

— Dar știam că mai era ceva în adâncul său care trebuia să iasă. Și abia când i-am conectat plombele cu amalgam la curent mi-a povestit că a dezgropat-o pe sora dumneavoastră. Și că a făcut sex cu cadavrul ei! De mai multe ori.

Un zâmbet scurt din partea Celui Fără Nume, la fel de rece precum capătul universului.

— Dar acum trebuie să ducem lucrurile la bun sfârșit, doamnă Vidalis, zise el și îi dădu Clarei timp să reflecteze la toate, pe când în capul ei se învârtejea un haos de gânduri. Sunteți spectatoarea și judecătoarea mea, așa cum probabil ați bănuit deja, dar nu o să permit să îmi distrugeți ultima jertfă sfântă. În cincisprezece minute o voi ucide pe Andira. Atunci opera mea va fi completă.

El o țintui pe Clara cu privirea și se înclină.

— Pe dumneavoastră nu o să vă omor, continuă el. Dar nici nu o să permit să-mi stricați jertfa sfântă. Nu ar fi trebuit să veniți aici, așa cum v-am și scris. „Ați vrut să mă prindeți și ați fost

prinsă de mine. Iar dacă vreți să mă ucideți, veți fi ucisă de mine.”

Făcu din nou câțiva pași în spate.

— La dumneavoastră va fi ca la Ingo. Eu însumi nu o să vă omor, ci focul o va face. Ceea ce ați mirosit deja aici, explică el și bătu cu piciorul în găleată, este benzină.

Cu aceste cuvinte, conectă termoplonjorul în priză și îl aruncă în găleata cu benzină.

— Rămâneți cu bine, zise el și se înclină din nou. Sper doar că aveți plămâni buni. Căci o să pută înfiorător înainte să facă bum.

Se uită o ultimă oară la Clara și apoi lăsă ușa să se trântească în urma lui.

17.

Clara stătea în întunericul pivniței în timp ce de la putoarea de benzină îi lăcrimau ochii și bolboroseala lichidului din găleată devenea tot mai puternică.

Doar câteva minute, apoi totul avea să se sfârșească. Pereții erau destul de stabili pentru a reține o explozie, astfel încât valul exploziei o va transforma într-o păpușă neagră, ruptă, plină de cenușă.

Aici nu trebuia să-și închipuie cum avea să se sfârșească totul.

Fie va merge repede, ca un fulger orbitor și se termina, fie avea să ardă în chinuri, iar moartea prin asfixiere o va ajuta un pic.

Dar de ce făcea asta? Voia doar ca ea să participe la jocul lui, să-l studieze? Iar acum o omora?

Deodată văzu chipul lui MacDeath cu ochii minții și îi auzi cuvintele. „Nu băgați de seamă cel mai simplu răspuns la întrebarea de ce face acest individ lucruri contradictorii.”

„Și care e răspunsul?” întrebase ea.

„Faptul că e nebun.”

Imaginea lui MacDeath dispăru în timp ce Clara se afla pe punctul de a-și pierde cunoștința din pricina aburilor de benzină.

Cu ultimele puteri deschise din nou ochii.

„Adună-te!”

Avu din nou un moment în care i se păru că se privea pe sine însăși de undeva de sus și deodată găsi puterea de a face ce era necesar și corect.

Da a face ceea ce învățase teoretic în cursurile de yoga și sporturi de luptă, dar ceea ce nu aplicase încă niciodată. Ceea ce părea teribil, dar posibil. Ceea ce trebuia să facă, pentru a nu muri.

Trebuia să-și disloce brațul.

„Poate fi utilă treaba cu dislocatul brațului”, îi spusese Winterfeld abia miercurea trecută. Iar astăzi era nu doar util, ci și necesar dacă voia să supraviețuiască.

Durerea din încheietură o ardea ca focul, de parcă găleata cu benzină ar fi explodat fix lângă umărul ei. Când brațul stâng îi atârna moale lângă corp, era scăldată în sudoare. Trase încheietura umărului în jos și avu impresia că îi curgea oțel lichid prin oase. Aproape că strigă de durere, atrăgând astfel atenția Celui Fără Nume, dar reuși să tragă încheietura până sub lanțurile care o legau. Presiunea asupra corpului ei slăbi, lanțurile atârnau lejer și reuși să-și scoată brațul drept, neafectat din legăturile metalice. Cu brațul drept, se desprinse din lanțuri ca un fluture din crisalidă. Apoi își dădu pardesiul jos, îl lăsă acolo, se ridică și se îndreptă cu pași nesiguri spre ușă.

Cel Fără Nume părea să fie foarte sigur de sine, căci nu încuiase. Clara deschise cu ultimele puteri ușa, în timp ce putoarea de benzină aproape că o adusese în pragul leșinului. Se uită pe coridorul întunecat, închise ușa în urma ei și ieși afară clătinându-se.

Tocmai se aruncase într-o altă încăpere întunecată la pământ când o explozie teribilă cutremură ușa grea din oțel pe care abia ieșise.

Clara inspiră agitată aerul îmbâcsit, închise ochii și se gândi, în vreme ce durerea provocată de încheietura dislocată a umărului îi alerga prin corp.

„Ce aș face acum, dacă aș fi criminalul? se întrebă ea și își răspunse pe dată, singură: Să mă asigur că prizoniera mea e moartă.”

Cel Fără Nume lăsase într-un fel victimele în viață în lumea digitală, pentru ca nimeni să nu le dea dispărute. La Clara era invers. Trebuia să facă în așa fel încât să pară moartă, pentru ca nebunul să o lase în pace.

Se duse poticnit înapoi în încăperea care mirosea pătrunzător a fum și benzină și unde pereții erau mânjiți cu cenușă. Își puse pardesiul zdrențuit și înnegrit pe ea și se întinse nemișcată la pământ.

Câteva secunde mai târziu pe coridor se auziră pași.

18.

Cel Fără Nume deschise ușa grea a pivniței în care o ținuse pe Clara și își trecu privirea prin încăpere, zări ghemotocul carbonizat care zăcea într-un colț și pe chip îi apăru o grimasă, un amestec de tristețe și satisfacție. Se duse înapoi la computerul lui. Trebuia să evalueze chestionarul, să vadă ce bifaseră utilizatorii și în ce fel avea să o omoare pe Andira. Privirea lui alunecă peste instrumente: toporișcă, bormașină, drujbă, baros... Dar mai adăugase un câmp pentru comentarii. Doar de curiozitate. Și aproape mai rele decât toate acele instrumente erau propunerile unora dintre utilizatori, despre cum să o omoare pe Andira. Chiar și Vladimir Schwarz era șocat de fanteziile sângeroase ale unor oameni aparent normali.

„Am fost până acum singurul normal?” se gândi el și se pregăti de emisie.

19.

Clara trase adânc aer în piept când se află din nou pe coridor. Își ținuse răsuflarea în tot acel răstimp cât criminalul rămăsese în ușă. Îi simțise privirea și se luptase să nu inspire aerul plin de aburi de benzină și să își piardă cunoștința, pentru că asta ar fi însemnat moarte sigură.

Timpul fusese la limită. Acum trăgea absolut isteric aer în piept în cealaltă parte a pivniței și se străduia să nu facă prea multă gălăgie. Acest aer îmbâcsit i se părea cel mai curat și mai pur aer pe care îl respirase vreodată.

Se strecură pe coridor și se mișcă încet pe scara de la pivniță în sus. „Telefonul din sufragerie”, se gândi ea. Mobilul era distrus, dar trebuia să dea cumva de Winterfeld.

În cele din urmă se afla din nou acolo unde stătuse cu scurtă vreme în urmă. În fața telefonului de culoare bej, acoperit de un strat gros de praf lipicios. Până acum credea că astfel de modele existau doar în filmele horror, iar acestea nu funcționau exact atunci când eroii trebuiau să se salveze de nebuni sau când îi urmărea cineva.

Dar aici horrorul era real, la el acasă. Aici acest telefon exista cu adevărat. La fel ca și canapeaua pătată, masa cu fața de masă îngălbenită și demodată, praful și șobolanii.

Clara auzi tonul. Simți că i se ia o piatră de pe inimă.

Spre deosebire de filmele horror, acest aparat funcționa cu adevărat. Probabil că îl folosea administratorul orfelinatului când depozita aici diverse materiale sau venea să ia materiale. Iar nebunul care locuia la subsol păstrase anume acest telefon demodat, pentru a putea să-și sune anonim, fără afișarea numărului apelantului, victimele.

Clara învârti discul cu degetele tremurătoare și formă numărul lui Winterfeld. Discul părea să se învârtă chinuitor de încet.

— Winterfeld, se anunță acesta.

Clara nu fusese niciodată mai fericită să-i audă glasul.

— Clara la telefon, zise ea cu o voce care nu tolera întreruperi. L-am găsit. Veniți cât de repede puteți.

Îi dădu adresa.

— Asta e la sud de Mariendorf, zise Winterfeld agitat. O să avem nevoie de câteva minute!

— Veniți ca mânați de diavoli! Și aduceți trupele de intervenție!

— Le avem deja, señora, zise Winterfeld.

Clara auzi bucuria, dar și teama din vocea lui.

— Rămâneți pe poziție!

•••

Veniseră într-adevăr ca mânați de diavoli.

Acum polițiștii de la trupele de intervenție coborau cu armele de asalt scările pivniței și asigurau încăperile la dreapta și la stânga, în timp ce Winterfeld, MacDeath și Clara, care abia mai putea pune un picior în fața celuilalt, îi urmau.

Trecură de coridorul întunecat.

Trecură de încăperea în care Clara aproape că arsese de vie.

Spre încăperea unde trebuia să aibă loc ritualul.

Acolo domnea o liniște stranie.

Marc sparse ușa cu un berbec și sări înapoi, în caz că înăuntru criminalul ar fi tras cu un pumpgun.

Dar în încăpere era liniște, dacă făceai abstracție de hohotele isterice ale Andirei, care era legată de scaun lângă masa cu sortimentul brutal de arme și instrumente. Purta în continuare rochia albă, care acum era pătată cu fiere verzuie.

Dar se părea că tânăra era neatinsă.

Doi polițiști o eliberară, în timp alții se grăbeau pe coridor în jos, la capătul căreia se afla ușa înaltă și lată care îi amintea Clarei de ușa de la dormitorul lui Jasmin Peters, în spatele căreia începuse teroarea. Ușa care își dezvăluia secretele întunecate doar dacă era deschisă cu forța.

Totul se petrecu ca în transă.

Ultimii pași pe coridor.

Andira traumatizată, care lovea în jurul ei isteric, și căreia polițiștii au fost nevoiți să-i acopere gura, ca să nu-l alerteze pe criminal.

Ușa grea pe care trupele de intervenție o deschiseră ușor și care se deschise spre interior precum poarta iadului, ca și cum Charon, vâslașul de pe râul Styx, care trecea sufletele în lumea de dincolo, le-ar fi strigat ca în *Infernul* lui Dante: „Lăsați orice speranță, voi, cei care intrați!”

Iar în fața lor se înălță ceva uriaș, de neconceput.

20.

Cel Fără Nume auzi vocile și pașii. Știa că veneau.

Dar opera lui era completă. Altfel decât plănuise, cu toate astea era completă.

Privirea care i se tulbura treptat se îndreptă spre partea îndepărtată a încăperii, spre sclipirea monitoarelor și a focului – spre sicriul pe care se afla ea.

De ani întregi!

De decenii!

Pierdută, dar nu trecută. Ascunsă, dar nu uitată. Moartă, dar visând.

Și, pe măsură ce privirea i se împăienjenea mai mult, ochiul lui interior devenea mai vigilent în timp ce se apropia de o altă lume. Văzu toți oamenii pe care îi jertfise trecând într-o tăcere ascultătoare prin fața maestrului.

Îl văzu pe Tobias, pe care îl omorâse în cămin cu un ciocan și al cărui craniu era strivit ca o cutie de carton vechi. Care se prăbușise ca o coloană din piatră. Al cărui cadavru înghețat îl tranșase și aruncase bucățile în toaletă. Îi amintise de piețele de pește pe care le văzuse în copilărie la Marea Baltică.

Îl văzu pe Ingo M., care îl abuzase și îl chinuise și căruia i se transformase în cel mai rău coșmar, făcut scrum și legat de scaun la etajul trei al buncărului subteran. Mâna dreaptă scheletică, din care se vedeau oasele înnegrite cu fâșii de piele atârnând de ea, era lăsată în jos, acolo unde se afla wakizashi, spada scurtă a samuraiului cu care își tăiase în disperare artera carotidă. Văzu sângele care țâșnea din arteră și picăturile care cădeau în foc, unde se transformau într-un fum roșu, fantomatic.

Și îl văzu pe Jakob Kürten, giftgiverul, fetișist SM și răspânditor al virusului SIDA, care susținea că îl excita să-i infecteze pe alții. Care își comandase singur bisturiele cu care fusese omorât și cu care Cel Fără Nume omorâse și alte victime. Căruia îi dăduse un orgasm mortal, înainte să-i taie gâtul, iar sângele să-i țâșnească la fel ca într-o ejaculare a morții. A cărui sămânță o luase ca s-o plaseze în vaginul lui Jasmin Peters, pentru a simula un viol și a-i pe duce investigatori pe o pistă greșită.

Jakob Kürten fusese primul pe care îl ucisese, eviscerase și mumificase. Acum trecură prin fața lui, în tăcere alți bărbați care fuseseră marionetele lui și care încă mai zăceau, uscați, privind spre tavan, așteptând să fie descoperiți.

O văzu pe Jasmin Peters, care își ținuse propriul discurs al morții și a cărei sacrificare o filmase. O văzu pe Julia Schmidt, căreia îi tăiase capul și îi înfipsese în creier un stick USB cu un mesaj pentru Clara Vidalis.

Și văzu peste douăsprezece femei, despre care nimeni nu știa unde li se aflau cadavrele – despre care nimeni nu știa măcar că sunt moarte.

Încă nu.

Ultimul îl văzu pe Tom Myers, căruia toate opțiunile sale de acțiuni și toți banii nu-i serviseră la nimic și care zăcea acum cu gâtul rupt în pivniță la perete, cu mâinile încordate într-o luptă eternă cu moartea, de parcă încă s-ar mai fi ferit de moartea care îl luase deja.

Muriseră toți. De mâna lui.

Căci acolo unde alții erau umbre, el era noaptea. Acolo unde alții erau criminali, el era moartea.

El era nimic și era totul.

Era omul cu coasa. Era apusul.

El era Cel Fără Nume.

Vor exista și alte victime.

Ritualul nu se terminase.

21.

Primul lucru pe care îl auzi Clara fu un piuit monoton, amestecat cu trosnetul și foșnetul agresiv al focului.

Intra iar în încăperea care se deschidea amenințătoare în fața ei și a celorlalți polițiști. Arăta ca varianta din epoca internetului a viziunii iadului închipuită de Hieronymus Bosch, o lume electronică, în care nu domnea Larry Page sau Mark Zuckerberg, ci Gilles de Raïs și H.P. Lovecraft.

Lung de douăzeci de metri și înalt de patru metri, înaintea lor se întindea o încăpere precum stomacul giganticului Leviatan.

În dreapta, se afla un șemineu înalt cât un stat de om, în care ardea un foc cu fum negru, ale cărui flăcări aruncau umbre mișcătoare pe pereții muceziți. Pe peretele de vizavi sclipeau rece un server și monitoare, înșirate acolo și a căror estetică high-tech sterilă era în contradicție stranie cu pivnița năpădită de mușchi și plină de infiltrații. Era un purgatoriu dantesc, o lume a spiritelor bizară, la fel de ireală și amenințătoare ca internetul în care apăruse cu ajutorul serverului și duzinii de computere, domnitorul acestui Tartar.

Pe o masă lungă se înșirau mai mult de zece laptopuri, deasupra lor chei de locuințe, pașapoarte, carduri de credit și

fotografii, alături instrumente pentru spargeri, clești, rângi și sârme.

„Identitățile digitale ale celor care mai trăiau doar virtual, în realitate fiind morți de mult.”

În spatele lor, instrumente gândite în alte scopuri. Mănuși de cauciuc, seringi și bisturie de unică folosință. Tăvi de metal, furtunuri și canistre.

În două terarii mari cât niște căzi, mișunau gândacii negri. Mirosul de citrice care emana de la ei se împletea cu aroma de funingine a focului, cu mirosul steril al electronicii arse și cu atmosfera îmbâcsită, a pivniței, creând o impresie generală pe care nu o puteai descrie decât ca ireală.

Dar centrul acestei lumi subterane o șocă pe Clara cel mai tare, deși cu câteva ore mai devreme aruncase o privire asupra ei, înainte ca nebunul să o ia prin surprindere. În centrul încăperii era un podium din lemn, conceptul ca un sarcofag egiptean. Pe acest sarcofag era întins cadavrul unei fete tinere, își dădu Clara seama acum, mumificat, cu ochii închiși, îndreptați spre tavan, cu pielea ca pergamentul uscat, mâinile scheletice îndoite pe piept, dinții galbeni din gura fără buze rânjiți într-un rânjet îngrozitor. Părul blond strălucea în continuare ca aurul lichid, datorită cine știe cărui tratament. Era îmbrăcată într-o rochie albă, un amestec de lințoliu și rochie de mireasă, ca o regină moartă pe locul ei veșnic de odihnă.

„Elisabeth.”

Ea era cea căreia i se aduceau jertfele.

În fața sarcofagului se afla un bloc de marmură ca un altar, pe care erau așezate diferite vase de alamă. Alături, lame și cuțite de măcelar. Suprafața odinioară albă era întunecată de la sângele scurs.

„Sângele și organele.”

„Jertfele.”

Și în fața lor ședea el.

În partea de jos a sarcofagului, la picioarele mumiei, care zăcea aici evident de mai multe decenii.

În fața a patru monitoare mari și trei monitoare mici, într-un amestec de servere, calculatoare și tastaturi, webcam-uri și microfoane ședea domnitorul acestui Tartar virtual, regele acestui infern digital. Cel care fusese noaptea, când alții erau umbre. Cel care fusese moartea, când alții erau criminali. El

ședea cu capul aplecat, pe masa de alături – o pereche de ochelari cu ramă mată de inox.

Cel Fără Nume.

Aici își planificase manevrele, contactase victime neștiutoare cu identități false, le vizitase, le filmase, le ucisese, eviscerase și le luase sângele și organele pentru a le sacrifica aici pe altar și în foc, înainte să treacă la următoare victimă. Numărul 11, numărul 12, numărul 13, numărul 14…

Aici era el. Liniștit și nemișcat, cu capul lăsat în piept, el, care răspândise atâta teamă și moarte, era nemișcat ca o statuie.

Pe unul dintre monitoare era deschis un program de mail.

Privirea Clarei se îndreptă spre monitor.

În meseria ei învățase să recunoască dintr-o singură privire toate detaliile importante și să discearnă lucrurile importante de cele neimportante, căci exact asta o putea face să supraviețuiască în următoarele minute.

De aceea, percepu încăperea din pivniță, sarcofagul, computerele în mai puțin de două secunde.

În următoarea secundă zări instrumentul de măsurat pulsul pe care Cel Fără Nume și-l fixase cu o sondă de gât și care îi conduse privirea spre aparatul EKG care mai devreme piuise monoton și care acum aproape că nu se mai auzea, deoarece frecvența inimii bărbatului de la masă se redusese dramatic. Aparatul EKG îi conduse apoi privirea Clarei spre un ceas de bombă care ducea patru cabluri spre cele patru colțuri ale tavanului.

Clara remarcase și mai devreme cele patru recipiente mari, dar le percepuse doar schematic, ca din colțul ochiului. Acum privirea ei se apropie ca un teleobiectiv de acele recipiente. Văzu însemnele chimice de pe suprafața albastră a recipientelor. $C_7H_5N_3O_6$. Nu era chimistă, dar cunoștea formula. C_7H_5 era o legătură de toluen, constând din șapte atomi de carbon și cinci de hidrogen, legați cu trei grupe de azot NO_2, din pricina structurii întreite nitro, numită și tri-nitro-toluen.

Sau pe scurt TNT.

Clara urlă cât de tare putea:

— IEȘIȚI AFARĂ IMEDIAT! AFARĂ!

Și o rupse la fugă.

22.

Forța exploziei fu devastatoare. Clara și ceilalți se năpustiră pe ușa casei și se aruncară pe jos în spatele mașinii de intervenție.

Valul de presiune trecu peste ei ca suflul unui zeu furios. Scânduri, bucăți de piatră, mobilă, rame de ferestre și sticlă fuseseră aruncate în sus ca la o erupție vulcanică. Fibra de sticlă din acoperiș rămase agățată în ramurile copacilor golași. Bârne și bucăți de mobilier aterizară trosnind la cincizeci de metri distanță de casă pe pământul înmuiat de ploaie. Ciorile și alte păsări se ridicară cârâind înspăimântate din pădurea din jur, iar din cer căzu o ploaie de cenușă și particule de praf, în timp ce norii se retrăgeau, iar ultimele raze ale unui apus roșiatic își croiau ezitant drum prin ceață.

Cel Fără Nume își luase singur viața. Și ar fi vrut să-i ia cu el pe toți ceilalți. De aceea o lăsase pe Andira în cealaltă încăpere. De ce să omori un singur om, dacă puteai să omori zece? Robert Ressler atrăsese atenția asupra deosebirii dintre criminali în serie și criminali în masă.

Urechile Clarei șuierau ca după un concert Heavy Metal. Ultimele raze de soare ale zilei luminau casa distrusă, care se ițea din pământul arzând ca un crater fumegând, asemenea unui craniu explodat al unui sinucigaș care își trăsese un glonț în gură și a cărui viață interioară atârna acum în copaci, asemenea stropilor de creier pe planta de apartament. Îl văzu pe Winterfeld cum se îndrepta cu pași nesiguri spre mașina sa, îl văzu pe MacDeath ai cărui ochelari se spărseseră, îi văzu pe Marc și Philipp, care își pierduseră amândoi căștile, însă își țineau în continuare strâns armele Heckler & Koch.

Și îi văzu pe cei doi polițiști care o predară pe Andira în grija medicilor de pe ambulanță și a psihologilor poliției, după ce o smulseseră pe tânăra femeie, care striga și urla isteric, lovind în jur, din casa morții.

— S-a terminat! îi strigă unul din polițiști și o scutură, în timp ce ea privea în jur cu ochii goi, sticloși. A trecut. Nu poate să-ți mai facă nimic. E mort. Mort!

Clara ignoră durerea din brațul stâng care îi atârna moale pe lângă corp și se ridică. Se apropie cu pași prevăzători de casă,

se uită într-o parte, spre Andira și spre mașina de la salvare, privi spre soarele care apunea și apoi spre pământ. Și acolo găsi ceva, ceea ce văzuse în urmă cu câteva clipe din colțul ochiului, ceva care rămăsese neatins în mijlocul infernului de flăcări și plutise în tot haosul încetișor spre pământ.

O ridică.

Era o fotografie alb-negru.

Arăta o fetiță de circa zece ani. Care avea părul blond împletit în cozi și ochii alerți, plini de viață și de curiozitate. Pe dos cineva scrisese cu un stilou demodat: Elisabeth, 1978.

Clara privi prin fotografia alb-negru care se contopea cu lumina roșiatică a soarelui la apus și se uită apoi spre ruina cenușie, fumegândă a casei. Ochii îi erau scăldați în lacrimi.

Elisabeth.

„Seamănă un pic cu Claudia."

•

Clara porni mai departe, cu pași înceți, cu fotografia în mâna tremurândă, spre soarele care apunea și care, printre norii negri de ploaie, ceda tot mai mult locul nopții. Nu voia să vorbească acum cu nimeni.

Se mai uită o dată la fotografie, la ochii strălucitori ai fetiței, în care sclipeau atât de multă curiozitate și bucurie.

Și lacrimile, veniră în sfârșit.

Elisabeth și Claudia.

Ambele fuseseră smulse din viață prea devreme, ambele – printr-un act teribil de violență. Ambele aflaseră despre lumea adulților doar pentru că această lume le omorâse. Dar ceea ce rămânea erau sinceritatea, bucuria adevărată și curiozitatea cu care descoperiseră și exploraseră lumea în viața lor de copii și amintirea celor care rămăseseră în urmă. În lumea reală. În lumea formată din teamă, durere și sânge și moarte.

Și așa cum o fotografie arăta mereu frumosul și indestructibilul, indiferent ce se petrecuse de atunci în realitate, la fel vor rămâne Claudia și Elisabeth pe veci copii și vor purta pentru totdeauna lumea copiilor în suflet, indiferent unde le purtaseră aripile morții. Și la fel vor rămâne în amintirea celor care adăstau mai mult în lumea celor vii.

Superbe, nevinovate și indestructibile.

În inimile celor care le iubeau.

Pentru totdeauna.

EPILOG

Cu cât un om a murit mai demult, cu atât îl înțelegi mai bine.

Iar Clarei i se părea că o mai văzuse pe sora ei o dată cum alerga fără griji pe pajiștea verde și stârnea vacile vecinului – tocmai datorită fotografiei salvate din infernul de flăcări.

Clara avea brațul în eșarfă. Trebuia să-l țină liniștit cel puțin două săptămâni. „Va fi un concediu destul de odihnitor”, se gândi ea. Poate că nu va pleca prea departe, poate la Marea Baltică ori în Danemarca. Își va suna prietene vechi, pe care nu le mai văzuse de o veșnicie. Și se va gândi ce cadouri să le facă de Crăciun rudelor și prietenilor. În curând venea noiembrie, mai bine mai devreme decât prea târziu.

Bellmann era încă în birou, o felicită pe Clara și îi scuturăîndelung mâna, la fel și Winterfeld, Hermann și băieții de la trupa de comando.

Ultimul care veni fu MacDeath. Vechii săi ochelari erau sparți și purta acum o pereche deosebit de urâtă.

— Acum că s-a rezolvat totul, zise el și îi făcu cu ochiul, am putea să ne gândim la whisky-ul nostru, ce ziceți?

Pe Clara o umflă râsul. Un râs zdravăn și satisfăcător.

— Cu ochelarii ăștia? Ea râse și mai tare fără să știe de ce. Nu știu zău…

MacDeath se așteptase la mai multe răspunsuri, dar nu la acesta.

— Luni o să am o pereche nouă.

— Vă sun imediat, zise Clara și râse în continuare.

Se duse în birou și se așeză pe scaun, deschise ultima oară înainte de concediu laptopul ca să-și verifice mailurile și încremeni.

Un expeditor îi sări în ochi.

Vladimir Schwarz.

•

Acesta să fie mailul pe care îl expediase cu puțin înainte ca ei să pătrundă în mausoleul subteran? Mailul unui bărbat care nu mai exista, dar care întindea încă o dată mâna din groapă?

Ea deschise mailul. Din nou un fișier media. *Citeștemămaiîntâi.* Alături un pdf. *Citeștemădupă.*

Cu degete tremurătoare deschise fișierul media.

Ecranul era negru.

Apoi văzu încăperea.

Aceeași încăpere pe care o văzuse nu demult în casa blestemată, înainte ca totul să explodeze.

Și apoi îl văzu pe Vladimir.

Cel Fără Nume.

Purta un tricou negru, la fel cum îl văzuse înainte, și privea fix în cameră.

— Clara Vidalis, zise el, iar privirea lui de șarpe o atrase ca un magnet. Mulți dintre noi speră să devină actori sau vreun alt fel de celebritate. Scutură din cap cu un rânjet sadic. Dar nu vom deveni. În schimb, ne însingurăm, ne îmbolnăvim și îmbătrânim disperați.

Își dezveli dinții.

— Iar dacă avem măcar o dată noroc, totul se termină. Dacă avem noroc, nu ne așteaptă un iad, care e la fel de monoton, pustiu și plin de false speranțe ca viața pe care o ducem acum – căci atunci nu va fi pentru optzeci de ani, ci pentru totdeauna.

O privi pe Clara nemișcat, preț de câteva secunde.

— Dar să revenim la chestiune. Dacă veți deschide acest mail înseamnă că ați supraviețuit. Vă felicit. Dar înainte să ciocniți în cinstea acestui eveniment și să vă lăudați cu asta, vreau să vă redau realității de care aveți atâta nevoie în meseria dumneavoastră.

Clara, credeți probabil că ați câștigat, că ați obținut ceva care să vă reducă din vină. Dar la final nu ați salvat decât un singur om. Iar câți alții au murit? La câți alții s-a petrecut exact ceea ce vă arăt acum?

El se opri. Clara se întrebă îngrozită ce avea să se întâmple? Ce voia să-i arate?

Dintr-odată, el ținea două bisturie în mâini. Le puse la încheietura celuilalt braț, la cot și își tăie cu două mișcări rapide venele. Apoi ridică brațele în sus. Sânge deschis la culoare îl stropi pe față, pe tricou, țâșni pe tastatură. Un singur strop nimeri pe cameră, iar acum totul se vedea ca printr-un bizar filtru de roșu, precum soarele de mai devreme, apunând pe câmp.

Ochii îi deveniră sticloși, dar el vorbi mai departe, de parcă toate astea nu se petreceau, de parcă altcineva ar fi rostit cuvintele.

Dar era el. Vladimir Schwarz.

Cel Fără Nume.

— În atașament veți găsi un pdf, zise el.

Clara își dădea seama că vocea îi devenea tot mai slabă.

— Conține numele și adresele tuturor victimelor mele. Mergeți acolo și uitați-vă la ele. Restul de douăsprezece femei și șase bărbați, pe care încă nu i-ați văzut.

El tuși și vorbi mai departe:

— Mai bine spus, șapte bărbați. Căci acum m-am sinucis pentru a îndeplini jertfa sfântă de cincisprezece și vă iau și posibilitatea de a mă expune în vreun fel în cine știe ce instituție de boli mintale ca un trofeu sau să mă dați pe mâna așa-zișilor analiști.

El își duse mâinile la frunte ca un gânditor, în timp ce sângele din rănile deschise îl stropea pe față. Clara nu știa ce era mai teribil: sângele care desena modele grotești pe chipul lui Vladimir sau faptul că nu părea să-i pese de sângele, sângele lui, care curgea.

— Ați salvat o victimă, Clara. O victimă salvată, de partea dumneavoastră, paisprezece femei și șapte bărbați morți de partea mea.

Rânji diabolic cu chipul atât de cenușiu și de palid, aproape ca al unui mort, din care se stingea culoarea vieții, la fel cum se stinsese mai devreme lumina soarelui de pe casa distrusă.

Încă un rânjet strâmb, dezvelind dinții și gingiile golite de sânge, ceea ce îi dădea aspectul unui craniu.

— Vor veni alții după mine, care vor mări numărul și care vor trece mult peste douăzeci și unu. Iar dumneavoastră? Veți trece de numărului unu ori veți rămâne în continuare inactivă, așa cum ați stat ani de zile în fața mormântului gol al surorii dumneavoastră?

Clara aproape că nu mai putea respira, nu putea face altceva decât să asculte neclintită.

— Căci eu nu sunt primul, zise Cel Fără Nume, și nu sunt nici ultimul.

Aceleași cuvinte pe care le rostiseră și Jasmin, și Julia.

Ridică pentru ultima dată mâinile albe-cenușii.

Clara se uită în ochii care o priveau cu un amestec de indiferență și răceală și în care viața aproape se stinsese, în timp ce jeturile de sânge se opreau treptat.

— Clara, zise el o ultimă oară. Eu sunt Vladimir. Eu sunt deja mort. Dar haosul continuă.

Ecranul se înnegri.

mastică

VEIT ETZOLD
TĂIETURA FINALĂ
Ai 438 de prieteni pe Facebook. Și un dușman.